PARTEA ÎNTÂI

Lăsarea întunericului

Cântând de Haos
Și de Eterna Noapte [...]
Povățuit de o cerească Muză să mă-ncumet
La întunecata coborâre și-apoi din nou să urc...
— John Milton, *Paradisul pierdut*[1]

[1] Cartea a III-a — în *Paradisul pierdut*, Aldo Press, București, f.a., traducere de Mina Begu.

1

PANDEMONIUM

— GLUMEȘTI, DESIGUR, SPUSE GARDIANUL, ÎMPREUNÂNDU-ȘI BRAȚELE peste pieptul masiv. Se uită în jos la băiatul în jacheta roșie cu fermoar și-și clătină capul ras. N-ai voie înăuntru cu așa ceva.

Cei vreo cincizeci de adolescenți care stăteau la coadă să intre în clubul Pandemonium se aplecară să tragă cu urechea. Era mult de așteptat până să pătrunzi în clubul tuturor vârstelor, și la coadă nu se întâmpla de regulă mare lucru. Gardienii erau fioroși și s-ar fi repezit instantaneu asupra oricui ar fi dat semne că avea să-nceapă un scandal. Clary Fray, în vârstă de cincisprezece ani, care aștepta la coadă împreună cu Simon, cel mai bun prieten al ei, se aplecă odată cu toți ceilalți, sperând să urmeze ceva interesant.

— Ei, haide! Pușiul înălță obiectul deasupra capului. Arăta ca o vergea de lemn, ascuțită la un capăt. Face parte din costumația mea.

Gardianul își arcui o sprânceană:

— Care este aceea de...?

Băiatul rânji. Arăta destul de obișnuit, se gândi Clary, pentru Pandemonium. Tepii lui de păr vopsit în albastru-electric i se ridicau pe

țească ca brațele unei caracatițe speriate, dar n-avea nici urmă de tatuaje minuțioase pe față sau belciuge mari de metal prin urechi ori buze.

— Sunt vânător de vampiri. Coborî obiectul care arăta ca un băț și se sprijini în el. Acesta se îndoi la fel de ușor ca un fir de iarbă. E o imitație. De cauciuc. Vezi?

Ochii mari ai băiatului erau de un verde mult prea strălucitor, observă Clary: culoarea antigelului, a ierbii de primăvară. Lentile de contact, probabil. Gardianul dădu din umeri, plictisit brusc:

— Fie. Intră.

Băiatul se strecură pe lângă el, agil ca un țipar. Lui Clary îi plăcu vioiciunea umerilor săi, felul în care îi sălta părul, în mers. Era un cuvânt care să-l descrie și pe care l-ar fi folosit mama ei — nonșalant.

— Crezi că era simpatic, zise Simon, părând resemnat. Nu-i așa?

Clary îi dădu un cot în coaste, dar nu-i răspunse.

Clubul era înțesat de fum de gheață carbonică. Lumini colorate alergau pe ringul de dans, prefăcându-l într-un tărâm de basm multicolor, în nuanțe de albastru și verde acid, de roz strident și auriu.

Băiatul cu jachetă roșie întinse lama lungă, ascuțită ca briciul, în mâinile sale, cu un zâmbet leneș jucându-i pe buze. Fusese atât de ușor — un pic de iluzie magică asupra lamei, ca s-o facă să pară inofensivă. O altă iluzie magică asupra ochilor lui și, în clipa în care gardianul se uitase drept la el, fusese admis. Desigur, ar fi putut ajunge înăuntru fără atâta bătaie de cap, dar făcea și asta parte din distracție — să prostești mundanii, să faci totul la vedere, chiar sub nasul lor, să-i lași cu expresii tâmpe pe moacele lor de oi.

Nu că ființele umane n-ar fi avut și ele rostul lor. Ochii verzi ai băiatului trecură iscoditori peste ringul de dans, unde brațe subțirele acoperite cu zdrențe de mătase și picioare îmbrăcate în piele neagră apăreau și dispăreau în vârtejurile de fum, în timp ce mundanii dansau. Fetele își scuturau pletele lungi, băieții își bâțâiau coapsele strânse în pantaloni de piele, iar fețele sclipeau de sudoare. Vitalitatea pur și simplu se

revărsa din ei, valuri de energie care-l umpleau cu o amețeală ca de om beat. Buzele sale schițară un zâmbet disprețuitor. Habar n-aveau ei ce norocoși erau. Nu știau cum era să trăiești de azi pe mâine într-o lume moartă, unde soarele atârna inert pe cer, ca prefăcut în cenușă. Viețile lor ardeau la fel de strălucitor ca flăcările lumânărilor — și la fel de ușor de stins.

Cu mâna încleștată pe lama pe care o purta, abia păși pe ringul de dans, când o fată se desprinse din mulțimea dansatorilor și se îndreptă spre el. O privi lung. Era frumoasă, pentru o ființă omenească — păr lung, aproape exact ca tușul de negru, ochi încondeiați. Rochie albă până-n podea, de genul celor pe care le purtau femeile pe când era lumea asta mai tânără. Mâneci de dantelă se înfoiau în formă de clopot în jurul brațelor ei delicate. La gât avea un lanț gros de argint, de care atârna un pandantiv roșu-închis cât un pumn de bebeluș. I-a fost de ajuns să-și mijească ochii ca să-și dea seama că era autentic — autentic și prețios. Începu să-i lase gura apă, apropiindu-se de ea. Energia vitală gâlgâia din ea ca sângele dintr-o rană deschisă. Ea îi zâmbi, trecând pe lângă el, invitându-l din ochi să vină după ea. Se întoarse s-o urmeze, simțind pe buze gustul morții ei.

Întotdeauna era ușor. Deja simțea puterea vieții ei ce se evapora curgându-i lui prin vene ca focul. Ființele omenești erau atât de neghioabe! Deținea ceva atât de prețios și-abia de și-l păzeau. Erau gata să-și dea viețile pentru bani, pentru pachete de droguri, pentru zâmbetul fermecător al unui străin. Fata era acum o nălucă palidă îndepărtându-se prin fumul colorat. Ajunse la perete și se întoarse, suflecându-și poalele rochiei și ridicându-le, aruncând un zâmbet spre el. Sub rochie, purta cizme înalte peste genunchi.

El merse agale până la ea, simțind furnicături pe piele în preajma ei. Privită de aproape, nu mai era chiar perfectă: îi putea vedea rimelul întins pe sub ochi, nădușeala lipindu-i părul de ceafă. Îi putea adulmeca mortalitatea, izul dulceag al descompunerii. *Te-am prins*, gândi el.

Un zâmbet glacial se desenă pe chipul ei. Se dădu în lături, iar el văzu că stătuse sprijinită de o ușă închisă. Pe aceasta, cu vopsea roșie, era mâzgălit: INTRAREA INTERZISĂ – DEPOZIT. Ea duse mâna la spate, după clanță, o deschise și se furișă înăuntru. El întrezări lăzi stivuite, un hățiș de fire electrice. O magazie. Aruncă o privire peste umăr — nu se uita nimeni. Cu atât mai bine dacă ea voia intimitate.

Se strecură și el în încăpere, după ea, fără să-și dea seama că fusese urmărit.

— Ei, zise Simon, muzica-i destul de bună, nu?

Clary nu-i răspunse. Dansau, ori cel puțin așa s-ar fi zis — o serie de legănări înainte și înapoi, punctate când și când cu plonjoane spre podea, de parcă vreunul dintre ei scăpase o lentilă de contact —, în spațiul dintre un grup de puștani în corsete metalice și o pereche de tineri asiatici îmbrățișați pasional, ale căror extensii de păr colorate se împleteau între ele ca vițele sălbatice. Un băiat cu piercing în buză și un rucsac-ursuleț împărțea gratuit tablete de ecstasy naturist, pantalonii lui de parașutist fâlfâind în curentul de aer al ventilatoarelor. Clary nu le dădea atenție celor din imediata sa apropiere — nu-și dezlipea ochii de la băiatul cu păr albastru care-și pledase accesul în club. Trecea prin mulțime de parcă ar fi căutat ceva. Și în felul lui de a se mișca era ceva care-i amintea de…

— Eu, unul, continuă Simon, mă distrez nemaipomenit.

Asta era greu de crezut. Simon, ca de obicei, ieșea în evidență în club ca măgarul între oi, îmbrăcat în jeanși și un tricou vechi pe pieptul căruia scria MADE IN BROOKLYN. Părul lui proaspăt spălat era castaniu-închis, în loc de verde sau roz, iar ochelarii îi atârnau strâmb pe vârful nasului. Nu prea părea venit să contemple puterile întunericului, ci mai mult în trecere spre clubul lui de șah.

— Mmm-hmm.

Clary era perfect conștientă că venise la Pandemonium cu ea numai pentru că-i plăcea ei, altminteri el socotea că era plictisitor. Nici măcar

ca nu știa de ce-i plăcea acolo — hainele, muzica făceau să i se pară totul un vis, viața altcuiva, fără nici o legătură cu viața ei adevărată și plictisitoare. Dar întotdeauna era prea timidă să vorbească și cu altcineva decât cu Simon.

Băiatul cu păr albastru își croia drum să iasă de pe ringul de dans. Părea puțin pierdut, de parcă nu găsise persoana pe care o căuta. Clary se întrebă ce-ar fi fost dacă s-ar fi dus la el și s-ar fi prezentat, oferindu-se să-i arate câte ceva prin jur. Poate că doar s-ar fi holbat la ea. Sau poate că și el era timid. Poate c-ar fi fost recunoscător și încântat, deși ar fi încercat să n-o arate, cum fac băieții — dar ea s-ar fi prins. Poate că...

Băiatul cu păr albastru își îndreptă deodată umerii, devenind brusc atent, ca un copoi de vânătoare zărindu-și prada. Clary îi urmări direcția privirii și o văzu pe fata în rochie albă.

O, bine, gândi Clary, încercând să nu se simtă ca un balon de petrecere dezumflat. *Bănuiesc că asta e.* Fata era superbă, genul de fată pe care lui Clary i-ar fi plăcut s-o deseneze — înaltă și subțire ca o trestie, cu o coamă lungă de păr negru. Chiar și de la distanța aceea, Clary îi putea vedea pandantivul de la gât. Sclipea sub luminile ringului de dans ca o inimă aparte, fără vreun trup.

— Mi se pare, continuă Simon, că în seara asta DJ Bat face o treabă destul de bună. Nu crezi?

Clary își dădu ochii peste cap și nu-i răspunse; Simon ura muzica trance. Atenția ei era însă fixată asupra fetei în rochie albă. Cu tot întunericul, fumul și ceața artificială, rochia ei strălucea ca un far. Nu era de mirare că băiatul cu păr albastru o urmase ca și cum ar fi fost vrăjit, prea distras ca să mai observe altceva în jurul lui — nici măcar cele două siluete întunecate de pe urmele sale, șerpuind după el prin mulțime.

Clary își încetini dansul și se uită cu atenție. Nu putea desluși decât că siluetele întunecate erau băieți, înalți și purtând haine negre. N-ar fi putut spune cum de știa că-l urmăresc pe celălalt băiat, dar știa. O ghicise în felul cum își potriveau pașii după ai lui, în băgarea de seamă pe

care o dovedeau, în grația mișcării, ce dădea impresia că se furișau. O vagă temere începu să-i înflorească în piept.

— Totodată, adăugă Simon, voiam să-ți spun că în ultima vreme am fost travestit. De asemenea, că mă culc cu mama ta. M-am gândit că poate ar trebui să știi și tu.

Fata ajunsese la perete și deschisese o ușă pe care scria INTRAREA INTERZISĂ. Îi făcuse un semn băiatului cu păr albastru s-o urmeze și amândoi se strecurară pe ușa aceea. Pentru Clary nu era nimic nemaivăzut în asta, o pereche furișându-se în colțurile întunecoase ale clubului ca să se giugiulească — dar asta făcea și mai ciudat faptul că fuseseră urmăriți.

Se ridică pe vârfuri, încercând să vadă peste mulțime. Cei doi băieți se opriseră la ușă și păreau să se sfătuiască între ei. Unul era blond, celălalt brunet. Blondul băgă mâna în jacheta lui și scoase ceva lung și ascuțit care sclipi în lumina stroboscoapelor. Un pumnal.

— Simon! strigă Clary și-l apucă de braț.

— Ce este? zise Simon, alarmat. De fapt nu mă culc cu mama ta, știi. Doar încercam să-ți atrag atenția. Nu că mama ta n-ar fi o femeie foarte atrăgătoare, pentru vârsta ei.

— Îi vezi pe tipii ăia?

Îi arătă înnebunită cu mâna, aproape lovind-o pe o negresă apetisantă care dansa alături. Fata îi aruncă o privire furioasă.

— Scuze... scuze! Clary se întoarse spre Simon. Îi vezi pe tipii-ăia doi de colo? De la ușa aia?

Simon își mijì ochii, apoi ridică din umeri.

— Nu văd nimic.

— Sunt doi. L-au urmărit pe băiatul cu păr albastru...

— Cel care ți se părea simpatic?

— Da, dar nu-i vorba de asta. Blondul a scos un cuțit.

— Ești *sigură*? Simon se uită cu toată atenția, clătinând din cap. Tot nu văd pe nimeni.

Brusc foarte serios, Simon își îndreptă umerii.

— O să aduc un gardian. Tu stai aici.

Plecă hotărât, croindu-și drum prin mulțime.

Clary se întoarse exact la timp ca să-l vadă pe blond strecurându-se pe ușa pe care scria INTRAREA INTERZISĂ, și pe prietenul lui urmându-l. Se uită în jur; Simon încă făcea eforturi să-și deschidă drum cu coatele pe ringul de dans, dar nu înaintase prea mult. Acum și dac-ar fi țipat n-ar fi auzit-o nimeni, iar până când s-ar fi întors Simon, ceva groaznic s-ar fi putut întâmpla *deja*. Mușcându-și tare buza de jos, Clary începu să-și facă loc prin mulțime.

— Cum te cheamă?

Ea se întoarse și zâmbi. Bruma de lumină din magazie venea de sus, filtrată prin ferestrele zăbrelite, cu geamuri negre de mizerie. Grămezi de cabluri electrice, laolaltă cu bucăți sparte din globuri disco de oglinzi și bidoane goale de vopsea acopereau podeaua.

— Isabelle.

— E-un nume frumos.

Se duse spre ea, pășind cu grijă printre fire, în caz că vreunul ar fi fost băgat în priză. În lumina slabă, ea părea semitransparentă, decolorată, învăluită în alb ca un înger. Avea să fie o plăcere s-o facă să cadă...

— Nu te-am mai văzut până acum.

— Mă întrebi dacă vin des pe-aici? chicoti ea, acoperindu-și gura cu mâna.

Avea un soi de brățară în jurul încheieturii, imediat sub mâneca rochiei — și atunci, când se apropie de ea, văzu că nu era nicidecum o brățară, ci un desen întipărit în pielea ei, un motiv decorativ din linii împletite.

Îndemnă.

— Eu...

Nu apucă să sfârșească. Ea se mișcă iute ca fulgerul, atacându-l cu mâna deschisă, aplicându-i o lovitură în piept care l-ar fi trimis la

pământ, cu răsuflarea tăiată, dacă ar fi fost ființă omenească. Se dădu înapoi clătinându-se, dar acum apăruse ceva în mâna ei, un bici înfășurat care sclipi auriu când îl repezi în jos, încolăcindu-l în jurul gleznelor lui și trăgându-l de picioare. Se trezi trântit la podea, zvârcolindu-se, metalul detestat mușcându-i adânc din carne. Ea râse, aplecată deasupra lui, iar el își spuse, amețit, că ar fi trebuit să-și dea seama. Nici o fată umană n-ar fi purtat o rochie ca a lui Isabelle. Ea o purta ca să-și acopere pielea — toată pielea corpului.

Isabelle smuci tare de bici, fixându-l bine. Zâmbetul ei scânteia ca apa toxică.

— E-al vostru, băieți.

Un hohot de râs înăbușit răsună în spatele lui și deodată simți cum niște brațe îl apucă și-l ridică în picioare, izbindu-l de unul dintre stâlpii de beton. Simțea piatra umedă sub spinare. Mâinile îi fură trase la spate și încheieturile legate cu sârmă. În timp ce se zbătea să scape, cineva veni de după stâlp, în fața lui: un băiat, de aceeași vârstă ca Isabelle și la fel de frumos. Ochii lui căprui-aurii scânteiau ca două cioburi de ambră.

— Deci, zise băiatul, mai sunt și alții cu tine?

Băiatul cu păr albastru simți cum îi dă sângele sub sârma prea strânsă, făcându-i încheieturile alunecoase.

— Care alții?

— Ei, haide! Băiatul cu ochii arămii își ridică brațele, și mânecile negre îi alunecară, dezvelindu-i runele ca desenate cu cerneală de jur împrejurul încheieturilor, pe spatele mâinilor, pe palme. Știi ce sunt eu.

Într-un cotlon îndepărtat al minții, al doilea rând de dinți ai băiatului încătușat începu să scrâșnească.

— Vânător de umbre, șuieră el.

Rânjetul celuilalt băiat i se întinse pe toată fața:

— Te-am prins, zise.

Clary deschise ușa magaziei și păși înăuntru. Pentru o clipă, crezu că era orbită. Sinoarele ferestre erau sus, aproape de tavan, și zăbrelite; prin

ele pătrundeau slab zgomotele străzii, claxoane de mașini și scrâșnete de frâne. Încăperea mirosea a vopsea veche; un strat gros de praf acoperea podeaua, în care se vedeau urme de pantofi.

Nu e nimeni aici, își dădu ea seama, uitându-se în jur, nedumerită. În încăpere era frig, în pofida caniculei de august de-afară. Pe spinare își simțea sudoarea rece ca gheața. Mai făcu un pas înainte, încurcându-și picioarele în cabluri electrice. Se aplecă să-și elibereze tenișii dintre cabluri — și auzi voci. Râsul unei fete, răspunsul tăios al unui băiat. Când se ridică, îi văzu.

Păreă se întrupaseră brusc, între o clipire de ochi și alta. Acolo era fata cu rochia lungă și albă, cu părul ei negru atârnându-i pe spate ca niște alge ude. Cei doi băieți erau împreună cu ea — cel înalt, cu păr negru ca al ei, și cel mai scund, blondul, al cărui păr lucea ca alama în lumina mohorâtă ce pătrundea prin ferestrele de sus. Băiatul blond stătea cu mâinile în buzunare, în fața băiatului punk, care era legat de un stâlp, cu mâinile duse la spate și strânse cu o sârmă ca o coardă de pian și cu gleznele legate. Fața îi era crispată de durere și de frică.

Cu inima bătându-i tare în piept, Clary se ascunse după cel mai apropiat stâlp de beton, de unde se uită pe furiș. Privi cum băiatul cu păr blond se plimbă puțin, înainte și-napoi, cu brațele încrucișate pe piept.

— Deci, zise el, tot nu mi-ai spus dacă mai e vreunul din specia ta cu tine.

Specia ta? Clary se întrebă ce-o fi vrând să spună. Poate că nimerise într-un fel de război al găștilor.

— Nu știu despre ce vorbești.

Tonul băiatului cu păr albastru era îndurerat, dar sfidător.

— Vrea să spună alți demoni, zise băiatul brunet, deschizând gura pentru prima dată. Știi ce-i acela un demon, nu-i așa?

Băiatul legat de stâlp își întoarse fața într-o parte, frământându-și buzele.

— Demoni, rosti tărăgănat băiatul blond, scriind cuvântul prin aer cu degetul. Definiți de religie ca locuitori ai iadului, slujitori ai lui Satan,

dar înțeleși aici, după hotărârile Conclavului, drept orice spirit răuvoitor a cărui origine este în afara dimensiunii în care trăim noi...

— Destul, Jace, zise fata.

— Isabelle are dreptate, adăugă băiatul mai înalt. Nimeni de-aici n-are nevoie de lecții de semantică — sau demonologie.

Sunt nebuni, gândi Clary. *Nebuni de-adevăratelea.*

Jace își înălță capul și zâmbi. Era ceva sălbatic în gestul său, ceva care-i amintea lui Clary de documentarele despre lei pe care le văzuse pe Discovery Channel, de felul în care felinele își ridicau capetele și adulmecau prin aer după pradă.

— Isabelle și Alec sunt de părere că vorbesc prea mult, zise el, confidențial. Tu crezi că vorbesc prea mult?

Băiatul cu păr albastru nu-i răspunse. Încă-și frământa buzele.

— Aș putea să vă dau informații, zise el. Știu unde se află Valentine.

Jace îi aruncă scurt o privire lui Alec, care ridică din umeri.

— Valentine e în pământ, zise Jace. Ăsta vrea doar să se joace cu noi.

Isabelle își scutură pletele.

— Ucide-l, Jace, zise ea. N-o să ne spună nimic.

Jace ridică mâna, iar Clary văzu lumina slabă sclipind pe cuțitul pe care-l ținea. Era straniu de translucid, cu lama ca de cristal, ascuțit ca un ciob de sticlă și cu plăselele incrustate cu pietre roșii.

Băiatul legat tresări.

— Valentine s-a întors! protestă el, smucind de legăturile care-i țineau mâinile la spate. Toate Lumile Infernale o știu... o știu și eu... pot să vă spun unde se află...

Mânia fulgeră deodată în ochii glaciali ai lui Jace:

— Pe Înger, de fiecare dată când îl prindem pe vreunul dintre voi, bastarzilor, pretindeți că știți unde se află Valentine. Ei bine, și noi știm unde se află. E în iad. Iar tu... Jace învârti cuțitul în mână, ascuțișul scânteind ca o linie de foc. Tu i te poți alătura acolo.

Clary nu mai putu îndura. Ieși de după stâlp:

— Stai! strigă ea. Nu poți face asta.

Jace se răsuci pe-un călcâi, atât de surprins, încât pumnalul îi zbură din mână și zăngăni pe betonul podelei. Isabelle și Alec se întoarseră odată cu el, cu aceeași expresie de uluire pe chipuri. Băiatul cu păr albastru rămase atârnând în legăturile lui, buimac și cu gura căscată.

Alec fu cel dintâi care vorbi:

— Ce-i asta? întrebă el, uitându-se de la Clary la camarazii lui, de parcă ei ar fi putut ști ce căuta ea acolo.

— E o fată, zise Jace, recăpătându-și sângele rece. Cu siguranță ai mai văzut fete până acum, Alec. Sora ta Isabelle este una.

Făcu un pas spre Clary, mijindu-și ochii de parcă nu-i venea să creadă ce vedea.

— O fată mundană, zise el, ca pentru sine. Și ne poate vedea.

— Bineînțeles că vă pot vedea, zise Clary. Nu sunt oarbă, să știi.

— Ba da, ești, zise Jace, aplecându-se ca să-și ia pumnalul. Numai că n-o știi. Se ridică la loc. Mai bine o ștergi de-aici, dacă nu vrei s-o încurci.

— Nu mă duc nicăieri, zise Clary. Dacă plec, o să-l omori pe el, arătă ea spre băiatul cu păr albastru.

— Asta-i adevărat, recunoscu Jace, învârtind cuțitul între degete. Dar de ce-ți pasă ție dacă-l omor sau nu?

— Pen-pentru că..., bolborosi Clary, nu poți pur și simplu să te-apuci să omori oamenii.

— Ai dreptate, zise Jace. Nu poți pur și simplu să te-apuci să omori oameni.

Arătă spre băiatul cu păr albastru, care-și ținea ochii întredeschiși. Clary se întrebă dacă nu cumva leșinase.

— Asta nu e om, fetițo. Poate că arată ca un om și vorbește ca un om, ba poate chiar și sângerează ca un om. Dar e un monstru.

— Jace, îl avertiză Isabelle. Destul!

— Ești nebun, zise Clary, dându-se înapoi, să fie mai departe de el. Am chemat poliția, să știi. O s-apară dintr-o secundă într-alta.

— Minte, zise Alec, dar cu îndoiala zugrăvită pe față. Jace, fă-ți...

Nu apucă să-și termine propoziția. În clipa aceea, băiatul cu păr albastru, slobozind un urlet ascuțit și prelung, se smulse din legăturile care-l țineau de stâlp și se aruncă asupra lui Jace.

Se prăbușiră amândoi la pământ și se rostogoliră, băiatul cu păr albastru încercând să-l sfâșie pe Jace cu mâinile care sclipeau de parcă ar fi avut gheare de metal. Clary se întoarse vrând să fugă, dar piciorul i se prinse într-un ochi de cablu și căzu, bușitura tăindu-i răsuflarea. O auzi pe Isabelle strigând. Răsucindu-se cu fața-n sus, Clary îl văzu pe băiatul cu păr albastru stând pe pieptul lui Jace. Sângele lucea în vârfurile ghearelor sale ca niște brice.

Isabelle și Alec alergau spre ei, Isabelle agitând un bici în mână. Băiatul cu păr albastru îl atacă pe Jace cu ghearele răschirate. Jace ridică un braț să se apere, iar ghearele îl greblară adânc, umplându-l de sânge. Băiatul cu păr albastru se repezi din nou — și-n clipa aceea, biciul lui Isabelle îl plesni pe spinare. El țipă și căzu pe-o parte.

Iute ca șfichiul biciului lui Isabelle, Jace se rostogoli ajungând deasupra lui. În mână îi sclipea un pumnal. Înfipse lama în pieptul băiatului cu păr albastru. Un lichid negricios țâșni în jurul plăselelor. Băiatul își arcui spinarea pe podea, bolborosind și zvârcolindu-se. Cu o strâmbătură, Jace se ridică în picioare. Cămașa lui neagră era și mai întunecată, acum, în unele locuri, îmbibată de sânge. Se uită în jos, la trupul spasmodic de la picioarele lui, se aplecă și smulse cuțitul. Plăselele erau mânjite de fluidul negru.

Pleoapele băiatului cu păr albastru se zbătură și el deschise ochii. Privirea lui, ațintită asupra lui Jace, părea să ardă. Șuieră printre dinți:

— Așa să fie. Damnatul o să vă termine pe toți.

Jace păru să-și arate colții la el. Ochii băiatului se dădură peste cap. Trupul lui începu să tresalte și să se zgâlțâie convulsiv, în timp ce se chircea, strângându-se în el și devenind din ce în ce mai mic, până când dispăru cu totul.

Clary se forță să se ridice în picioare, eliberându-se din cablurile alunecoase. Începu să se retragă. Nici unul dintre ei nu-i dădea atenție.

Alec se apropiase de Jace și îi ținea brațul, ridicându-i mâneca, probabil încercând să-i examineze rana. Clary se întoarse să fugă — și se trezi cu Isabelle tăindu-i calea, cu biciul în mână. Pe toată lungimea limbii moarte era năclăit de fluidul întunecat. Plesni din el spre Clary, iar capătul se înfășură în jurul încheieturii mâinii, strângându-se smucit. Clary icni de durere și surpriză.

— Mundană mică și proastă, zise Isabelle printre dinți. Din cauza ta, Jace era să moară.

— E nebun, zise Clary, încercând să-și tragă încheietura spre ea. Biciul mușcă mai adânc din carne. Toți sunteți nebuni. Ce vă închipuiți că sunteți, asasini justițiari? Poliția...

— Poliția de regulă nu este interesată, cel puțin dacă nu-i arăți un cadavru, zise Jace.

Ținându-și brațul îndoit la piept, își făcu drum peste cablurile de pe punte către Clary. Alec venea imediat în spatele lui, cu fața schimonosită într-o încruntătură.

Clary aruncă o privire spre locul de unde băiatul dispăruse, și nu zise nimic. Nu exista nici măcar o pată de sânge acolo — nimic care să arate că băiatul existase vreodată.

— Se întorc în dimensiunea lor de origine când mor, zise Jace. În caz că te-ntrebai.

— Jace, șuieră Alec, ai grijă.

Jace își feri brațul într-o parte. Pistrui macabri de sânge îi împodobeau fața. Tot îi mai aducea aminte de un leu, cu ochii lui depărtați, deschiși la culoare, și părul blond arămiu.

— Ea ne poate vedea, Alec, îi răspunse el. Deja știe prea mult.

— Deci ce vrei să fac cu ea? întrebă Isabelle.

— Dă-i drumul, zise Jace, liniștit.

Isabelle îl fulgeră cu o privire surprinsă, aproape mânioasă, dar nu comentă. Biciul șerpui înapoi la ea, eliberându-i lui Clary brațul. Ea-și frecă încheietura dureroasă și se întrebă cum naiba avea să mai iasă de-acolo.

— Poate ar trebui s-o luăm cu noi, zise Alec. Pariez că Hodge ar vrea să stea de vorbă cu ea.

— Exclus s-o ducem la Institut, protestă Isabelle. E o mundană.

— Oare? zise Jace, încet. Tonul său calm era mai înfricoșător decât cel răstit al lui Isabelle sau cel furios al lui Alec. Ai mai avut de-a face cu demoni, fetițo? Te-ai plimbat cu magicieni, ai vorbit cu Copiii Nopții? Ai...

— Nu mă cheamă „fetițo", îl întrerupse Clary. Și habar n-am despre ce vorbești. *Zău?* șopti o voce ascunsă în capul ei. *L-ai văzut pe băiatul ăla dispărând pur și simplu. Jace nu e nebun — ai vrea tu să fie.* Eu nu cred în... în demoni sau cum le ziceți voi...

— Clary?

Era vocea lui Simon. Ea se răsuci în loc. El stătea în cadrul ușii magaziei. Unul dintre masivii gardieni care puneau ștampile pe mâini la intrare era lângă el.

— Te simți bine? Se zgâia la ea, prin penumbră. De ce ești singură aici? Ce s-a întâmplat cu băieții... știi tu, cei care-aveau cuțite?

Clary făcu ochii mari la el, apoi se uită în spatele ei, unde Jace, Isabelle și Alec așteptau, Jace încă în cămașa lui neagră însângerată și cu pumnalul în mână. El rânji și ridică din umeri pe jumătate a scuză, pe jumătate a zeflemea. În mod cert nu era surprins că nici Simon, nici gardianul nu-i puteau vedea.

Cumva, nici Clary nu era. Încet, se întoarse iarăși către Simon, conștientă de felul în care trebuie să fi arătat ea în ochii lui, stând singură într-o magazie umedă, cu picioarele afundate în cablurile electrice pestriț colorate.

— Am crezut că au intrat aici, zise ea neconvingător. Dar bănuiesc că nu. Îmi pare rău.

Se uită de la Simon, a cărui expresie se schimbase de la îngrijorare la stinghereală, la gardianul care arăta doar plictisit.

— A fost o greșeală.

În spatele ei, Isabelle chicoti.

***

— Nu cred, zise Simon încăpățânat, în timp ce Clary, stând la cotitura drumului, încerca disperată să oprească un taxi. Măturătorii de stradă colorăseră pe Orchard când fuseseră ei în club, iar strada lucea neagră de apă uleioasă.

— Știu, admise ea. Te gândeai că trebuie să fie niște taxiuri. Unde se duce toată lumea la miezul nopții, într-o duminică? Se întoarse spre el, ridicând din umeri. Crezi c-am fi avut mai mult noroc la Hotorn?

— Nu e vorba de taxiuri, zise Simon. Tu... pe tine nu te cred. Nu cred că tipii ăia care aveau cuțite au dispărut pur și simplu.

Clary oftă.

— Poate că nu era nici un tip care să aibă cuțit, Simon. Poate că doar mi-am închipuit eu toată treaba asta.

— Exclus. Simon ridică mâna deasupra capului, dar taxiul care venea trecu vâjâind pe lângă el, împroșcând cu apă murdară. Ți-am văzut chipul când am intrat în magazia aia. Arătai speriată pe bune, de parcă ai fi văzut o stafie.

Clary se gândi la Jace, cu ochii lui ca de leu. Se uită în jos, la încheietura mâinii sale, pe care încă mai avea o linie roșie, subțire ca o brățară, acolo unde se încolăcise biciul lui Isabelle. *Nu, nu o stafie*, gândi ea. *Ceva și mai ciudat de-atât.*

— A fost doar o greșeală, zise ea, obosită.

Se întrebă de ce oare nu-i spunea adevărul. În afara faptului că, bineînțeles, el ar fi crezut-o sărită de pe fix. Și exista ceva în legătură cu ceea ce se întâmplase — ceva cu sângele negru gâlgâind în jurul pumnalului lui Jace, ceva cu tonul vocii lui când o întrebase „Ai vorbit cu Copiii Nopții?" — despre care n-ar fi vrut să vorbească nimănui.

— Îi bine, a fost o greșeală a naibii de stingheritoare, zise Simon. Aruncă o privire înapoi, spre club, unde un șir subțire de tineri încă aștepta dincolo de ușă și pe lângă clădiri, până aproape de intersecție. Mă îndoiesc că ne vor mai lăsa vreodată să punem piciorul în Pandemoniu.

— Ce-ți pasă? Tu nu poți să suferi clubul Pandemonium.

Clary ridică iarăși mâna, în timp ce o mașină galbenă gonea spre ei, prin ceață. De data asta totuși, taxiul se opri cu scrâșnet de frâne la colțul unde se aflau ei, șoferul sprijinindu-se în claxon de parcă ar fi fost nevoie să le atragă atenția.

— În sfârșit, avem noroc.

Simon deschise energic portiera taxiului și se strecură pe bancheta din spate, acoperită cu folie de plastic. Clary se sui după el, adulmecând familiarul miros al taxiurilor din New York — iz stătut de țigară, piele de banchete și fixativ de păr.

— Mergem în Brooklyn, zise Simon șoferului, apoi se întoarse spre Clary. Uite, știi că mie poți să-mi spui totul, nu?

Clary șovăi o clipă, apoi dădu din cap:

— Desigur, Simon, zise ea, știu că pot.

Închise cu zgomot portiera și taxiul porni în noapte.

2

SECRETE ȘI MINCIUNI

PRINȚUL ÎNTUNERICULUI STĂTEA CĂLARE PE ARMĂSARUL LUI NEGRU, CU mantia-i sumbră fluturând în spatele lui. Un inel de aur îi ținea strânse buclele negre, pe fața lui frumoasă era dăltuită glacial furia bătăliei și...

— ...și brațul lui arăta ca o vânătă, murmură Clary pentru sine, concentrată.

Desenul nu voia să iasă. Cu un oftat, rupse încă o foaie din caietul de schițe, o mototoli și o azvârli în peretele portocaliu al dormitorului ei. Podeaua era deja acoperită de mingi de hârtie, un semn sigur că inspirația sa nu curgea în direcția sperată. Își dori a mia oară să semănat ceva mai mult cu mama ei. Tot ce desena, picta sau schița Jocelyn Fray era frumos și părea realizat fără efort.

Clary își dădu jos căștile — oprindu-i pe Stepping Razor la mijlocul cântecului — și își frecă tâmplele dureroase. Abia atunci își dădu seama de sunetul strident, pătrunzător al soneriei unui telefon care suna în apartament. Vârându-și caietul de schițe sub pat, sări în picioare și dădu fuga în living, unde telefonul retro, roșu, se afla pe o măsuță lângă ușa de la intrare.

— Clarissa Fray?

Glasul de la celălalt capăt al firului părea familiar, deși nu-l putu recunoaște imediat.

Clary răsuci cu nervozitate cablul receptorului pe deget.

— Daaa?

— Salut, sunt unul dintre huliganii cuțitari pe care i-ai întâlnit aseară în Pandemonium, ți-amintești? Mă tem că ți-am lăsat o impresie proastă și speram să-mi dai o șansă să dreg lucrurile...

— SIMON! Clary îndepărtă receptorul de ureche, în clipa în care el izbucni în râs. Nu-i deloc amuzant!

— Ba da. Numai că nu vezi tu umorul.

— Tâmpit. Clary oftă, rezemându-se de perete. N-ai mai fi râs dac-ai fi fost aici când am ajuns eu, aseară.

— De ce nu?

— Mama. N-a fost deloc mulțumită că am venit târziu. Și-a ieșit din minți. A fost urât.

— De ce? N-a fost vina noastră că așa s-a circulat! protestă Simon.

Mai avea doi frați, iar el era cel mai mic dintre ei, și avea un ascuțit simț al injustiției familiale.

— Mda, păi, ea nu vede lucrurile așa. Am dezamăgit-o, i-am înșelat încrederea, am făcut-o să se îngrijoreze bla-bla-bla. Eu sunt pacostea vieții ei, zise Clary, imitând intonația mamei sale cu doar o ușoară notă de vinovăție în glas.

— Adică ești pedepsită? întrebă Simon, nițel cam prea tare.

Clary auzi un murmur de voci în spatele lui; oameni discutând între ei.

— Deocamdată nu știu, zise ea. Mama a ieșit de dimineață cu Luke și nu s-au întors încă. Dar tu unde ești? La Eric?

— Da. Tocmai am terminat repetiția.

Un cinel trosni în spatele lui Simon. Clary se chirci.

— Eric o să citească o poezie la Java Jones, diseară, continuă Simon, [illegible] după colț de casa lui Clary, unde uneori,

noaptea, era muzică live. O să mergem toată trupa în păr, ca să-l susținem. Vrei să vii?

— Da, bine. Clary se opri, trăgând neliniștită de firul telefonului. Mai, nu!

— Tăceți puțin, băieți, bine? strigă Simon, și cum vocea i se auzi mai slab, Clary deduse că ținea receptorul departe de gură. Reveni în secunda următoare, părând îngrijorat. Ăsta a fost un da sau un nu?

— Nu știu. Clary își mușcă buza. Mama e încă supărată pe mine pentru aseară. N-aș vrea s-o zgândăr cerându-i să-mi facă un hatâr. Dacă e să am necazuri, nu vreau să fie din cauza poeziilor jalnice ale lui Eric.

— Ei, haide, nu-s chiar așa de rele, zise Simon.

Eric era vecinul lui de vizavi și se știau amândoi de când lumea. Nu erau prieteni la fel de apropiați cum erau Simon și Clary, dar înființaseră o trupă de rock, la începutul clasei a zecea, împreună cu Matt și Kirk, prietenii lui Eric. Făceau repetiții conștiincios, în garajul părinților lui Eric, în fiecare săptămână.

— De altfel, nu-i un hatâr, adăugă Simon, e un concurs de poezie, la o stradă distanță de casa ta. Nu-i ca și cum te-aș invita la vreo orgie în Hoboken. Poate veni și mama ta, dacă vrea.

— ORGIE ÎN HOBOKEN! auzi Clary pe cineva, probabil Eric, țipând.

Un alt trosnet de cinel. Și-o închipui pe mama ei ascultându-l pe Eric citindu-și poeziile și se cutremură lăuntric.

— Nu știu. Dacă veniți toți la ușa mea, cred c-o să-și iasă din țâțâni.

— Atunci vin numai eu. Trec să te iau și putem merge pe jos până acolo, să ne întâlnim cu restul trupei la cafenea. Mama ta n-o să aibă nimic împotrivă. Mă iubește.

Clary trebui să râdă.

— Un semn al gusturilor ei îndoielnice, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu te-a-ntrebat nimeni.

Simon închise, în toiul răcnetelor colegilor săi de trupă.

Clary puse receptorul în furcă și aruncă o privire prin living. Dovezile înclinațiilor artistice ale mamei sale se vedeau pretutindeni, de la husele de catifea ale pernițelor făcute de mână, îngrămădite pe sofaua de un roșu-întunecat, până la pereții pe care atârnau picturile lui Jocelyn, îngrijit înrămate — majoritatea, peisaje: străzile șerpuitoare din centrul Manhattanului scăldate în lumină aurie; scene din Prospect Park iarna, cu lacurile cenușii tivite cu pojghițe de gheață albă ca dantela.

Pe policioara de deasupra șemineului era o fotografie înrămată a tatălui lui Clary. Un bărbat blond, în uniformă militară, cu înfățișare contemplativă, dar ale cărui încrețituri de la coada ochilor trădau râsul. Fusese soldat, primise decorații și servise peste ocean. Jocelyn ținea câteva dintre medaliile lui într-o cutie mică, lângă patul ei. Nu că medaliile folosiseră cuiva când Jonathan Clark se izbise cu mașina de un copac la ieșirea din Albany și murise mai înainte ca fiica lui să se fi născut.

Jocelyn revenise la numele ei de fată după ce murise el. Nu vorbea niciodată despre tatăl lui Clary, dar păstra cutia gravată cu inițialele lui, J.C., la capul patului ei. Pe lângă medalii, se mai găseau una sau două fotografii, o verighetă și o șuviță de păr blond. Uneori, Jocelyn scotea cutia, o deschidea și ținea puțin în mână șuvița de păr, cu multă gingășie, după care o punea la loc și încuia din nou cutia, cu grijă.

Zgomotul cheii întoarse în broasca ușii de la intrare o smulse pe Clary din reverie. În grabă, se aruncă pe canapea și încercă să ia o atitudine de parcă ar fi fost cufundată în lectura uneia dintre cărțile pe care mama sa le lăsase îngrămădite pe măsuța din colț. Jocelyn considera cititul ca pe un mod sacru de a-ți petrece timpul și de obicei n-o întrerupea pe Clary la mijlocul vreunei cărți nici măcar ca să țipe la ea.

Ușa se deschise cu o bușitură. Era Luke, cu brațele pline de ceea ce păreau să fie bucăți pătrate de rigips. Când le puse jos, Clary văzu că erau cutii de carton, strânse și împăturite. Se ridică și se întoarse către

— Bună, un... bună, Luke, zise ea.

O rugase cu vreun an în urmă să nu-i mai spună „Unchiul Luke", susținând că-l făcea să se simtă bătrân și că-l ducea cu gândul la *Coliba unchiului Tom*. De altfel, îi reamintise el cu blândețe, nu era cu adevărat unchiul ei, ci doar un prieten apropiat al mamei sale, cu care se știa din copilărie.

— Unde-i mama?

— Parchează mașina, zise el, întinzându-și oasele corpului său dureros, gemând.

Era îmbrăcat în uniforma lui obișnuită: jeanși vechi, o cămașă de flanelă și o pereche strâmbă de ochelari cu ramă metalică aurie, care-i stăteau gata pe puntea nasului.

— Mai spune-mi o dată, de ce n-are imobilul ăsta lift?

— Fiindcă este bătrân și are caracter, zise Clary dintr-o suflare.

Luke rânji.

— Pentru ce sunt cutiile? întrebă ea.

Râsetul lui se șterse.

— Mama ta voia să împacheteze niște lucruri, zise el, evitându-i privirea.

— Ce lucruri? întrebă Clary.

El îi răspunse cu o fluturare vagă de mână:

— Chestii în plus de prin casă. Care o încurcă. Știi că ea nu aruncă niciodată nimic. Bun, și tu ce făceai? Învățai?

Îi luă cartea din mână și citi cu voce tare:

— „Lumea încă forfotește de acele făpturi de tot felul pe care filozofia mai serioasă le-a desconsiderat. Spiriduși și goblini, duhuri și demoni încă mișună prin jur..."

Lăsă cartea jos și se uită la ea pe deasupra ochelarilor:

— Asta-i pentru școală?

— *Creanga de Aur*? Nu. Nimic pentru școală două săptămâni. Clary luă cartea înapoi de la el. E a mamei.

— Bănuiam eu.

Ea o puse la loc, pe măsuță.

— Luke?

— Hmm?

Deja uitase de carte și scotocea prin cutia de scule de lângă șemineu.

— Aha, uite-o!

Scoase un dispenser portocaliu de bandă adezivă și îl privi cu profundă mulțumire.

— Ce-ai face dacă ai vedea ceva pe care nimeni altcineva nu-l poate vedea?

Luke scăpă dispenserul din mână, iar acesta se lovi de plăcile de gresie din vatră. Îngenunche să-l ridice, fără să se uite la ea.

— Vrei să spui, dacă aș fi fost singurul martor la o crimă, sau chestii din astea?

— Nu. Vreau să spun, dacă au fost și alții de față, dar numai tu ai putut vedea ceva. De parcă scena ar fi fost invizibilă pentru toată lumea în afară de tine.

El șovăi, încă îngenuncheat, ținând strâns în mână dispenserul dințat.

— Știu că sună nebunește, încercă să-i explice Clary, dar…

El se întoarse spre ea. Ochii lui, foarte albaștri dincolo de ochelari, se opriră asupra ei plini de afecțiune.

— Clary, tu ești o artistă, ca și mama ta. Asta înseamnă că vezi lumea altfel decât o văd ceilalți oameni. E talentul tău, să vezi frumusețea și oroarea în lucrurile obișnuite. Ceea ce nu înseamnă că ești nebună, ci doar diferită. Nu-i nimic rău în a fi diferit.

Clary își ridică genunchii la piept și-și sprijini bărbia de ei. În minte revăzu magazia, biciul de aur al lui Isabelle, pe băiatul cu păr albastru zvârcolindu-se în spasmele morții și ochii lui Jace, de culoarea alamei. *Frumusețe și oroare.* Spuse:

— Dacă tata ar fi trăit, crezi că și el ar fi fost artist?

Luke păru descumpănit. Înainte de a apuca să-i răspundă, ușa se deschise brusc și mama lui Clary păși țanțoșă înăuntru, pocnind cu tocurile ghetelor pe lemnul lustruit al podelei. Zornăind cheile de la [illegible] se întoarse să se uite la fiica sa.

Jocelyn Fray era o femeie zveltă, viguroasă, cu părul mai închis cu câteva nuanțe decât al lui Clary și de două ori mai lung. În momentul acela, era înfășurat și strâns în vârful capului într-un coc roșu-închis, în care înfipsese un creion de grafit ca să-l fixeze. Purta un tricou de culoarea lavandei stropit peste tot cu vopsea și ghete cafenii de alpinist, ale căror tălpi erau năclăite de vopsea.

Toată lumea îi spunea lui Clary că seamănă cu mama ei, dar ea nu vedea asemănarea. Singurul lucru comun la ele era conformația trupului: amândouă erau subțiri, cu sâni mici și șolduri înguste. Știa că nu era la fel de frumoasă ca mama ei. Ca să fii frumoasă trebuie să fii rotunjoasă și înaltă. Când erai scundă cât Clary, puțin peste un metru cincizeci, erai doar simpatică. Nu drăguță sau frumoasă, ci simpatică. Aliniai părul morcoviu și o față plină de pistrui și aveai o Raggedy Ann pe lângă mama sa, Barbie Doll.

Jocelyn mai avea și un mers atât de grațios, încât lumea își întorcea capul după ea s-o privească. Dimpotrivă, Clary se împiedica întotdeauna în propriile picioare. Singurul moment în care oamenii își întorceau capetele să se uite după ea era atunci când se ciocnea de ei în timp ce cădea pe scări.

— Mulțumesc că mi-ai adus cutiile până sus, zise mama lui Clary către Luke și îi zâmbi.

El nu-i întoarse zâmbetul. Clary simți cum i se strânge stomacul de neliniște. În mod vădit, se pregătea ceva.

— Îmi cer scuze că mi-a luat atâta până să găsesc un loc. Cred că sunt pe puțin un milion de oameni în parc astăzi.

— Mamă, o întrerupse Clary, pentru ce sunt cutiile?

Jocelyn își mușcă buza. Luke aruncă o privire fulger spre Clary, îndemnând-o pe mutește pe Jocelyn să răspundă. Scuturând nervos mâna din încheietură, Jocelyn își trecu pe după ureche o șuviță de păr desprinsă din coc și veni să se așeze lângă fiica ei pe canapea.

De aproape, Clary putu vedea cât de obosită arăta mama ei. Sub ochi avea două semiluni întunecate, iar pleoapele îi erau străvezii de nesomn.

— Are vreo legătură cu aseară? întrebă Clary.

— Nu, zise mama ei repede, dar apoi șovăi. Poate puțin. N-ar fi trebuit să faci ce-ai făcut aseară. Ai fi putut să te gândești.

— Dar mi-am cerut o dată iertare. Despre ce-i vorba acum? Dacă vrei să mă pedepsești, dă-i drumul.

— Eu nu te pedepsesc, zise mama ei, cu vocea foarte încordată.

Se uită spre Luke, care clătină din cap.

— Spune-i, Jocelyn.

— Vreți să încetați să mai vorbiți despre mine ca și când n-aș fi de față? protestă Clary furioasă. Și cum adică să-mi spui? Ce să-mi spui?

Jocelyn lăsă să-i scape un suspin.

— Plecăm în vacanță.

Fața lui Luke se goli de expresie, ca o pânză ștearsă de orice culoare.

Clary clătină din cap.

— Despre asta e vorba? Plecați în vacanță? Se lăsă pe spate între perne. Nu pricep. De ce toată tevatura asta?

— Nu cred că înțelegi. Vreau să spun, plecăm împreună în vacanță. Toți trei: tu, eu și Luke. Ne ducem la fermă.

— Oh!

Clary privi spre Luke, dar el își încrucișase brațele la piept și se uita pe fereastră, cu buzele strânse ferm. Se întrebă oare ce-l supărase. Îi plăcea vechea fermă din nordul statului New York — el o cumpărase și o restaurase cu mâna lui, în urmă cu vreo zece ani, și se ducea pe-acolo ori de câte ori putea.

— Pentru cât timp?

— Pentru tot restul verii, zise Jocelyn. Am adus cutiile în caz că ai vrea să iei cu tine cărți, provizii de vopsele pentru pictură...

— Pentru tot restul verii? Clary se ridică în picioare, indignată. Nu pot, mamă. Mi-am făcut planuri... Simon și cu mine o să dăm o petrecere de reîncepere a școlii și am o grămadă de întâlniri cu cei de la cercul de artă și alte zece cursuri suplimentare la Tisch...

— Îmi pare rău pentru Tisch. Câte despre celelalte lucruri, se pot [illegible] înțeleagă, la fel și colegii tăi de la cercul de artă.

Clary deslușì neînduplecarea din glasul mamei sale și își dădu seama că treaba era serioasă.

— Dar am plătit pentru orele alea de artă! Am strâns bani tot anul! Mi-ai promis.

Se răsuci spre Luke.

— Spune-i! Spune-i că nu-i corect!

Luke nu-și dezlipi privirea de la fereastră; un mușchi al obrazului îi zvâcnea.

— E mama ta. E dreptul ei să hotărască.

— Nu pricep. Clary se întoarse spre mama ei. De ce?

— Trebuie să plec, Clary, zise Jocelyn, și colțurile gurii îi tremurară. Am nevoie de liniște și pace ca să pictez. Iar cu banii stăm cam prost în momentul de față…

— Atunci mai vinde din acțiunile tatei, zise Clary cu mânie. Așa faci de obicei, nu?

Jocelyn ripostă:

— Nu-i frumos din partea ta.

— Uite, duceți-vă, dacă vreți. Nu-mi pasă. O să stau aici și fără voi. Pot să muncesc; pot să-mi iau o slujbă la Starbucks sau ceva de genul ăsta. Simon spune că ei angajează tot timpul. Sunt destul de mare să-mi port singură de grijă…

— Nu!

Asprimea din vocea lui Jocelyn o făcu pe Clary să tresară.

— O să-ți dau banii înapoi pentru cursurile de artă, Clary. Dar o să vii cu noi. Nu ai posibilitatea să alegi. Ești prea tânără ca să rămâi aici pe cont propriu. S-ar putea întâmpla ceva.

— Cum ar fi? Ce s-ar putea întâmpla? vru Clary să știe.

Se auzi o pocnitură. Se întoarse surprinsă și descoperi că Luke lăsase peste unul dintre tablourile înrămate, sprijinite de perete. Fără niciodată supărat, el îl așeză la loc. Când se îndreptă de spate, gura lui era strânsă într-o linie îndârjită.

— Am plecat.

Jocelyn își mușcă buza:

— Stai!

Se grăbi în urma lui în vestibul, prinzându-l când punea mâna pe clanță. Răsucindu-se în loc pe canapea, Clary putu deslușì câte ceva din șoapta alarmată a mamei sale.

— ...nenorocire, zicea Jocelyn. L-am sunat și răs-sunat în ultimele trei săptămâni. Am aflat de pe robot că se află în Tanzania. Ce-ar trebui să fac?

— Jocelyn, clătină Luke din cap, nu te poți duce la el la nesfârșit.

— Dar Clary...

— Nu e Jonathan, șuieră Luke. Nu ți-ai mai revenit niciodată de când s-a întâmplat, dar Clary *nu e Jonathan.*

Ce legătură are tata cu asta? se întrebă Clary, buimăcită.

— Nu pot s-o țin pur și simplu acasă, nici s-o las să iasă. Nu s-ar acomoda cu asta.

— Firește că nu! sună cu adevărat mânios glasul lui Luke. Nu e animal de casă, e adolescentă. Aproape adultă.

— Dacă am fi fost în afara orașului...

— Vorbește cu ea, Jocelyn. Vocea lui Luke era fermă. Vorbesc serios.

Întinse iar mâna spre clanță.

Ușa se deschise brusc. Jocelyn dădu un țipăt scurt.

— Iisuse! exclamă Luke.

— Eu sunt! zise Simon. Cu toate că mi s-a spus că asemănarea este izbitoare.

Îi făcu semn cu mâna lui Clary din prag:

— Ești gata?

Jocelyn își luă mâna de la gură.

— Simon, ai tras cu urechea?

Băiatul clipi nedumerit.

— Nu, acum am sosit. Își plimbă ochii de la fața palidă a lui Jocelyn la chipul sever al lui Luke. S-a întâmplat ceva? Să plec?

— Nu te osteni, zise Luke. Cred că am terminat.

Îi făcu loc pe lângă Simon, bocănind grăbit pe scări în jos. La parter, ușa de la intrare se trânti, închizându-se.

Simon se învârtea în prag, nesigur.

— Pot să mă întorc mai încolo, zise el. Pe cuvânt. N-ar fi o problemă.

— Asta ar fi..., începu Jocelyn, dar Clary era deja în picioare.

— Lasă, Simon. Plecăm, zise ea, înșfăcându-și rucsacul din cuierul de lângă ușă. Și-l aruncă pe un umăr, uitându-se încruntată la mama ei. Ne vedem mai târziu, mamă.

Jocelyn își mușcă buza.

— Clary, nu crezi că ar trebui să vorbim despre asta?

— O să avem destul timp să vorbim când o să fim în „vacanță", răspunse Clary cu venin și avu satisfacția s-o vadă pe mama ei tresărind. Nu mă aștepta, adăugă ea și, apucându-l pe Simon de braț, îl duse aproape pe sus până la ușă.

El se propti pe călcâie și se uită spăsit peste umăr la mama lui Clary, care rămăsese, micuță și deznădăjduită, în prag, cu mâinile strâns împreunate.

— La revedere, doamnă Fray! îi strigă el. O seară frumoasă!

— Oh, tacă-ți fleanca, Simon, se răsti Clary și trânti ușa în spatele lor, tăindu-i răspunsul mamei sale.

— Doamne, femeie, îmi smulgi brațul! protestă Simon, când Clary îl târî după ea pe scări, tălpile tenișilor ei lipăind furioase la fiecare pas pe treptele de lemn.

Ea îi ridică privirea, așteptându-se s-o vadă pe mama sa pe palier uitându-se în jos, dar ușa apartamentului rămase închisă.

— Scuze, mormăi Clary, dându-i drumul la mână.

Se opri scurt la picioarele scării, cu rucsacul bătând-o peste șold.

Casa de gresie a lui Clary, ca majoritatea celor din Park Slope, fusese odinioară reședința exclusivă a unei familii înstărite. Urme ale măreției sale de odinioară se mai vedeau încă pe scara interioară arcuită,

în pardoseala de marmură de la intrare și în luminatorul larg, cu un singur geam, de deasupra. Acum, după ce casa fusese segmentată în apartamente, Clary și mama ei împărțeau clădirea cu trei etaje cu o chiriașă de la parter, o femeie în vârstă care avea un cabinet de clarvăzător chiar la ea în apartament. Nu prea ieșea din el, deși vizitele clienților erau destul de rare. O plăcuță aurie prinsă de ușă o proclama drept MADAME DOROTHEA, CLARVĂZĂTOARE ȘI PREZICĂTOARE.

Fumul dulceag de tămâie se revărsa în foaier pe ușa întredeschisă. Clary auzi un murmur de voci.

— Mă bucur să văd că are o afacere înfloritoare, zise Simon. E greu să ai o activitate profitabilă ca profet, în vremurile astea.

— Chiar trebuie să fii sarcastic față de orice? îl admonestă Clary.

Simon clipi, în mod vădit prins pe picior greșit.

— Credeam că-ți place când sunt spiritual și ironic.

Clary se pregătea să-i răspundă, când ușa apartamentului lui Madame Dorothea se deschise deodată, de tot, și dinăuntru ieși un bărbat. Era înalt, cu obrazul de culoarea siropului de arțar, cu ochii verzi-aurii ca de pisică și cu păr negru, vâlvoi. Rânji la ea orbește, arătându-și dinții albi și ascuțiți.

Pe ea o luă brusc cu amețeală, simțind că-i gata să leșine.

Simon o privi îngrijorat.

— Te simți bine? Arăți de parcă stai să leșini.

Ea se uită aiurită la el.

— Ce? Nu, sunt bine.

El nu păru dispus să renunțe.

— Arăți de parcă tocmai ai fi văzut o stafie.

Ea clătină din cap. Își aducea aminte că ar fi văzut ceva, însă când încerca să se concentreze, gândul îi scăpa ca apa printre degete.

— Nimic. Mi s-a părut că văd pisica lui Dorothea, dar cred că doar mi-a jucat lumina o festă.

Simon se uită neîncrezător la ea.

— N-am mâncat nimic de ieri, adăugă ea, apărându-se. Bănuiesc că din cauza asta.

El îşi petrecu liniştitor un braţ pe după umerii ei:

— Vino, o să-ţi cumpăr ceva de mâncare.

— Nu pot să cred că se poartă aşa, zise Clary pentru a patra oară, vârând prin farfurie o bucăţică rătăcită de *guacamole*, cu vârful unei *nacho*.

Se aflau într-un local mexican din împrejurimi, o grotă într-un zid numită Nacho Mama.

— De parcă n-ar fi fost destul de rău că m-a pedepsit în fiecare săptămână. Acum o să mai fiu şi exilată pentru tot restul verii.

— Păi, ştii, pe mama ta o mai apucă aşa, uneori, zise Simon. După cum bate vântul.

Bănji la ea pe deasupra *burrito*-ului cu legume.

— Da, sigur, poartă-te de parc-ar fi amuzant, zise ea. Nu tu o să fii cel trăit într-un loc uitat de lume pentru Dumnezeu ştie cât timp…

— Clary! îi întrerupse Simon tirada. Nu eu sunt cel supărat pe chestia asta. De altfel, n-o să fie pentru totdeauna.

— De unde ştii că nu?

— Păi, pentru că o cunosc pe mama ta, zise el, după o pauză. Vreau să spun, tu şi cu mine suntem prieteni de…, cât?, zece ani? Ştiu că uneori o mai apucă din astea. Dar o să se răzgândească ea.

Clary luă un ardei iute de pe farfuria ei şi-i rontăi vârful, dusă pe gânduri.

— Oare? zise ea. Adică într-adevăr o cunoşti? Eu mă întreb uneori dacă o cunoaşte cineva pe lumea asta.

Simon se uită nedumerit la ea.

— Aici m-ai pierdut.

Clary trase aer pe gură să-şi răcorească limba, care-i luase foc.

— Vreau să spun, ea nu vorbeşte niciodată despre ea. Eu nu ştiu nimic despre viaţa ei din tinereţe sau despre familia ei, nici măcar despre cum l-a întâlnit pe tata. Nu are nici măcar fotografii de la nuntă. E ca şi cum viaţa ei ar fi început când m-a născut pe mine. Asta îmi spune de fiecare dată când îi mai pun întrebări.

— Eu! Simon făcu o mutră înduioşată. Asta-i tare drăguţ.

— Ba deloc. E ciudat. E ciudat că nu știu nimic despre bunicii mei. Adică, știu că părinții tatălui meu nu s-au purtat prea frumos cu ea, dar nu se poate să fi fost chiar atât de răi, nu? Ce oameni sunt ăia care nu vor să-și vadă nepoata nici măcar o dată?

— Poate că-i urăște. Poate c-au fost violenți sau ceva de genul ăsta, sugeră Simon. Are totuși cicatricele alea.

Clary se uită surprinsă la el.

— Ce are?

El înghiți o gură mare de *burrito*.

— Cicatricele alea mici. Pe tot spatele și pe brațe. Am văzut-o pe mama ta în costum de baie, știi.

— Eu n-am observat nici un fel de cicatrice, zise Clary sigură pe ea. Cred c-ai visat.

El se uită lung la ea și păru gata să-i spună ceva, când telefonul ei celular, îndesat în rucsac, începu să sune insistent. Clary îl scoase din rucsac, se uită la cifrele licărind pe ecran și se strâmbă.

— E mama.

— Mi-am dat seama după mutra pe care-ai făcut-o. O să vorbești cu ea?

— Nu în clipa asta, zise Clary, simțind cunoscutul fior de vinovăție în capul pieptului, când telefonul se opri din sunat și se conectă mesageria vocală. Nu vreau să mă cert cu ea.

— Poți oricând să stai la mine acasă, zise Simon. Pentru oricât timp vrei tu.

— Păi, să vedem întâi dacă nu se calmează ea.

Clary apăsă energic pe butonul telefonului ei. Vocea mamei sale suna încordată, dar în mod clar încerca să pară destinsă. „Iubito, îmi pare rău că te-am luat pe nepregătite cu planul de vacanță. Vino acasă și-o să stăm de vorbă." Clary închise telefonul mai înainte ca mesajul să se încheie, simțindu-se încă și mai vinovată și totodată încă furioasă.

— Vrea să stăm de vorbă.

— Și tu vrei să vorbești cu ea?

— Nu știu. Clary își trecu dosul palmei peste ochi. Te mai duci la seara de poezie?

— Am promis că mă duc.

Clary se ridică în picioare, împingându-și scaunul.

— Atunci o să vin cu tine. Am s-o sun când se termină.

Bretelele rucsacului îi alunecă în jos, pe brațe. Simon i-o ridică la loc, atent, degetele lui întârziind pe umărul ei gol.

Afară, aerul era îmbibat de umezeală, vaporii fini de apă încrețindu-i părul lui Clary și lipindu-i lui Simon tricoul albastru de spinare.

— Deci, cum mai e cu trupa? întrebă ea. Ceva nou? Se-auzea mare hărmălaie în fundal când am vorbit cu tine mai devreme.

Fața lui Simon se lumină.

— Merge grozav, zise el. Matt spune că știe pe cineva care ar putea să ne aranjeze să cântăm la Scrap Bar. Am discutat iarăși despre nume.

— O, da?

Clary își ascunse un zâmbet. Trupa lui Simon nu se ocupa niciodată cu muzica propriu-zisă. De regulă, băieții se adunau și stăteau acasă la Simon, în living, certându-se pe potențialele nume și pe logo-urile trupei. Câteodată, ea se întreba dacă vreunul dintre ei chiar știa să cânte la vreun instrument.

— Ce s-a propus?

— Am avut de ales între Conspirația Algelor Marine și Panda Tare a Pisicii.

Clary dădu din cap.

— Amândouă sunt oribile.

— Eric a sugerat Criza Scaunelor de Grădină.

— Poate că Eric ar trebui să se rezume la jocurile pe calculator.

— Dar atunci ar trebui să găsim un nou baterist.

— Oh, deci asta face Eric? Eu credeam că doar vă tapează pe voi de bani și umblă pe la școală spunându-le fetelor că e într-o trupă rock, ca să le impresioneze.

— Mici pe departe, zise Simon cu însuflețire. Eric s-a schimbat. Are o prietenă. Sunt împreună de vreo trei luni.

— Ca și căsătorit, zise Clary, ocolind o pereche ce plimba un bebeluș în cărucior: o fetiță cu niște clame de plastic galbene în păr, care ținea în brațe o păpușă-zână cu aripi de safir vărgate cu auriu. Cu coada ochiului, Clary avu impresia că vede aripile bătând. Întoarse repede capul.

— Ceea ce înseamnă, continuă Simon, că eu sunt ultimul membru al trupei care nu are încă o prietenă. Ceea ce, cum știi, este însuși scopul de a fi într-o trupă. Să faci rost de fete.

— Eu credeam că scopul este muzica.

Un bărbat cu un baston îi tăie calea, îndreptându-se spre Berkeley Street. Ea își întoarse privirea, temându-se că dacă se uita mai mult la cineva avea să vadă cum îi cresc aripi, brațe în plus sau limbi lungi și înfurcate ca de șerpi.

— Cui îi pasă dacă tu ai prietenă, la urma urmelor?

— Mie, zise Simon posomorât. Mai e puțin și singurii rămași fără o prietenă vom fi eu și Wendell, îngrijitorul școlii. Iar el miroase a Windex.

— Cel puțin știi că el e încă disponibil.

Simon o privi mânios.

— Nu-i amuzant, Fray.

— Există întotdeauna Sheila „Bikini Thong Barbarino", sugeră Clary.

Clary fusese colega ei de bancă la cursurile de matematică, în clasa a noua. De fiecare dată când Sheila scăpa creionul pe jos — ceea ce se întâmplase deseori —, Clary fusese tratată cu priveliștea bikinilor ei ridicându-se deasupra beteliei jeanșilor cu talie extra joasă.

— Păi, cu ea se întâlnește Eric de trei luni încoace, zise Simon. Sfatul lui, de altfel, a fost să mă hotărăsc care fată are cel mai trăsnet corp din școală și să-i cer să iasă cu mine în prima zi de cursuri.

— Eric e un porc misogin, zise Clary, dintr-odată, nedorind să știe care fată din școală credea Simon că are cel mai trăsnet corp. Poate c-ar trebui să vă numiți trupa Porcii Misogini.

— Sună într-un mare fel.

Simon părea netulburat. Clary se încruntă la el și se trezi cu rucsacul zbârnâind, când telefonul începu să sune. Îl scoase din buzunarul de la mijloc.

— Iar mama ta? o întrebă el.

Clary dădu din cap. O revăzu pe mama ei în minte, mică și singură în mijlocul apartamentului lor. Vinovăția își desfăcu aripile în pieptul ei.

Aruncă o privire spre Simon, care se uita la ea cu ochii umbriți de îngrijorare. Chipul lui îi era atât de bine cunoscut, încât i-ar fi putut desena trăsăturile și-n somn. Se gândi la săptămânile de singurătate pe care urma să le petreacă fără el și îndesă telefonul înapoi în rucsac.

— Haide, zise ea. O să întârziem la spectacol.

3

VÂNĂTORUL DE UMBRE

CÂND AJUNSERĂ EI LA JAVA JONES, ERIC ERA DEJA PE SCENĂ, legănându-se înainte și-napoi în fața microfonului, cu ochii strâns închiși. Își vopsise vârfurile părului în roz pentru această ocazie. În spatele lui, Matt, părând drogat, bătea aritmic într-o tobă africană.

— O să fie de toată jena, prezise Clary. Îl apucă pe Simon de mânecă și-l trase către ușă. Dacă o luăm la fugă, mai putem încă scăpa.

El clătină din cap cu hotărâre.

— Orice-ar fi, sunt un om de cuvânt. Își îndreptă umerii. Aduc eu cafeaua, tu găsește locuri. De care vrei?

— Cafea. Neagră — *ca sufletul meu.*

Simon plecă, îndreptându-se către barul cafenelei, îndrugând ceva cu voce joasă, ideea generală fiind că poezia lui Eric de acum era cu mult, mult mai bună decât tot ce dăduse el până atunci. Clary se duse să caute o masă liberă.

Cafeneaua era foarte aglomerată, pentru o zi de luni; majoritatea canapelelor și fotoliilor jerpelite erau ocupate de adolescenți care se bucurau de o seară liberă în timpul săptămânii. Mirosul de cafea și de

ignore cu aromă de cuișoare era copleșitor. În cele din urmă, Clary găsi o canapea liberă, de două persoane, într-un colț întunecat, din spate. Singura persoană din apropiere era o fată blondă, într-un top portocaliu, preocupată să se joace cu iPod-ul său. *E bine*, gândi Clary, *blondă Eric n-o să ne poată găsi aici, în spate, după spectacol, ca să ne întrebe cum ni s-a părut poezia lui.*

Fata blondă se aplecă peste brațul scaunului ei și o bătu pe Clary pe umăr.

— Scuză-mă...

Clary își ridică surprinsă ochii.

— E prietenul tău? întrebă fata.

Clary îi urmări direcția privirii, pregătită deja să spună *Nu, nu-l cunosc*, când își dădu seama că fata se referea la Simon. El tocmai venea spre ele, cu fața crispată de concentrare, încercând să nu verse cafeaua din paharele de plastic.

— A, nu, zise Clary. E un tovarăș de-al meu.

Fata înflori.

— E simpatic. Are prietenă?

Clary șovăi o secundă:

— Nu.

— E gay?

Întoarcerea lui Simon o scuti pe Clary să-i mai răspundă. Fata blondă se răsuci grăbită în scaunul ei, iar el așeză paharele pe masă și se aruncă pe canapea, lângă Clary.

— Nu pot să sufăr când rămân fără cești. Chestiile astea frig.

Își sufla peste degete și se strâmbă. Clary încercă să-și ascundă un zâmbet, în timp ce-l privea. În mod normal, nu s-ar fi gândit niciodată dacă Simon arăta bine sau nu. Avea ochi negri frumoși, ar fi putut spune, și se dezvoltase bine la trup, în ultimul an. Cu o tunsoare potrivită...

— Te holbezi la mine, zise Simon. De ce te holbezi la mine? Am ceva pe față?

Ar trebui să-i spun, gândi, deși o parte din ea era ciudat de refractară. *N-aș fi o bună prietenă dacă n-aș face-o.*

— Nu te uita acum, dar blonda de colo te consideră simpatic, îi șopti ea.

Ochii lui Simon se întoarseră iute într-o parte ca să se uite la fată, care studia sârguincioasă un număr din revista *Shonen Jump.*

— Fata cu maiou oranj?

Clary încuviință cu un semn din cap. Simon o privi neîncrezător.

— Ce te face să crezi asta?

Spune-i. Haide, spune-i. Clary deschise gura să-i răspundă, dar fu întreruptă de o izbucnire de microfonie. Se chirci și își astupă urechile, în timp ce Eric, pe scenă, se lupta cu microfonul.

— Îmi cer scuze pentru asta, băieți! zbieră el. În regulă. Eu sunt Eric și el e prietenul meu de acasă, Matt, la tobe. Prima mea poezie se numește „Nenumita". Își schimonosi fața, ca lovit de-o durere subită, și se tângui în microfon: *Hai, falsa mea forță inexorabilă a vintrelor mele infame! Inundă-mi fiece protuberanță cu zel steril!*

Simon se făcu mic pe locul său de pe canapea.

— Te rog, să nu spui nimănui că-l cunosc.

Clary chicoti.

— Cine folosește cuvântul „vintre"?

— Eric, zise Simon sumbru. Toate poeziile lui au vintre în ele.

— *Tumefiat e chinul meu!* se văicări Eric. *Agonia crește înăuntru!*

— Fii sigur că da, zise Clary.

Se aplecă spre Simon.

— Oricum, despre fata aceea care te consideră simpatic...

— Nu-ți bate capul cu asta, zise Simon.

Clary făcu ochii mari la el, surprinsă.

— Am ceva de discutat cu tine, adăugă el.

— Cârtița Furioasă nu e un nume potrivit pentru o trupă, zise Clary imediat.

— Nu asta, zise Simon. În legătură cu ce-am vorbit mai devreme. Despre mine, că n-am o prietenă.

— Oh. Clary ridică din umăr. Ă, nu știu. Invit-o pe Jaida Jones să ieși cu tine, sugeră ea, numind-o pe una dintre puținele fete de la liceul Xavier care chiar îi plăcea. E drăguță și te place.

— Nu vreau să ies cu Jaida Jones.

— De ce nu? întrebă Clary, cuprinsă deodată de un nedeslușit reconfort. Nu-ți plac fetele istețe? Tot mai cauți un *corp trăsnet*?

— Nici una, nici alta, zise Simon, care părea agitat. Nu vreau s-o rog să ieșim împreună, pentru că n-ar fi corect față de ea dacă aș...

Lăsă fraza în aer. Clary se aplecă în față. Cu coada ochiului o putu zări pe fata blondă aplecându-se și ea în față, trăgând pur și simplu urechea.

— De ce nu?

— Pentru că mie îmi place de altcineva, zise Simon.

— OK.

Simon arăta ușor palid la față, cum arătase și când își scrântise glezna jucând fotbal în parc și șchiopătase până acasă. Ea se întrebă de ce naiba simțul că-i plăcea de cineva îl făcea să stea în halul ăsta de încordat.

— Nu ești gay, nu?

Simon se făcu și mai livid.

— Dacă aș fi, m-aș îmbrăca mai bine.

— Bun, atunci cine e? întrebă Clary.

Se pregătea să adauge că dacă se îndrăgostise de Sheila Barbarino, era timpul să-i tăbăcească pielea, când auzi pe cineva tușind tare în spate. Era tipul acela de tuse zeflemitoare, zgomotul pe care-l scoate cineva când încearcă să nu izbucnească în râs.

Se răsuci în loc.

Pe o sofa verde, decolorată, la numai câțiva pași distanță de ea, stătea Pirra, aceeași haine negre în care fusese îmbrăcat și cu o seară înainte în club. Brațele lui erau dezgolite și acoperite cu linii ușor alburii ale cicatrice vechi. La încheieturi avea brățări late, metalice; din cea de pe mâna stângă văzu ieșind mânerul de os al unui pumnal. Se uita la ea, și colțul buzelor subțiri îi era ridicat, amuzat. Mai gravă

decât bănuiala că râdea de ea era convingerea ei absolută că el nu se aflase acolo în urmă cu cinci minute.

— Ce-i?

Simon îi urmărise privirea, dar era limpede, după expresia neutră de pe fața lui, că nu-l putea vedea pe Jace.

Dar eu te pot vedea. Se uită fix la Jace, în timp ce gândea asta, iar el își flutură mâna stângă, salutând-o. Un inel sclipi pe unul dintre degetele sale subțiri. El se ridică în picioare și o luă agale către ușă. Buzele lui Clary se întredeschiseră de uimire. Pleca, pur și simplu.

Simți mâna lui Simon pe brațul ei. O chema pe nume, întrebând-o dacă s-a întâmplat ceva. Ea abia-l auzea.

— Mă întorc imediat, se auzi spunând, în timp ce țâșnea de pe canapea, cât pe ce să uite să lase jos paharul de cafea.

Alergă spre ușă, lăsându-l pe Simon să se uite lung după ea.

Clary dădu buzna afară, îngrozită că Jace s-ar fi putut face nevăzut în umbrele aleii, ca o stafie. Dar era acolo, sprijinit într-o rână de zid. Tocmai scosese un obiect din buzunar și apăsa pe butoanele acestuia. Își ridică privirea cu surprindere, când ușa cafenelei se trânti, închizându-se în urma ei.

În lumina amurgului ce se pogora grăbit, părul lui arăta ca aurul vechi.

— Groaznică e poezia prietenului tău, zise el.

Clary clipi, pe moment prinsă pe picior greșit.

— Ce?

— Am spus că poezia lui e groaznică. Sună de parcă a halit un dicționar și-acum varsă cuvinte din el la întâmplare.

— Nu mă interesează poezia lui Eric, zise Clary furioasă. Vreau să știu de ce mă urmărești.

— Cine-a spus că te urmăresc?

— Bună încercare. Și ai mai tras și cu urechea. Vrei să-mi spui ce înseamnă asta sau trebuie să chem pur și simplu poliția?

— Ca să le spui ce? făcu Jace disprețuitor. Că te sâcâie oameni invizibili? Crede-mă, fetițo, poliția n-o să aresteze pe cineva pe care nu-l poate vedea.

— Ți-am mai spus o dată, numele meu nu e „fetițo", zise ea printre dinți. E Clary.

— Știu, spuse el. Drăguț nume. Ca al plantei aceleia parfumate[1]. În vremurile vechi, oamenii credeau că, dacă-i mâncai semințele, erai în stare să vezi spiriduși. Știai?

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Nu știi prea multe, nu-i așa? zise el, cu o sclipire de dispreț leneș în ochii aurii. Pari să fii o mundană ca oricare alta, și totuși mă poți vedea. E o enigmă.

— Ce e aia mundană?

— Cineva din lumea umană. Cineva ca tine.

— Dar și *tu* ești uman, zise Clary.

— Sunt, admise el. Dar nu ca tine.

Nu exista nici o urmă de sarcasm în tonul său. O spusese de parcă nu-i păsa dacă ea-l credea sau nu.

— Te crezi superior. De-asta râdeai de noi.

— Râdeam de voi pentru că întotdeauna mă amuză declarațiile de dragoste și, mai ales, când e neîmpărtășită, zise el. Și pentru că Simon e, fără cusur, unul dintre cei mai mundani pe care i-am întâlnit vreodată. Și pentru că Hodge a crezut că ai putea fi periculoasă, dar, dacă ești, cu siguranță nu o știi.

— Periculoasă, eu? repetă Clary uluită. Te-am văzut cum ai ucis pe Gretă seară. Te-am văzut înfigând un cuțit în coastele lui și...

și l-am văzut pe el sfâșiindu-te cu niște degete ca lamele de brici. Te-am văzut leșinând, iar acum arăți de parcă nu te-a atins niciodată nimic.

— Poate că sunt un ucigaș, zise Jace, dar știu bine ce sunt. Tu poți spune același lucru despre tine?

---

[1] În engleză, *clary sage* (înseamnă salvie).

— Sunt o ființă omenească oarecare, exact cum ai spus tu. Cine-i Hodge?

— Tutorele meu. Și, în locul tău, nu m-aș grăbi să mă declar o ființă omenească oarecare. Se aplecă spre ea: Ia să-ți văd mâna dreaptă!

— Mâna mea dreaptă? repetă Clary.

El dădu din cap.

— Dacă-ți arăt mâna, o să mă lași în pace?

— Cu siguranță.

În vocea lui se ghicea râsul.

Călcându-și pe inimă, ea își întinse mâna dreaptă. Arăta palidă în razele difuze de lumină care se revărsau prin vitrină, cu nodurile degetelor suflate cu praf de pistrui. Cumva, se simți la fel de expusă de parcă-și ridicase bluza și-i arăta pieptul gol. Jace îi luă mâna și i-o întoarse cu palma în jos.

— Nimic, constată el, aproape cu dezamăgire. Nu ești stângace, nu?

— Nu. De ce?

Îi dădu drumul mâinii, cu o ridicare din umeri.

— Majoritatea copiilor de vânători de umbre capătă pecetea pe mâna dreaptă — sau stângă, dacă sunt stângaci ca mine — de când sunt foarte mici. E o rună permanentă care conferă o îndemânare aparte la mânuirea armelor.

Îi arătă dosul mâinii lui stângi; arăta absolut obișnuit, în ochii ei.

— Nu văd nimic, zise ea.

— Lasă-ți mintea să se relaxeze, îi sugeră el. Ai răbdare să vină semnul la tine. Ca atunci când aștepți să se ridice ceva la suprafața apei.

— Ești țicnit.

Dar se relaxă, uitându-se la mâna lui, văzând linii mici peste noduri le degetelor, articulațiile prelungi...

Țâșni deodată spre ea, pulsând ca indicatorul TRECEREA OPRITĂ. Un desen negru, ca un ochi, pe dosul mâinii lui. Clipi o dată și semnul dispăru.

— Un tatuaj?

[illegible] și își lăsă mâna jos.

— Mă gândeam eu că poți. Și nu, nu e un tatuaj — e o pecete. Sunt rune marcate în pielea noastră.

— Ele te fac să mânuiești mai bine armele?

Lui Clary îi venea greu să creadă, deși probabil că nu era mai greu de crezut decât existența zombilor.

— Fiecare pecete face câte ceva anume. Unele sunt permanente, dar majoritatea dispar după ce au fost folosite.

— De-aceea nu-ți văd brațele desenate până sus, astăzi? întrebă ea. Dacă mă concentrez?

— Exact de aceea.

Părea mulțumit de sine.

— Știam eu că ai Vederea, cel puțin. Aruncă o privire spre cer. E aproape întuneric. Ar trebui s-o luăm din loc.

— *Noi?* Parcă ziceai că o să mă lași în pace.

— Am mințit, spuse Jace fără pic de jenă. Hodge mi-a cerut să te aduc la Institut, cu mine. Vrea să stea de vorbă cu tine.

— De ce ar vrea să stea de vorbă cu mine?

— Pentru că știi adevărul acum, zise Jace. N-a mai existat de cel puțin o sută de ani un mundan care să știe despre noi.

— Despre *noi?* repetă ea. Adică oamenii ca tine. Oamenii care cred în demoni.

— Oamenii care-i ucid, zise Jace. Ni se spune vânători de umbre. Sau, cel puțin, așa ne spunem noi. Repudiații au denumiri mai puțin măgulitoare pentru noi.

— Repudiații?

— Copiii Nopții. Magicienii. Spiritele naturii. Făpturile magice din cealaltă dimensiune.

Clary clătină din cap.

— Nu te oprii. Bănuiesc că mai există și..., ce?, vampiri, vârcolaci și zombi?

— Bineînțeles că există, o informă Jace. Deși pe zombi îi găsești mai mult în Sud, acolo unde sunt și preoții voodoo.

— Dar mumiile? Se țin numai pe lângă Egipt?

— Lasă prostiile. Nimeni nu crede în mumii.

— Nu?

— Bineînțeles că nu, zise Jace. Uite, Hodge o să-ți explice toate astea când o să-l vezi.

Clary își încrucișă brațele la piept.

— Și dacă eu nu vreau să-l văd?

— Treaba ta. Vii de bunăvoie sau în pofida voinței tale.

Clary nu-și putea crede urechilor.

— Mă amenințI c-o să mă răpești?

— Dacă așa vrei tu s-o iei, zise Jace, da.

Clary deschise gura să protesteze, furioasă, dar fu întreruptă de un bâzâit strident. Iar îi suna telefonul.

— E-n regulă, poți să răspunzi, dacă vrei, spuse Jace cu generozitate.

Telefonul se opri, apoi porni din nou să sune, tare și insistent. Clary se încruntă — mama ei chiar trebuie să-și fi pierdut răbdarea. Se întoarse cu spatele la Jace și începu să scotocească prin rucsac. Până izbuti să-l scoată, trecuse deja la al treilea apel. Își duse telefonul la ureche:

— Mamă?

— O, Clary. O, slavă Domnului!

O furnicătură vie de îngrijorare îi străbătu șira spinării. Mama ei părea de-a dreptul panicată.

— Ascultă-mă...

— E-n regulă, mamă. Sunt bine. Mă pregătesc să vin acasă.

— *Nu!* Groaza o gâtuia pe Jocelyn. Nu veni acasă! Mă înțelegi, Clary? Să nu te prind că vii acasă. Du-te la Simon. Du-te direct acasă la Simon și rămâi acolo până pot eu să...

Un zgomot din fundal o întrerupse: se auzi ceva căzând, sfărâmându-se, ceva greoi lovind podeaua...

— Mamă! strigă Clary. Mamă, ești bine?

Un zumzăit puternic veni din telefon. Glasul mamei lui Clary răzbi printre paraziți:

— Promite-mi că n-o să vii acasă! Du-te la Simon și sună-l pe

Vorbele i-au fost acoperite de un trosnet puternic, ca de lemn frânat.

— Cine te-a găsit? Mamă, ai chemat poliția? Ai...

Întrebările ei înnebunite au fost curmate de un zgomot pe care Clary avea să-l uite niciodată — un vâjâit, un târșâit și-apoi o bufnitură. Clary o auzi pe mama ei trăgând iute aer în piept, după care spuse, cu o voce straniu de calmă:

— Te iubesc, Clary.

Telefonul amuți.

— Mamă! țipă Clary în telefon. Mamă, mă auzi?

Conexiune încheiată scria pe ecran. Dar de ce i-ar fi închis mama ei astfel?

— Clary, zise Jace.

Era prima oară când îl auzea spunându-i pe nume.

— Ce se întâmplă? o întrebă.

Clary nu-i dădu atenție. Apăsă înfrigurată pe butonul care apela numărul ei de acasă. Nici un răspuns, în afară de țiuitul dublu al tonului de ocupat.

Mâinile lui Clary începură să tremure nestăpânit. Când încercă să mai sune o dată, telefonul îi scăpă din mâinile nesigure și se izbi cu putere de podea. Se lăsă imediat în genunchi și-l culese de jos, dar era mort, ecranul plesnit de sus până jos.

— La naiba!

Aproape plângând, trânti telefonul cât colo.

— Încearcă! Jace o ridică în picioare, ținând-o strâns de încheietura mâinii. S-a întâmplat ceva?

— Dă-mi telefonul tău, zise Clary, înșfăcând obiectul negru și lunguieț de metal care-i ieșea din buzunar. Trebuie să...

— Nu-i telefon, zise Jace, fără să facă nici o mișcare ca să și-l ia înapoi. E un Senzor. N-ai să poți să-l folosești.

— Dar trebuie să sun la poliție!

— Spune-mi mai întâi ce s-a întâmplat.

Ea încercă să-și elibereze mâna, dar strânsoarea lui deveni incredibil de puternică.

— Te pot ajuta.

O cuprinse un val de mânie, ca un șuvoi fierbinte care-i inunda venele. Fără să se gândească o clipă, îl plesni peste față, zgâriindu-l adânc cu unghiile pe obraz. El sări înapoi, surprins. Smulgându-se din strânsoare, Clary o luă la fugă spre luminile de pe Seventh Avenue.

Când ajunse în stradă, se răsuci, așteptându-se să-l vadă pe Jace pe urmele ei. Dar aleea era pustie. Pentru o clipă, cercetă neîncrezătoare zonele întunecate. Nici o mișcare. Se întoarse pe-un călcâi și alergă spre casă.

4

RAVENER

Căldura devenise și mai înăbușitoare, și acum Clary parcă nu mai înota spre casă, ci înota cât de repede putea printr-o supă fierbinte. La colțul străzii ei, se trezi blocată la semafor de semnul TRECEREA INTERZISĂ. Topăia de neastâmpăr pe vârful picioarelor, în vreme ce mașinile din trafic vâjâiau pe lângă ea într-un amalgam de faruri aprinse. Mai încercă să sune o dată acasă, dar Jace nu mințise, telefonul lui nu era un telefon. Cel puțin, nu semăna cu nici un telefon din cele pe care le mai văzuse Clary până atunci. Butoanele Senzorului nu aveau cifre pe ele, ci alte simboluri bizare și nu avea nici un ecran.

Alergând de-a lungul străzii către casa ei, văzu ferestrele de la etajul doi luminate, indiciul obișnuit că mama ei era acasă. *Okay*, își spuse în gând. *Totul e bine.* Dar inima i se strânse când păși în holul de la intrare. Lumina din plafon se arsese și foaierul era cufundat în întuneric. Umbrele păreau să forfotească de mișcare furișă. Înfiorată, începu să urce scările.

— Îți mă rog unde-ți închipui că te duci? zise o voce.

Clary se răsuci.

— Ce...

Amuți. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și desluși un fotoliu imens, tras în fața ușii închise a apartamentului lui Madame Dorothea. Bătrâna era înfiptă în el ca o perniță îndesată. Prin întuneric, Clary zări doar conturul rotund al feței sale pudrate, evantaiul de dantelă albă din mâna ei și abisul negru, căscat, al gurii ei când vorbi.

— Mama ta, zise Dorothea, a făcut o hărmălaie teribilă sus. Ce face? Mută mobila?

— Nu cred că...

— Și becul de pe scară s-a ars, ai observat? Dorothea bătu cu evantaiul în brațul fotoliului. N-ar putea mama ta să-l cheme pe iubitul ei ca să-l schimbe?

— Luke nu e...

— Și geamul luminatorului trebuie spălat. E jegos. Nu-i de mirare că e aproape beznă aici.

Luke NU e proprietarul, ar fi vrut Clary să spună, dar se abținu. Era tipic pentru bătrâna ei vecină. Odată ce avea să-l prindă pe Luke aici, venit să schimbe becul, avea să-i ceară o sută de alte lucruri — să-i facă piața, să-i repare dușul cu mortar. O dată îl pusese să taie cu toporul o sofa veche, s-o poată da afară din apartamentul ei fără să mai scoată ușa din țâțâni.

Clary oftă.

— O să întreb.

— Așa să faci.

Dorothea închise brusc evantaiul, cu o zvâcnitură din încheietură.

Sentimentul lui Clary că era ceva în neregulă deveni mai puternic când ajunse la ușa apartamentului său. Era descuiată, chiar întredeschisă, lăsând să pătrundă pe culoar un con de lumină. Simțind că panica punea stăpânire pe ea, împinse ușa, deschizând-o.

În apartament luminile erau aprinse, toate veiozele, toate becurile ardeau din plin. Strălucirea lor îi înțepa ochii.

Cheile și poșeta roz a mamei sale erau pe micul raft de fier forjat de [illegible] de obicei

— Mamă? strigă Clary. Mamă, am venit!

Nu primi nici un răspuns. Se duse în living. Ambele ferestre erau închise, perdelele lungi și albe de voal fluturând umflate de curent ca niște fantome fără odihnă. Abia când vântul se opri și perdelele se lăsară, Clary observă că pernițele fuseseră smulse de pe sofa și azvârlite prin cameră. Unele fuseseră sfâșiate pe toată lungimea, iar umplutura de bumbac se risipise pe podea. Rafturile de cărți fuseseră golite și conținutul lor împrăștiat. Băncuța din fața pianului zăcea răsturnată într-o parte, iar capacul acestuia se vedea deschis ca o rană prin care țâșniseră partiturile atât de dragi lui Jocelyn.

Cel mai înfricoșător lucru se întâmplase cu tablourile. Toate până la unul fuseseră scoase din rame și tăiate fâșii, aruncate pe podea. Treaba trebuie să fi fost făcută cu un cuțit — pânza era aproape imposibil de rupt doar cu mâna. Ramele goale arătau ca oasele curățate de carne. Clary simți un strigăt izbucnind din pieptul ei:

— *Mamă!* țipă ea. *Unde ești? Mami?*

Nici nu mai spusese lui Jocelyn „mami" de la opt ani.

Cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul, dădu fuga în bucătărie. Nu era nimeni, ușile debaralei erau deschise, dintr-o sticlă spartă de pe blat se împrăștiase lichidul roșu ardeiat pe linoleum. Își simți ochii precum două pungi cu apă. Știa că ar fi trebuit să iasă cât mai repede din apartament, să se ducă la un telefon și să cheme poliția. Dar mișcările acestea păreau îndepărtate — întâi s-o găsească pe mama și să vadă că era teafără. Dacă veniseră hoții, dacă mama ei se luptase cu...

Cu hoții care pleacă fără să ia portofelul sau televizorul, DVD player-ul sau orice altceva?

Își șterse nasul la ușa dormitorului mamei sale. Pentru o clipă, i se păru că restul camerei, cel puțin, rămăsese neatinsă. Pătura înflorată a lui Jocelyn, făcută de mână, stătea împăturită cu grijă pe pilotă. De pe noptieră, îi zâmbea propria-i față de la vârsta de cinci ani, un zâmbet știrb, înconjurat de smocuri de culoarea căpșunilor. Un suspin urcă în pieptul ei. *Mamă,* strigă ea lăuntric, *ce s-a întâmplat cu tine?*

Tăcerea îi răspunse. Nu, nu tăcerea — un zgomot răsună prin apartament, făcând să i se ridice părul de pe ceafă. De parcă se răsturnase ceva — un obiect greu, care se lovise de podea cu o bufnitură înfundată. Bufnitura fu urmată de un zgomot târșâit, târât — și venea spre dormitor. Cu stomacul contractat de groază, Clary se împletici și se întoarse încet spre ușă.

Pentru un moment, crezu că holul era pustiu și simți o undă de ușurare. Apoi privi în jos.

Era ghemuită la podea — o creatură lungă, cu solzi, cu un ciorchine de ochi negri opaci, înfundați chiar în mijlocul țestei sale ca o cupolă. Ca o încrucișare între aligator și miriapod, avea un bot gros, turtit, și o coadă cu țepi care biciuia amenințător dintr-o parte într-alta. Numeroasele-i picioare erau adunate sub corp, de parcă se pregătea să facă un salt.

Un țipăt necontrolat izbucni din gâtul lui Clary. Se clătină, dându-se înapoi, se poticni și căzu, exact în clipa în care creatura se repezea la ea. Se rostogoli într-o parte și scăpă milimetric de fiara care alunecă mai departe pe podeaua de lemn, crestând șanțuri adânci cu ghearele. Un mârâit gros, bolborosit, ieși din gâtlejul creaturii.

Clary se ridică înnebunită în picioare și alergă spre hol, dar bestia fu mai iute decât ea. Sări din nou, aterizând chiar deasupra ușii, unde rămase atârnând ca un păianjen gigantic și fioros, uitându-se în jos la ea cu ciorchinele sale de ochi. Își deschise încet fălcile, arătându-și un șir de colți din care se scurgeau bale verzui. O limbă lungă și neagră fulgeră dintre fălci, când creatura gâlgâi și șuieră. Spre nespusa ei oroare, Clary își dădu seama că zgomotele acelea se închegau în cuvinte.

— *Fată*, șuieră fiara. *Carne. Sânge. Să mănânci, oh, să mănânci.*

Începu să alunece încet, coborând pe perete. O parte din Clary trecuse dincolo de groază într-un soi de încremenire înghețată. Creatura se ținea acum din nou pe propriile-i picioare, târându-se către ea. Dându-se înapoi cu spatele, Clary înșfăcă o fotografie cu ramă grea de pe biroul de-alături — ea, mama sa și Luke la Coney Island, pregătiți să urce în *bumping cars* — și o aruncă spre monstru.

Fotografia îl lovi la mijlocul trupului și ricoșă, căzând pe podea cu zgomot de sticlă spartă. Creatura nu păru să bage de seamă. Venea spre ea, zdrobind cioburile sub picioare.

Oare, să roată, să sugă măduva, să bea din vene…

Clary lovi peretele cu spinarea. Nu mai avea unde să se retragă. Simți o tresărire pe șold și aproape că-i sări inima din piept. Buzunarul. Vârî mâna înăuntru, scoase obiectul de plastic pe care-l luase de la Jace. Senzorul tremura, ca un celular setat pe vibrații. Materialul dur era aproape insuportabil de fierbinte în palma ei. Strânse bine Senzorul în pumn exact în clipa în care creatura sări.

Creatura se ciocni de ea, doborând-o și făcând-o să se lovească tare în cap și umeri de podea. Se răsuci într-o parte, dar monstrul era prea greu. Stătea deasupra ei, o povară sufocantă, slinoasă, care-o făcea să-i vină să vomite.

Să mănânci, să mănânci, gemu fiara. *Dar nu e voie, să înghiți, să guști.*

Răsuflarea ei, fierbinte pe fața ei, putea a sânge. Nu mai putea respira. Îi simțea coastele gata să-i plesnească. Brațul îi era prins între trupul ei și al monstrului, cu Senzorul strivindu-i palma. Se zbătu, încercând să-și elibereze mâna.

Valentine nu va afla niciodată. N-a zis nimic despre o fată. Valentine n-o să știe.

Gura lui fără buze se schimonosi când își deschise fălcile, încet, trimițând un val de duhoare fierbinte pe fața ei.

Clary își eliberă mâna. Dând un țipăt, o repezi în monstru, voind să-l pocnească, să-l orbească. Aproape că uitase de Senzor. Când creatura se lăsă după fața ei, cu fălcile larg deschise, îi îndesă Senzorul între dinți și simți balele fierbinți, acide, năclăindu-i încheietura mâinii și stropindu-i cu picături fierbinți pielea descoperită de pe față și gâtul ei. Parcă de la o mare distanță, se auzi țipând.

Părând aproape surprinsă, creatura zvâcni înapoi, cu Senzorul înfipt între doi colți. Mârâi, un zumzet gros și mânios, și își smuci capul pe spate. Clary o văzu înghițind obiectul, îi văzu gâtlejul umflându-se. *Urmez eu,* gândi ea, disperată. *Sunt…*

Deodată, creatura începu să se zvârcolească. Pradă spasmelor incontrolabile, se rostogoli de pe Clary și apoi pe spate, bătând aerul cu multele sale picioare. Un lichid negru îi gâlgâia de pe gură.

Disperată să respire, Clary se răsuci cu fața în jos și începu să se târască în patru labe, îndepărtându-se de creatură. Ajunsese aproape de ușă când auzi ceva șuierând prin aer, pe lângă urechea ei. Încercă să se ferească, dar era prea târziu. Un obiect o izbi cu putere în ceafă și ea se prăbuși, leșinată.

Săgeți luminoase îi înțepau ochii prin pleoape — albastru, alb și roșu. Se auzea un vaiet înalt, ridicându-se acut ca un țipăt de copil îngrozit. Clary icni și deschise ochii.

Stătea întinsă pe iarba rece și umedă. Cerul nopții se vălurea deasupra capului ei, licărul de cositor al stelelor fiind șters de luminile orașului. Jace era îngenuncheat lângă ea, brățările late de argint de la încheieturile sale aruncând scântei de lumină în timp ce rupea fâșii din pânza pe care o ținea în mâini.

— Nu mișca!

Vaietul amenința să-i spargă timpanele. Clary întoarse capul într-o parte, neascultătoare, și fu răsplătită cu un junghi ascuțit ca un pumnal care-i străbătu șira spinării. Zăcea pe un petic de gazon în spatele tufelor de trandafir întreținute cu mare grijă de Jocelyn. Frunzișul îi acoperea parțial vederea spre stradă, unde o mașină de poliție, cu girofarul fulgerând albastru-alb, era oprită în curbă, cu sirena urlând. Deja se strânsese un grup de vecini să se uite, când portierele mașinii se deschiseră și se dădură jos doi polițiști.

Poliția. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar icni din nou și degetele i se înfipseră fără voie în pământul umed.

— Ți-am spus să nu te miști, șuieră Jace. Demonul ravener te-a rănit în ceafă. Era pe jumătate mort, așa că n-a fost o înțepătură în toată puterea cuvântului, dar trebuie să te ducem la Institut. Stai nemișcată.

— Creatura aia... monstrul... *vorbea.*

Clary se cutremură fără voie.

— Ai mai auzit un demon vorbind.

Mâinile lui Jace se mișcară cu blândețe când îi strecură bucata de pânză înnodată sub ceafă și i-o legă. Era îmbibată cu ceva unsuros, ca ulei de grădinărit pe care mama ei o folosea ca să-și păstreze mai mâinile atacate de vopsele și terebentină.

— Demonul din Pandemonium... arăta ca un om.

— Ăla era un demon eidolon. Un metamorfic. Ravenerii se arată pe cât sunt. Nu foarte atrăgători, dar sunt prea proști ca să le pese.

— A spus că o să mă mănânce.

— Dar nu te-a mâncat. L-ai omorât tu pe el.

Jace o bandajă și, când termină, se dădu înapoi.

Spre marea ușurare a lui Clary, durerea din ceafă slăbi. Se ridică anevoie în capul oaselor.

— E poliția aici. Vocea îi sună ca un orăcăit de broască. Ar trebui să...

— Nu vor putea face nimic. Probabil că te-a auzit careva țipând și urlând. Mie-n sută că ăia nu sunt ofițeri de poliție adevărați. Demonii obișnuiesc să-și șteargă urmele.

— Mama, zise Clary, silindu-se să articuleze, cu gâtlejul umflat.

— Otrava ravenerului curge prin venele tale în clipa asta. O să fii moartă într-o oră dacă nu vii cu mine.

Se ridică în picioare și îi întinse mâna. Ea o luă și el o sălta în picioare.

— Haide.

Lumea se clătină. Jace își strecură brațul pe după mijlocul ei, ținând-o dreptă. Mirosea a pământ, sânge și metal.

— Poți să mergi?

— Cred că da.

Aruncă o privire prin tufele cu flori dese. Vedea polițiștii venind pe alee. Unul dintre ei, o femeie subțire și blondă, ținea o lanternă într-o mână. O ridică și atunci Clary văzu că mâna era lipsită de carne, o mână de schelet, cu oase ascuțite în loc de vârfuri de degete.

— Mâna ei...

— Ți-am spus că s-ar putea să fie demoni. Jace aruncă o privire spre spatele casei. Trebuie să ieșim de-aici. Putem s-o luăm prin gang?

Clary clătină din cap.

— E zidit. Nu există altă cale…

Cuvintele i se pierdură într-un acces de tuse. Își duse mâna la gură. Când o lăsă jos, era plină de sânge. Scânci.

El o apucă de încheietură și-i răsuci brațul, întorcându-l cu partea interioară vulnerabilă, de carne albă, sub lumina lunii. Traiecte de vene albastre i se desenau sub piele, prin care sângele otrăvit îi era dus spre inimă, spre creier. Clary simți că i se înmoaie genunchii. Era ceva în mâna lui Jace, ceva ascuțit și argintiu. Încercă să-și tragă brațul înapoi, dar strânsoarea lui era prea puternică. Simți o atingere și-o înțepătură în piele. Când el îi dădu drumul, văzu desenat un simbol negru ca acelea care-i acopereau lui pielea, imediat sub pliurile încheieturii mâinii. Arăta ca un grup de cercuri intersectate între ele.

— Ce se presupune că face ăsta?

— O să te ascundă, zise el. Temporar.

Își vârî înapoi în cingătoare obiectul pe care Clary îl luase drept cuțit. Era de fapt un cilindru lung, luminos, gros cât degetul arătător și ascuțit la vârf.

— Stela mea, zise el.

Clary nu întrebă ce era aceea. Era foarte preocupată să calce fără să cadă. Pământul se ridica și se cobora sub picioarele ei.

— Jace, zise și se lăsă moale.

El o prinse de parcă era obișnuit să prindă fete care leșinau, de parcă făcea asta în fiecare zi. Poate că o făcea. O ridică în brațe, spunându-i la ureche ceva care aducea cu *Codex*. Clary își dădu capul pe spate ca să se uite la el, dar văzu numai stelele învârtindu-se ca un carusel pe cerul negru de deasupra. Apoi se surpă totul dedesubt și nici măcar brațele lui Jace în jurul ei nu mai erau de-ajuns ca s-o oprească din căderea.

5

Conclav și Codex

Oare o să se mai trezească vreodată? Au trecut deja ore.

— Trebuie să-i dai timp. Otrava demonului e virulentă și ea e o vrăjitoare. Nu a avut rune care s-o țină în puteri cum avem noi.

— Mundanii mor îngrozitor de ușor, nu-i așa?

— Isabelle, știi că aduce ghinion să vorbești de funie în casa spânzuratului.

— Of, se gândi Clary cu încetineală. Toate gândurile ei erau vâscoase ca sângele sau ca mierea. *Trebuie să mă trezesc.*

Dar nu putea.

Visele o țineau captivă, unul după altul, un șuvoi de imagini care o luau pe sus ca pe o frunză căzută într-un fluviu. O văzu pe mama ei întinsă pe un pat de spital, cu ochii semănând cu două vânătăi, pe fața albă ca varul. Îl văzu pe Luke stând în vârful unei grămezi de oase. Jace, cărnia îi creșteau aripi cu pene albe din spinare, pe Isabelle cu biciul ei încolăcit în jurul trupului ca o plasă de inele

de aur, pe Simon, cu niște cruci întipărite în palme. Îngeri căzând și ar zând. Căzând din cer.

— Ți-am spus eu că era aceeași fată.

— Știu. O mână de om, nu-i așa? Jace a zis că ea a ucis un ravener

— Mda. Am crezut că e o zână, prima oară când am văzut-o. Totu nu-i destul de frumoasă ca să fie zână.

— Păi, nimeni nu arată grozav când are otravă de demon prin vene Hodge o să-i cheme pe Frați?

— Sper că nu. Frații îmi dau fiori. Cine se automutilează în felu ăla...

— Și noi ne automutilăm.

— Știu, Alec, dar când o facem noi, nu e permanent. Și nu doare în totdeauna...

— Ești destul de mare. Apropo de asta, unde-i Jace? El a salvat-o nu? Aș fi crezut că ar trebui să fie oarecum interesat de însănătoșirea ei

— Hodge a zis că n-a venit s-o vadă de când a adus-o aici. Bănu iesc că nu-i pasă.

— Uneori mă întreb dacă el... Uite! S-a mișcat!

— Înseamnă că e în viață, până la urmă.

Un oftat.

— Mă duc să-i spun lui Hodge.

Clary își simțea pleoapele ca și cum ar fi fost cusute ca să stea închise Avu senzația că simte pielea sfâșiindu-se când le deschise forțat, încet și clipi pentru prima oară în trei zile.

Văzu cerul senin deasupra, cu norișori albi pufoși și îngeri bucălați cu panglici aurite atârnând de încheieturile mâinilor. *Am murit?* se în trebă ea. *Oare așa arată într-adevăr raiul?* Închise iarăși ochii strâns, apoi îi redeschise. De data asta, își dădu seama că se uita la un tavan bolțit de lemn, pictat cu un motiv rococo de nori și heruvimi.

Cu mare greutate, se ridică în capul oaselor. O durea fiecare părți din corp și mai ales ceafa. Se uită în jur. Era culcată într-un pat

așternut cu cearșafuri, unul dintr-un lung șir de paturi asemănătoare o bibliotecă metalice. Lângă patul ei se afla și o noptieră mică, pe care trona un urcior alb și o cană. Draperii de dantelă erau trase la ferestre, permițând lumina să intre, deși putea auzi, slab dar omniprezent, zgomotul traficului din New York venind de-afară.

— Deci în sfârșit te-ai trezit, zise o voce distantă. Hodge va fi încântat. Cu toții ne-am gândit că probabil o să mori în somn.

Clary se întoarse. Isabelle era cocoțată pe patul de alături, cu părul lung și negru ca smoala împletit în două cozi groase care-i treceau de umeri. Rochia ei albă fusese înlocuită de jeanși și un tricou albastru fără mâneci, dar pandantivul roșu încă-i sclipea la gât. Tatuajele negre spiralate îi dispăruseră; pielea îi era imaculată ca suprafața smântânii într-un vas.

— Regret că v-am dezamăgit. Vocea lui Clary era aspră ca șmirghelul. Asta-i Institutul?

Isabelle își dădu ochii peste cap.

— A mai rămas ceva pe care să *nu* ți-l fi spus Jace?

Clary tuși.

— E Institutul, da?

— Da. Ești la infirmerie, asta dacă nu ți-ai dat seama până acum.

Un junghi subit o făcu pe Clary să se apuce cu mâinile de burtă. I se răsuflarea.

Isabelle o privi alarmată.

— Te simți bine?

Junghiul trecuse, dar Clary deveni conștientă de un gust acid în fundul gâtului și de o ciudată amețeală.

— Stomacul.

— O, da. Era să uit. Hodge a zis să-ți dau asta când te trezești.

Isabelle apucă urcioul de ceramică și turnă din el în cana de alături, pe care i-o întinse apoi lui Clary. Era plină cu un lichid tulbure, ușor verzui. Mirosea a plante și a încă ceva, ceva puternic aromat și necu-

— N-ai mâncat nimic de trei zile, îi atrase atenția Isabelle. Probabil de aceea ți-e rău.

Clary luă cu prudență o înghițitură. Era delicios, aromat și lăsa în gură un gust plăcut, untos.

— Ce e ăsta?

Isabelle ridică din umeri.

— O fiertură de leac de-a lui Hodge. Întotdeauna își face efectul.

Se dădu jos din pat, aterizând pe podea cu o arcuire a spatelui ca de pisică.

— Eu sunt Isabelle Lightwood, apropo. Locuiesc aici.

— Știu cum te cheamă. Eu sunt Clary. Clary Fray. Jace m-a adus aici?

Isabelle încuviință.

— Hodge a fost furios. Făcuseși totuna covorul de la intrare, de sânge și de limfă. Dacă ar fi făcut asta când erau părinții mei aici, ar fi fost cu siguranță pedepsit.

Se uită mai bine la Clary.

— Jace spune că tu singură l-ai ucis pe demonul ravener.

Deodată, imaginea creaturii ca un scorpion, cu fața sa malefică, ucigioasă, fulgeră prin mintea lui Clary; fata se cutremură și strânse mai tare cana în mâini.

— Cred că da.

— Dar tu ești o mundană.

— Uluitor, nu-i așa? zise Clary, satisfăcută de expresia de uimire abia ascunsă de pe fața lui Isabelle. Unde-i Jace? E pe-aici?

Isabelle dădu din umeri.

— E pe undeva pe-aici, zise ea. Ar trebui să mă duc să anunț pe toată lumea că ți-ai revenit. Hodge o să vrea să stea de vorbă cu tine.

— Hodge este tutorele lui Jace, nu?

— Hodge este tutorele nostru, al tuturor.

Îi arătă cu mâna:

— Baia e acolo și ți-am pus pe suportul de prosoape niște haine de-ale mele, în caz că vrei să te schimbi.

Clary dădu să mai ia o înghițitură din cană și descoperi că era goală. Nu mai simțea nici foamea, nici năuceala, ceea ce era o mare ușurare. Puse cana jos și își strânse cearșaful pe lângă corp.

— Ce s-a întâmplat cu hainele mele?

— Erau năclăite de sânge și otravă. Jace le-a ars.

— Zău? se miră Clary. Spune-mi, așa e el de felul lui, grosolan, sau e pentru că numai cu mundanii?

— O, e grosolan cu toată lumea, zise Isabelle cu dezinvoltură. Asta-l face să fie de al naibii de sexy. Asta și faptul că a ucis mai mulți demoni decât oricare altul la vârsta lui.

Clary se holbă la ea, perplexă.

— E fratele tău?

Asta îi atrase atenția lui Isabelle. Râse tare.

— Jace? Fratele meu? Nu. De unde ți-a venit ideea asta?

— Păi, locuiește aici, împreună cu tine, zise Clary. Nu-i așa?

Isabelle dădu din cap.

— Păi, da, dar...

— De ce nu stă cu părinții lui?

Privirea doar o clipă, Isabelle păru încurcată.

— Pentru că ei au murit.

Clary rămase cu gura căscată de uimire.

— Au murit într-un accident?

— Nu.

Isabelle se foi în loc, dându-și o șuviță de păr negru pe după urechea ascuțită.

— Mama lui a murit când l-a născut. Tatăl lui a fost ucis pe când Jace avea șase ani. Jace a văzut toată tărășenia.

— Oh, exclamă Clary, cu voce joasă. Au fost... demoni?

Isabelle se ridică în picioare.

— Uite, mai bine îi anunț pe ceilalți că te-ai trezit. De trei zile aproape că deschizi ochii. Ah, și am pus și săpun la baie, adăugă ea. Ar fi cazul să te speli, totuși. Puți.

Clary se uită urât la ea.

— Mulțumesc mult.

— Cu plăcere.

Hainele lui Isabelle arătau caraghios. Clary fu nevoită să-și suflece de vreo câteva ori mânecile jeanșilor ca să nu mai calce pe ei, iar decolteul adânc al tricoului roșu fără mâneci nu făcea altceva decât să scoată în evidență lipsa a ceea ce Eric ar fi numit „balcoane".

Se spălă din cap până-n picioare în baia mică, folosind o bucată de săpun solid de lavandă. Ștergându-se apoi cu un prosop alb de mâini, își lăsă părul ud și parfumat liber în jurul feței, încurcat. Își studie atent imaginea din oglindă. Avea o julitură vineție pe pometele obrazului stâng, iar buzele îi erau crăpate și umflate.

Trebuie să-l sun pe Luke, se gândi ea. Fără îndoială că exista vreun telefon pe-aici, pe undeva. Poate o vor lăsa să-l folosească, după ce va vorbi cu Hodge.

Își găsi pantofii sport așezați frumos, la picioarele patului său de infirmerie, și cheile, legate de șireturi. Se încălță, trase adânc aer în piept și plecă s-o caute pe Isabelle.

Culoarul din fața infirmeriei era gol. Clary se uită în lungul acestuia, perplexă. Arăta ca holurile pe care fugea uneori în coșmarurile ei, întunecoase și nesfârșite. Globuri de iluminat de forma unor trandafiri atârnau, din loc în loc, pe pereți, iar aerul mirosea a praf și a ceară de lumânări.

În depărtare, auzi un zgomot slab și delicat, ca de clopoței de vânt scuturați de furtună. Porni pe culoar, încet, trecând cu mâna în lungul peretelui. Tapetul cu înfățișare victoriană era decolorat de vreme, în nuanțe de grena și cenușiu-pal. De-o parte și de alta a culoarului se înșirau uși închise.

Zgomotul după care se luase ea deveni mai puternic. Acum îl putea deslușI ca un sunet de pian la care se cânta la întâmplare, dar cu o pricepere neîndoielnică, deși ea nu-și dădea seama ce bucată muzicală ar fi fost.

Urcând de colț, ajunse în dreptul unei uși proptite să stea larg deschisă. Aruncând o privire înăuntru, văzu că era într-adevăr o sală de oaspeți. Într-un colț, se afla un pian mare, iar de-a lungul peretelui din fundul îndepărtat erau aranjate mai multe rânduri de scaune. O harfă veche ocupa mijlocul încăperii.

Jace era așezat la pianul cu coadă, mișcându-și cu abilitate degetele lungi peste clape. Era desculț, îmbrăcat în jeanși și un tricou gri, cu părul lui arămiu zburlit în jurul capului de parcă abia se trezise din somn. Urmărindu-i mișcările iuți și sigure ale mâinilor peste clape, Clary își aduse aminte cum se simțise când fusese ridicată de mâinile lui, când brațele lui o ținuseră și stelele începuseră să curgă peste ea ca ploaie de beteală argintie.

Probabil făcuse vreun zgomot, căci el se răsuci deodată pe scaun, ridicându-se, ca să vadă în penumbră.

— Alec? întrebă el. Tu ești?

— Nu e Alec, zise ea și înaintă câțiva pași de la ușă. Sunt eu, Clary.

Clapele pianului zăngăniră când el se ridică în picioare.

— Frumoasa noastră Adormită. Cine te-a sărutat să te trezească, în sfârșit?

— Nimeni. M-am trezit eu singură.

— Nu era nimeni lângă tine?

— Isabelle, dar a plecat să cheme pe cineva — pe Hodge, cred. Mi-a spus ceva, dar...

— Ar fi trebuit s-o previn că ai obiceiul să nu faci niciodată ce ți se spune. Lasă-mă să mă uit cu atenție la ea. Alea sunt hainele lui Isabelle? Arată bine pe tine.

— Aș putea să-ți atrag atenția că pe-ale mele le-ai ars.

— Am făcut-o din pură precauție.

Luă în jos capacul pianului negru, lucios.

— Vino, te conduc eu la Hodge.

Spațiul era uriaș, un spațiu vast cavernos care nu prea arăta construit de om, ci mai degrabă ca și când ar fi fost săpat natural în stâncă

de trecerea apei și a anilor. Prin ușile întredeschise, Clary zări nenumărate odăițe identice, fiecare cu câte un pat fără așternuturi, o noptieră și un șifonier mare de lemn, lăsat deschis. Arcuri de piatră palidă susțineau tavanele înalte, multe dintre ele cioplite migălos cu mici personaje. Observă anumite motive repetitive: îngeri, săbii, sori și tranda firi.

— De ce sunt atât de multe dormitoare aici? întrebă Clary. Credeam că e un institut de cercetare.

— Asta e aripa rezidențială. Am făcut legământ să oferim ajutor și adăpost oricărui vânător de umbre care ne-ar cere-o. Putem găzdui și două sute de persoane.

— Dar majoritatea camerelor sunt goale.

— Oamenii vin și pleacă. Nimeni nu stă prea mult timp. De obicei suntem doar noi: Alec, Isabelle și Max cu părinții lor, eu și Hodge.

— Max?

— Ai cunoscut-o pe frumoasa Isabelle? Alec este fratele ei mai mare. Max este mezinul, dar e plecat peste ocean, cu părinții lui.

— În vacanță?

— Nu chiar. Jace șovăi. Poți să te gândești la ei ca la... niște diplomați în străinătate, iar la Institutul ăsta ca la o ambasadă, cam așa ceva. În momentul ăsta, sunt în țara de baștină a vânătorilor de umbre, ocupându-se cu niște foarte delicate negocieri de pace. L-au luat și pe Max cu ei pentru că e foarte mic.

— Țara de baștină a vânătorilor de umbre? Clary simțea că i se învârtește capul. Cum se numește?

— Idris.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Nici n-ai fi avut cum. Glasul lui își recăpătă acel ton enervant de superioritate. Mundanii nu știu despre ea. Există protecții, vrăji defensive, pe toată lungimea granițelor. Dacă ai încerca să intri în Idris, te-ai trezi transportată instantaneu în capătul celălalt al țării. N-ai ști niciodată ce s-a întâmplat.

— Adică nu apare pe nici o hartă?

— Nu pe cele mundane. Orientativ, poți să te gândești la ea ca la o țară mică, undeva între Germania și Franța.

— Dar nu e nimic între Germania și Franța. În afară de Elveția.

— Întocmai, zise Jace.

— Înțeleg că tu ai fost acolo. În Idris, vreau să spun.

— Acolo am crescut.

Glasul lui Jace era neutru, dar ceva din tonul său o preveni că mai multe întrebări pe tema asta n-ar fi fost bine primite.

— Cei mai mulți dintre noi au crescut acolo. Există, bineînțeles, Vânători de umbre pe tot cuprinsul lumii. Trebuie să fim pretutindeni, pentru că activitatea demonică este pretutindeni. Dar pentru un vânător de umbre Idris rămâne întotdeauna „acasă".

— Ca Mecca sau Ierusalimul, zise Clary, gânditoare. Deci cei mai mulți dintre voi sunteți crescuți acolo și apoi, când vă faceți mari...

— Suntem trimiși unde este nevoie de noi, răspunse Jace scurt. Și cei câțiva, ca Isabelle și Alec, care au crescut departe de țara de baștină pentru că acolo s-au aflat părinții lor. Cu toate resursele Institutului la ei, cu pregătirea dată de Hodge...

Se întrerupse.

— Asta e biblioteca.

Ajunseră la o ușă dublă, arcuită, de lemn. Un motan persan alb-cenușiu, cu ochi galbeni, stătea ghemuit în fața lor. Își ridicase capul la apropierea lor și mieunase.

— Bună, Church, zise Jace, mângâind cu piciorul desculț spinarea motanului.

Motanul își miji ochii de plăcere.

— Știi puțin, zise Clary. Alec, Isabelle și Max... sunt singurii Vânători de umbre de vârsta ta pe care-i cunoști, cu care-ți petreci timpul.

Jace se opri din mângâiatul motanului.

— Da.

— Trebuie să te simți cam singur.

— Am tot ce-mi trebuie.

Împinse ușile, deschizându-le. După o clipă de ezitare, ea îl urmă înăuntru.

Biblioteca era circulară, cu tavanul țuguiat de parcă ar fi fost construit într-un turn. Pereții erau căptușiți cu rafturi de cărți atât de înalte, încât de-a lungul lor, din loc în loc, se vedeau scări lungi cu rotile montate pe șine. Cotoarele cărților erau bătute cu pietre prețioase care luceau stins și iluminate cu inscripții aurite. Păreau uzate într-un fel care-i dădea limpede de înțeles că volumele acestea nu erau doar foarte vechi, dar și des folosite și că fuseseră îndrăgite.

Podeaua era de lemn lustruit, marchetat cu bucățele de sticlă, de marmură și de pietre prețioase. Incrustațiile alcătuiau un model pe care Clary nu-l putu deslușî clar — poate să fi fost constelații sau chiar o hartă a lumii; bănui că ar fi trebuit să se cațere în turn și să se uite de-acolo ca să-l vadă cum trebuie.

În mijlocul încăperii se afla un birou splendid. Era tăiat dintr-o singură placă de lemn, o piesă de mobilier maiestuoasă, grea, de stejar șlefuit cu luciul stins al anilor. Placa se sprijinea pe spinările a doi îngeri ciopliți din același lemn, cu aripi aurite, pe ale căror chipuri era întipărită o expresie de suferință ca și cum greutatea plăcii le frângea spatele. La birou ședea un om uscățiv, cu părul cărunt și nasul lung și coroiat.

— O iubitoare de cărți, după cum văd, zise el, zâmbindu-i lui Clary. Nu mi-ai spus asta, Jace.

Jace chicoti. Clary ar fi putut să jure că venise în spatele ei și se postase acolo, cu mâinile în buzunare, rânjind în felul ăla enervant al lui.

— N-am prea vorbit în scurtul timp cât am făcut cunoștință, zise el. Mă tem că n-am avut prilejul să deschidem subiectul despre obiceiurile noastre într-ale cititului.

Clary se întoarse și-i aruncă o căutătură mânioasă.

— După ce v-ați dat seama? îl întrebă ea pe bărbatul din spatele biroului. Că îmi plac cărțile, vreau să spun.

— După expresia feței tale când ai intrat, zise el, ridicându-se și ieșind de după birou. Cumva m-am îndoit că erai atât de impresionată de mine.

Clary îi înăbușise o exclamație de uimire când omul se ridicase. Timp o clipă, i se păruse că era ciudat de diform, umărul său stâng fiind cocoșat și mai înalt decât celălalt. Când se apropie, văzu că de fapt ghebul era o pasăre, stând frumos pe umărul lui — un exemplar cu pene lucioase și cu ochi negri, strălucitori.

— El e Hugo, zise omul, atingând pasărea de pe umărul lui. Hugo este și el, ca atare, știe multe lucruri. Eu, pe de altă parte, sunt Hodge Starkweather, profesor de istorie și, ca atare, nu știu nici pe departe cât ar trebui.

Clary roși puțin, în pofida voinței sale, și-i strânse mâna întinsă spre ea.

— Clary Fray.

— Onorat de cunoștință, zise el. Aș fi onorat să fac cunoștință cu cine a putut ucide un ravener cu mâinile goale.

— N-am făcut-o cu mâinile goale, protestă ea, încă părându-i-se ciudat să fie felicitată pentru că ucisese. Am avut de la Jace... ei, nu-mi mai aduc aminte cum se numea, dar...

— Vrea să spună Senzorul meu, zise Jace. I l-a vârât monstrului pe gât. Bănuiesc probabil că l-au sufocat. Bănuiesc că-mi va trebui altul, deși el, de parcă în clipa aceea și-ar fi dat seama. Ar fi trebuit să presupună.

— Sunt mai multe de rezervă în sala armelor, zise Hodge.

Ochii îi străbăteau lui Clary, sute de cute mici apărură ca razele în jurul ochilor lui, asemenea crăpăturilor unei picturi vechi.

— Asta a fost prezență de spirit. De unde ți-a venit ideea să folosești Senzorul ca armă?

Până să apuce să-i răspundă, un puternic hohot de râs răsună în spate. Clary fusese atât de fermecată de cărți și de distrasă de Hodge, încât nu-l văzuse pe Alec, tolănit într-un fotoliu roșu, pufos, din fața șemineului aprins.

— Nu pot să cred că înghiți povestea asta, Hodge.

La început, Clary nici nu-i înregistră cuvintele. Era prea ocupată să se holbeze la el. Ca mulți alți copii unici, era fascinată de asemănarea dintre frați, iar acum, în plină lumină a zilei, putea vedea precis cât de mult semăna Alec cu sora lui. Aveau același păr negru ca smoala, aceleași sprâncene subțiri, ridicate la colțuri, același ten palid. Dar în vreme ce Isabelle era tot o aroganță, Alec stătea prăbușit în fotoliu de parcă spera să nu-l observe nimeni. Genele sale erau lungi și negre ca ale lui Isabelle, dar dacă ochii ei erau negri, ai lui erau de un albastru-închis ca sticla. O țintuiau pe Clary cu o ostilitate la fel de pură și de concentrată ca acidul.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, Alec.

Hodge ridică din sprânceană. Clary se întrebă câți ani o fi având; arăta cumva fără vârstă, în pofida părului cărunt. Purta un costum decent de tweed cenușiu, perfect călcat. Ar fi arătat ca un profesor cumsecade de liceu, dacă n-ar fi fost cicatricea groasă ce-i străbătea obrazul drept. Se întrebă cum o fi căpătat-o.

— Sugerezi cumva că nu ea a ucis demonul?

— Bineînțeles că n-a făcut-o ea. Uită-te la ea — e o mundană, Hodge, și o puștoaică, la urma urmei. Nici vorbă să se lupte cu un revenet.

— Nu sunt o puștoaică, îl întrerupse Clary. Am șaisprezece ani, mă rog, o să-i împlinesc duminică.

— E de-o vârstă cu Isabelle, zise Hodge. Pe ea ai putea s-o numești copilă?

— Isabelle se trage din una dintre cele mai ilustre dinastii de vânători de umbre din istorie, zise Alec sec. Fata asta, pe de altă parte, se trage din New Jersey.

— Sunt din Brooklyn! Clary era indignată. Și ce-i cu asta? Tocmai am ucis un demon în propria mea casă și tu ai de gând să faci pe creznul pe chestia asta, pentru că nu sunt vreo odraslă răzgâiată de bogătani ca tine și ca sora ta?

Alec păru stupefiat.

— Cum mi-ai zis?

Jace râse.

— E o noimă în ce spune ea, Alec, zise Jace. Pentru demonii ăia născuți de periferie ar trebui să-ți faci tu griji...

— Nu e *amuzant*, Jace, îl întrerupse Alec, ridicându-se în picioare. Ai fost lași să stea aici și să-mi spună cum îi vine la gură?

— Da, zise Jace cu blândețe. O să-ți facă bine... încearcă să te gândești la asta ca la un antrenament de rezistență.

— Din fi noi *parabatai*, zise Alec îndârjit, dar neseriozitatea ta începe să mă scoată din răbdări.

— Iar încăpățânarea ta mă scoate pe mine din răbdări. Când am găsit-o eu, ea era pe podea, într-o baltă de sânge, cu un demon pe moarte lângă ea. A pierit sub ochii mei. Dacă nu ea l-a ucis, atunci cine?

— Ravenerii sunt proști. Poate că s-a înțepat singur în gât cu acul. Mi s-a mai întâmplat așa...

— Acum sugerezi că s-a sinucis?

Ochii lui Alec se crispă.

— Nu se cuvine ca ea să fie aici. Mundanii n-au voie în Institut, și legile sunt bine întemeiate. Dacă ar afla cineva despre treaba asta, am fi dați la Conclav.

— Mai degrabă pe jumătate adevărat, zise Hodge. Legea ne permite să oferim adăpost mundanilor în anumite împrejurări. Un ravener a ucis deja pe mama lui Clary — s-ar putea foarte bine ca fata să fie următoarea victimă.

Acum Clary se întrebă dacă ăsta era un eufemism pentru „a omorî". Corbul de pe umărul lui Hodge croncăni încetișor.

— Ravenerii sunt ca niște roboți găsește-și-distruge, zise Alec. Nu răspund la ordinele magicienilor sau ale puternicilor demoni stăpâni. Nimeni nu știe de ce l-ar fi putut interesa pe un magician sau pe un demon vreun membru al familiei mundane obișnuită?

Ochii lui, când se uitară la Clary, străluceau de aversiune.

— Vreo idee?

Clary spuse:

— Trebuie să fi fost o greșeală.

— Demonii nu fac astfel de greșeli. Dacă au venit după mama ta, trebuie să fi avut un motiv. Dacă ea ar fi fost nevinovată...

— Ce vrei să spui cu „nevinovată"? Vocea lui Clary era liniștită.

Alec păru fâstâcit.

— Eu...

— Vrea să spună, interveni Hodge, că este absolut neobișnuit pentru un demon puternic, unul care ar putea comanda o hoardă de alți demoni minori, să se intereseze de problemele ființelor omenești. Nici un mundan nu poate invoca un demon — le lipsește puterea asta — dar au existat unii, disperați și nechibzuiți, care au găsit o vrăjitoare sau un magician s-o facă pentru ei.

— Mama nu cunoaște nici un magician. Nu crede în magie.

În mintea lui Clary răsări o idee.

— Madame Dorothea — locuiește la parter —, ea e vrăjitoare. Poate că demonii veniseră după ea și au prins-o pe mama din greșeală.

Sprâncenele lui Hodge se înălțară până la baza părului.

— O vrăjitoare locuiește la parterul casei tale?

— E o pseudovrăjitoare, o impostoare, zise Jace. Am aruncat doar o privire pe-acolo. Nu există nici un motiv ca vreun magician să fie interesat de ea, cel puțin dacă nu e în branșă pentru globuri de cristal nefuncționale.

— Și-am ajuns de unde-am plecat.

Hodge ridică mâna ca să mângâie pasărea de pe umărul lui:

— Se pare c-a venit timpul să anunțăm Conclavul.

— Nu! izbucni Jace. Nu putem...

— A avut sens să păstrăm secretul despre prezența lui Clary aici cât timp n-am fost siguri că o să-și revină, zise Hodge. Dar acum și-a revenit, iar ea este prima mundană care a trecut pragul Institutului în mai bine de o sută de ani. Știi și tu regulile în privința mundanilor care află despre vânători de umbre, Jace. Conclavul trebuie informat.

— Categoric, încuviință Alec. Pot să-i trimit eu un mesaj tatei...

— Ea nu e mundană, zise Jace liniștit.

Sprâncenele lui Hodge se înălțară iarăși până la baza părului și nu coborâră. Alec, surprins în mijlocul frazei, se înecă de uluire. În cea mai mică, Clary auzi aripile lui Hugo foșnind.

— Ba sunt, zise ea.

— Ba nu, replică Jace, nu ești.

Se întoarse către Hodge și Clary văzu ușoara mișcare a gâtlejului când înghiți în sec. Găsi ciudat de liniștitoare această clipă de nerăbdare a lui.

— În noaptea aceea... au venit demoni du'sieni, deghizați în ofițeri de poliție. Trebuia să trecem pe lângă ei. Clary era prea slăbită ca să fugă și era timp să se mai ascundă — ar fi murit. Așa că am folosit stela și i-am pus o rună *medelin* pe partea interioară a brațului. M-am gândit...

— Ți-ai pierdut mințile?

Hodge izbi cu palma în birou atât de tare, încât Clary crezu c-o să rupă lemnul.

— Știi ce spune Legea despre întipărirea peceților pe mundani! Tu, dintre toți, nu s-ar fi cuvenit să faci una ca asta!

— Dar a ținut, zise Jace. Clary, arată-le brațul.

Privindu-se bunăoară la Jace, ea își întinse brațul dezgolit. Își aminti cum îl privise lung în noaptea aceea, pe alee, gândindu-se cât de vulnerabilă era. Acum, imediat sub cutele încheieturii pumnului, se vedeau liniile intersectate, conturate la fel de slab ca o cicatrice care s-a estompat cu trecerea anilor.

— Uite, aproape că s-a dus, zise Jace. N-a durut-o deloc.

— Nu asta-i problema. Hodge abia-și putea stăpâni mânia. Ai fi putut să te prefaci într-o damnată.

Două pete de culoare îi încinseră obrajii lui Alec.

— Nu pot să cred una ca asta din partea ta, Jace. Numai vânătorii ar trebui să știe primii Peceții Codexului... pe mundani îi omoară...

— Ea nu e mundană. N-ai auzit? Așa se explică de ce ne-a putut vedea. Trebuie să aibă sânge de-al cuiva din Conclav.

Clary își lăsă brațul jos, simțindu-se deodată înfrigurată.

— Dar n-am. N-aș fi avut cum.

— Trebuie, zise Jace, fără să se uite la ea. Dacă n-ai fi avut, pecetea aceea pe care ți-am pus-o pe brat...

— Destul, Jace, zise Hodge, cu vădită neplăcere în voce. Nu-i nevoie s-o sperii mai mult.

— Dar am avut dreptate, nu-i așa? Astfel se explică și ce s-a întâmplat cu mama ei. Dacă ea era un vânător de umbre în exil, ar fi putut foarte bine să aibă dușmani printre repudiați.

— Mama nu a fost vânător de umbre!

— Atunci, tatăl tău, zise Jace. Despre el ce știi?

Clary îi susținu privirea, cu răceală.

— A murit. Înainte de a mă fi născut eu.

Jace tresări, aproape imperceptibil. În locul lui vorbi Alec:

— Este posibil, zise el, nesigur. Dacă tatăl ei a fost vânător de umbre, iar mama mundană... ei bine, cu toții știm că Legea interzice căsătoriile cu mundanii. Poate că se ascundeau.

— Mama mi-ar fi spus, zise Clary.

Se gândi că nu exista mai mult de o fotografie de-a tatălui ei, și mama ei nu vorbea niciodată despre el, și știu că nu era adevărat.

— Nu neapărat, zise Jace. Toți avem secretele noastre.

— Luke, zise Clary. Prietenul nostru. El ar fi știut.

Odată cu gândul la Luke îi veni o strălucire de vinovăție și de groază.

— Sunt trei zile de când... trebuie să fie înnebunit. Pot să-l sun? Există vreun telefon aici?

Se întoarse spre Jace:

— Te rog.

Jace șovăi, uitându-se la Hodge, care încuviință cu un semn din cap și se dădu la o parte. Pe birou, în spatele lui, se afla un glob pământesc

Era din alamă veche, care nu prea semăna cu celelalte globuri pe care le mai văzuse ea; era ceva nedefinit de straniu în forma țărilor și a continentelor. Iar lângă acel glob, era un telefon de modă veche, cu disc. Clary ridică receptorul și, la auzul familiarului ton, se simți ca îmbăiată într-o apă liniștitoare.

Luke răspunse la al treilea apel.

— Da?

— Luke! Se apleacă peste birou. Eu sunt, Clary.

— Clary.

Deduse în glasul lui ușurare și totodată și altceva, care-i scăpa.

— Ești teafără?

— Sunt bine, zise ea. Iartă-mă că nu te-am sunat până acum. Luke, mama...

— Știu. A trecut poliția pe-aici.

— Asta înseamnă că n-ai aflat despre ea.

Îi dispăru și ultima rază de speranță că mama ei ar fi fugit din casă și s-ar fi ascuns. Era exclus să nu-l fi contactat pe Luke.

— Ce-a zis poliția?

— Doar că a dispărut.

Clary se gândi la polițista cu mâna scheletică și se cutremură.

— Unde ești?

— În oraș, răspunse Clary. Nu știu exact unde. Cu niște prieteni. Mi-am pierdut portofelul. Dacă ai tu niște bani, aș putea lua un taxi până la tine...

— Nu, zise el scurt.

Telefonul îi alunecă deodată din mâna nădușită. Îl prinse.

— Cum?

— Nu, zise el. E prea periculos. Nu poți veni aici.

— Am putea suna împreună...

— Așculță! Glasul lui era tăios. Indiferent în ce s-a trezit amestecată mama ta, n-are nici o legătură cu mine. E mai bine să rămâi departe, unde ești.

— Dar eu nu vreau să rămân aici. Își auzi scâncetul din glas, ca de copil mic. Nu-i cunosc pe oamenii ăștia. Tu...

— Eu nu sunt tatăl tău, Clary. Ți-am mai spus asta.

Simți că-i dau lacrimile.

— Îmi pare rău. Voiam doar...

— Nu mă mai suna să-ți fac vreo favoare, zise el. Am eu problemele mele, n-am nevoie să mă mai sâcâi și tu, adăugă el și închise telefonul.

Ea rămase în picioare, uitându-se lung la receptor, cu tonul bâzâindu-i în ureche ca o viespe mare și urâtă. Formă din nou numărul lui Luke, așteptă. De data asta, intră robotul. Trânti receptorul, cu mâinile tremurând.

Jace se rezemase de brațul fotoliului lui Alec, uitându-se la ea.

— Înțeleg că n-a fost fericit să audă vești despre tine?

Clary simțea că inima i se strânsese cât o nucă și-acum era doar o piatră mică și dură în pieptul ei. *N-am să plâng*, își spuse ea. *Nu în fața acestor oameni.*

— Aș vrea să stau puțin de vorbă cu Clary, zise Hodge. Singuri, adăugă el hotărât, văzând expresia lui Jace.

Alec se ridică în picioare.

— Bine. Vă lăsăm să discutați.

— Nu-i drept deloc, obiectă Jace. Eu sunt cel care a găsit-o. Eu sunt cel care i-a salvat viața! Vrei să fiu și eu de față, nu-i așa? o interpelă el pe Clary, întorcându-se spre ea.

Clary își întoarse privirea, știind că dacă ar fi deschis gura, ar fi izbucnit în plâns. Ca de la mare distanță, auzi râsul lui Alec.

— Nu toată lumea te vrea tot timpul, Jace.

— Nu fi caraghios, îl auzi ea pe Jace răspunzând, dar glasul lui suna a dezamăgire. Bine, atunci. O să așteptăm în sala armelor.

Ușa se închise în urma lor cu un declic definitiv. Pe Clary o usturau ochii ca atunci când încerca să-și țină lacrimile în frâu prea mult timp. Hodge își făcu apariția în fața ei, ca o ceață albicioasă și tremurătoare.

— Ia loc, zise el. Aici, pe canapea.

Ea se lăsă recunoscătoare pe pernele moi. Obrajii îi erau uzi. Ridică mâna să-și șteargă lacrimile, clipind des.

— De obicei nu sunt plângăcioasă, se trezi spunând. Nu-i nimic. O să-mi revin într-o clipă.

— Cei mai mulți oameni nu plâng atât pentru că sunt supărați sau speriați, ci mai degrabă că sunt frustrați. Frustrarea ta e de înțeles. Ai trecut prin clipe foarte grele.

— Cele? Clary se șterse la ochi cu marginea bluzei pe care-o avea de la Isabelle. Poți spune și-așa.

Hodge își aduse scaunul de la birou și-l așeză în fața ei. Ochii lui, căprui, erau cenușii, ca și părul și costumul lui de tweed, dar în ei se citea blândețe.

— Pot să-ți ofer ceva? întrebă el. Ceva de băut? Niște ceai?

— Nu vreau ceai, zise Clary, cu energie înăbușită. Vreau s-o găsesc pe mama. Și vreau să aflu cine a luat-o, în primul rând, și vreau să-i omor.

— Din nefericire, zise Hodge, am rămas fără pic de răzbunare amară pe moment, așa că ori vrei ceai, ori n-avem altceva.

Clary lăsă jos marginea bluzei — acum plină de pete ude — și zise:

— Și-atunci ce trebuie să fac?

— Aș putea începe prin a-mi povesti puțin ce s-a întâmplat, zise Hodge, scotocind în buzunar.

Scoase o batistă — mototolită — și i-o întinse. Ea o luă cu uimire mută. Nu cunoscuse pe nimeni până atunci care să poarte batistă.

— Demonul pe care l-ai văzut în apartamentul tău — a fost prima creatură de acest soi pe care ai văzut-o vreodată? N-ai avut nici o bănuială până atunci că existau astfel de creaturi?

Clary clătină din cap, apoi se opri.

— Una singură, dar nu mi-am dat seama ce era. Prima oară când l-am văzut pe Jace...

— Așa-i, bineînțeles, ce prostie din partea mea să uit. Hodge dădu din cap. În Pandemonium. Aceea a fost prima oară?

— Da.

— Iar mama ta nu ți-a spus niciodată de ele — nimic despre o altă lume, de pildă, pe care cei mai mulți oameni n-o pot vedea? Ți s-a părut că ar fi deosebit de interesată de mituri, basme, legende despre creaturile fantastice...

— Nu. Nu putea suferi chestiile astea. Nu putea suferi nici filmele Disney. Nu-i plăcea că eu citeam revistele de benzi desenate manga. Spunea că era o copilărie.

Hodge se scărpină în cap. Părul nu i se clinti.

— Foarte ciudat, murmură el.

— Nu chiar, zise Clary. Mama nu era ciudată. Era cea mai normală persoană din lume.

— În general, oamenii normali nu-și găsesc casele răscolite de demoni, zise Hodge, fără răutate.

— N-ar fi putut să fie o greșeală?

— Dacă ar fi fost o greșeală, zise Hodge, și tu ai fi fost o fată obișnuită, nu l-ai fi văzut pe demonul care te-a atacat — sau, dacă l-ai fi văzut, mintea ta l-ar fi interpretat ca fiind cu totul altceva: un câine turbat, chiar o altă ființă umană. Dar fiindcă l-ai văzut, fiindcă ți-a vorbit...

— De unde știi dumneata că mi-a vorbit?

— Jace a povestit că i-ai spus că „a vorbit".

— A șuierat. Clary se cutremură, amintindu-și. A vorbit despre faptul că voia să mă mănânce, dar cred că nu asta venise să facă.

— Ravenerii sunt, în general, în stăpânirea unui demon mai puternic. Nu sunt foarte ageri la minte sau capabili de acțiuni de capul lor, îi explică Hodge. A spus cumva ce căuta stăpânul lui?

Clary se gândi.

— A spus ceva despre un Valentine, dar...

Hodge sări în picioare, atât de brusc, încât Hugo, care se odihnea confortabil pe umărul lui, porni să zboare prin cameră, croncănind supărat.

— Valentine?

— Da, zise Clary. Am auzit același nume și în Pandemonium, de la bărbatul... adică demonul...

— E un nume pe care-l cunoaștem cu toții, zise scurt Hodge.

Vocea îi era clară, dar se putea vedea că mâinile-i tremurau ușor. Hugo torsi pe umărul lui, își zbârli penele, neliniștit.

— Un demon?

— Nu. Valentine este — a fost — vânător de umbre.

— Vânător de umbre? De ce spui „a fost"?

— Pentru că a murit, zise Hodge fără intonație. E mort de cinci-sprezece ani.

Clary se lăsă pe spate, între pernele canapelei. Capul îi zvâcnea. Poate că a fi trebuit să accepte totuși ceaiul ăla.

— N-ar putea fi vorba despre altcineva? Unul cu același nume?

Râsul lui Hodge sună mai mult ca un lătrat lipsit de amuzament.

— Nu. Dar ar fi putut fi altcineva care s-a folosit de numele lui pentru a trimite un mesaj.

Se ridică în picioare și merse până la biroul său, ținându-și mâinile la spate.

— Iar ăsta ar fi momentul propice s-o facă.

— De ce acum?

— Din pricina Acordurilor.

— Negocierile de pace? Jace a pomenit de ele. Pace cu cine?

— Cu repudiații, murmură Hodge.

Se uită în jos, la Clary.

— Iartă-mă, zise el. Trebuie să fie derutant pentru tine.

— Crezi?

El se sprijini de birou, mângâindu-i absent penele lui Hugo.

— Repudiații sunt cei care împart Lumea din Umbră cu noi. Din-totdeauna am trăit într-o pace dificilă cu ei.

— Ca vampirii, vârcolacii și...

— ...spiritele naturii, zise Hodge. Zânele și spiridușii. Și copiii lui Lilith, fiind semidemoni, sunt magicieni.

— Și voi, vânătorii de umbre, ce sunteți?

— Noi suntem uneori numiți nefilimi, zise Hodge. În Biblie, nefilimii sunt descriși ca odraslele împerecherii dintre oameni și îngeri. Legenda originii vânătorilor de umbre spune că au fost creați cu mai bine de o mie de ani în urmă, când oamenii au fost copleșiți de invazia demonilor din celelalte lumi. Un magician l-a invocat pe îngerul Raziel, care a amestecat într-un pocal sânge de-al lui cu sânge de la oameni și l-a dat acelor oameni să bea. Cei care au băut din sângele îngerului au devenit vânători de umbre, ca și copiii lor și copiii copiilor lor. Pocalul, după aceea, a rămas cunoscut ca Pocalul Mortal. Deși legenda poate să nu fie adevărată, cert este că, de-a lungul anilor, când rândurile vânătorilor de umbre se împuținaseră, era întotdeauna posibil să fie creați alți vânători de umbre, cu ajutorul Pocalului.

— *Era* întotdeauna posibil?

— Pocalul a pierit, zise Hodge, distrus de Valentine, chiar înainte să moară. A aprins un foc mare și s-a aruncat în el, murind ars, împreună cu familia lui, soția și copilul. Pământul s-a făcut scrum. Nimeni n-a mai construit ceva acolo. Se spune că pământul acela e blestemat.

— Și este?

— Probabil. Conclavul emite anateme, din când în când, drept pedeapsă pentru încălcarea Legii. Valentine a încălcat cea mai sacră Lege dintre toate — a ridicat armele împotriva semenilor săi, vânătorii de umbre, și i-a ucis. El și grupul lui, Cercul, au ucis zeci de frați de-ai lor, deopotrivă cu sute de repudiați în timpul ultimelor Acorduri.

— De ce s-a ridicat el împotriva celorlalți vânători de umbre?

— N-a consimțit la hotărârile Acordurilor. Îi disprețuia pe repudiați și era de părere că ar trebui măcelăriți, până la ultimul, pentru a păstra lumea aceasta curată pentru ființele umane. Cu toate că repudiații nu sunt demoni, nici invadatori, el îi socotea de natură demonică și asta îi era de ajuns. Conclavul n-a fost de acord — au considerat că ajutorul repudiaților era necesar dacă am fi vrut vreodată să scăpăm definitiv de neamul demonilor. Și cine ar putea contesta, într-adevăr, că spiritele naturii nu aparțin acestei lumi, când ele există aici de mai mult decât noi?

— Și Acordurile au fost semnate?

— Da, au fost semnate. Când repudiații au văzut Conclavul unit în apărarea împotriva lui Valentine și a Cercului său, și-au dat seama că vânătorii de umbre nu erau dușmanii lor. Ca o ironie, cu ființa lui, Valentine a făcut Acordurile posibile.

Hodge se așeză din nou pe scaun.

— Îmi cer iertare, cred că asta e o lecție de istorie plictisitoare pentru tine. Dar acesta a fost Valentine. Un instigator, un vizionar, un om cu mare farmec personal și cu putere de convingere. Și un ucigaș. Încă cineva îi invocă numele...

— Dar cine? întrebă Clary. Și ce legătură are mama cu toată povestea asta?

Hodge se ridică din nou în picioare.

— Nu știu. Dar o să fac tot ce pot ca să aflu. O să trimit un mesaj Conclavului și, de asemenea, Fraților Tăcuți. S-ar putea să vrea să vorbească și ei cu tine.

Clary nu mai întrebă cine erau Frații Tăcuți. Obosise să pună întrebări ale căror răspunsuri nu făceau decât s-o zăpăcească și mai tare.

Se ridică, la rândul ei.

— Există vreo șansă să mă pot întoarce acasă?

Hodge păru îngrijorat.

— Nu eu... eu aș fi de părere că n-ar fi înțelept.

— Am nevoie de unele lucruri de-acolo, chiar dacă o să stau aici. Haine...

— Putem să-ți dăm noi bani să-ți cumperi haine noi.

— Te rog, zise Clary. Trebuie să văd dacă... trebuie să văd ce-a mai rămas.

Hodge oftă, apoi dădu o singură dată, scurt, din cap.

— Dacă Jace e de acord, vă puteți duce amândoi.

Se întoarse la birou și începu să răscolească printre hârtii. Aruncă o privire peste umăr, de parcă atunci își dădea seama că ea era încă acolo.

— E în sala armelor.

— Nu știu unde e asta.

Hodge zâmbi strâmb.

— O să te conducă Church.

Se uită spre ușă, unde motanul persan gras stătea încolăcit, arătând ca o pernuță. Când Clary se apropie de el, se ridică și blana îi făcu unde ca lichidul. Cu un miorlăit imperios, o conduse în hol. Aruncând o privire peste umăr, Clary îl văzu pe Hodge scriind deja înfrigurat pe o foaie de hârtie. Trimitea un mesaj misteriosului Conclav, presupuse ea. Cei din Conclav nu păreau a fi indivizi prea drăguți. Se întrebă ce răspuns aveau să dea.

Cerneala roșie părea sânge pe hârtia albă. Încruntându-se, Hodge Starkweather făcu sul scrisoarea, cu grijă și minuție, și îl fluieră pe Hugo. Pasărea, cârâind încetișor, se așeză pe încheietura mâinii lui. Hodge tresări. Cu ani în urmă, în timpul Răzmeriței, fusese rănit la umărul acela, și chiar o greutate mică precum a lui Hugo — ori schimbarea de anotimpuri, o variație de temperatură sau umiditate, ori vreo mișcare prea bruscă făcută cu brațul acela — îi trezea vechile junghiuri și amintirea unor dureri pe care ar fi vrut să le uite.

Existau însă unele amintiri care nu se ștergeau niciodată. Imaginile izbucneau ca niște blitzuri în spatele pleoapelor lui, când închidea ochii. Sânge și trupuri neînsuflețite, pământ frământat în picioare, un podium alb pătat cu roșu. Strigătele muribunzilor. Câmpurile verzi și vălurite din Idris și nemărginitul cer albastru, străpuns de turnurile Orașului de Sticlă. Durerea pierderii crescu precum un val în pieptul lui; strânse din pumn, iar Hugo, bătând din aripi, îl ciupi nervos de degete, până la sânge. Deschizând palma, Hodge eliberă pasărea, care se roti în zbor pe deasupra capului său, ridicându-se către lumina cerului, după care dispăru.

Alungându-și presimțirile rele, Hodge întinse mâna după o altă foaie de hârtie, fără să dea atenție picăturilor stacojii care mânjeau hârtia în timp ce scria.

6

DAMNAT

SALA ARMELOR ARĂTA EXACT CUM AR FI TREBUIT SĂ ARATE O ÎNCĂPERE numită „sala armelor". Pereții de metal șlefuit erau căptușiți cu toate soiurile de săbii, cuțite lungi, pumnale, sulițe, lănci, baionete, bice, bâte, cârlige și arcuri. Tolbe ușoare de piele pline cu săgeți atârnau la cârlige, iar pretutindeni vedeai stive de cizme, paveze de picior, coifuri de fier, apărătoare pentru încheieturi și brațe. Încăperea mirosea a metal, a pielărie și a oțel șlefuit. Alec și Jace, care nu mai erau despărțiți, stăteau la o masă din mijlocul sălii, având capetele plecate asupra unui obiect aflat între ei. Jace își ridică privirea când ușa se închise în urma lui Clary.

— Unde-i Hodge? întrebă el.

— Le scrie Fraților Tăcuți.

Alec își stăpâni un fior.

— Uh!

Ea se apropie încet de masă, conștientă de privirea cercetătoare a lui

— Ce faceți?

— Finisăm astea.

Jace se dădu mai la o parte, ca ea să poată vedea ce se afla pe masă: trei baghete lungi și subțiri, lucind stins, argintiu. Nu arătau a fi ascuțite sau din cale-afară de periculoase.

— Sanvi, sansavi și semangelaf. Sunt pumnale de serafi.

— Nu aduc a pumnale. Cum le-ați făcut? Prin magie?

Alec păru oripilat, de parcă ea i-ar fi cerut să-și pună un tutu și să execute o piruetă perfectă.

— Un lucru ciudat la mundani, zise Jace, fără să se adreseze cuiva anume, este cât de obsedați sunt ei de magie, pentru o șleahtă de oameni care nici măcar nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Ba știu ce înseamnă, se răsti Clary.

— Ba nu știi, doar îți închipui că știi. Magia este o forță întunecată elementară, nu doar multe baghete scânteietoare, globuri de cristal și peștișori aurii vorbitori.

— N-am spus niciodată că ar fi mulți peștișori aurii vorbitori, băi.

Jace făcu un semn din mână, tăindu-i vorba.

— Doar pentru că îi spui unui țipar electric că e rățușcă de cauciuc nu-l face să fie rățușcă de cauciuc, nu-i așa? Și să-l ferească Dumnezeu pe bietul nenorocit care se hotărăște că ar vrea să facă baie în cadă cu rățușca.

— Vorbești prostii, observă Clary.

— Ba nu, zise Jace, cu mare demnitate.

— Ba da, zise Alec, cumva neașteptat. Ascultă, noi nu facem magie bine? adăugă el, fără să se uite la Clary. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Clary ar fi vrut să-l repeadă, dar se abținu. Alec deja dădea semne că n-o înghite; n-avea nici un rost să-i atâțe ostilitatea. Se întoarse spre Jace:

— Hodge a zis că pot să mă duc acasă.

Jace aproape scăpă din mână pumnalul de seraf pe care-l ținea.

— *A zis... ce?*

— Ca să mă uit prin lucrurile mamei, se corectă ea. Dacă vrei să vii și cu mine.

— Jace, suspină Alec.

Dar Jace nu-i dădu atenție.

— Dacă vrei să dovedești într-adevăr că mama sau tatăl meu a fost ucis de umbre, ar trebui să ne uităm prin lucrurile mamei. Ce-a mai rămas din ele.

— Intrând în vizuina iepurelui, rânji Jace strâmb. Bună idee. Dacă ne-ar fi să plecăm acum, am mai prinde încă vreo trei-patru ore de lumină.

— Vrei să vin și eu cu tine? întrebă Alec, în timp ce Jace și Clary se îndreptau spre ușă.

Clary aruncă o privire înapoi, spre el. Era pe jumătate ridicat din scaun, cu speranță în ochi.

— Nu, răspunse Jace fără să se întoarcă. E-n regulă. Clary și cu mine putem să ne descurcăm singuri în treaba asta.

Privirea pe care Alec i-o aruncă lui Clary era acidă ca otrava. Se lăsă cădul se închise ușa în spatele ei.

Jace o conduse pe hol, mergând repede, Clary fiind silită să alerge ca să se țină după el.

— Ți-ai primit cheile de la casă?

Clary aruncă o privire spre tenișii ei.

— Nici.

— Bine. Nu că n-am fi putut intra prin efracție, dar atunci ar fi fost riscul să atragem atenția vreunui potențial paznic de la fața locului.

— Dacă zici tu.

Holul dădea într-un foaier cu pardoseală de marmură. O poartă metalică neagră era fixată într-un perete. Abia când Jace apăsă pe un buton de lângă poartă și aprinse lumina înăuntru, își dădu seama că era un ascensor. Scăriția și gemea, urcând spre ei.

— Jace?

— Da.

— De unde ai știut că am sânge de vânător de umbre? E vreun semn după care să te prinzi?

Ascensorul sosi cu un ultim vaiet. Jace descuie poarta și o deschise. Cabina liftului îi amintea lui Clary de o colivie, fiind făcută în întregime din metal negru și mici ornamente aurite.

— Am ghicit, zise el, încuind ușa în urma lor. Asta-i explicația cea mai aproape de adevăr.

— Ai ghicit? Ba eu cred că ai fost destul de sigur, ținând cont că ai fi putut să mă omori.

El apăsă pe un buton din perete și ascensorul zvâcni, intrând în acțiune cu un geamăt vibrant pe care ea-l simți propagându-se prin oasele picioarelor sale.

— Am fost nouăzeci la sută sigur.

— Înțeleg, zise Clary.

Trebuie să fi fost ceva în vocea ei, pentru că el se întoarse să se uite la ea. Palma ei trosni peste fața lui, o lovitură care-l făcu să se clatine pe picioare. El își duse mâna la obraz, mai degrabă surprins decât de durere.

— Asta pentru ce naiba a fost?

— Restul de zece la sută, zise ea, după care făcură mai departe drumul până în stradă în tăcere.

Jace petrecu timpul călătoriei cu trenul până la Brooklyn cufundat într-o tăcere mânioasă. Clary rămase aproape de el totuși, simțindu-se puțin vinovată, mai ales când se uita la urma roșie pe care palma ei i-o lăsase pe obraz.

Pe ea n-o deranja tăcerea; îi oferea ocazia să se gândească. Tot recapitula în minte conversația ei cu Luke. O durea să și-o amintească, de parcă ar fi mușcat cu un dinte rupt, dar nu se putea opri.

În tren, ceva mai departe de ei, două adolescente stăteau pe una dintre băncile portocalii vorbind și chicotind. Tipul de fete pe care Clary nu le suportase niciodată la St. Xavier, afișând papuci roz transparenți

pleul și bronz artificial. Clary se întrebă pentru o clipă dacă râdeau de ea, după care își dădu seama cu o tresărire de surpriză că se uitau la Jace.

Îi aduse aminte de fata din cafenea care pusese ochii pe Simon. Femeile întotdeauna aveau expresia asta pe față când socoteau că vreun tip era simpatic. Aproape că uitase că Jace era simpatic, cu tot ce se întâmplase. Nu avea trăsăturile delicate de camee ale lui Alec, dar chipul lui Jace era mai interesant. La lumina zilei, ochii lui aveau culoarea siropului auriu și... priveau drept spre ea. El ridică din sprânceană:

— Pot să te ajut cu ceva?

Clary deveni instantaneu trădătoarea genului ei.

— Fetele alea din capătul celălalt al vagonului se uită lung la tine.

Jace își luă un aer de blândă mulțumire de sine.

— Bineînțeles că se uită, zise el. Sunt stupefiant de atrăgător.

— Ți-a auzit vreodată cineva că modestia ar fi o trăsătură atrăgătoare?

— Numai de la persoanele urâte, mărturisi Jace. Cel blând poate să moștenească pământul, dar pe moment el aparține înfumuratului. Ca mine.

La fiecare fetelor cu ochiul, iar ele chicotiră și se ascunseră după pleoapele lor.

Clary oftă.

— Cum se face că și ele te pot vedea?

— Iluziile magice sunt destul de complicat de folosit. Câteodată nu le iese capul.

Incidentul cu fetele din tren nu păru să-i schimbe dispoziția. Când ieșiră din stație și se îndreptară spre vârful dealului, către apartamentul lui Clary, el scoase unul dintre pumnalele de serafi din buzunar și începu să se joace, trecându-l înainte și-napoi printre degete și peste nodurile încheieturii, fredonând ca pentru el.

— Chiar trebuie să faci asta? întrebă Clary. E enervant.

Jace fredonă mai tare. Era un soi de fredonat sonor și melodic, ceva între *Mulți ani trăiască* și *Imnul de Bătălie al Republicii*.

— Îmi cer iertare că te-am pălmuit, zise ea.

El se opri din fredonat.

— Bucură-te că m-ai lovit pe mine, și nu pe Alec. El ți-ar fi întors palma.

— Pare că abia așteaptă ocazia, zise Clary, dând cu șutul într-o cutie de apă minerală de pe drum. Cum te-a numit Alec? Para-nu-știu-ce.

— *Parabatai*, zise Jace. Înseamnă o pereche de războinici care luptă împreună — care sunt mai apropiați decât frații. Alec este mai mult decât cel mai bun prieten al meu. Tatăl meu și tatăl lui au fost *parabatai*, în tinerețile lor. Tatăl lui a fost și nașul meu — de aceea locuiesc împreună cu ei. Ei sunt familia care m-a adoptat.

— Dar numele tău de familie nu e Lightwood.

— Nu, zise Jace, iar ea ar fi vrut să-l întrebe care era, dar ajunseseră în dreptul casei, iar inima ei începuse să bată atât de tare, că era convinsă că se putea auzi de la câteva mile distanță.

Urechile îi vâjâiau și palmele îi erau umede de sudoare. Se opri în fața gărdulețului de buxus și își ridică încet ochii, așteptându-se să vadă banda galbenă a poliției înconjurând porțiunea din fața ușii, cioburi presărate pe gazon și toată casa prefăcută în ruine.

Dar nu exista nici un semn de distrugere. Scăldată în lumina plăcută a după-amiezii, gresia clădirii părea să lumineze. Albinele zumzăiau leneș în jurul tufelor de trandafiri de sub ferestrele lui Madame Dorothea.

— Pare neschimbată, zise Clary.

— Pe dinafară.

Jace băgă mâna în buzunarul jeanșilor și scoase un alt dispozitiv de metal și plastic, asemănător celui pe care ea îl confundase cu un telefon mobil.

— Deci ăsta e un Senzor? Ce face? întrebă ea.

— Captează frecvențele, cam ca un radio, numai că frecvențele astea sunt de origine demonică.

— Unde scurte demonice?

— Am așa ceva.

Jace ținu Senzorul în fața lui, apropiindu-se de casă. Dispozitivul emise un declic slab când urcară treptele, apoi se opri. Jace se încruntă. Recepționează urme de activitate, dar s-ar putea să fie doar ce-a rămas din noaptea aceea. Nu am nici un semnal destul de puternic că erau aici prezenți demoni.

Clary expiră — nu realizase că-și ținuse respirația.

— Bine.

Se aplecă să-și scoată cheile. Când se ridică, văzu zgârieturi pe ușa de la intrare. Probabil fusese prea întuneric de nu le văzuse data trecută. Păreau ca niște urme de gheare, lungi și paralele, crestate adânc în lemn.

Jace o bătu pe braț.

— Intru eu primul, zise el.

Clary dădu să-i spună că nu avea nevoie să se ascundă în spatele lui, dar cuvintele refuzară să-i iasă din gură. Simțea din nou gustul groazei de când îl văzuse prima oară pe ravener. Gustul de pe limbă îi era acid și coclit, ca de bănuți vechi de aramă.

El deschise ușa cu o mână, făcându-i semn cu cealaltă, în care ținea Senzorul, să vină după el. Odată intrați în vestibul, Clary clipi des ca să obișnuiască ochii cu întunericul. Becul din plafon era tot ars, luminatorul era prea murdar ca să lase să pătrundă vreo lumină, iar pe dalele ciuruite zăceau umbre groase. Ușa de la Madame Dorothea era închisă. Nici o lumină nu se zărea pe sub ea. Clary se întrebă, neliniștită, dacă nu cumva i se întâmplase și ei ceva.

Jace își ridică mâna și o trecu peste balustradă. Când o ridică, era acoperită de ceva care arăta roșu-întunecat în semiîntunericul din jur.

— Sânge.

— Poate e al meu. Vocea ei abia se auzi. Din noaptea aceea.

— S-ar fi uscat până acum dacă ar fi fost al tău, zise Jace. Vino!

Se îndreptă către scări, Clary urmându-l îndeaproape. Palierul era în beznă și Jace bâjbâi încercând cheile de trei ori până nimeri s-o strecoare

pe cea corectă în broască. Se aplecase peste umărul ei, privind-o nerăbdător.

— Nu-mi mai sufla în ceafă, șuieră ea.

Mâna îi tremura. În sfârșit, prinse resorturile și încuietoarea se deschise.

Jace o trase îndărăt.

— Intru eu primul.

Ea șovăi, apoi se dădu în lături, lăsându-l să treacă. Palmele îi erau lipicioase, și nu că i-ar fi fost cald. De fapt, era răcoare în apartament, aproape frig — un curent înghețat venea dinspre vestibul, înțepându-i pielea. Simți cum i se face pielea ca de găină, în timp ce-l urmă pe Jace de-a lungul micului hol și apoi în living.

Era gol. Șocant de gol, în întregime gol, așa cum fusese când se mutaseră în casa aceea — doar pereții și podeaua; mobilierul dispăruse, până și perdelele fuseseră luate de la ferestre. Doar pătratele mai palide din zugrăveala de pe pereți mai indicau unde atârnaseră picturile mamei sale. Ca într-un vis, Clary se întoarse și se îndreptă spre bucătărie, Jace venind după ea, cu ochii lui luminoși mijiți, încordat.

Bucătăria era la fel de goală, până și frigiderul dispăruse, deopotrivă cu scaunele și masa, iar ușile debaralei erau deschise, rafturile goale amintindu-i de un cântecel de la grădiniță. Își drese glasul.

— Ce-ar putea dori să facă demonii cu un cuptor cu microunde? întrebă ea.

Jace clătină din cap, colțurile gurii lăsându-i-se în jos.

— Nu știu, dar nu detectez nici o prezență demonică în clipa asta. Aș zice c-au plecat de mult.

Ea se mai uită o dată în jur. Cineva curățase sosul Tabasco vărsat, observă ea neutru.

— Ești mulțumită? întrebă Jace. Nu-i nimic aici.

Ea clătină din cap.

— Vreau să văd camera mea.

El păru gata să-i spună ceva, apoi se răzgândi.

— Dacă trebuie, zise el, strecurându-și pumnalul de seraf înapoi în buzunar.

Lumina din hol era stinsă, dar Clary nu avea nevoie de prea multă lumină ca să găsească drumul prin propria-i casă. Cu Jace în spatele ei, trecu pragul dormitorului său și întinse mâna spre clanță. Era rece sub palma ei, atât de rece, încât era aproape dureros, ca atunci când atingi un obiect de gheață cu mâna goală. Îl văzu pe Jace uitându-se repede la ea, dar deja apăsase pe clanță sau încercase s-o facă. Ușa se mișcă încet — era aproape împietrită, de parcă de partea cealaltă ar fi fost vârâtă în ceva lipicios, vâscos...

Ușa explodă în afară, doborând-o pe Clary din picioare. Alunecă pe podeaua holului și se izbi de perete, rostogolindu-se pe burtă. Cu un țiuit difuz în urechi, se ridică în genunchi.

Jace, lipit de perete, scotocea prin buzunar, uluit. Aplecat asupra lui ca un uriaș dintr-un basm era un bărbat enorm, gros cât trunchiul unui copac, ținând strâns un topor cu lamă lată într-o mână gigantică și albă ca de mort. Zdrențe tocite și murdare atârnau de corpul lui jegos, iar părul era țeapăn ca o rogojină și năclăit de mizerie. Duhnea a sudoare stătută și carne putredă. Clary se bucură că nu-i putea vedea fața — era destul de rău și că-l vedea din spate.

Jace avea pumnalul de seraf în mână. Îl ridică, strigând:

— Barbanvil!

O lamă țâșni din țeavă. Pe Clary o duse cu gândul la filmele vechi în care baionetele erau ascunse în bastoane și ieșeau când apăsai pe un buton. Dar nu mai văzuse niciodată o lamă ca aceasta: limpede ca de cristal, cu plăsele luminoase, extrem de ascuțită și aproape la fel de lungă pe cât era antebrațul lui Jace. Se repezi și-l crestă pe uriaș, iar acesta se dădu înapoi clătinându-se, cu un muget.

Jace îl ocoli fulgerător, alergând spre ea. O prinse de braț, o săltă în picioare și-o împinse înaintea lui pe hol. Ea auzi monstrul în spatele lor, bătându-și pașii lui sunau ca niște greutăți de plumb scăpate pe podea, dar se apropiau rapid.

Se năpustiră pe ușa de la intrare și mai departe pe palier, Jace agățând din zbor ușa cu mâna și trântind-o după ei. Ea auzi declicul încuietorii automate și răsuflă. Ușa se zgudui din țâțâni când creatura dinăuntru se izbi de ea, cu o bușitură îngrozitoare. Clary se dădu cu spatele înapoi către scări. Jace se uită la ea. Ochii lui luceau frenetic.

— Coboară! Ieși afară din...

O altă izbitură și, de data asta, balamalele cedară, iar ușa zbură în afară. L-ar fi pus la pământ pe Jace, dacă nu s-ar fi mișcat atât de repede, încât Clary abia de-l văzu; deodată, era în capul scării, cu pumnalul strălucind ca o stea căzătoare în mâna lui. Îl văzu pe Jace privind către ea și strigându-i ceva, dar nu izbuti să audă ce anume, din pricina urletului creaturii gigantice care țâșni pe ușa spartă și se îndreptă glonț spre el. Fata se făcu una cu peretele când monstrul trecu pe lângă ea, ca un val de fierbințeală și duhoare — și apoi toporul zbură șuierând și tăind aerul către capul lui Jace. Acesta se feri, iar toporul bubui în balustradă, mușcând adânc din lemnul ei.

Jace hohoti. Râsul lui păru să înfurie creatura; abandonând toporul, se repezi la Jace cu enormii lui pumni ridicați. Jace aduse pumnalul de seraf în față cu o mișcare în arc de cerc, înfigându-l până la plăsele în umărul uriașului. Pentru o clipă, uriașul rămase pe loc, clătinându-se. Apoi își luă iarăși avânt, cu mâinile deschise, încercând să-l prindă. Jace se dădu rapid în lături, dar nu destul de rapid: enormii pumni îl țintuiră în loc, în timp ce uriașul se poticni și căzu, trăgându-l și pe Jace după el. Jace strigă o dată; urmară o serie de bufnete grele și trosnete, apoi liniște.

Clary, nesigură pe picioare, alergă spre scări. Jace zăcea lat la picioarele scării, cu brațul îndoit sub el într-un unghi nefiresc. Peste picioarele lui zăcea uriașul, cu plăselele pumnalului lui Jace înțepându-se din umăr. Nu era mort de-a binelea, ci prăbușit fără vlagă, cu o spumă sângerie scurgându-i-se din gură. Clary îi vedea acum fața — era albă ca de mort și uscată ca hârtia, brăzdată de o rețea neagră de cicatrice oribile care aproape că-i șterseseră trăsăturile. Găvanele ochilor erau două puțuri roșii, supurânde. Stăpânindu-și cu greu impulsul de-a vomita

Jace coborî împleticit ultimele câteva trepte, pășind peste uriașul cu-
de convulsii, și îngenunche lângă Jace.

Era nemișcat. Îi puse o mână pe umăr, simțindu-i tricoul lipicios de
al lui sau al uriașului, n-ar fi putut spune.

— Jace?

El deschise ochii.

— E mort?

— Aproape, zise Clary sumbru.

— La dracu', se chirci el. Picioarele mele…

— Stai așa.

Mergând de-a bușilea în jurul capului său, Clary își vârî mâinile sub
lui și trase. El gemu de durere, când picioarele îi ieșiră de sub
spasmodic al creaturii. Clary îi dădu drumul, iar el se căzni să
ție, ținându-și brațul stâng la piept. Se ridică și ea în picioare.

— Brațul tău e teafăr?

— Nu. Rupt, zise el. Poți să bagi mâna în buzunarul meu?

Ezită puțin, dar dădu din cap.

— În care?

— Din interiorul jachetei, în dreapta. Scoate unul dintre pumnalele
și dă-mi-l mie.

Rămase nemișcat, în timp ce ea-și strecură nervos degetele în buzu-
lui. Stătea atât de aproape, încât îi putea simți mirosul, de
sudoare, săpun și sânge. Răsuflarea lui o gâdila în ceafă. Mâna ei dădu
peste o teavă, pe care o scoase, fără să se uite la el.

— Mersi, zise el.

Își plimbă puțin degetele în lungul ei, după care-i rosti numele:

— Kirvi.

Și pe cea de dinainte, țeava se transformă într-un pumnal periculos,
ascuțea sa luminându-i fața lui Jace.

— Nu te uita, zise el, cățărându-se pe trupul plin de cicatrice al
Își ridică pumnalul deasupra capului și-l repezi în jos. Sângele
din gâtul uriașului, împroșcându-i ghetele lui Jace.

Ea se aștepta cumva să vadă uriașul dispărând, strângându-se în el însuși la fel ca pustiul din Pandemonium. Dar n-o făcu. Aerul era îmbâcsit de mirosul sângelui: greu și metalic. Jace scoase un sunet slab din gât. Era alb la față — Clary nu era sigură dacă de durere sau de dezgust.

— Ți-am spus să nu te uiți, zise el.

— Am crezut c-o să dispară, se apără ea. Înapoi în dimensiunea lui — tu ai spus.

— Am spus că asta se întâmplă cu demonii când mor.

Tresărind de durere, își dădu jacheta jos de pe umăr, dezgolindu-și partea de sus a brațului stâng.

— Ăsta n-a fost un demon.

Cu mâna dreaptă scoase ceva de la cingătoare. Era obiectul neted, în formă de baghetă, pe care-l folosise ca să-i imprime lui Clary în piele cercurile acelea încălecate. Privindu-l, ea simți cum începe s-o ardă antebrațul.

Jace o văzu făcând ochii mari și rânji cu fantoma unui rânjet.

— Asta, zise el, este o stelă.

Atinse cu ea o pecete imprimată imediat sub umărul lui, de-o formă ciudată, aproape ca o stea. Două brațe se desprindeau din restul peceții fără s-o atingă.

— Iar asta, zise el, este ce se întâmplă când vânătorii de umbre sunt răniți.

Cu vârful stelei, trasă o linie unind cele două brațe. Când lăsă mâna jos, pecetea strălucea de parcă fusese imprimată cu cerneală fosforescentă. Sub ochii lui Clary, intră sub pielea lui, ca un obiect greu care se scufundă în apă. În urmă rămase doar o palidă amintire: o cicatrice subțire, ștearsă, aproape invizibilă.

O imagine răsări atunci în mintea lui Clary. Spatele mamei sale, lat, în mare parte dezgolit de costumul de baie, cu omoplații și curbele coloanei acoperite de semne albe, subțiri. Era ca o imagine văzută într-

— Spatele mamei sale nu arăta de fapt așa, știa ea. Dar imaginea îi ieșise în minte.

Jace scoase un oftat, expresia încordată de durere pierindu-i de pe chip. Își mișcă brațul, la început încet, apoi mai cu ușurință, ridicându-l și coborându-l, încleștându-și pumnul. În mod evident, nu mai era rupt.

— Asta-i uluitor, zise Clary. Cum ai...?

— Ăla a fost o *iratze* — o rună vindecătoare, explică Jace. Când intră în contact cu stela, se activează.

Își vârî bagheta subțire înapoi la cingătoare și-și ridică la loc jacheta neagră. Cu vârful bocancului împunse leșul uriașului.

— Va trebui să-i raportăm asta lui Hodge, zise el. O să facă spume, spuse el, ca și cum gândul la îngrijorarea lui Hodge i-ar fi dat cumva dreptate.

Ce, gândi Clary, era genul de persoană căreia îi făcea plăcere când oamenii plănuiau unele lucruri, chiar dacă erau lucruri rele.

— De ce-o să facă spume? întrebă Clary. Și înțeleg că monstrul ăsta este un demon — de aceea nu l-a detectat Senzorul, nu-i așa?

Jace dădu din cap.

— Îți văd cicatricele, pe toată fața?

— Da.

— Ăstea au fost făcute cu o stelă. Una ca asta. Bătu cu mâna peste mânerul de la cingătoare. M-ai întrebat ce se întâmplă când întipărești o stelă pe cineva care nu are sânge de vânător de umbre. O singură pereche te-ar arde, dar o mulțime de peceți, și unele puternice? Săpate pe pielea unei ființe omenești cu totul obișnuite, fără nici o urmă de asemănare de vânător de umbre? Obții asta!

Își arătă cu bărbia spre cadavru.

— Runele sunt nemaipomenit de dureroase. Cei însemnați înnebunesc — le scoate din minți. Devin ucigași feroce, fără rațiune. Nu dorm niciodată, dacă nu-i faci tu pentru asta, și mor, de regulă rapid. Stelele au o mare putere și pot fi folosite pentru a face mult bine — pot fi folosite și pentru rău. Damnații sunt răi.

Clary se uită la el, îngrozită.

— Dar de ce și-ar face cineva singur una ca asta?

— Nimeni n-ar face-o singur. E ceva ce li se face. De către un gician, probabil, sau vreun repudiat care a devenit rău. Damnații loiali celui care i-a însemnat și sunt ucigași foarte cruzi. Pot asculta comenzi simple, pe deasupra. E ca și cum ai avea o... o armată de zo

Păși peste damnatul mort și aruncă o privire peste umăr, spre e

— Mă duc înapoi, sus.

— Dar nu e nimic acolo.

— Ar putea să fie mai mulți, zise el, de parcă ar fi sperat să nu Ar trebui să mă aștepți aici.

Începu să urce scările.

— Eu n-aș face asta, în locul tău, spuse o voce ascuțită și famil Sunt mai mulți acolo de unde a venit cel dintâi.

Jace, care ajunsese aproape în capătul scării, se răsuci și se uită înap La fel și Clary, deși recunoscuse imediat persoana care vorbise. Acc tul acela grav era de neconfundat.

— Madame Dorothea?

Bătrâna își înclină regește capul. Stătea în pragul ușii apartamen lui său, îmbrăcată în ceea ce arăta ca un cort făcut din mătase natu purpurie. Lanțuri de aur sclipeau la încheieturile mâinilor sale și-i n nau de gât. Părul ei lung, tărcat, ca de viezure, îi cădea din cocul pr în vârful capului.

Jace încă se uita lung.

— Dar...

— Mai mulți *ce*? întrebă Clary.

— Mai mulți damnați, răspunse Madame Dorothea cu o voi care, după părerea lui Clary, nu se potrivea deloc circumstanțelor.

Femeia își plimbă privirea prin foaier.

— Ați făcut mizerie, nu-i așa? Sunt convinsă și că nu v-ați pus gând să curățați. Tipic.

— Dar dumneata ești o mundană, zise Jace, izbutind în sfârșit să mine propoziția.

— Ai spirit de observație! zise Dorothea, cu ochi scăpărători. Cred chiar a spart tiparele cu tine.

Umbra de pe chipul lui Jace dispăru, înlocuită de un început de

— Știi despre Conclav? întrebă el. Ai cunoștință despre ei, ai știut damnați în casa asta și nu i-ai anunțat? Simpla existență a unui este o crimă împotriva Codexului...

— Nici Conclavul, nici Codexul n-au făcut niciodată nimic pentru zise Madame Dorothea, fulgerând din ochi cu mânie. Nu le da-

Pentru o clipă, accentul ei grav, newyorkez, dispăru, înlocuit de alt-a un accent grecoi, adânc, pe care Clary nu-l recunoscu.

— Jace, oprește-te, zise Clary. Se întoarse spre Madame Dorothea: ai aflat despre Conclav și damnați, zise ea, atunci poate știi și ce s-a întâmplat cu mama?

Dorothea dădină din cap, legănându-și cerceii. Era un soi de milă pictată pe fața ei:

— Sfatul meu pentru tine, zise ea, este să uiți de mama ta. S-a dus.

Lui Clary păru că-i fuge pământul de sub picioare.

— Vreți să spuneți că a murit?

— Nu, Dorothea rostise cuvântul aproape cu reticență. Sunt sigură că nu e. Deocamdată.

— Atunci va trebui s-o găsesc, zise Clary.

Vocabula se opriseră din balans. Jace stătea în spatele ei, ținând-o cu ochi de parcă ar fi vrut s-o îmbărbăteze, dar ea abia de-l ob-

— Înțeleg! Trebuie s-o găsesc mai înainte ca...

Madame Dorothea ridică o mână.

— Nu mă vreau să mă amestec în treburile vânătorilor de umbre.

— Dar ați cunoscut-o pe mama. A fost vecina dumitale...

— Asta e o investigație oficială a Conclavului, o întrerupse Jace. Mă ocupă oricând cu Frații Tăcuți.

— Oh, pentru...

Dorothea aruncă o privire spre ușa ei, apoi spre Jace și Clary.

— Bănuiesc că ați putea și să intrați, zise ea, în cele din urmă. O să vă spun cât pot.

Porni spre ușă, apoi se opri în prag, uitându-se fioros:

— Dar dacă spui cuiva că te-am ajutat, vânătorule de umbre, ai să te trezești mâine cu șerpi în loc de păr și o pereche de brațe în plus.

— Asta ar fi drăguț, o pereche de brațe în plus, zise Jace. Ar prinde bine într-o luptă.

— Nu și dacă-ți cresc din...

Dorothea făcu o pauză și-i aruncă un zâmbet, nu lipsit de maliție.

— ...din gât, continuă ea.

— Câh! făcu Jace, înblânzit.

— Câh, exact, Jace Wayland.

Dorothea păși în apartamentul ei, marele cort purpuriu fluturând în jurul ei ca un steag strident colorat.

Clary se uită la Jace:

— Wayland?

— E numele meu, Jace părea șocat. Nu pot spune că-mi place cum știe.

Clary se uită după Dorothea. Luminile erau aprinse în apartament, mirosul greu de tămâie inundase deja vestibulul, amestecându-se greu cu miasma de sânge.

— Totuși eu cred c-ar fi bine să încercăm să vorbim cu ea. Ce-am avea de pierdut?

— Odată ce vei fi petrecut niște mai mult timp în lumea noastră, zise Jace, n-ai să mă mai întrebi asta a doua oară.

7

UȘA PENTADIMENSIONALĂ

APARTAMENTUL LUI MADAME DOROTHEA PĂREA SĂ AIBĂ, ÎN MARE, aceeași dispunere ca locuința lui Clary, deși ea îi dăduse o cu totul altă înfățișare spațiului. Vestibulul, trăsnind a tămâie, avea perdele de mărgele și postere astrologice. Unul înfățișa constelațiile zodiacului, altul, un ghid al simbolurilor magice chinezești, iar un altul, o mână cu degetele întinse, pe care fiecare linie a palmei era notată cu grijă. Deasupra mâinii, o inscripție latinească anunța: *In Manibus Fortuna*. Câteva ghivece, înțesate de cărți, se întindeau de-a lungul peretelui de lângă ușă.

Una dintre perdelele de mărgele zornăi, iar Madame Dorothea își scoase capul printre ele:

— Interesată de chiromanție? întrebă ea, observând privirea lui Clary. Sau doar curioasă din fire?

— Nici una, nici alta, zise Clary. Chiar poți să ghicești viitorul?

— Mama mea a avut un mare talent. Putea vedea viitorul unui om în palma lui sau în frunzele de ceai de pe fundul ceștii lui. M-a învățat și mie câteva dintre secretele meseriei.

Își mută privirea spre Jace:

— Că tot am vorbit despre ceai, tinere, vrei?

— Ce? făcu Jace, părând tulburat.

— Ceai. Găsesc că liniștește deopotrivă stomacul și mintea. Minunată băutură, ceaiul.

— Eu o să vreau ceai, zise Clary, dându-și seama de câtă vreme nu mai mâncase și nu mai băuse nimic. Se simțea de parcă funcționase cu adrenalină pură de când se trezise.

Jace cedă.

— Bine. Cel puțin dacă nu e Earl Grey, adăugă el, încrețindu-și nasul subțire. Nu suport bergamota.

Madame Dorothea chicoti tare și dispăru iarăși prin perdeaua de mărgele, lăsând-o să se legene ușor în urma ei.

Clary ridică din sprânceană spre Jace:

— Nu suporți bergamota?

Jace se dusese până la rafturile înguste de cărți și le examina conținutul.

— Ai vreo problemă cu asta?

— Ești probabil singurul băiat de vârsta mea întâlnit de mine care să știe ce e aia bergamota și cu atât mai puțin că există în ceaiul Earl Grey.

— Da, păi, zise Jace, cu o mutră arogantă, eu nu sunt ca restul băieților. De altfel, adăugă el, întorcând o carte pe raft, la Institut trebuie să luăm lecții despre bazele utilizării medicinale a plantelor. E obligatoriu.

— Mi-am închipuit că toate lecțiile voastre erau din materii ca *101 Spintecări* și *Decapitarea pentru începători*.

Jace dădu o pagină:

— Foarte amuzant, Fray.

Clary, care studia posterul cu ghicitul în palmă, se întoarse iute spre el:

— Nu-mi spune așa.

El ridică ochii, surprins.

— De ce? E numele tău de familie, nu?

Imaginea lui Simon răsări din spatele ochilor ei. Simon așa cum îl văzuse ultima oară, uitându-se lung după ea, în timp ce ea ieșea în fugă de la Java Jones. Se întoarse iar către poster, clipind.

— Fără motiv.

— Înțeleg, zise Jace, și ea-și dădu seama după tonul vocii lui că probabil înțelesese mai mult decât ar fi vrut ea.

El se ridică, lăsând cartea pe raft.

— Asta trebuie să fie gunoiul pe care-l ține la intrare ca să-i impresioneze pe muritanii creduli, zise el, cu dezgust. Nu există nici măcar măcar un titlu serios aici.

— Doar pentru că nu e genul de magie pe care-l faci tu..., începu ea cu artag.

El se încruntă furios, reducând-o la tăcere.

— Eu nu fac magie, zise el răspicat. Bagă asta la cap: oamenii nu sunt utilizatori de magie. Este o parte din ceea ce îi face umani. Vrăjitorii și magicienii se pot folosi de magie numai pentru că au sânge demon.

Clary avu nevoie de câteva clipe ca să proceseze informația.

— Dar te-am văzut folosind magia. Folosești arme fermecate...

— Folosesc unelte care sunt magice. Și doar ca să fiu în stare să fac asta trebuie să trec printr-o serioasă pregătire. De asemenea, mă protejează și runele tatuate pe piele. Dacă tu ai încerca să folosești un cuțit de vrăjitor, de pildă, probabil ți-ar arde pielea, poate chiar te-ar ucide.

— Și dacă mi-aș face tatuajele? întrebă Clary. Atunci l-aș putea folosi?

— Nu, zise Jace enervat. Pecețile sunt doar o parte din ceea ce trebuie. Există teste, încercări, niveluri de pregătire... auzi, las-o baltă, Fray. Ține-te departe de pumnalele mele. De fapt, nu atinge nici una dintre armele mele fără permisiunea mea.

— Ei, și uite-așa se duce planul meu de a le vinde pe toate pe eBay murmură Clary.

— Să le vinzi pe ce?

Clary îi zâmbi cordial:

— Un loc mitic, de o mare putere magică.

Jace păru confuz, apoi ridică din umeri.

— Majoritatea miturilor sunt adevărate, cel puțin în parte.

— Încep să învăț asta.

Perdeaua de mărgele zornăi din nou și apăru capul lui Madame Dorothea.

— Ceaiul este servit, zise ea. Nu-i nevoie să vă încăpățânați ca doi catâri, să stați aici. Veniți în salon.

— Există un salon? zise Clary.

— Firește că există un salon, răspunse Dorothea. Unde în altă parte mi-aș putea întreține oaspeții?

— Doar să-mi las pălăria la valet, zise Jace.

Madame Dorothea îl străfulgeră cu o căutătură sumbră.

— Dacă ai fi pe jumătate atât de amuzant pe cât te crezi, băiete, ai fi de două ori mai amuzant decât ești.

Dispăru în spatele perdelei, subliniindu-și spusele cu un enervant „Hm!", aproape acoperit însă de zornăitul mărgelelor.

Jace se încruntă.

— Nu sunt foarte sigur că m-am prins ce a vrut să spună cu asta.

— Zău? zise Clary. Eu am înțeles perfect.

Trecu dincolo de perdeaua de mărgele înainte ca el să apuce să răspundă.

Salonul era atât de puțin luminat, încât ochilor lui Clary le trebuiră câteva clipe până să se obișnuiască. O lumină slabă contura draperiile de catifea neagră care îmbrăcau în întregime peretele din stânga. Păsări împăiate și lilieci atârnau de tavan de sfori subțiri, cu mărgele întunecate strălucitoare în locul unde ar fi trebuit să le fie ochii. Podeaua era acoperită în mai multe straturi de covoare persane tocite, care scoteau

nisipuri de praf la fiecare pas. Un grup de fotolii roz foarte pufoase era adunate în jurul unei măsuțe joase. Un pachet de cărți de tarot legat cu o panglică de mătase ocupa un capăt al măsuței, un glob de cristal pe un suport de aur, celălalt capăt. La mijlocul mesei se afla un serviciu de ceai din argint, aranjat pentru musafiri: o farfurie întinsă, cu sendvișuri suprapuse, un ceainic albastru din care se înălța un fuior de abur alb și două cești, pe farfurioare asortate, așezate cu grijă în fața a două fotolii.

— Dau fâcu încetișor Clary. Arată grozav.

Se așeză într-unul dintre fotolii. Era bine să stea jos.

Dorothea zâmbi, ochii sclipindu-i cu un umor șiret:

— Poftim un pic de ceai, zise ea, ridicând ceainicul. Lapte? Zahăr?

Clary se uită pieziș la Jace, care se așezase lângă ea și care pusese ochii pe farfuria cu sendvișuri. Le examina îndeaproape.

— Zahăr, zise ea.

Jace ridică din umeri, luă un sendviș și puse farfuria pe masă. Clary îl urmări cu atenție în timp ce el mușcă. El ridică din nou din umeri.

— Castravete, zise el, drept răspuns la privirea ei stăruitoare.

— Înotsdrauna am fost de părere că sendvișurile care au castraveți sunt cele mai potrivite pentru ceai, nu credeți? întrebă Madame Dorothea, fără să se adreseze nimănui în particular.

— Nu pot să sufăr castravetele, zise Jace și îi întinse restul de sendviș lui Clary.

Ea mușcă din el — era condimentat exact cât trebuia, cu maioneză și piper. Stomacul ei ghiorăi, apreciind recunoscător prima îmbucătură de mâncare pe care o înghițea ea de la *nachos*-urile pe care le mâncase cu Simon.

— Castravetele și bergamota, zise Clary. Mai e ceva pe care nu-l poți suferi și despre care ar trebui să știu și eu?

Jace se uită la Dorothea peste marginea cestii lui de ceai:

— Mincinoșii, zise el.

Dezaprobată, bătrâna lăsă ceainicul jos.

— Poți să mă faci mincinoasă cât vrei. E adevărat, nu sunt vrăjitoare. Dar mama a fost.

Jace se înecă bând ceaiul.

— E cu neputință!

— De ce să fie cu neputință? întrebă Clary, curioasă.

Luă o gură de ceai. Era amar și cu aromă puternică de afumătură.

Jace răsuflă lung.

— Pentru că sunt jumătate oameni, jumătate demoni. Toate vrăjitoarele și magicienii sunt hibrizi. Și pentru că sunt hibrizi, nu pot avea copii. Sunt sterili.

— Asemenea catârilor, zise Clary gânditoare, amintindu-și ceva de la ora de biologie. Catârii sunt hibrizi sterili.

— Cunoștințele tale despre șeptel sunt uluitoare, zise Jace. Toți rapudiații sunt în parte demoni, dar numai magicienii sunt odrasle de părinți-demoni. De aceea, puterile lor sunt cele mai redutabile.

— Vampirii și vârcolacii — și ei sunt în parte demoni? Și spiritele naturii?

— Vampirii și vârcolacii sunt rezultatul bolilor aduse de demoni din dimensiunea lor originară. Majoritatea bolilor demonilor sunt mortale pentru oameni, dar în aceste cazuri au provocat schimbări ciudate asupra celor contaminați, fără să-i ucidă. Iar spiritele naturii...

— Spiritele naturii sunt îngeri căzuți, zise Dorothea, izgoniți din rai pe pământ pentru mândria lor.

— Asta-i legenda, zise Jace. Tot ea spune că ele ar fi odraslele demonilor și ale îngerilor, ceea ce mie mi s-a părut întotdeauna mai credibil. Binele și răul, amestecate. Spiritele naturii sunt frumoase așa cum se presupune c-ar fi îngerii, dar au și multă răutate și cruzime. Și-o să observi că majoritatea evită lumina zilei la amiază...

— Fiindcă diavolul nu are putere decât în întuneric, zise Dorothea încet, de parcă recita o veche poezie.

Jace se uită chiondorâș la ea. Clary spuse:

— „Se presupune c-ar fi"? Vrei să spui că îngerii nu...

— Destul despre îngeri, zise Dorothea, devenind brusc practică. E adevărat că magicienii nu pot avea copii. Mama m-a adoptat pe mine pentru că a vrut să fie sigură că va mai exista cineva care să aibă grijă de locul ăsta după moartea ei. Eu nu trebuie să stăpânesc magia. Tot ce am de făcut decât să supraveghez și să păzesc.

— Să păzești ce? întrebă Clary.

— Chiar așa, ce?

Făcând cu ochiul, bătrâna întinse mâna după un sendviș de pe farfurie, dar era goală. Clary le înfulecase pe toate. Dorothea chicoti:

— Mă bucur să văd o tânără care mănâncă pe săturate. Pe vremea mea fetele erau făpturi robuste, voinice, nu ca nuielele, cum sunt azi.

— Mersi, zise Clary.

Își ținu gândul la mijlocul tras ca prin inel al lui Isabelle și se simți deodată rușinată. Puse jos ceașca de ceai goală, cu un zăngănit.

Numaidecât, Madame Dorothea se năpusti asupra cești și se uită în ea concentrată, o cută ivindu-se între sprâncenele ei încondeiate.

— Ce-i? întrebă Clary, cu nervozitate. Am crăpat cumva ceașca?

— Îți ghicește în frunzele de ceai, zise Jace, cu glas plictisit, dar se așeză și el în față, odată cu Clary, când Madame Dorothea învârti ceașca de mai multe ori în degetele ei groase, încruntându-se.

— E de rău? întrebă Clary.

— Nu e nici de rău, nici de bine. E derutant.

Dorothea își ridică ochii la Jace.

— Dă-mi ceașca *ta*, îi porunci ea.

Jace păru insultat.

— Dar n-am terminat de...

Mătușa îi smulse ceașca din mână și vărsă ce mai rămăsese din ceai înapoi în ceainic. Încruntându-se, privi la ce mai rămăsese pe fund.

— Văd violență în viitorul tău, mult sânge vărsat de tine și de alții. Și te îndrăgostești de cine nu trebuie. De asemenea, ai un dușman.

— Numai unul? Asta-i o veste bună.

Jace se lăsă pe spate în fotoliul său, în timp ce Dorothea lăsă ceașca goală și o luă din nou la studiat pe a lui Clary. Clătină din cap.

— Nu pot citi nimic aici. Imaginile sunt haotice, lipsite de sens. Aruncă o privire spre Clary. Există o barieră în mintea ta?

Clary era nedumerită.

— O ce?

— De pildă, o vrajă care ți-ar fi putut ascunde o amintire sau care ți-ar fi putut bloca Vederea.

Clary clătină energic din cap:

— Nu, bineînțeles că nu.

Jace se aplecă, alert:

— Nu te pripi, zise el. Într-adevăr, Clary pretinde că nu-și amintește să fi avut vreodată Vederea până săptămâna asta. Poate că...

— Poate că doar mă dezvolt eu mai greu, se burzului Clary. Și nu te uita chiorâș la mine numai pentru că am spus asta.

Jace își luă un aer ofensat:

— N-aveam de gând să fac așa ceva.

— Ba te pregăteai să te uiți chiorâș, pot să jur.

— Poate, admise el, dar asta nu înseamnă că n-am dreptate. Ceva îți blochează amintirile, sunt aproape sigur de asta.

— Prea bine, atunci hai să încercăm altceva! zise Dorothea și, lăsând ceașca jos, întinse mâna spre pachetul de cărți de tarot legat cu mătase.

Răsfiră cărțile în evantai și le întinse spre Clary.

— Trece-ți mâna peste astea până când simți una mai fierbinte, sau mai rece, sau care ți se pare că se agață de degetele tale. Apoi scoate-o pe aceea și arată-mi-o.

Ascultătoare, Clary își trecu degetele peste cărți. Le simțea rece la atingere și alunecoase, dar nici una deosebit de caldă sau de rece, și nici una nu i se lipi de degete. În cele din urmă, alese una la întâmplare și o trase.

— Asul de cupă, zise Dorothea, cumva buimăcită. Cartea iubirii.

Clary o întoarse și se uită la ea. Cartea îi atârna greu în mână, imaginea de pe carton fiind pictată de-adevăratelea. Înfățișa o mână ținând o cupă în fața unui soare cu raze, suflat cu aur. Cupa era făcută din

pictată cu un model de sori mici și bătută cu rubine. Stilul picturii îi era la fel de cunoscut ca și propria răsuflare.

— E o carte bună, nu-i așa?

— Nu neapărat. Cele mai cumplite lucruri pe care le fac oamenii, le fac în numele iubirii, zise Madame Dorothea, cu ochi sclipitori. Dar e o carte puternică. Tie ce-ți spune?

— Că a pictat-o mama, zise Clary și puse cartea pe masă. Ea a pictat-o, nu-i așa?

Dorothea dădu din cap, cu o expresie de satisfacție pe față:

— Ea a pictat tot pachetul. Cadou pentru mine.

— Așa spui dumneata. Jace se ridică în picioare, privind-o glacial. Cât de bine ai cunoscut-o pe mama lui Clary?

Fata întoarse capul spre el, să-l privească.

— Jace, nu e nevoie să...

Dorothea se lipise de spetează fotoliului, ținând deschis evantaiul de aur pe pieptul ei generos.

— Jocelyn știa ce eram eu și eu știam ce era ea. N-am vorbit prea mult despre asta. Uneori, îmi făcea mici favoruri — ca pictatul pachetului acela de cărți — și, în schimb, eu îi relatam câte un zvon prins de la repudiați. Era un nume pentru care ea mă rugase să-mi țin antenele întinse tot timpul, iar eu am făcut-o.

Fața lui Jace era impenetrabilă.

— Care era numele acela?

— Valentine.

Clary se îndreptă în fotoliul său.

— Dar asta e...

— Și când ai spus că știai ce era Jocelyn, ce-ai vrut să spui? Ce era Jocelyn? continuă mai departe Jace.

— Jocelyn era ce era, zise Dorothea. Dar, în tinerețile ei, fusese ca Vânător de umbre. Unul de-al Conclavului.

— Nu, șopti Clary.

Dorothea se uită la ea cu ochi triști, aproape blânzi.

— E adevărat. Ea a ales să locuiască în casa asta tocmai pentru că...

— ...pentru că ăsta este un sanctuar, îi luă Jace vorba lui Dorothea. Nu-i așa? Mama ta, Clary, a fost un monitor. Ea a creat spațiul ăsta, ascuns, protejat — locul perfect pentru repudiații fugari ca să se poată adăposti. Cu asta te ocupi dumneata, nu-i așa? Ascunzi criminali aici.

— Așa îi numești tu, zise Dorothea. Cunoști motoul Codexului?

— *Sed lex dura lex*, răspunse Jace automat. Legea e aspră, dar e Lege.

— Uneori, Legea e prea aspră. Știu că, dac-ar fi putut, Conclavul m-ar fi luat de lângă mama. Te-aștepți de la mine să-i las să le facă asta și altora?

— Deci ești o filantroapă, zâmbi Jace. Bănuiesc că dumneata te aștepți să cred că repudiații nu te plătesc gras pentru privilegiul sanctuarului dumitale.

Dorothea rânji, destul de larg cât să-și arate o sclipire a molarilor de aur.

— Nu ne putem descurca toți cu înfățișarea noastră, ca tine.

Jace păru neimpresionat de compliment.

— Ar trebui să raportez Conclavului despre dumneata...

— Nu poți! sări acum și Clary în picioare. Ai promis.

— N-am promis niciodată nimic.

Jace părea revoltat. Se îndreptă hotărât spre perete și dădu la o parte una dintre draperiile de catifea.

— Vrei să-mi spui ce e asta? întrebă el.

— E o ușă, Jace, zise Clary.

Era într-adevăr o ușă, fixată straniu în perete, între două ferestre. În mod clar nu putea fi o ușă care să ducă undeva, altminteri s-ar fi văzut din stradă. Părea făcută dintr-un metal ușor lucios, ceva mai deschis la culoare decât alama, dar la fel de grea ca fierul. Clanța fusese turnată în formă de ochi.

— Tacă-ți fleanca, zise Jace furios. E un Portal, nu-i așa? Nu-i așa?

— Este o ușă pentadimensională, zise Dorothea, punând cărțile de tarot la loc, pe masă. Dimensiunile nu sunt chiar din linii drepte, așa

— Încă nu, răspunzând privirii zăpăcite a lui Clary. Există și adâncituri, și cute, și cotloane, și crăpături, toate la pachet. E un pic mai greu de explicat, când n-ai studiat niciodată teoria dimensională, dar, în esență, ceasul acesta te poate duce oriunde vrei să fii în dimensiunea asta. Este...

— O trapă de salvare, zise Jace. De aceea a vrut mama ta să locuiască aici. Ca să-și poată lua oricând tălpășița la prima alarmă.

— Și-atunci de ce n-a..., începu Clary, dar se opri, îngrozită deodată. Din cauza mea! zise ea. N-a vrut să plece fără mine, în noaptea aceea. Așa că a rămas.

Jace clătină din cap.

— Nu te poți învinovăți pentru asta.

Simțind lacrimile adunându-i-se în ochi, Clary trecu pe lângă Jace și se îndreptă spre ușă.

— Vreau să văd unde s-ar fi dus, zise ea, întinzând mâna spre clanță. Vreau să văd unde s-a dus ca să scape de...

— Clary, nu!

Jace dădu s-o prindă, dar degetele ei deja se strânseseră pe clanță. Se mișcă rapid sub mâna ei, ușa se deschise brusc, de parcă ar fi împins-o. Încercă să se ridică anevoie în picioare, dădu un țipăt, dar era prea târziu. Clary nu apucă să-și termine de rostit fraza, că se trezi aruncată înainte și se rostogoli în gol.

8

ARMA PREFERATĂ

ERA PREA SURPRINSĂ CA SĂ ȚIPE. SENZAȚIA DE CĂDERE FUSESE CEA mai rea parte; inima îi sărise în gât, iar în stomac i se făcu un gol. Își întinse brațele în lături, încercând să se agațe de ceva, orice care-ar fi putut să-i încetinească prăbușirea.

Se prinse cu mâinile de niște crengi. Frunzele se rupseră în strânsoarea ei. Se izbi de pământ cu o bufnitură, lovind cu șoldul și cu umărul solul bătătorit. Se rostogoli pe spate, trăgând aer în piept ca să-și umple din nou plămânii. Tocmai începuse să se ridice în capul oaselor, când cineva ateriză grămadă peste ea.

O trânti înapoi, pe spate. O frunte se izbi de a ei, genunchii lovindu-i pe ai altcuiva. Imobilizată într-un ghem de mâini și de picioare, Clary tuși să scoată părul (nu al ei) din gură și se zbătu să iasă de sub povara care simțea că o strivește.

— Au! făcu Jace în urechea ei, pe un ton indignat. Mi-ai tras un cot!

— Păi, tu ai aterizat pe mine.

El se ridică în mâini, uitându-se în jos la ea fără emoție. Clary putu vedea cerul senin deasupra capului său, puțin dintr-o creangă de copac și colțul unei case cenușii de șindrilă.

— Păi, nu prea mi-ai dat de ales, nu? întrebă el. Nu după ce-ai decis să te-arunci voioasă prin Portalul ăla de parcă ai fi sărit în metroul de Brooklyn. Norocul tău că nu te-a basculat în East River.

— Nu trebuia să vii după mine.

— Ba trebuia, zise el. Ești mult prea lipsită de experiență ca să te afli într-o situație amenințătoare, fără mine.

— Ce drăguț din partea ta. Poate c-o să te iert.

— Să mă ierți? Pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus să tac.

El își miji ochii.

— Dar n-am... Bine, ți-am spus, dar tu tocmai...

— Las-o baltă.

În brațul ei, prins sub ea, la spate, începuse să simtă crampe. Răsturnându-se într-o rână ca să și-l elibereze, văzu iarba cafenie a unei peluze uscate, un gard de plasă și mai mult din casa cenușie de șindrilă, acum dintr-o de familiară.

Încremeni.

— Știu unde suntem.

Jace se opri din bolborosit.

— Ce?

— Asta este casa lui Luke.

Se ridică în capul oaselor, împingându-l pe Jace într-o parte. El se rostogoli grațios și sări în picioare, apoi îi întinse mâna s-o ajute să se ridice. Ea nu-i dădu atenție și se căzni să se ridice singură, scuturându-și brațul amorțit.

Se aflau în fața unei căsuțe cenușii cuibărite într-un șir de alte case care se aliniau pe malul apei în Williamsburg. Vântul care sufla dinspre East River legăna o pancartă mică atârnată deasupra treptelor de piatră de la intrare. Clary se uită la Jace, în timp ce el citi cu voce tare cuvintele scrise cu litere de tipar:

Garroway – Cărți. Bine întreținute, noi și de colecție. Închis sâmbăta.

El aruncă o privire spre ușa de la intrare, întunecată, a cărei clanță era fixată cu un lacăt greu. Corespondența de vreo câteva zile zăcea pe covorașul de la intrare, neatinsă. Își întoarse privirea spre Clary:

— Locuiește într-o librărie?

— În spatele librăriei.

Clary cercetă în sus și-n jos strada pustie, mărginită la un capăt de arcul Podului Williamsburg și de o fabrică de zahăr abandonată, la celălalt. Pe apele lenești ale râului, soarele apunea în spatele zgârie-norilor de la periferia Manhattanului, poleindu-le contururile.

— Jace, cum am ajuns aici?

— Prin Portal, zise Jace, examinând lacătul. Te duce în orice loc la care te gândești.

— Dar eu nu m-am gândit la locul ăsta, obiectă Clary. Nu m-am gândit la nici un loc anume.

— Ba trebuie s-o fi făcut. Abandonă subiectul, părând că nu-l interesa. Deci, de vreme ce suntem totuși aici...

— Da?

— Ce vrei să faci?

— Să plec, bănuiesc, zise Clary cu amărăciune. Luke mi-a spus să mi vin aici.

Jace clătină din cap.

— Și tu accepți cuminte asta?

Clary își strânse brațele în jurul trupului. În pofida arșiței din acea zi care era pe sfârșite, simțea că-i e frig.

— Am de ales?

— Întotdeauna avem de ales, zise Jace. Dacă aș fi în locul tău, aș fi foarte curioasă să aflu mai multe despre Luke, în clipa asta. Ai chei de la casă?

Clary clătină din cap.

— Nu, dar uneori mai lasă ușa din spate descuiată.

Îi arătă spre aleea strâmtă dintre casa lui Luke și următoarea din stînga. Bidoane de plastic folosite erau puse într-un șir ordonat în spațiile rămase libere dintre grămezile de ziare împăturite și un tomberon pentru cutiile goale de apă minerală. Cel puțin, Luke încă mai era preocupat de reciclare.

— Ești sigură că nu-i acasă? întrebă Jace.

Ea se uită la aleea goală de mașini.

— Păi, camionul lui nu e aici, magazinul e închis și toate luminile sunt stinse. Aș înclina să spun că nu e acasă.

— Atunci, ia-o înainte.

Intervalul strâmt dintre case se sfârșea cu un gard înalt de plasă. Acesta înconjura micuța grădină a lui Luke, unde singurele plante înfloritoare păreau să fie buruienile care crescuseră printre pavele, sfărâmându-le în cioburi prăfuite.

— Fum și peste, zise Jace, înfigând vârful unui bocanc într-un ochi de sârmă al gardului.

Începu să urce. Gardul zăngănea atât de zgomotos, încât Clary își plimbă speriată privirea în jur, dar nu era nici o lumină aprinsă în casele vecine. Jace trecu de gard și sări în partea cealaltă, aterizând în tufe cu însoțământul unui urlet asurzitor.

Pentru o clipă, Clary crezu că aterizase probabil pe o pisică rătăcită. Îl auzi pe Jace scoțând o exclamație de surpriză, în timp ce se rostogolea pe spate. O umbră întunecată — mult prea mare pentru o felină — țâșni dintre tufe și tăie curtea în goană, încercând să se facă pierdută. Sărind în picioare, Jace se năpusti după ea, cu un aer ucigaș.

Clary începu să urce gardul. Când își aruncă piciorul peste marginea de sus a gardului, jeanșii pe care-i avea de la Isabelle se agățară într-un cârlig de sârme și se sfâșiară pe-o parte. Se lăsă să cadă dincolo de gard, genunchii afundându-i-se în pământul afânat, tocmai când Jace strigă victorios:

— L-am prins!

Clary se întoarse și-l văzu pe Jace cocoțat pe intrusul întins cu fața în jos, ale cărui brațe erau ridicate deasupra capului. Jace îl apucă de încheietură.

— Hai să-ți vedem fața...

— Dă-te naibii jos de pe mine, idiot înfumurat ce ești, mârâi întru sul, îmbrâncindu-l pe Jace.

Se zbătu până ajunse să stea în fund, cu ochelarii într-o rână.

Clary se opri în loc.

— Simon?

— O, Doamne, zise Jace, cu resemnare. Și eu care chiar am spera c-am prins pe cineva interesant.

— Dar ce căutai ascuns în tufele din grădina lui Luke? întrebă Clary scuturând frunzele din părul lui Simon.

El suportă primul ajutor cu vădită lipsă de politețe. Într-un fel, când ea își închipuise reîntâlnirea cu Simon, după ce toată povestea avea să se sfârșească, el avea să fie într-o dispoziție mai bună.

— Asta nu pricep eu deloc.

— În regulă, destul. Pot să-mi aranjez singur părul, Fray! zise Simon ferindu-se de atingerea ei.

Stăteau pe treptele porticului din spate al casei lui Luke. Jace se cocoțase pe balustrada porticului și se prefăcea sârguincios că nu le dă atenție, în timp ce-și folosea stela să-și pilească unghiile. Clary se gândi la Conclav, dacă ar fi aprobat asta.

— Vreau să spun, Luke știa că ești aici? întrebă ea.

— Bineînțeles că nu știa că sunt aici, zise Simon, scos din sărite. Nu l-am întrebat niciodată, dar sunt sigur că are o politică foarte strictă în ceea ce privește adolescenții care, din întâmplare, stau la pândă în tufele din grădina lui.

— Tu nu ești aici din întâmplare; doar te cunoaște.

Vru să întindă mâna și să-l mângâie pe obrazul care încă mai sângera ușor în locul unde îl zgâriase o creangă.

— Principalul e că tu ești bine.

— Că *eu* sunt bine? râse Simon, cu un hohot strident și nefericit. Clary, ai vreo idee prin ce-am trecut eu zilele astea? Ultima oară când

— Am văzut, ieșeai în fugă din Java Jones ca un liliac scăpat din iad, apoi... pur și simplu ai dispărut. N-ai răspuns niciodată la telefonul mobil... apoi, telefonul de acasă a fost deconectat... apoi Luke mi-a zis că erai plecată la niște rude în nord, când eu *știu* că n-ai nici o rudă. M-am gândit c-am făcut eu ceva care te-a enervat.

— Ce-ai fi putut să faci?

Clary întinse mâna după a lui, dar el și-o trase fără să s-o privească.

— Nu știu. Ceva, zise el.

Jace, încă ocupat cu stela, chicoti încetișor.

— Tu ești cel mai bun prieten al meu, zise Clary. N-am fost supărată pe tine.

— Mda, păi, evident că n-aveai cum să te ostenești să mă suni și să-mi spui că-ți făceai de cap cu un blond vopsit care se dă goth, pe care a întâlnit probabil la Pandemonium, observă Simon acru. Asta-n timp ce eu mi-am petrecut ultimele trei zile întrebându-mă dac-*ai murit*.

— Nu-mi făceam de cap, zise Clary, bucurându-se că se întunecase, ca să nu-și simtă obrajii arzând.

— Iar părul meu e blond natural, zise Jace. Ca fapt divers.

— Și-atunci ce-ai făcut în ultimele trei zile? întrebă Simon, cu ochii plini de suspiciune. Chiar ai o străbunică Matilda care a contractat gripă aviară și a avut nevoie să fie îngrijită până s-a însănătoșit?

— A spus Luke așa ceva?

— Nu. A zis doar că te-ai dus în vizită la o rudă bolnavă și că telefonul lui probabil nu are semnal acolo, la țară. Nu că l-aș fi crezut. După ce m-a gonit de pe porticul din fața casei lui, am ocolit frumos și am intrat pe fereastra din spate. L-am văzut împachetând lucruri într-o geantă verde de voiaj, de parcă se pregătea să plece în weekend. Așa că m-am hotărât să rămân pe-aici și să supraveghez zona.

— De ce? Pentru că și-a împachetat lucrurile într-o geantă de voiaj?

— A umplut-o cu arme, zise Simon, ștergându-și sângele de pe mânecă tricoului. Cuțite, vreo două pumnale, chiar și o sabie. Știi ceva că unele arme parcă erau luminoase.

Se uită de la Clary la Jace și înapoi. Tonul său era tăios ca unul dintre cuțitele lui Luke:

— Acum o să spui că mi-am închipuit eu totul?

— Nu, zise Clary. N-o să spun asta.

Aruncă o privire spre Jace. Ultimele raze ale apusului îi făceau ochii să scoată scântei aurii. Ea zise:

— O să-i spun adevărul.

— Știu.

— Ai de gând să încerci să mă oprești?

El se uită în jos, la stela din mâna lui.

— Pe mine mă leagă jurământul față de Codex, zise el. Pe tine nu te leagă nici un jurământ.

Ea se întoarse iar spre Simon, trăgând adânc aer în piept.

— Bine, zise ea. Uite ce trebuie să știi.

Soarele alunecase în întregime dincolo de orizont, iar porticul era cufundat în întuneric când Clary se opri din vorbit. Simon îi ascultase lunga explicație cu o expresie aproape impasibilă, tresărind vag doar când ea ajunsese la partea despre demonul ravener. Când sfârși de povestit, își drese gâtul uscat, tânjind brusc după un pahar cu apă.

— Deci, zise ea, întrebări?

Simon ridică mâna.

— O, am eu întrebări. O mulțime.

Clary suspină obosită.

— Okay, dă-i drumul.

El arătă spre Jace.

— Vasăzică, el e... mai zi o dată, cum îi numești pe tipii ca el?

— El e vânător de umbre, zise Clary.

— Vânător de demoni, îl lămuri Jace. Eu ucid demoni. Nu-i chiar atât de complicat, zău.

Simon se uită din nou la Clary.

— Pe bune?

Își mișcă ochii de parcă se-aștepta într-o clipă ca ea să-i spună că totul nu fusese adevărat și că Jace era de fapt un periculos alienat mintal scăpat de la ospiciu, cu care ea se decisese să se împrietenească din considerente umanitare.

— Ce bine.

Pe chipul lui Simon stăruia încordarea.

— Și există și vampiri? Vârcolaci, magicieni, toate chestiile alea?

Clary își mușcă buza de jos.

— Așa am auzit.

— Și tu îl omori și pe-ăia? întrebă Simon, îndreptându-și întrebarea spre Jace, care-și pusese stela înapoi în buzunar și își examina unghiile impecabile, în căutarea vreunei imperfecțiuni.

— Numai când nu sunt cuminți.

Pentru o clipă, Simon rămase privind în jos, la vârfurile pantofilor. Clary se întrebă dacă nu cumva greșise împovărându-l cu toate informațiile de genul ăsta. El avea o înclinație practică mai puternică decât a oricui altcuiva dintre cunoștințele ei; ar fi putut să nu-i pice bine deloc să știe lucruri din astea, lucruri pentru care nu exista nici o explicație logică. Se aplecă îngrijorată spre el, tocmai când Simon își ridică fruntea.

— E atât de mișto! zise el.

Jace păru la fel de șocat precum se simțea și Clary.

— Mișto?

Simon dădu din cap cu destul entuziasm cât să-și facă buclele negre să cadă pe frunte.

— Absolut. Seamănă cu Temnițe și Dragoni, dar e *de-adevăratelea*.

Jace se uită la Simon de parcă ar fi fost vreo specie bizară de insectă.

— Seamănă cu ce?

— E un joc, îl lămuri Clary. Se simțea vag stingherită. Jucătorii pretind că fi vrăjitori și elfi și omoară monștri și creaturi.

Jace păru stupefiat.

— Oh!

— N-ai auzit niciodată de Temnițe și Dragoni?

— Am auzit de temnițe, zise Jace. Și de dragoni. Deși au c dispărut.

Simon păru dezamăgit.

— N-ai omorât niciodată un dragon?

— Și probabil că n-a întâlnit, de asemenea, niciodată vreo femeie de un metru optzeci în bikini de blană, zise Clary, enervată. Las-o bal Simon.

— Elfii adevărați au cam douăzeci de centimetri înălțime, obse Jace. Și, de asemenea, mușcă.

— Dar vampirițele sunt mortale, nu? zise Simon. Adică, unele d tre ele sunt tipe brici, nu-i așa?

Clary își făcu griji, pentru o clipă, că Jace s-ar putea repezi în capă celălalt al porticului să-l strângă de gât pe Simon. În loc de asta, el gândi, luând întrebarea în serios:

— Unele dintre ele, poate.

— Mișto, repetă Simon.

Clary decise că îi plăcuse mai mult când se bătuseră.

Jace se dădu jos de pe balustrada porticului.

— Deci mergem să percheziționăm casa sau nu?

Simon se ridică în picioare.

— Sunt gata. Ce căutăm?

— Noi? zise Jace, cu o delicatețe sinistră. Nu-mi amintesc să fi invitat și pe tine.

— Jace! exclamă Clary, mânioasă.

Colțul stâng al gurii lui Jace se arcui în sus:

— Glumeam.

Făcu un pas în lături, lăsându-i ei cale liberă spre ușă.

— Începem?

Clary bâjbâi după clanță, pe întuneric. Ușa se deschise, aprinzând tomat becul din portic care lumina intrarea. Ușa care dădea în libr era închisă; Clary zgâlțâi de clanță.

— E încuiată.

— Dați-mi voie, mundani, zise Jace, dând-o binișor la o parte.

Scoase stela din buzunar și o lipi de ușă. Simon îl privea cu o oarecare aversiune. Nici o legiune de vampirițe brici, presimțea Clary, n-avea s-l facă vreodată să-l placă pe Jace.

— E un tip super, nu-i așa? murmură Simon. Cum de-l suporți?

— Mi-a salvat viața.

Simon se uită repede la ea.

— Cum...

Cu un declic, ușa se deschise larg.

— Am pornit, zise Jace, strecurându-și stela înapoi în buzunar.

Clary văzu pecetea pe ușă — puțin mai sus de capul lui — ștergându-se în timp ce treceau peste prag. Ușa din spate dădea într-o magazie mică, de pe ai cărei pereți goi se cojea vopseaua. Cutii de carton erau îngrămădite peste tot, iar pe ele scria cu markerul: „Ficțiune", „Benzie", „Bucătărie", „Interese locale", „Dragoste".

— Apartamentul e pe-aici.

Clary se îndreptă spre ușa pe care o arătase, în capătul celălalt al odăii.

Jace o prinse de braț.

— Așteaptă!

Ea se uită la el, neliniștită.

— E ceva în neregulă?

— Nu știu.

Se furișă printre două stive de cutii înguste și fluieră.

— Clary, poate vrei să vii până aici să vezi asta.

Ea privi în jur. Era întuneric în magazie, singura lumină venind de la becul din portic, pătrunzând pe fereastră.

— E atât de întuneric...

Lumina izbucni deodată orbitor, inundând încăperea.

Simon întoarse capul într-o parte, strângând din pleoape.

— Au!

Jace chicoti. Stătea pe o cutie închisă, cu mâna ridicată. Ceva strălucea în palma lui, lumina revărsându-se printre degetele-i strânse în cupă.

— Lampa-vrăjitoarei, zise el.

Simon murmură ceva nedesluşit. Clary deja se cătăra pe cutii, făcându-şi drum spre Jace. El stătea în spatele unei stive instabile de cărţi de enigme, lampa-vrăjitoarei aruncând o lumină nepământeană pe faţa lui.

— Uită-te acolo, zise el, arătându-i un loc ceva mai sus pe perete.

La început, ea crezu că-i arăta spre ceea ce părea să fie o pereche de suporturi de aplice. Când ochii i se obişnuiră cu lumina, îşi dădu seama că erau de fapt belciuge metalice prinse de lanţuri scurte fixate la capătul celălalt în perete.

— Astea sunt...?

— ...cătuşe, zise Simon, găsindu-şi şi el drum printre cutii. Ăsta-i ah...

— Nu spune „pervers"! îl avertiză Clary, aruncându-i o privire. Vorbim despre Luke aici.

Jace întinse mâna şi pipăi interiorul uneia dintre brăţările de fier. Când îşi trase braţul înapoi, pe degete avea un praf roşu-maroniu.

— Sânge. Şi, uite!

Arătă în jurul locului în care lanţurile intrau în perete; tencuiala părea să se fi umflat.

— Cineva a încercat să smulgă din perete chestiile astea. A încercat din răsputeri, după cum se vede.

Lui Clary inima începu să-i bată cu putere în piept.

— Crezi că Luke e teafăr?

Jace coborî lampa-vrăjitoarei.

— Cred c-ar fi bine să aflăm.

Uşa apartamentului nu era încuiată. Ea dădea în livingul lui Luke. În pofida sutelor de cărţi din biblioteca propriu-zisă, existau alte câteva sute în apartament. Rafturile de cărţi se ridicau până la tavan, volumele de pe ele fiind pe două rânduri. Majoritatea erau de poezie şi ficţiune.

intercalate cu numeroase cărți de fantasy și de mister. Clary își aminti când săpase prin întreaga serie *The Chronicles of Prydain*[1] aici, ghemuită pe banchetă de la fereastră, în timp ce soarele apunea pe East River.

— Cred că n-a plecat, e încă prin jur, strigă Simon, stând pe pragul bucătăriei. Filtrul e pornit și în vas e cafea. Încă fierbinte.

Clary aruncă o privire după ușa bucătăriei. Farfuriile erau stivă în chiuvetă. Jachetele lui Luke atârnau frumos în cuiele din interiorul dulapului de haine. Merse la capătul holului și deschise ușa micului său dormitor. Părea la fel ca întotdeauna, patul nefăcut, cuvertura cenușie și pernele plate, pe tot biroul împrăștiat mărunțiș... Se întoarse. Într-un colțișor al minții sale fusese absolut sigură că, pășind înăuntru, o să găsească toată casa distrusă și pe Luke legat fedeleș, rănit sau chiar mai rău. Acum nu mai știa ce să creadă.

Amorțită, traversă holul până la micul dormitor de oaspeți, în care se instalase ea de atâtea ori când mama ei era plecată din oraș cu treburi. Aici stăteau ei până noaptea târziu uitându-se la filme de groază, la pâlpâitorul televizor alb-negru. Chiar își ținea aici un sac de umăr plin cu haine de schimb, ca să nu fie nevoită să-și tot care lucrurile de-acasă și să le ducă înapoi.

Îngenunchind, îl scoase de sub pat, trăgându-l de breteaua verde-oliv. Acesta era acoperit de insigne, majoritatea primite de la Simon: PISĂTOII O FAC MAI BINE; PUȘTOAICA FAN MANGA; NU ÎNCĂ REGE. Înăuntru erau câteva haine împăturite, câteva perechi de chiloți de rezervă, o perie de păr, ba chiar și un șampon. *Slavă Domnului*, gândi ea și închise ușa dormitorului cu un șut. Se grăbi să se schimbe: se dezbrăcă de hainele prea mari de la Isabelle — acum murdare de iarbă și de noroi — și îmbrăcă o pereche de reiați prespălați de-ai săi, moi ca hârtia îndelung folosită, și un tricou albastru fără mâneci, pe care erau imprimate niște litere chinezești. Îndesă hainele lui Isabelle în sac, trase sfoara de șnur închizându-l, apoi ieși din dormitor, sacul săltându-i fasâit între omoplați. Era plăcut să aibă din nou ceva al ei.

[1] Prydain, numele medieval galez al Britaniei.

Îl găsi pe Jace în camera de lucru plină de cărți a lui Luke, exam
nând o geantă de voiaj verde care se afla pe masă, cu fermoarul desfăc
Era, cum spusese Simon, plină de arme — cuțite vârâte în teci, un b
strâns colac și ceva care semăna cu un disc de metal cu marginea extr
de tăioasă.

— Ăsta e un *chakhram*, zise Jace, ridicându-și privirea când Clary in
în încăpere. O armă sikh. O învârți pe degetul arătător înainte s-o la
sezi. Sunt arme rare și greu de folosit. Ciudat lucru că are și Luke u
Erau armele preferate ale lui Hodge, odinioară. Cel puțin așa mi-a p
vestit el.

— Luke colecționează tot felul de lucruri. Obiecte de artă. Știi
zise Clary, arătând spre raftul din spatele biroului, plin de bronzuri
diene și idoli rusești.

Preferata ei era o statuetă a zeiței indiene a distrugerii, Kali, agită
o sabie și un cap retezat, în timp ce dansa lăsându-și pe spate propr
cap, cu ochii întredeschiși. Într-o parte a biroului era un paravan c
nezesc antic, lucrat din lemn de trandafir roșiatic.

— Lucruri frumoase.

Jace dădu la o parte *chakhramul*, umblând cu grijă. Un mănunchi
haine se revărsa pe la capătul neînchis al genții de voiaj a lui Luke,
parcă s-ar fi răzgândit.

— Cred că asta e a ta, apropo.

Scoase un obiect dreptunghiular ascuns printre haine: o fotogra
într-o ramă de lemn, cu o crăpătură lungă, verticală, pe sticlă. Crăpătu
arunca o pânză de păianjen de alte crăpături peste fețele zâmbărețe
lui Luke, Clary și mama ei.

— Asta-i a mea, zise Clary, luând-o din mână.

— E spartă, observă Jace.

— Știu. Eu am făcut asta... eu am spart-o. Când am aruncat-o
demonul ravener.

Se uită la el, văzând cum, înțelegând, se schimbă la față.

— Asta înseamnă că Luke a mai fost acolo, în apartament, de
atac. Poate chiar azi...

— El trebuie că a fost ultima persoană care a venit prin Portal, zise Jace. De-aia ne-a aruncat aici. Tu nu te-ai gândit la nici un loc anume, așa că ne-a trimis în ultimul loc sugerat.

— Drăguț din partea lui Madame Dorothea că ne-a spus c-a trecut și el pe-acolo, zise Clary.

— Probabil a plătit-o ca să-și țină gura. Ori asta, ori ea are mai multă încredere în el decât în noi. Ceea ce înseamnă că el ar putea să fie...

— Băieți!

Simon dădu buzna agitat în camera de lucru.

— Vine cineva!

Clary scăpă fotografia din mână.

— E Luke?

Simon aruncă o privire în urma sa pe hol, apoi dădu din cap.

— Este, dar nu e singur — mai sunt doi inși cu el.

— Inși?

Fără câțiva pași, Jace traversă încăperea, se uită pe ușă și slobozi o înjurătură pe șoptite.

— Magicieni.

Clary făcu ochii mari.

— Magicieni? Dar...

Clătinând din cap, Jace se dădu înapoi de la ușă.

— Mai e vreo cale de ieșire de-aici? O ușă dosnică?

Clary clătină din cap. Deja se auzea zgomotul pașilor în vestibul, fiecare mișcare implântându-i un fior de teamă în piept.

Jace își roti privirea în jur, disperat. Ochii i se opriră asupra paravanului din lemn de trandafir.

— Treceți în spatele lui, zise el, arătând cu mâna. *Acum!*

Clary lăsă fotografia spartă pe birou și se strecură în spatele paravanului, trăgându-l și pe Simon după ea. Jace veni imediat în spatele lor, cu stela în mână. Abia apucase să se ascundă și el, când Clary auzi ușa deschizându-se larg, zgomot de persoane intrând în camera de lucru a lui Luke, apoi voci. Trei bărbați vorbind. Se uită neliniștită la Simon,

care era foarte palid, apoi la Jace, care își ridicase stela în mână și i plimba ușor vârful, într-un fel de pătrat, pe dosul paravanului. Sub ochii lui Clary, pătratul deveni transparent ca un geam. Îl auzi pe Simon ținându-și respirația — un zgomot ușor, abia perceptibil —, iar Jace făcu semn din cap spre ei amândoi, mimând cuvintele: „Ei nu ne pot vedea prin el, dar noi îi putem vedea pe ei".

Mușcându-și buza, Clary se duse spre marginea pătratului și se uită prin el, conștientă de răsuflarea lui Simon pe ceafa ei. Vedea perfect încăperea de dincolo: rafturile de cărți, biroul cu geanta de voiaj aruncată pe el... și pe Luke, zdrențăros și ușor încovoiat, cu ochelarii împinși pe vârful capului, în picioare, lângă ușă. Era înfricoșător, cu toate că știa că el n-o putea vedea, fiindcă fereastra pe care o făcuse Jace era ca geamul dintr-o cameră de interogatoriu a poliției: cu vedere strict dintr-o singură parte.

Luke se întoarse și se uită în spate, dincolo de ușă.

— Da, puteți scotoci în voie peste tot, zise el, pe un ton greu de sarcasm. Drăguț din partea voastră să-mi arătați atâta interes.

Un chicotit ușor răsună din colțul camerei de lucru. Cu o mișcare bruscă și nerăbdătoare din încheietură, Jace atinse cadrul „ferestruicii" lui și aceasta se deschise mai mult, cuprinzând mai mult din cameră. Erau doi bărbați împreună cu Luke, amândoi în robe roșietice, cu glugile lăsate pe spate. Unul era slab, cu o elegantă mustață cărunță și barbișon ascuțit. Când zâmbi, își arătă dinții orbitor de albi. Celălalt era corpolent, solid ca un luptător de wrestling, cu părul roșcat tuns foarte scurt. Pielea lui era stacojie, iar pe pomeții obrajilor îi lucea de parcă ar fi fost întinsă prea mult.

— Ăștia sunt magicieni? întrebă Clary în șoaptă.

Jace nu-i răspunse. Încremenise de tot, țeapăn ca un drug de fier. *Teme c-am s-o iau la fugă, încercând să ajung la Luke*, gândi Clary. Ar fi vrut să liniștească și să-l încredințeze că n-o va face. Era ceva la necunoscuții aceia, în robele lor groase de culoarea sângelui închegat, care o îngrozea.

— Socotește asta o examinare prietenească, *Graymark*, zise omul cu mustață cărunță.

Zâmbind, lăsă să i se vadă niște dinți atât de ascuțiți, încât păreau să fi fost pilițați ca să aibă vârfuri canibale.

— Tu n-ai nimic prietenesc, Pangborn.

Luke se așeză pe marginea biroului său, îndoindu-și corpul astfel încât să-i împiedice pe cei doi să vadă geanta de voiaj și conținutul acesteia. Acum, că se afla mai aproape, Clary îi putu zări fața și mâinile slăbite rău, și degetele julite și însângerate. Pe gât avea o tăietură lungă, ce i dispărea pe sub guler în jos. *Ce naiba i s-a întâmplat?*

— Blackwell, nu te-atinge de aia — e valoroasă, zise Luke sever.

Blackwell cel solid, care luase statuia lui Kali de pe raftul de cărți, își trecu degetele cărnoase peste ea, cu multă considerație.

— Drăguță, zise el.

— Ah, zise Pangborn, luând statuia de la tovarășul său. Cea care a fost creată pentru a se lupta cu un demon ce nu putea fi ucis de nici un muritor. „Oh, Kali, maică preabinecuvântată! Cea care l-ai fermecat pe atotputernicul Shiva, îmbătată de bucurie dansezi și bați din picioare. Tu ești Păpușarul a tot ce mișcă, iar noi nu suntem decât nevolnicele tale jucărioare."

— Foarte drăguț, zise Luke. Nu știam c-ai studiat miturile indiene.

— Toate miturile sunt adevărate, zise Pangborn, iar Clary simți un fior pe șira spinării. Sau ai uitat până și asta?

— Eu nu uit nimic, zise Luke.

Deși părea relaxat, Clary putea vedea încordarea în linia umerilor și a gurii.

— Presupun că Valentine v-a trimis?

— El, confirmă Pangborn. Și-a zis că poate te-ai răzgândit.

— Nu am de ce să mă răzgândesc. Deja v-am spus că nu știu nimic. Îmi plac robele voastre, apropo.

— Mersi, zise Blackwell cu un rânjet ironic. I-am despuiat pe doi dintre morți.

— Astea sunt robele oficiale ale Acordului, nu-i așa? întrebă Luke. De la Răzmeriță?

Pangborn chicoti încetișor.

— Pradă de război.

— Nu vă e teamă că v-ar putea confunda cineva cu adevărații purtători?

— Nici un pericol, zise Blackwell, odată ce ajung mai aproape.

Pangborn își mângâie roba.

— Îți mai amintești de Răzmeriță, Lucian? zise el, încet. Aia a fost o zi măreață și teribilă. Îți mai amintești cum ne-am pregătit împreună pentru bătălie?

Chipul lui Luke se strâmbă.

— Trecutul e trecut. Nu știu ce să vă spun, domnilor. Nu vă pot ajuta acum. Nu știu nimic.

— „Nimic" e un cuvânt atât de general, de nedeterminat, zise Pangborn, melancolic. Cu siguranță, cineva care deține atât de multe cărți trebuie să știe *ceva*.

— Dacă vreți să aflați unde puteți să găsiți un energizant de înghițit primăvara, vă pot îndruma către titlul corect. Dar dacă vreți să știți unde a dispărut Pocalul Mortal...

— „Dispărut" s-ar putea să nu fie tocmai cuvântul corect, toarse pisica Pangborn. „Ascuns" e mai aproape de adevăr. Ascuns de Jocelyn.

— Se poate, zise Luke. Deci ea încă nu v-a spus unde e?

— Încă nu și-a recăpătat cunoștința, zise Pangborn, tăind aerul cu degetele-i lungi. Valentine e dezamăgit. Abia aștepta reîntâlnirea cu ea.

— Sunt convins că ea nu-i împărtășea nerăbdarea, murmură Luke.

Pangborn chicoti.

— Gelos, Graymark? Probabil nu mai nutrești față de ea sentimentele pe care le nutreai cândva.

Degetele lui Clary începuseră să tremure atât de intens, încât își împreună mâinile strâns, încercând să le oprească. *Jocelyn? E cu putință să vorbească despre mama?*

— N-am nutrit niciodată vreun sentiment anume față de ea, zise Luke. Doi vânători de umbre, exilați dintre cei asemenea lor, se pot înțelege de ce am stat unul pe lângă celălalt. Dar n-o să încerc să mă

— ... în planurile lui Valentine în ceea ce-o privește, dacă de asta-și face griji.

— N-aș spune că-și face griji, zise Pangborn. Mai degrabă e curios. Ca toți ne întrebam dacă mai erai în viață. Încă recognoscibil uman.

Luke își arcui sprâncenele:

— Și?

— Pari să fii bine-mersi, zise Pangborn cu ostilitate.

Puse statueta Kali înapoi pe raft.

— A existat un copil, nu-i așa? O fată.

Luke păru înmărmurit.

— Ce?

— Nu face pe prostul, zise Blackwell, cu vocea lui ca un mârâit. Știm că javra avea o fiică. I-au găsit fotografii în apartament, un dor-...

— Am crezut că mă întrebi despre vreun copil al meu, îl întrerupse Luke cu diplomație. Da, Jocelyn a avut o fată, Clarissa. Bănuiesc că a fugit. Valentine v-a trimis s-o găsiți?

— Nu pe noi, zise Pangborn. Dar o caută.

— Am putea cerceta casa asta, adăugă Blackwell.

— Nu v-aș sfătui, zise Luke și se dădu jos de pe birou.

Părea o oarecare amenințare glacială în privirea lui când se uită la ...ți indivizi, deși expresia de pe chipul său nu se schimbase.

— Ce vă face să credeți că mai e încă în viață? Am crezut că Valen-... trimis raveneri să curețe locul. O cantitate suficientă de otravă de ... și majoritatea oamenilor se vor preface în cenușă, fără să lase ... urmă.

— Ba a găsit un ravener mort, zise Pangborn. Asta l-a făcut pe Va-... suspicios.

— Totul îl face pe Valentine suspicios, zise Luke. Poate l-a ucis ... Cu siguranță era în stare.

Blackwell mormăi:

— Poate.

Luke dădu din umeri:

— Uite, n-am idee unde este fata, dar din câte o cunosc eu, aș crede că e moartă. Altminteri, și-ar fi făcut apariția până acum. Oricum, ei nu-i așa o primejdie. Are cincisprezece ani, n-a auzit niciodată de Valentine și nu crede în demoni.

Pangborn chicoti:

— Un copil norocos.

— Nu și de-acum înainte, zise Luke.

Blackwell își ridică sprâncenele:

— Pari mânios, Lucian.

— Nu mânios, exasperat. Nu am de gând să mă amestec în planurile lui Valentine, înțelegeți asta? Nu sunt prost.

— Zău? zise Blackwell. Mă bucur să văd că ți-ai dezvoltat un respect sănătos pentru cei din propria-ți stirpe de-a lungul anilor, Lucian. N-ai fost dintotdeauna atât de pragmatic.

— Dar știi, zise Pangborn, pe-un ton de conversație degajată, că am da-o la schimb pe Jocelyn pentru Pocal? Am livra-o teafără, chiar la ușa ta. Asta e o promisiune de la Valentine însuși.

— Știu, zise Luke. Nu sunt interesat. Nu știu unde este prețiosul vostru Pocal și nu vreau să fiu implicat în urzelile voastre. Îl urăsc pe Valentine, adăugă el, dar îl respect. Știu că va secera pe oricine îi va sta în cale. Intenționez să fiu departe de el când se va întâmpla. Este un monstru — o mașinărie de ucis.

— Cine vorbește! mârâi Blackwell.

— Să înțeleg că astea sunt pregătirile tale pentru a te da la o parte din calea lui Valentine? zise Pangborn, întinzând un deget lung spre geanta de voiaj de pe birou, pe jumătate ascunsă vederii. Pleci din oraș, Lucian?

Luke dădu din cap, încet.

— Mă duc la țară. Am în plan să mă dau la fund o vreme.

— Am putea să te oprim, zise Blackwell. Să te facem să rămâi.

Luke zâmbi. Zâmbetul acesta îi transformă fața. Deodată, nu mai era bărbatul cumsecade, cultivat, care-i împinsese leagănul lui Clary în parc

învățase cum să meargă pe tricicletă. Deodată, era ceva de fiară ființă în adâncul ochilor lui, ceva feroce și imposibil.

— Ați putea încerca.

Pangborn aruncă o privire spre Blackwell, care clătină din cap o dată, rar. Pangborn se întoarse iarăși către Luke:

— O să ne anunți dacă vei suferi vreo subită revenire a memoriei?

Luke încă zâmbea.

— Veți fi primii pe lista mea de persoane pe care va trebui să le

Pangborn dădu scurt din cap.

— Cred c-o să ne luăm rămas-bun. Îngerul să te păzească, Lucian.

— Îngerul nu-i păzește pe cei ca mine, zise Luke.

Își luă geanta de voiaj de pe birou și o închise.

— Gata de plecare, domnilor?

Ridicându-și glugile ca să-și acopere iarăși fețele, cei doi bărbați ieșiră încăperea, urmați, o secundă mai târziu, de Luke. Se opri o clipă la ușă, rotindu-și privirea în jur, de parcă s-ar fi întrebat dacă nu uită ceva. Apoi închise ușa cu grijă în urma lui.

Clary rămase în locul unde era, înlemnită, ascultând ușa de la intrare închizându-se și zornăitul îndepărtat al lanțului și al cheilor, când cineva încuie din nou lacătul. Continua să aibă în fața ochilor expresia de pe chipul lui Luke din clipa în care spusese că nu-l interesa ce se întâmplă cu mama ei.

Simți o mână pe umăr.

— Clary?

Era Simon, cu glas șovăielnic, aproape blajin.

— Ești bine?

Ea clătină din cap, fără grai. Nu se simțea nici pe departe bine. De fapt, simțea că niciodată n-avea să mai fie bine.

— Bineînțeles că nu.

Alec era Jace, cu vocea tăioasă și rece ca niște cioburi de gheață. Ea se paravan cu o mână și îl dădu brusc la o parte.

— Cel puțin, acum știm cine l-a trimis pe demon după mama. Ăștia cred că Pocalul Mortal se află la ea.

Buzele lui Clary se strânseseră devenind o linie dreaptă.

— Asta-i absolut ridicol și imposibil.

— Poate, zise Jace, rezemându-se de biroul lui Luke.

O fixă cu niște ochi la fel de opaci ca sticla afumată.

— I-ai mai văzut vreodată pe oamenii ăștia?

— Nu, clătină ea din cap. Niciodată.

— Lucian părea să-i cunoască. Să fie în relații prietenești cu ei.

— Eu n-aș spune prietenești, zise Simon. Aș spune că toți trei înăbușeau ostilitatea.

— Nu l-au ucis pe loc, zise Jace. Se gândesc că știe mai mult de spune.

— Poate, zise Clary. Sau poate că doar ezită să mai ucidă încă un vânător de umbre.

Jace râse, un sunet crud, aproape feroce, care-i făcu lui Clary pielea ca de găină pe brațe:

— Mă îndoiesc.

Ea se uită pătrunzător la el.

— Ce te face atât de sigur? Tu îi cunoști?

Râsul pierise cu desăvârșire din glasul lui când îi răspunse:

— Dacă-i cunosc? repetă el. Poți spune și-așa. Ăștia sunt oamenii care l-au ucis pe tata.

9

CERCUL ȘI FRĂȚIA

CLARY FĂCU UN PAS ÎNAINTE CA SĂ PUNĂ O MÂNĂ PE BRAȚUL LUI JACE, i spună ceva, orice — oare *ce* îi spui cuiva care tocmai i-a văzut pe ochii tatălui său? Ezitarea ei se dovedi că nu conta; Jace se feri de atingerea ei de parcă l-ar fi înțepat.

— Ar trebui să plecăm, zise el, pășind cu siguranță de sine prin cercul de lucru și intrând în living.

Izzy și Simon se grăbiră să-l urmeze.

— Nu știm când s-ar putea întoarce Luke.

Ieșiră pe ușa din spate, Jace folosindu-și stela ca s-o încuie la loc în urma lor, și apoi pe alee, până la strada tăcută. Luna atârna ca un medalion peste oraș, aruncând reflecții sidefate pe apele lui East River. Zgomotul îndepărtat al mașinilor trecând pe Podul Williamsburg umplea văzduhul cu un zgomot ca de bătăi de aripi.

Simon spuse:

— Vrea cineva să-mi spună și mie unde mergem?

— La stația de metrou, răspunse Jace, calm.

— Îți bați joc de mine, zise Simon, nevenindu-i să creadă. Uciga-ii de demoni merg cu metroul?

— E mai rapid decât cu mașina.

— Mă gândeam c-ar fi ceva mai strașnic, de pildă o dubă cu „Moarte demonilor" scris pe ea, sau...

Jace nici măcar nu se osteni să-l întrerupă. Clary îl privi pe Jace cu coada ochiului. Uneori, când Jocelyn era foarte supărată de ceva sau se afla într-una dintre dispozițiile ei sumbre, devenea ceea ce Clary numea „înspăimântător de calmă". Era un calm care o făcea pe Clary să se gândească la luciul înșelător de solid al gheții cu o clipă înainte de a crăpa sub greutatea ta. Jace era acum înspăimântător de calm. Chipul îi era lipsit de expresie, dar ceva ardea în spatele ochilor lui caramiziu-aurii.

— Simon, zise ea, ajunge!

Simon îi aruncă o privire parcă spunându-i „Tu de partea cui ești?", dar Clary nu-i dădu atenție. Încă îl mai privea pe Jace când cotură pe Kent Avenue. Luminile podului din spatele lor îi făceau părul să arate ca un halo neverosimil. Se întrebă dacă era ceva rău în faptul că, într-un fel, se bucura că oamenii care o răpiseră pe mama ei erau aceiași care îl uciseseră pe tatăl lui Jace cu ani în urmă. De acum, cel puțin, avea s-o ajute s-o găsească pe Jocelyn, fie că voia sau nu. De acum, cel puțin, nu mai putea s-o lase singură.

— Aici locuiești tu? Simon se oprise să se uite în sus la vechea catedrală cu ferestrele ei sparte și cu ușile sigilate cu banderola galbenă a poliției. Păi, asta-i o biserică.

Jace vârî mâna pe gulerul bluzei în jos și scoase o cheie de alamă atârnată de un lanț. Părea genul de cheie pe care cineva ar putea s-o folosească pentru a deschide un cufăr vechi dintr-un pod. Clary îl privi intrigată — nu încuiase ușa în urma lor când părăsiseră Institutul, o doar o trântise, închizând-o.

— Am descoperit că ne prinde bine să locuim pe pământ sfințit.

— Înțeleg asta, dar, fără supărare, locul ăsta e o ruină, zise Simon, uitându-se cu neîncredere la gardul îndoit de fier care înconjura străveche clădire și la grămezile de dărâmături de lângă trepte.

Clary își lăsă mintea să se relaxeze. Își imagină cum lua una dintre sticlele cu terebentină ale mamei sale și cu ea înmoaie privelișteа din fața ei, curățând apoi de pe ea iluzia magică la fel ca pe o vopsea veche.

Și iat-o: adevărata imagine, strălucind prin cea falsă ca lumina prin perdea întunecată. Văzu turlele avântate ale catedralei, sclipirea sumbră a ferestrelor de plumb, placa de alamă prinsă în zidul de piatră, lângă ușă, pe care era gravat numele Institutului. Păstră viziunea câteva clipe, apoi o alungă, aproape cu un suspin.

— E o iluzie magică, Simon, zise ea. În realitate, nu arată așa.

— Dacă asta-i ideea ta de iluzie magică, mă mai gândesc dacă te las să mă preschimbi și pe mine.

Jace vârî cheia în broască, aruncând o privire peste umăr, spre Simon:

— Nu cred că îți dai cu adevărat seama de onoarea pe care ți-o fac, zise el. Ești primul mundan care a intrat vreodată în Institut.

— Probabil mirosul îi ține departe pe ceilalți.

— Nu-l lua în seamă, îi zise Clary lui Jace, și-i dădu un cot lui Simon în coaste. Întotdeauna spune exact ce-i trece prin cap. Fără filtre.

— Filtrele sunt pentru țigări și cafea, bombăni Simon în barbă, în timp ce intrau. Două lucruri pe care le-aș putea folosi chiar în clipa asta, în paranteză fie spus.

Clary se gândi cu jind la cafea, pe când urcau pe un șir de trepte de piatră în spirală, fiecare sculptată cu o glifă. Începuse să le recunoască pe câteva dintre ele — îi obsedau vederea la fel cum, prinzând uneori câte câte niște cuvinte dintr-o limbă străină, acestea îi obsedau auzul, ca și cum dacă s-ar fi concentrat mai tare, ar fi putut stoarce un înțeles din ele.

Clary și cei doi băieți ajunseră la ascensor și urcară în tăcere. Ea tot la cafea, căni mari de cafea îndoită cu lapte, așa cum le făcea mama ei, dimineața. Uneori, Luke le mai aducea la pachet brioșe

dulci, de la Brutăria Golden Carriage din Chinatown. Gândindu-se la Luke, i se strânse stomacul și pofta de mâncare îi dispăru.

Liftul se opri șuierând și se treziră din nou în marele hol de la intrare pe care și-l amintea Clary. Jace își dezbrăcă jacheta, o aruncă pe spătarul unui scaun din apropiere și fluieră printre dinți. În câteva secunde, își făcu apariția Church, furișându-se cu burta la pământ, ochii lui galbeni licărind prin aerul cețos.

— Church! zise Jace, îngenunchind ca să mângâie capul cenușiu al motanului. Unde-i Alec, Church? Unde-i Hodge?

Church își arcui spinarea și miorlăi. Jace își încreți nasul, ceea ce Clary ar fi considerat drăguț, în alte circumstanțe.

— Sunt în bibliotecă?

Se ridică și Church se scutură, făcu iute câțiva pași pe culoar și se uită înapoi, peste umăr. Jace urmă motanul de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, indicând cu o fluturare de mână spre Simon și Clary că trebuia să se țină aproape.

— Nu-mi plac pisicile, zise Simon, ciocnindu-se de umărul lui Clary, în timp ce cârmeau pe holul îngust.

— Greu de crezut, zise Jace, știindu-l pe Church, care te place pe tine, la rândul lui.

Străbăteau unul dintre culoarele cu dormitoare și pe o parte, și pe cealaltă. Simon își ridică sprâncenele.

— Câți oameni locuiesc aici, mai exact?

— Este un institut, zise Clary. Un loc unde vânătorii de umbre pot trage când sunt în oraș. O combinație între refugiu sigur și sediu de cercetare.

— Credeam că e o biserică.

— Este *în interiorul* unei biserici.

— În privința *asta*, nu e nici un dubiu.

Ea îi putu deslușI nervozitatea dincolo de tonul glumeț. În loc să-l reducă la tăcere, Clary îl luă de mână, împletindu-și degetele prin

de lui, amorțite. Mâna lui era lipicioasă, dar îi răspunse cu o strângere scurtă, recunoscătoare.

— Știu că e straniu, zise ea liniștit, dar va trebui să iei lucrurile așa cum sunt. Ai încredere în mine.

Ochii negri ai lui Simon erau serioși.

— Am încredere în tine, zise el. În *el* n-am încredere.

Aruncă o privire spre Jace, care mergea cu vreo câțiva pași înaintea lor, aparent conversând cu motanul. Clary se întrebă despre ce-or fi vorbit. Politică? Operă? Prețul ridicat al tonului la pescărie?

— Păi, încearcă, zise ea. În momentul de față, el este cea mai mare șansă pe care-o pot avea ca să-mi găsesc mama.

Un scurt fior trecu peste Simon.

— Locul ăsta nu mi se pare în regulă, șopti el.

Clary își aminti cum îl simțise ea când se trezise în dimineața aceea — de parcă totul era deopotrivă străin și familiar. Pentru Simon, în mod clar, nu exista nici urmă din acea familiaritate, ci doar senzația de străin, nepământean și vrăjmaș.

— Nu trebuie să rămâi cu mine, zise ea, cu toate că-l înfruntase pe Jace în metrou, pledând pentru dreptul de a-l păstra pe Simon lângă ea. Îi arătase atenția că după trei zile în care-l ținuse sub observație pe Luke, Simon putea să știe câte ceva care să le prindă bine, după ce aveau să analizeze relatarea în detaliu.

— Ba da, zise Simon, trebuie.

Și îi dădu drumul la mână când cotiră și intrară pe o ușă, trezindu-se într-o bucătărie. Era o bucătărie imensă și, spre deosebire de restul Institutului, era ultramodernă, cu tejghele de inox și rafturi închise cu sticlă în care erau șiruri nesfârșite de veselă. Lângă o plită roșie de fier stătea Isabelle, cu un linguroi rotund în mână și cu părul ei negru strâns în vârful capului. Din oală se ridicau aburi, iar ingredientele erau risipite peste tot — roșii, usturoi și ceapă tăiate mărunt, mănunchiuri de ierburi proaspete, grămăjoare de brânză rasă, câteva arahide decojite, un borcan de măsline și un pește întreg, privind în sus cu ochi sticloși.

— Fac supă, zise Isabelle, fluturând linguroiul spre Jace. Ți-e foame?

Aruncă atunci o privire în spatele lui, ochii ei întunecați fotografiindu-i deopotrivă pe Clary și pe Simon.

— O, Doamne! zise ea dârz. Ai adus încă un mundan aici? Îl omoară Hodge.

Simon își drese glasul.

— Eu sunt Simon, zise el.

Isabelle nu-i dădu atenție.

— JACE WAYLAND, zise ea, explică-te!

Jace se uită furios la motan.

— Ți-am spus să mă duci la Alec! Iudă trădător!

Church se rostogoli pe spate, torcând mulțumit.

— Nu da vina pe Church, zise Isabelle. Nu-i vina lui c-o să îl omoare Hodge.

Înfipse linguroiul înapoi în oală. Clary se întrebă cum o fi fost gustul de supă de arahide-pește-măsline-roșii.

— A trebuit să-l aduc, zise Jace. Isabelle, azi i-am văzut pe doi dintre oamenii care mi-au ucis tatăl.

Umerii lui Isabelle se încordară, dar când ea se întoarse cu fața, părea mai degrabă supărată decât surprinsă.

— Presupun că nu e unul dintre ei? întrebă ea, arătând cu linguroiul spre Simon.

Spre surprinderea lui Clary, Simon nu avu nimic de zis la asta. Bineînțeles, își dădu Clary seama cu un ascuțit ghimpe de ciudă. Isabelle era exact tipul lui Simon — înaltă, strălucitoare și frumoasă. Ghimpându-se mai bine, poate că era tipul oricui. Clary încetă să mai fie preocupată de supa de arahide-pește-măsline-roșii și începu să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă ar vărsa conținutul oalei în capul lui Isabelle.

— Bineînțeles că nu, zise Jace. Crezi c-ar mai fi viu acum dacă ar fi fost unul dintre ei?

Isabelle aruncă o privire indiferentă spre Simon.

— Bănuiesc că nu, zise ea, lăsând absentă să-i cadă o bucată de pepene pe jos.

Church se repezi la ea cu lăcomie.

— Nu-i de mirare că ne-a adus aici, zise Jace, dezgustat. Nu pot să cred că l-ai îndopat iar cu pește. Arată de-a dreptul împănat.

— Ba nu arată împănat. De altfel, nici unul dintre voi, ceilalți, nu mâncați vreodată ceva. Am luat rețeta asta de la un spirit al apelor, în Piața Chelsea. Spunea că e delicioasă…

— Dacă ai ști să gătești, poate c-aș mânca, mormăi Jace.

Isabelle înlemni, cu linguroiul într-un echilibru precar.

— Ce-ai spus?

Jace alunecă ușor către frigider.

— Am spus c-o să arunc o privire pe-aici, să găsesc rapid ceva de mâncare.

— Asta mi s-a părut și mie c-ai spus.

Isabelle redeveni atentă la supă. Simon continua să se holbeze la Isabelle. Clary, inexplicabil de furioasă, își trânti sacul de umăr pe podea și se duse după Jace, la frigider.

— Nu pot să cred că mănânci, șuieră ea.

— Și ce alteeva ar trebui să fac? se interesă el, cu un calm înnebunitor.

Frigiderul era plin de cutii cu lapte ale căror date de expirare trecuseră de mai multe săptămâni și cu recipiente de plastic pentru păstrat alimente inscripționate cu roșu, pe sub banda adezivă transparentă de protecție: HODGE. NU MÂNCAȚI.

— Oho, e ca un coleg de cameră fixist, observă Clary, distrasă pe moment.

— Cine, Hodge? Îi plac lucrurile puse în ordine.

Jace scoase din frigider o cutie de plastic și o deschise:

— Hmm. Spaghete.

— Nu-ți strica pofta de mâncare, îi strigă Isabelle.

— Păi, zise Jace, închizând frigiderul cu piciorul și luând o furculiță de pe un sertar, exact asta intenționez să fac.

Se uită la Clary:

— Vrei și tu?

Ea clătină din cap.

— Bineînțeles că nu, zise el, cu gura plină, tu ai mâncat toate sendvișurile alea.

— N-au fost așa de multe.

Aruncă o privire spre Simon, care părea să fi izbutit s-o atragă pe Isabelle într-o conversație.

— Am putea merge să-l găsim pe Hodge acum?

— Pari să ții morțiș să ieși de-aici.

— Nu vrei să-i spunem și lui ce-am văzut?

— Nu m-am hotărât încă. Jace puse cutia jos și își linse gânditor sosul de spaghete de pe degete. Dar dacă vrei cu tot dinadinsul să mergem...

— Da, vreau.

— Bine.

Părea extraordinar de calm, gândi ea, nu înspăimântător de calm cum fusese mai înainte, dar mult mai stăpân pe sine decât s-ar fi cuvenit să fie. Se întrebă oare cât de des lăsa să se întrevadă adevărata lui fire prin masca de suprafață, care era la fel de dură și de strălucitoare ca stratul de lac de pe una din casetele japoneze ale mamei sale.

— Unde vă duceți? își ridică Simon capul, când ajunseră ei la ușă.

Șuvițe inegale de păr negru îi cădeau în ochi; arăta stupid de nimerit, gândi Clary răutăcioasă, ca lovit cu leuca în moalele capului.

— Să-l găsim pe Hodge, zise ea. Trebuie să-i spun ce s-a-ntâmplat acasă la Luke.

Isabelle se întoarse și ea:

— Ai de gând să-i spui că i-ai văzut pe oamenii ăia, Jace? Pe cine care...

— Nu știu, i-o reteză el. Deci deocamdată ține-o pentru tine.

Ea ridică din umeri.

— Bine. O să te întorci? Nu vrei niște supă?

— Nu, zise Jace.

— Crezi că Hodge o să vrea niște supă?

— Nimeni nu vrea niște supă.

— *Eu* vreau niște supă, spuse Simon.

— Nu, nu vrei, zise Jace. Vrei doar să te culci cu Isabelle.

Simon rămase înmărmurit.

— Nu-i adevărat.

— Ce măgulitor! murmură Isabelle deasupra supei, dar zâmbea încă.

— O, ba-i adevărat, insistă Jace. Hai, dă-i drumul și întreab-o — pui pe rană o să te refuze, și noi, ceilalți, ne vom putea vedea de viața noastră, în vreme ce tu vei putrezi într-o nefericită umilință.

Bătu din degete:

— Grăbește-te, mundane băiete, c-avem treabă!

Simon își întoarse privirea, roșu la față de stinghereală. Clary, care pentru o clipă ar fi fost josnic de mulțumită, simți un val de mânie împotriva lui Jace.

— Lasă-l în pace! se răsti ea. Nu-i nevoie să fii sadic doar pentru că el nu e unul de-al vostru.

— Unul de-al nostru, o corectă Jace, dar privirea nu-i mai era veselă. Mă duc să-l caut pe Hodge. Veniți și voi sau nu, cum doriți.

Ușa bucătăriei se închise în urma lui, lăsând-o pe Clary singură cu Simon și Isabelle.

Isabelle puse niște supă într-o farfurie și o împinse peste tejghea spre Simon, fără să se uite la el. Încă mai zâmbea încrezut, totuși — Clary simțea acest lucru. Supa era de un verde-închis, împânzită de cercuri maronii care pluteau pe deasupra.

— Eu mă duc cu Jace, zise Clary. Simon...?

— Cu mine, mormăi el, cu ochii-n jos.

— Ce?

— Eu o să rămân aici.

Se instală pe un scaun:

— Mi-e foame.

— Bine.

Clary se simțea gâtuită, de parcă ar fi înghițit ceva fie prea fierbinte, fie prea rece. Ieși din bucătărie călcând țanțoș, Church strecurându-se printre picioarele ei, ca o umbră tulbure, cenușie.

Pe hol, Jace învârtea printre degete unul dintre pumnalele de serafi. Îl vârî în buzunar, când o văzu.

— Drăguț din partea ta să lași porumbeii într-ale lor.

Clary se încruntă la el.

— De ce ești întotdeauna atât de măgar șovin?

— Măgar șovin?

Jace arăta de parcă era gata să râdă.

— Ce i-ai spus tu lui Simon…

— Încercam să-l scutesc de-o supărare. Isabelle o să-i smulgă inima din piept și-o s-o calce mărunt în picioare, cu cizme cu toc cui. Asta îi face ea băieților ca el.

— Asta ți-a făcut ție? întrebă Clary, dar Jace doar clătină din cap și se întoarse spre Church.

— Hodge, zise el. Iar de data asta, să fie Hodge! Du-ne oriunde în altă parte și-o să fac din tine rachetă de tenis.

Persanul pufni și se strecură pe hol, înaintea lor. Clary, rămânând puțin în urma lui Jace, îi observă încordarea și oboseala în linia umerilor. Se întrebă dacă tensiunea îi dădea pace vreodată.

— Jace?

El se uită la ea.

— Ce-i?

— Îmi pare rău. Că m-am răstit la tine.

El chicoti:

— La care dintre ocazii te referi?

— Și tu te-ai răstit la mine, știi.

— Știu, zise el, surprinzând-o. E ceva la tine atât de…

— …enervant?

— Neliniștitor.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă voia să spună „neliniștitor" în sensul bun sau în sensul rău, dar renunță. Îi era prea teamă că el va preface răspunsul într-o glumă. Se gândi ce altceva să mai spună.

— Isabelle gătește mereu pentru voi? întrebă ea.

— Nu, slavă Domnului! În cea mai mare parte a timpului e familia Lightwood aici, și Maryse — mama lui Isabelle — gătește pentru noi. E o bucătăreasă nemaipomenită.

Păru visător, cam la fel cum arătase Simon când o sorbea din ochi pe Isabelle peste castronul cu supă.

— Și-atunci cum se face că n-a învățat-o niciodată pe Isabelle?

Treceau prin camera de muzică, unde îl găsise ea pe Jace cântând la pian, în dimineața aceea. Acum, umbrele se îndesiseră pe la colțuri.

— Pentru că, zise Jace încet, abia de curând femeile sunt vânători de umbre deopotrivă cu bărbații. Adică, dintotdeauna au fost femei în Conclav — ocupându-se de rune, de crearea de arme, predând artele luptei —, dar numai câteva erau războinice active, cele cu abilități ieșite din comun. A trebuit să se lupte ca să fie antrenate. Maryse a făcut parte din prima generație de femei din Conclav care au fost antrenate în mod normal — și cred că n-a învățat-o niciodată pe Isabelle să gătească, din cauză că s-a temut că, dac-ar fi făcut-o, Isabelle ar fi fost repartizată iarăși permanent la bucătărie.

— Și ar fi fost? întrebă Clary curioasă.

Își aminti pe Isabelle în Pandemonium, cât de încrezătoare fusese și cu câtă siguranță mânuise biciul cu care umplea de sânge.

Jace râse încetișor.

— Nu Isabelle. Ea este printre cei mai buni vânători de umbre pe care i-am cunoscut vreodată.

— Mai bună decât Alec?

Church, mergând repede și fără zgomot înaintea lor prin întuneric, scoase deodată și mieună. Se ghemuise la picioarele unei scări metalice în spirală, care urca încolăcit printr-o penumbră cețoasă.

— Așadar, e în seră, zise Jace.

Lui Clary îi trebui un moment până să-și dea seama că vorbise cu pisicul.

— Nu mă surprinde.

— Seră? se miră Clary.

Jace se avântă pe prima treaptă.

— Lui Hodge îi place aici, sus. Cultivă plante medicinale, pe care le putem folosi. Majoritatea cresc numai în Idris. Cred că-i aduc aminte de casă.

Clary îl urmă. Tenișii ei clămpăneau pe treptele de metal; ai lui Jace nu.

— El e mai bun decât Isabelle? întrebă ea din nou. Alec, vreau să spun.

El se opri și se uită în jos la ea, aplecându-se mult de pe treptă, ca și cum își căuta echilibrul să nu cadă. Ea își aminti de visul pe care-l avusese: *îngeri căzând și arzând.*

— Mai bun? zise el. Când e vorba de ucis demoni? Nu, nu chiar. El n-a ucis niciodată un demon.

— Serios?

— Nu știu de ce nu. Poate pentru că întotdeauna ne protejează pe Izzy și pe mine.

Ajunseseră în vârful scării. O ușă dublă îi întâmpină, sculptată cu modele de frunze și viță. Jace o deschise cu umărul.

Mirosul o izbi pe Clary din clipa în care intră pe ușă: un miros de verdeață, pătrunzător, mirosul de plante vii și în creștere, de pământ și de rădăcini crescute în pământ. Se așteptase la ceva mult mai mic, cam de mărimea micii sere din spatele liceului St. Xavier, unde elevii de la biologie clonau păstăi de mazăre sau ce-or fi făcut ei. Aceasta de aici era o uriașă incintă cu pereții de sticlă, mărginită de copaci al căror frunziș des răspândeau un aer plăcut mirositor de verdeață. Erau și tufe încărcate cu fructe lucioase roșii, violet și negre, și mici arbuști în care atârnau fructe cu forme ciudate, cum nu mai văzuse ea niciodată.

Clary răsuflă adânc.

— Miroase a...

...*primăvară*, continuă ea în gând, *mai înainte să vină căldura care să usuce frunzele și să usuce petalele florilor.*

— ...acasă, zise Jace, pentru mine.

Dădu la o parte o ferigă atârnătoare și trecu pe sub ea. Clary îl urmă.

Pentru ochiul neformat al lui Clary, în seră nu era o ordine anume, dar oriunde întorcea privirea, dădea de o explozie de culoare: flori albastru-violet se revărsau până la baza unui gard-viu de un verde-strălucitor, o viță târâtoare bătută cu muguri oranj cu luciri de pietre prețioase. Ieșiră într-un loc deschis, unde o bancă joasă de granit se sprijinea de trunchiul unui copac cu ramuri ca de salcie plângătoare, cu frunze verzi-argintii. Apa clipea într-un bazin de piatră de stâncă. Hodge ședea pe bancă, cu pasărea lui neagră cocoțată pe umăr. Se uita fix, căzut pe gânduri, la apa de jos, dar își ridică ochii spre cer când le apropiară ei. Clary îi urmări direcția privirii și văzu acoperișul de sticlă al serei strălucind deasupra lor ca oglinda unui lac răsturnat.

— Arăți de parcă ai aștepta ceva, observă Jace, rupând o frunză lungă de alături și răsucind-o între degete.

Pentru cineva ce părea atât de stăpân pe sine, avea o mulțime de tinte nervoase. Poate că doar îi plăcea să fie în continuă mișcare.

— Eram pierdut în gânduri.

Hodge se ridică de pe bancă, întinzând brațul pentru Hugo. Zâmbetul i se șterse de pe față în clipa în care se uită la ei.

— Ce s-a întâmplat? Arătați de parcă...

— Am fost atacați, zise Jace scurt. Un damnat.

— Luptători damnați? Aici?

— Luptător, zise Jace. Noi n-am văzut decât unul.

— Dar Dorothea a spus că erau mai mulți, adăugă Clary.

— Dorothea? Hodge ridică o mână. Ar fi mai simplu dacă ați relua evenimentele în ordine.

— Adevărat.

Îi aruncă lui Clary o privire de avertisment, tăindu-i vorba până când apuca să vorbească. Apoi porni să relateze întâmplările din acea după-amiază, lăsând deoparte doar un singur amănunt — că oamenii lui Luke fuseseră aceiași care-i uciseseră tatăl, în urmă cu șapte

— Prietenul mamei lui Clary — sau oricine ar fi el, de fapt — trece drept Luke Garroway, zise Jace, în cele din urmă. Dar pe când eram în casa lui, cei doi oameni care pretindeau c-ar fi emisarii lui Valentine s-au adresat cu numele de Lucian Graymark.

— Și pe ei îi chema…

— Pangborn, răspunse Jace, și Blackwell.

Hodge se făcuse alb la față. În contrast cu pielea lui cenușie, cicatricea de pe obraz ieșea în evidență ca o împletitură de sârme roșii.

— E așa cum mă temeam, zise el, aproape pentru sine. Cercul se ridică din nou.

Clary se uită la Jace pentru o lămurire, însă el părea la fel de nedumerit ca și ea.

— Cercul? zise el.

Hodge clătina din cap de parcă încerca să-și curețe creierul de păianjeni.

— Veniți cu mine, zise el. E timpul să vă arăt ceva.

În bibliotecă erau aprinse lămpile cu gaz, iar suprafețele lustruite ale mobilierului de stejar păreau să ardă mocnit ca niște giuvaieruri sumbre. Vărgate de umbre, chipurile încremenite ale îngerilor care susțineau enormul birou păreau chiar și mai copleșite de durere. Clary stătea pe o sofa roșie, cu picioarele strânse sub ea, în timp ce Jace se rezema nerăbdător, de brațul sofalei.

— Hodge, dacă ai nevoie de ajutor să cauți…

— N-am nevoie. Hodge ieși din spatele biroului, scuturându-și praful de pe genunchii pantalonilor. L-am găsit.

Avea în mâini un registru mare, legat în piele brună. Îl răsfoi cu degete nervoase, clipind ca bufnița în dosul ochelarilor săi și murmură rând:

— Unde… unde… ah, iată-l!

Își drese glasul, după care începu să citească, tare:

— *Eu, prin urmare, jur supunere necondiționată Cercului și principiilor sale... Voi fi gata să-mi risc viața oricând pentru Cerc, în vederea păstrării purității de sânge a celor din Idris, și pentru lumea muritorilor a cărei protecție ne este încredințată.*

Jace făcu o față lungă.

— Din ce-a fost asta?

— Din jurământul de credință pentru Cercul lui Raziel, de acum sute de ani, zise Hodge, cu o voce straniu de obosită.

— Îți dă fiori, zise Clary. Sună a organizație fascistă sau cam așa ceva.

Hodge lăsă registrul jos. Arăta la fel de îndurerat și de grav ca statuile îngerilor de sub birou.

— A fost un grup de vânători de umbre, zise el încet, condus de Valentine, consacrat nimicirii repudiaților și întoarcerii lumii la o stare mai pură". Planul lor era să-i aștepte pe repudiați să sosească în Idris pentru semnarea Acordurilor. Acestea trebuie semnate din nou, la fiecare cincisprezece ani, ca să-și păstreze puterea magică, adăugă el, pentru Clary. Cu ocazia asta, când ar fi fost neînarmați și lipsiți de apărare, ei plănuiseră să-i măcelărească pe toți. Fapta asta sângeroasă, s-au gândit ei, avea să aprindă scânteia unui război între muritorii de rând și repudiați — unul pe care ei intenționau să-l câștige.

— Asta a fost Răzmerița, zise Jace, în sfârșit recunoscând în spusele lui Hodge o poveste pe care o cunoștea deja. Nu știam că Valentine și copiii lui aveau un nume.

— Numele nu e pomenit prea des în zilele astea, zise Hodge. Existența lor rămâne un ghimpe în coastă pentru Conclav. Majoritatea documentelor referitoare la ei au fost distruse.

— Și-atunci de unde ai o copie a jurământului? întrebă Jace.

Hodge șovăi — o fracțiune de secundă, dar Clary observă și simți un fior rău și inexplicabil de teamă străbătându-i șira spinării.

— Pentru că, răspunse el, eu am ajutat la scrierea lui.

La aceste cuvinte, Jace ridică ochii.

— Ai fost în Cerc.

— Am fost. Mulți dintre noi au fost.

Hodge privea drept înainte.

— Și mama lui Clary a fost.

Clary sări înapoi de parcă ar fi pălmuit-o.

— *Ce?*

— Am spus…

— Știu ce ai spus! Mama mea n-ar fi făcut parte niciodată ceva. Din acest soi de… acest soi de factiune a urii.

— Dar n-a fost…, începu Jace, însă Hodge îi tăie vorba.

— Mă îndoiesc, rosti el cuvintele cu încetineală, de parcă îl că a avut de ales.

Clary făcu ochii mari.

— Despre ce vorbești? De ce să nu fi avut de ales?

— Pentru că, zise Hodge, a fost soția lui Valentine.

PARTEA A DOUA

E lesne să cobori

E lesne să cobori în Iad:
Zi și noapte stau larg deschise porțile întunecatului Satan.
Dar să urci înapoi, să te întorci la lumina zilei de deasupra,
În asta e greutatea, primejdia.
— Virgil, *Eneida*

10

ORAȘUL OASELOR

Urmă un moment de tăcere perplexă, apoi Clary și Jace începură să vorbească amândoi deodată:

— Valentine a avut o soție? A fost căsătorit? Am crezut…

— Imposibil! Mama niciodată n-ar… a fost o singură dată căsătorită, cu tata! N-a avut un fost soț!

Hodge își ridică mâinile, ostenit:

— Copii…

— Eu nu sunt copil! Clary se întoarse cu spatele la birou. Și nu mai vreau să aud nimic.

— Clary, zise Hodge.

Blândețea din glasul lui era dureroasă; ea se răsuci încet și se uită la el din capătul celălalt al încăperii. Se gândi cât de ciudat era că Hodge, cu părul lui cărunt și cicatricea de pe față, arăta cu mult mai bătrân decât mama ei. Și cu toate acestea fuseseră „tineri" împreună, se alăturaseră Cercului împreună, îl cunoscuseră pe Valentine împreună.

— Mama mea n-ar fi…, începu ea și nu mai continuă.

Nu mai știa cât de bine o cunoscuse pe Jocelyn. Mama ei devenise o străină pentru ea, o mincinoasă, o tăinuitoare de secrete. Ce *nu* ar fi făcut ea?

— Mama ta a părăsit Cercul, zise Hodge.

Nu făcea nici o mișcare spre ea, dar o privea cu o strălucitoare pâlpâire a ochilor ca de pasăre.

— Odată ce ne-am dat seama la ce extremă ajunseseră vederile lui Valentine — odată ce am aflat ce se pregătise el să facă —, mulți dintre noi l-au părăsit. Lucian a fost cel dintâi care a plecat. Asta a fost o lovitură pentru Valentine. Ei doi fuseseră foarte apropiați.

Hodge clătină din cap.

— A urmat apoi Michel Wayland. Tatăl tău, Jace.

Jace își ridică sprâncenele, dar nu zise nimic.

— Au existat și cei care i-au rămas credincioși. Pangborn. Blackwell. Cei doi Lightwood...

— Cei doi Lightwood? Vrei să spui Robert și Maryse? Jace părea trăsnit. Dar dumneata? Când ai plecat?

— Eu n-am plecat, zise Hodge încet. Cum n-au făcut-o nici cei doi... Ne-a fost frică, prea frică de ceea ce ar putea el face. După Răzmeriță, loialiștii ca Blackwell și Pangborn au fugit. Noi am rămas și am cooperat cu Conclavul. Le-am dat nume. I-am ajutat să le ia urma celor care fugiseră. Pentru asta am primit clemență.

— Clemență?

Privirea lui Jace fu rapidă, dar Hodge i-o prinse din zbor. Spune-mi.

— Te gândești la blestemul care mă ține pe mine legat de locul ăsta, nu-i așa? Întotdeauna ai presupus că era o vrajă de răzbunare aruncată de vreun demon furios sau de vreun magician. Eu te-am lăsat să crezi asta. Dar nu e adevărat. Blestemul care mă leagă a fost aruncat de Conclav.

— Pentru că ai fost în Cerc? întrebă Jace, plin de mirare.

— Pentru că nu l-am părăsit înainte de Răzmeriță.

— Dar cei doi Lightwood n-au fost pedepsiți, zise Clary. De ce? Au făcut același lucru pe care l-ai făcut și dumneata.

— Au existat circumstanțe atenuante în cazul lor — erau căsătoriți, aveau un copil. Cu toate că nici ei nu locuiesc în acest avanpost, departe de toți, pentru că așa au ales ei. Am fost surghiuniți aici, toți trei — toți patru, ar trebui să spun; Alec era doar un nou-născut plângăcios când au părăsit Orașul de Sticlă. Ei se pot întoarce în Idris numai cu misiuni oficiale și numai pentru scurte perioade de timp. Eu nu mă pot întoarce niciodată. Nu voi mai vedea niciodată Orașul de Sticlă.

Jace se uita lung la el. Era de parcă îl privea pe tutorele său cu alți ochi, gândi Clary, deși nu Jace fusese cel care se schimbase.

— Legea e dură, dar e Lege, zise el.

— Eu te-am învățat asta, zise Hodge, cu un amuzament sec în glas. Îți vine să-mi întorci lecția. Și foarte potrivit.

O clipă s-ar fi zis că ar vrea să se lase să cadă în fotoliul cel mai apropiat, totuși rămase în picioare. În postura sa rigidă se întrevedea elevul care fusese odinioară, gândi Clary.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? întrebă ea. Că mama a fost căsătorită cu Valentine. Că îi știai numele…

— O știam ca Jocelyn Fairchild, nu Jocelyn Fray, zise Hodge. Iar tu ai știut-o mereu ca Jocelyn Fray, zise Hodge. Iar tu ai știut că habar n-avea de Lumea din Umbră, încât m-ai convins că nu putea fi Jocelyn pe care o cunoșteam eu — și probabil nici n-am vrut să cred. Nimeni nu și-ar dori întoarcerea lui Valentine.

Clary luă din nou din cap.

— Când am trimis după Frați, în Orașul Oaselor, în dimineața asta, nu știam ce vești urma să am pentru ei. Când Conclavul o să afle că Valentine probabil s-a întors și caută Pocalul, o să fie agitație. Nu mai știu să spun dacă sper că nu va întrerupe Acordurile.

— Pariez că lui Valentin i-ar plăcea asta, zise Jace. Dar de ce vrea Pocalul atât de mult?

Fața lui Hodge era cenușie.

— Nu e evident? zise el. Ca să-și poată construi o armată.

Jace păru șocat.

— Dar niciodată n-ar…

— Ba nu, ar!

Era Isabelle, în cadrul ușii de la bibliotecă. Încă mai avea linguroiul în mână, dar părul îi scăpase din coc și-i căzuse de-a lungul gâtului.

— Scuze că v-am întrerupt, adăugă ea, ca o completare.

— Dumnezeule mare! zise Jace, ceasul groazei a sosit.

Hodge păru alarmat.

— Eu... eu... eu... am mâncat foarte mult la micul dejun, se bâlbâi el. Adică la prânz. Mi-ar fi cu neputință să mai bag ceva în gură.

— Am aruncat supa, zise Isabelle. Și-am comandat mâncare chinezească de la localul acela din centru.

Jace sări de pe birou și se întinse.

— Perfect. Sunt lihnit.

— Poate c-aș reuși totuși să iau și eu o înghițitură, recunoscu Hodge, timid.

— Voi doi sunteți niște mincinoși nemaipomeniți, zise Isabelle, posomorâtă. Uite, știu că nu vă place cum gătesc eu...

— Deci nu mai găti, o sfătui Jace, rezonabil. Ai comandat *mu shu pork*? Știi că-mi place *mu shu pork*.

Isabelle își ridică ochii spre cer.

— Da. E în bucătărie.

— Grozav!

Jace se strecură pe lângă ea, ciufulindu-i în trecere cu afecțiune părul. Hodge se luă după el, oprindu-se doar ca s-o bată ușurel pe Isabelle pe umăr — apoi ieși, cu capul plecat într-un mod caraghios, spășit. Oare Clary chiar fusese în stare, cu numai câteva minute mai devreme, să vadă în el fantoma războinicului de odinioară?

Isabelle se uita lung după Jace și Hodge, răsucind linguroiul între degetele ei pline de cicatrice palide. Clary zise:

— Chiar este?

Isabelle nu o privi.

— Cine să fie ce?

— Jace. Chiar este un mincinos nemaipomenit?

Acum Isabelle își întoarse ochii spre Clary, și erau mari, și întunecați și neașteptat de gânditori.

— Nu e deloc mincinos. Nu în chestiunile importante. O să-ți spună adevărurile cele mai cumplite, dar n-o să te mintă.

Se opri puțin, după care adăugă pe un ton liniștit:

— De aceea e în general mai bine să nu-l întrebi, decât dacă știi că poți suporta să auzi răspunsul.

Cafeteria era încălzită, plină de lumină și de aroma sărat-dulceagă a mâncării chinezești comandate. Mirosul îi amintea lui Clary de casă; privea și se uita în farfuria în care sclipeau tăițeii ei, jucându-se cu furculița și încercând să nu privească spre Simon, care se holba la Isabelle cu o expresie mai lucioasă decât Puișorii Generalului Tso[1].

— Ei bine, eu cred că e cumva romantic, zise Isabelle, sorbind lichidele de tapioca printr-un enorm pai roz.

— Ce anume? întrebă Simon, instantaneu atent.

— Toată povestea cu mama lui Clary care a fost măritată cu Valentine, zise Isabelle.

Luse și Hodge o puseseră la curent, deși Clary băgase de seamă că amândoi trecuseră peste partea cu cei doi Lightwood care fuseseră în Iad și cu anatemele pe care Conclavul le emisese.

— Deci acum el a înviat din morți și a venit s-o caute. Poate că vrea să fie din nou împreună.

— Mă cam îndoiesc că a trimis un demon ravener la ea acasă pentru că voia „să fie din nou împreună", zise Alec, care își făcuse apariția când se așezaseră la masă.

Simon nu-l întrebase unde fusese, iar el nu oferise informația. Stătea lângă Jace, vizavi de Clary, și evita să se uite la ea.

— Eu n-aș proceda așa, recunoscu Jace. Întâi, bomboane și flori, apoi scrisori de iertare, și *la urmă* hoarda demonilor flămânzi. În ordinea asta.

— Poate că i-a trimis și el bomboane și flori, zise Isabelle. Nu știm noi.

---

[1] Fel de mâncare foarte popular în restaurantele chinezești din SUA și Canada, constând din bucăți de pui bine fripte, dulci, glazurate și foarte condimentate.

— Isabelle, zise Hodge, răbdător, acesta este omul care a dezlănț un potop de distrugere asupra lui Idris, cum nu s-a mai văzut, car învrăjbit vânătorul de umbre cu repudiatul și a făcut să curgă râuri sânge pe străzile Orașului de Sticlă.

— Asta-i trăsnet, protestă Isabelle, fapta asta malefică.

Simon încercă să pară amenințător, dar renunță când o văzu pe Cl fixându-l cu privirea.

— Deci de ce-și dorește Valentine cu atâta ardoare Pocalul și de crede că e la mama lui Clary? întrebă el.

— Ai spus că-l dorește ca să-și poată face o armată, zise Clary, torcându-se către Hodge. Te refereai la faptul că se poate folosi Po lul ca să creezi vânători de umbre?

— Da.

— Deci Valentine ar putea pur și simplu să se ducă la orice tip pe stradă și să facă din el un vânător de umbre? Numai cu Pocal Simon se aplecă în față. Ar merge și cu mine?

Hodge îl măsură îndelung cu privirea.

— Posibil, zise el. Dar, mai probabil, ai depășit vârsta. Pocalul efect pe copii. Un adult ar fi ori imun la întregul proces, ori ucis pe l

— O armată de copii, zise Isabelle, cu voce joasă.

— Doar pentru câțiva ani, zise Jace. Copiii cresc repede. N-ar mult până să fie o forță cu care să ai de furcă.

— Nu sunt convins, zise Simon. Să prefaci o adunătură de copii războinici, am auzit de lucruri și mai rele. Nu-mi dau seama de ce-i de important să ții Pocalul departe de el.

— Lăsând la o parte faptul că el și-ar folosi, de bună seamă, arm ca să atace Conclavul, zise Hodge sec, motivul pentru care numai cât oameni sunt aleși pentru a fi prefăcuți în nefilimi este acela că maj tatea n-ar supraviețui niciodată tranziției. E nevoie de putere și re tență deosebite. Mai înainte de a putea fi transformați, trebuie t temeinic..., dar Valentine nu și-ar bate niciodată capul cu asta. El ar losi Pocalul pe orice copil pe care l-ar putea captura și ar alege douăzeci de procente care ar supraviețui pentru a fi armata lui.

Alec se uita la Hodge cu aceeași oroare pe care o simțea Clary.

— De unde știi că ar face asta?

— Pentru că, zise Hodge, pe vremea când eram în Cerc, ăsta era planul lui. Spunea că asta era singura cale de a construi tipul de forță de care pentru a apăra lumea noastră.

— Dar asta-i crimă, zise Isabelle, cam verde la față. Vorbea despre uciderea copii.

— Spunea că noi făcuserăm lumea mai sigură pentru oameni timp de mii de ani, continuă Hodge, iar acum era timpul să ne răsplătească pe ei propriul lor sacrificiu.

— Prin copiii lor? stărui Jace, cu obrajii arzând. Asta e împotriva tuturor principiilor pe care se presupune că le urmărim. Protejarea celor fără apărare, protejarea omenirii...

Hodge își împinse farfuria deoparte.

— Valentine era smintit, zise el. Genial, dar smintit. Nu-l interesa nimic decât uciderea demonilor și a repudiaților. Nimic decât a face lumea pură. L-ar fi sacrificat și pe fiul lui pentru cauză și nu putea înțelege de ce altcineva n-ar fi făcut-o.

— Avea un fiu? întrebă Alec.

— Vorbeam la figurat, zise Hodge, scoțându-și batista.

O folosi pentru a-și șterge fruntea și o băgă la loc în buzunar. Mâna, observă Clary, îi tremura ușor.

— Când domeniul său a ars, când casa lui a fost distrusă, s-a presupus că preferase ca și el, și Pocalul să se facă scrum, decât să ajungă vreunul în mâinile Conclavului. Oasele lui au fost găsite în cenușă, depozitate cu oasele soției sale.

— Dar mama mea a trăit, zise Clary. N-a murit în incendiul ăla.

— Și, după cum se pare acum, nici Valentin, zise Hodge. Conclavul nu va fi deloc mulțumit c-a fost tras pe sfoară. Dar, mai important, el voia să pună Pocalul la adăpost. Și încă mai important de-atât, o voia să fie siguri că nu face asta Valentin.

— Mie mi se pare că primul lucru pe care ar trebui să-l facem este s-o găsim pe mama lui Clary, zise Jace. O găsim pe ea, găsim și Pocalul, și-l luăm înainte de a-l lua Valentin.

Lui Clary i se părea un plan bun, dar Hodge se uită la Jace de parcă i-ar fi propus să facă jonglerii cu nitroglicerină.

— În nici un caz.

— Și-atunci ce facem?

— Nimic, zise Hodge. E cel mai bine ca toate astea să fie lăsate pe seama vânătorilor de umbre competenți și cu experiență.

— Eu sunt competent, protestă Jace. Și am experiență.

Tonul lui Hodge sună ferm, aproape părintesc:

— Știu că ai, dar ești încă un copil sau pe-aproape.

Jace se uită la Hodge printre gene. Erau lungi și aruncau umbre pe pomeții ascuțiți. De la altcineva ar fi putut fi o privire sfioasă, chiar spășită, dar de la Jace părea îndârjită și amenințătoare.

— Eu nu sunt copil.

— Hodge are dreptate, zise Alec.

Se uita la Jace, iar Clary își spuse că trebuia să fie una dintre puținele persoane de pe lume care se uitau la Jace nu de parcă s-ar fi temut de el, ci de parcă s-ar fi temut *pentru* el.

— Valentine e periculos. Știu că ești un bun vânător de umbre. Ești probabil cel mai bun de vârsta ta. Însă Valentine este unul dintre cei mai buni care-au existat vreodată. A fost nevoie de o bătălie cruntă ca să fie pus la pământ.

— Și n-a prea rămas, de fapt, la pământ, zise Isabelle, examinându-și dinții furculiței. Aparent.

— Dar noi suntem aici, zise Jace. Suntem aici și, din pricina Accordurilor, nu mai e nimeni altcineva. Dacă nu facem ceva...

— O să facem ceva, zise Hodge. O să trimit un mesaj Conclavului în noaptea asta. Ei ar putea avea o trupă de nefilimi aici mâine, dacă vrea. O să aibă ei grijă mai departe. Tu ai făcut mai mult decât destul.

Jace se dădu bătut, dar ochii încă îi sclipeau.

— Nu-mi place treaba asta.

— Nu-i nevoie să-ți placă, zise Alec. Tot ce trebuie este să închizi ușa și să nu faci nimic prostesc.

— Și cu mama cum rămâne? întrebă Clary. Ea nu poate aștepta până la apariția niște reprezentanți ai Conclavului. E în mâinile lui Valentine chiar în momentul de față — așa au zis Pangborn și Blackwell —, și el ar putea...

Nu reuși să-și adune curajul ca să spună „s-o tortureze", dar știa că era singura care se gândea la asta. Deodată, nici unul dintre cei de față nu-i putu susține privirea.

Își ridică ochii spre Simon.

— Să-i facă rău, zise el, încheindu-i fraza. Doar că — nu-i așa, Clary? — ei au mai spus și că era inconștientă și că Valentine nu era deloc mulțumit din cauza asta. Se pare că așteaptă să se trezească.

— Dar ar rămâne inconștientă dac-aș fi în locul ei, murmură Isabelle.

— Dar asta s-ar putea întâmpla oricând, zise Clary, ignorând remarca lui Isabelle. Conclavul mi se pare c-a făcut legământ c-o să apere Orașul. N-ar trebui ca vânătorii de umbre să fie aici chiar în clipa asta? Ar trebui s-o caute deja?

— Ar fi ceva mai ușor, o repezi Alec, dacă am avea o cât de mică idee unde s-o căutăm.

— Păi, avem, zise Jace.

— Așa nu? Clary se uită la el, surprinsă și nerăbdătoare. Unde?

— Aici.

Jace se aplecă spre ea și-i atinse tâmpla cu degetele, atât de blând, încât simți că roșește.

— Tot ce vrem să știm este încuiat în capul tău, sub buclele astea roșcate.

Clary duse mâna la păr, atingându-l, protector.

— Nu cred...

— Deci ce-o să faci? întrebă Simon tăios. O să-i despici capul ca să

Ochii lui Jace scăpărară, dar el răspunse calm:

— Nicidecum. Frații Tăcuți o pot ajuta să-și recapete amintirile.

— Dar tu-i urăști pe Frații Tăcuți, protestă Isabelle.

— Nu-i urăsc, zise Jace candid. Mi-e frică de ei. Nu-i același lucru.

— Parcă spuneai că sunt bibliotecari, zise Clary.

— Sunt bibliotecari.

Simon fluieră.

— Ăștia trebuie să fie un soi de asasini cu plata după.

— Frații Tăcuți sunt arhivari, dar nu numai atât, interveni Hodge, ca și când și-ar fi pierdut răbdarea. În scopul de a-și consolida mintea, au ales să-și asume unele dintre cele mai puternice rune create vreodată. Puterea acestor rune este atât de mare, încât utilizarea lor...

Se opri, iar Clary auzi în minte vocea lui Alec spunând „Se automutilează".

— ...ei bine, le alterează și le contorsionează forma fizică. Nu sunt războinici în sensul în care sunt ceilalți vânători de umbre. Puterile lor sunt ale minții, nu ale corpului.

— Pot citi în mintea cuiva? întrebă Clary, înfricoșată.

— Printre altele. Sunt printre cei mai temuți dintre toți vânătorii de demoni.

— Nu știu ce să zic, comentă Simon, dar mie nu-mi sună atât de rău. Mai degrabă las pe cineva să-mi scormonească prin cap, decât să-mi taie o bucată din el.

— Atunci ești un idiot mai mare decât pari, declară Jace, privindu-l cu dispreț.

— Jace are dreptate, zise Isabelle, ignorându-l pe Simon. Frații Tăcuți sunt într-adevăr înfiorători.

Hodge își încleștă pumnul pe masă.

— Sunt foarte puternici, zise el. Umblă pe întuneric și nu văd, dar pot deschide mintea omului la fel de ușor cum ai sparge o nucă și îl pot lăsa apoi țipând singur în beznă, dacă asta își dorește el.

Clary se uită la Jace, înspăimântată.

— Vrei să mă dai pe mâna lor?

— Vreau să te ajut.

Jace se aplecă peste masă, atât de aproape, încât ea îi putu vedea și cele mai întunecate de umbră din ochii luminoși.

— Poate că n-o să ajungem să căutăm Pocalul, zise el încet. Poate că va ocupa Conclavul de asta. Dar ce se află în mintea ta este, de drept, al tău. Cineva a ascuns acolo secrete, secrete pe care tu nu le poți vedea. Nu vrei să știi adevărul despre propria ta viață?

— Nu vreau pe altcineva în mintea mea, zise ea firav.

Știa că el are dreptate, dar ideea de a se da pe mâna unor făpturi despre care până și vânătorii de umbre credeau că sunt înfiorătoare îi înghița sângele în vine.

— O să vin și eu cu tine, zise Jace. O să stau cu tine, cât timp o să poată el.

— Destul! Simon se ridică de la masă, roșu de mânie. Las-o-n pace!

Alec se întoarse și se uită la Simon de parcă abia în clipa aceea îl văzu, dându-și la o parte părul negru căzut în ochi și clipind des.

— Tu ce treabă mai ai pe-aici, mundane?

Simon nu-i dădu atenție.

— Am spus s-o lași în pace.

Jace îi aruncă o privire, fără grabă, dulce-otrăvitoare.

— Alec are dreptate, zise el. Institutul s-a legat prin jurământ să-i protejeze pe vânătorii de umbre, nu pe prietenii lor mundani. Mai ales când aceștia încep să încurce gazdele cu prezența lor.

Isabelle se ridică în picioare și-l luă de braț pe Simon.

— Îl conduc eu la ieșire.

Timp un moment, păru că avea să-i opună rezistență, însă își încrucișă privirea cu a lui Clary peste masă, iar ea clătină ușor din cap. El oftă. Cu fruntea sus, o lăsă pe Isabelle să-l conducă afară din sală.

Clary se ridică în picioare.

— Am obosit, zise ea. Vreau să mă duc la culcare.

— Abia te-ai atins de mâncare..., protestă Jace.

Clary îi dădu la o parte mâna întinsă spre ea.

— Nu mi-e foame.

Pe hol era mai răcoare decât în bucătărie. Clary se rezemă de perete trăgând de tricoul pe care năduşeala rece i-l lipise de piept. La capătul holului, zări siluetele lui Isabelle şi Simon care se îndepărtau, înainte de a fi înghiţite de umbre. Îi privi plecând fără să zică nimic, cu un presentiment care-i dădea fiori în capul pieptului. Când devenise ea Simon responsabilitatea lui Isabelle, în loc să fie a ei? Dacă învăţase un singur lucru din toată povestea asta, era cât de uşor puteai pierde tot ce crezuseşi mereu că vei avea pentru totdeauna.

Camera era toată numai aur şi alb, cu pereţi înalţi care luceau ca emailul şi un tavan foarte sus, transparent şi sclipind ca diamantele. Clary purta o rochie de catifea verde şi avea un evantai de aur în mână. Părul ei, împletit într-un coc din care se revărsau buclele, o făcea să-şi simtă capul ciudat de greu de fiecare dată când se întorcea să se uite.

— Vezi pe cineva mai interesant decât mine? întrebă Simon.

În vis, nu ştiu cum se făcea că era un dansator priceput. O conducea prin mulţime de parcă ar fi fost o frunză prinsă în curentul unui râu. El era îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, ca un vânător de umbre, ceea ce îl prindea — îi scotea evidenţă părul negru, pielea uşor smeadă, dinţii albi. E frumos, gândi Clary cu o tresărire de surpriză.

— Nu e nimeni mai interesant decât tine, zise Clary. Mă uitam doar la lumea. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Se întoarse din nou, în timp ce treceau pe lângă o fântână arteziană cu jumătăţi o enormă tipsie de argint, figurina din centru fiind o sirenă cu un urcior din care turna vinul înspumat, lăsându-l să curgă de-a lungul spatelui ei. Oamenii veneau şi îşi umpleau paharele de la tipsie, râzând şi vorbind. Sirena întoarse capul când Clary trecu pe lângă ea şi zâmbi. Zâmbetul îi arătă dinţii albi, ascuţiţi, ca de vampir.

— Bine ai venit în Oraşul de Sticlă, zise o voce care nu era a lui Simon.

Clary descoperi că Simon dispăruse şi ea dansa acum cu Jace, care era îmbrăcat în alb. Mănuşa lui fiind făcută dintr-un bumbac atât de subţire, încât îi puteai vedea

prin el. În jurul gâtului avea un lanț de bronz, iar părul și ochii lui păreau mai
ca niciodată; se gândi că i-ar plăcea să-i picteze portretul cu vopsea de aur stins,
cum îi vedea la icoanele rusești.

— Unde e Simon? întrebă ea, când trecură din nou, rotindu-se în dans, pe lângă
de șampanie.

Clary o văzu acolo pe Isabelle, cu Alec, amândoi îmbrăcați în albastru imperial.
mână de mână ca Hansel și Gretel în pădurea întunecată.

— Locul acesta este pentru vii, zise Jace.

Mâinile cu care le ținea pe ale ei erau reci, iar ea le simțea într-un fel cum nu se
cu ale lui Simon.

Își mișcă ochii la el:

— Ce vrei să spui?

El se aplecă mai aproape de ea. Îi putea simți buzele la ureche. Nu erau reci deloc.

— Trezește-te, Clary, șopti el. Trezește-te. Trezește-te.

Se trezi în capul oaselor, în patul ei, gâfâind, cu părul lipit de ceafă
de sudori reci. Încheieturile mâinilor îi erau ținute strâns; încercă să-și
mișcă brațele, dar apoi își dădu seama cine o imobiliza.

— Jace?

— Mda.

Stătea pe marginea patului — dar cum ajunsese ea într-un pat? —,
cu gulerul cufundat și pe jumătate treaz, cu părul de dimineață-devreme și
cu ochii somnoroși.

— Dă-mi drumul.

Așa și făcu. Își desprinse degetele de pe încheieturile ei. Ai încercat să
pleci în secunda în care ți-am rostit numele.

— Mă aștept cam repede, bănuiesc.

Privi în jur. Se afla într-un mic dormitor, cu mobilier de lemn în-
chis. După lumina care pătrundea pe fereastra întredeschisă, ghici că
era zori sau pe-aproape. Sacul cu lucrurile ei era sprijinit de perete.

— Cum am ajuns aici? Nu-mi aduc aminte...

— Te-am găsit dormind pe jos, în hol.

Jace părea amuzat.

— Hodge m-a ajutat să te aduc în pat. S-a gândit că o să te simți mai confortabil într-o cameră de oaspeți decât la infirmerie.

— O, nu-mi amintesc nimic.

Își trecu degetele prin păr, scoțându-și din ochi șuvițele umede de sudoare.

— Cât e ceasul, totuși?

— Vreo cinci.

— *Dimineața?* Se uită pieziș la el. Ar fi bine să ai un motiv serios ca să mă trezești.

— De ce, visai frumos?

Încă mai auzea muzica în urechi și mai simțea cerceii grei atingându-i obrajii.

— Nu-mi amintesc.

El se ridică.

— Unul dintre Frații Tăcuți a venit să te vadă. Hodge m-a trimis să te trezesc. De fapt, s-a oferit să vină chiar el să te trezească, dar, deși tot e cinci dimineața, mi-am închipuit c-o să fii mai puțin prost dispus dacă o să ai ceva frumos la care să te uiți.

— Însemnând tu?

— Ce altceva?

— Nu sunt de acord cu asta, știi, izbucni ea. Chestia asta cu Fratele Tăcut.

— Vrei s-o găsești pe mama ta sau nu? zise el.

Ea îl privi lung.

— Trebuie doar să te întâlnești cu Fratele Jeremiah. Asta-i tot. S-ar putea chiar să-l placi. Are un deosebit simț al umorului, pentru un tip care nu spune niciodată nimic.

Ea își prinse capul în palme.

— Ieși afară. Ieși afară ca să mă pot îmbrăca.

În clipa în care ușa se închise în urma lui, se dădu jos din pat. Ușa abia se luminase de ziuă, arșița umedă începuse deja să pună stăpânire

pe încăpere. Închise fereastra și se duse la baie ca să se spele pe față și să-și clătească gura, fiindcă avea un gust ca de hârtie veche.

Cinci minute mai târziu, își strecura picioarele în tenișii. Se schimbase în pantaloni trei sferturi și un tricou simplu, negru. Și-ar fi dorit ca picioarele ei subțiri și pistruiate să semene mai mult cu ale lui Isabelle, lungi și fine. Își prinse părul în coadă la spate și ieși să-l găsească pe Jace în hol.

Lângă el era Church, mârâind încetișor și învârtindu-se în cerc fără astâmpăr.

— Ce a pățit motanul? întrebă Clary.

— Frații Tăcuți îl fac să fie nervos.

— Se pare că ei fac pe toată lumea să fie nervoasă.

Jace zâmbi vag. Church miorlăi când porniră în lungul holului, dar nu-i urmă. Cel puțin pietrele groase ale zidurilor catedralei încă mai păstrau ceva din răcoarea nopții: culoarele erau întunecoase și reci.

Când ajunseră la bibliotecă, spre surprinderea lui Clary, lămpile erau aprinse. În încăpere se vedea doar mulțumită luminii lăptoase care se cernea prin ferestrele înalte de sub tavanul boltit. Hodge stătea în spatele masivului birou, îmbrăcat la costum, cu șuvițele de păr încărunțite, argintii de lumina zorilor. Pentru o clipă, ea crezu că era singur în încăpere și că Jace făcuse o glumă cu ea. Apoi văzu o siluetă ieșind din umbră și își dădu seama că ceea ce luase drept o pată de umbră mai întunecată era de fapt un om. Un bărbat înalt, într-o robă grea care-l acoperea în întregime, de la gât până la picioare. Gluga robei era trasă pe cap, acoperindu-i fața. Roba însăși avea culoarea pergamentului, iar complicatele desene runice de la poale și mânecile arătau de parcă ar fi fost pictate cu sânge. Clary simți cum i se face pielea de găină pe brațe și pe ceafă, furnicând-o aproape dureros.

— El este Fratele Jeremiah din Orașul Tăcut, îl prezentă Hodge.

Omul veni către ei, roba lui grea învolburându-se în mers, iar Clary își dădu seama ce anume era straniu la el: nu scotea nici un zgomot când mergea, nu se auzea nici cel mai ușor pas. Până și roba lui, care ar

fi trebuit să fosnească, se mișca în liniște. Aproape că-i venea să se î
trebe dacă nu cumva era o stafie — dar, nu, își zise ea, când îl vă
oprindu-se înaintea ei, răspândea totuși un miros straniu, dulceag, c
tămâie și sânge, mirosul unei ființe vii.

— Iar ea, Jeremiah, zise Hodge, ridicându-se de la biroul lui, e
fata despre care v-am scris, Clarissa Fray.

Chipul de sub glugă se întoarse încet spre ea. Clary simți că degetele
înghețaseră.

— Îmi pare bine, zise ea.

Nu primi nici un răspuns.

— Am ajuns la concluzia că ai avut dreptate, Jace, spuse Hodge.

— Am avut, zise Jace. De obicei, am.

Hodge nu-i luă în seamă observația.

— Am trimis azi-noapte o scrisoare Conclavului despre tot ce s
întâmplat, dar amintirile lui Clary sunt ale ei. Numai ea poate de
ce vrea să facă în ceea ce privește conținutul minții ei. Dacă vrea să
ajutorul Fraților Tăcuți, ea ar trebui să aleagă.

Clary nu zise nimic. Dorothea spusese că exista o barieră în min
ei, care ascundea ceva. Bineînțeles că voia să știe ce anume era. Dar
gura din umbră a Fratelui Tăcut era atât de... ei bine, *tăcută*. Tă
însăși părea să se reverse din el ca un șuvoi întunecat, negru și gro
smoala. O îngheța până-n măduva oaselor.

Fața fratelui Jeremiah era încă întoarsă către ea, deși pe sub glug
se zărea nimic, doar întuneric și atât. *Ea e fiica lui Jocelyn?*

Clary scoase o ușoară exclamație de surpriză și făcu un pas înap
Cuvintele răsunaseră în capul ei de parcă ea le-ar fi gândit — dar nu
gândise ea.

— Da, zise Hodge și adăugă repede, dar tatăl ei a fost un muggle
Asta nu contează, zise Jeremiah. *Sângele Conclavului este dominant.*

— De ce o numești pe mama mea Jocelyn? întrebă Clary, ad
în zadar un semn că sub glugă exista un chip. Ai cunoscut-o?

— Frații țin evidența tuturor membrilor Conclavului, îi expl
Hodge. O arhivă exhaustivă...

— Nu chiar exhaustivă, zise Jace, din moment ce nici măcar nu știau că mai era încă în viață.

Se pare că ea a fost ajutată de un magician ca să dispară. Cei mai mulți vânători nu pot scăpa așa de ușor din Conclav.

În glasul lui Jeremiah nu era nici o emoție; cuvintele sale nu păreau să aprobe, nici să dezaprobe faptele lui Jocelyn.

— Există ceva ce nu înțeleg, zise Clary. De ce ar crede Valentine că Pocalul Mortal e la mama? Dacă și-a dat atâta osteneală să dispară, așa cum spuneți, atunci de ce l-ar fi luat cu ea?

— Ca să-l împiedice pe Valentine să pună mâna pe el, zise Hodge. Cât mai mult ca oricine trebuie să fi știut ce s-ar fi întâmplat dacă Valentine ar fi avut Pocalul. Și îmi închipui că n-a avut încredere în Conclav ca să-l lase să-l păstreze ei. Mai ales nu după ce Valentine le-a dat de sub nas.

— Probabil. Clary nu-și putu ascunde îndoiala din glas.

Toată povestea părea atât de neverosimilă! Încerca să și-o imagineze pe mama ei fugind, la adăpostul întunericului, cu o cupă mare de aur ascunsă în buzunarul hainei, și nu putea.

— Jocelyn s-a întors împotriva soțului ei când a descoperit pentru ce voia să folosească Pocalul, zise Hodge. Nu e exagerat să presupunem că a făcut tot ce i-ar fi stat în puteri ca Pocalul să nu cadă în mâinile lui. Conclavul l-ar fi căutat în primul rând la ea, dacă ar fi știut că mai era încă în viață.

— Mie mi se pare, zise Clary cu o undă de indignare în voce, că primul dintre cei pe care Conclavul îi crede morți nu este mort în realitate. Poate ar trebui să investească în evidența dentară.

— Tatăl meu e mort, zise Jace, cu aceeași indignare în glas. Eu n-am văzut de probe dentare ca să mi se spună asta.

Clary se întoarse spre el cu un soi de exasperare:

— Vai, n-am vrut să spun...

Îl întrerupse Fratele Jeremiah. *Se poate afla adevărul aici, dacă aveți răbdare.*

Cu gesturi rapide, își ridică mâinile și își dădu jos gluga de pe cap. Uitând de Jace, Clary se abținu cu greu să nu țipe. Capul arhivarului era chel, neted și alb ca un ou, cu două adâncituri negricioase acolo unde îi fuseseră odată ochii. Acum nu-i mai avea. Buzele îi erau crâmpoțite în zigzag de mai multe linii întunecate care semănau cu niște copci chirurgicale. Pricepea acum ce voise să spună Alec cu mutilarea.

Frații Orașului Tăcut nu mint, zise Jeremiah. *Dacă vreți adevărul de la mine, o să-l aveți, dar o să vă cer în schimb același lucru.*

Clary își ridică bărbia:

— Nici eu nu sunt o mincinoasă.

Mintea nu poate minți. Jeremiah veni spre ea. *Amintirile tale sunt cele pe care vreau eu.*

Mirosul de sânge și cerneală era sufocant. Clary se simți cuprinsă de panică.

— Stai...

— Clary, zise Hodge, pe un ton blând. Este foarte posibil ca tu să ai amintiri pe care le-ai îngropat sau le-ai înăbușit, amintiri de când erai prea mică pentru a putea să ți le reînvii prin voință proprie, dar la care Fratele Jeremiah poate ajunge. Ne-ar putea ajuta foarte mult.

Ea nu spuse nimic, mușcându-și buza pe dinăuntru. Nu-i plăcea deloc ideea de a intra cineva în mintea ei, atingând amintiri atât de personale și de bine ascunse, încât nici măcar ea nu mai putea ajunge la ele.

— Nu trebuie să facă nimic din ceea ce nu vrea să facă, zise Jace deodată. Nu-i așa?

Clary zise înainte ca Hodge să apuce să răspundă:

— E-n regulă. Am s-o fac.

Fratele Jeremiah dădu scurt din cap și se apropie de ea într-o linie perfectă, care-i dădu fiori de gheață pe șira spinării.

— O să doară? șopti ea.

El nu-i răspunse, dar mâinile lui subțiri și albe se ridicară să-i atingă fața. Pielea degetelor sale era subțire ca hârtia de pergament, însemnată peste tot cu rune. Simți puterea din ele, țâșnind ca electricitatea din

și înțepându-i pielea. Închise ochii, nu înainte de a zări expresia plină de neliniște de pe chipul lui Hodge.

Culorile se amestecară pe fundalul întunecat al pleoapelor ei închise. Simți o apăsare, o încordare în cap, în mâini, în picioare. Își strânse pumnii, opunându-se greutății, întunericului. Se simțea ca presată de ceva dur și inflexibil, strivită încet. Se auzi gâfâind și dintr-odată îngheță complet, ca iarna. Într-o străfulgerare de-o clipă văzu o stradă acoperită de gheață, clădiri cenușii făcându-și apariția deasupra capului, o lumină de albeață înțepându-i fața cu particule extrem de reci...

De ajuns!

Vocea lui Jace străbătu prin gerul iernii, iar ninsoarea dispăru, într-o ploaie deasă de scântei albe. Clary deschise brusc ochii.

Încetul cu încetul, biblioteca se limpezi sub privirile ei — pereții plini de cărți, chipurile îngrijorate ale lui Hodge și Jace. Fratele Jeremiah stătea nemișcat, ca un idol sculptat din fildeș și cerneală roșie. Clary deveni conștientă de o durere ascuțită în palmele sale și, când se uită în jos, văzu urme roșii rămase acolo unde își înfipsese unghiile în pumni.

Jace, zise Hodge mustrător.

Uită-te la mâinile ei.

Jace arătă spre Clary, care își strânse degetele ca să-și ascundă palmele rănite.

Hodge puse o mână pe umărul ei.

Te simți bine?

Ea dădu din cap o dată. Apăsarea strivitoare dispăruse, dar amețeala care îi udase părul și îi lipise tricoul de spate ca pe o cârpă udă rămase.

Există un blocaj în mintea ta, zise Fratele Jeremiah. *La amintirile tale nu se ajunge.*

Un blocaj? întrebă Jace. Vrei să spui că și-a reprimat amintirile?

Vreau să spun că i-au fost izolate din mintea ei conștientă printr-o vrajă. Nu știu de ce. Va trebui să vină în Orașul Oaselor și să se înfățișeze Frăției.

— O vrajă? zise Clary, nevenindu-i să creadă. Cine să fi aruncat vrajă asupra mea?

Nu-i răspunse nimeni. Jace se uită la tutorele său. Acesta era un prinzător de palid, gândi Clary, ținând cont că fusese ideea lui.

— Hodge, n-ar trebui să de ducă, dacă ea nu...

— E-n regulă. Clary trase adânc aer în piept.

Palmele o dureau acolo unde și le sfâșiase cu unghiile și își dorea foarte binte să se întindă undeva la întuneric și să se odihnească.

— O să mă duc. Vreau să știu adevărul. Vreau să știu ce e în capul meu.

Jace dădu din cap o dată:

— Bine. Atunci o să merg cu tine.

Plecarea din Institut era exact ca intrarea într-un sac ud și fierbinte. Aburii apăsau asupra orașului prefăcând aerul într-o supă tulbure.

— Nu văd de ce trebuie să plecăm separat și nu odată cu Frații Jeremiah, bombăni Clary.

Stăteau la colțul Institutului. Străzile erau pustii, cu excepția unei mașini de gunoi care se târa încet pe șosea.

— Ce, îi e rușine să fie văzut cu vânători de umbre?

— Frații sunt vânători de umbre, îi trase atenția Jace.

Într-un fel sau altul, el reușea să arate bine în pofida arșiței. Din pricina asta, Clary avea poftă să-l plesnească.

— Presupun că s-a dus să-și ia mașina, nu? se interesă ea, sarcastică.

Jace rânji.

— Cam așa ceva.

Ea clătină din cap:

— Știi, m-aș fi simțit mult mai împăcată cu povestea asta, dacă ar fi venit și Hodge cu noi.

— Cum, eu nu-ți sunt de ajuns ca protecție?

— Nu de protecție am eu nevoie acum, ci de cineva care să mă

Amintindu-și deodată, își duse o mână la gură:

— Oh... Simon!

— Nu, eu sunt Jace, zise el, răbdător. Simon este cel mic, care arată cu un viezure, prost tuns și cu un deprimant simț al modei.

— Oh, mai taci! îl admonestă ea, dar mai mult din reflex, nu din rea. Am vrut să-l sun înainte de a mă duce la culcare. Să văd dacă a ajuns acasă cu bine.

Clătinând din cap, Jace își întoarse privirile spre ceruri, de parcă stele se pregăteau să se deschidă și să dezvăluie tainele universului.

— Cu tot ce se întâmplă, tu ești îngrijorată pentru Mutră-de-Viezure?

— Nu-i mai spune așa. Nu arată ca un viezure.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Jace. Am întâlnit și unul sau doi viezuri simpatici la viața mea. El arată mai curând ca un șobolan.

— Ba nu...

— E probabil acasă la el, zăcând într-o baltă a propriilor bale. Încapă numai până se plictisește Isabelle de el și va trebui să-l aduni de jos, bucată cu bucată.

— Crezi că Isabelle o să se plictisească de el? întrebă Clary.

Jace se gândi puțin.

— Da, zise el.

Clary se întrebă dacă pentru faptul că Isabelle era probabil mai încapă decât el, Jace o lăuda. Poate că avea să-și dea seama ce tip uimitor era Simon: cât de amuzant, cât de isteț, cât de cool. Poate că avea să înceapă să se întâlnească. Ideea o umplu de o groază neașteptată.

Pierdută în gânduri, îi trebuiră câteva momente până să realizeze că îi spusese ceva. Când clipi la el nedumerită, văzu un rânjet ironic pe fața lui.

— Ce? întrebă ea, fără amabilitate.

— Aș vrea să încetezi să-mi atragi cu disperare atenția în modul ăsta, zise el. Devine stânjenitor.

— Sarcasmul este ultimul refugiu al falimentului imaginativ, îi spu ea.

— N-am încotro. Îmi folosesc spiritul caustic ca să-mi ascund s ferința lăuntrică.

— Suferința ta va fi curând una exterioară, dacă nu te dai la o par din stradă. Încerci cumva să te sinucizi călcat de un taxi?

— Nu fi ridicolă, zise el. N-am putea niciodată obține un taxi at de ușor în cartierul ăsta.

Ca la un semnal, o mașină îngustă și neagră, cu geamuri fumur veni scârțâind în curbă și se opri în fața lui Jace, cu motorul torcâ Era lungă și elegantă, foarte aproape de pământ, ca o limuzină, cu gu murile bombate în afară.

Jace se uită la ea dintr-o parte; era și amuzament în privirea lui, d de asemenea și o oarecare grabă. Ea se uită din nou la mașină, cu o pri vire relaxată, lăsând puterea a ceea ce era real să străpungă vălul ilu magice.

Acum mașina arăta ca trăsura Cenușăresei, doar că în loc să fie ro aurie și albastră ca un ou de Paști, era în întregime neagră precum c tifeaua, cu geamurile întunecate. Roțile erau negre, bucățile de pie toate negre. Pe capra metalică neagră a vizitiului ședea Fratele Jeremi ținând niște hățuri în mâinile înmănușate. Fața îi era ascunsă sub glu robei sale de culoarea pergamentului. La capătul celălalt al hățurilo aflau doi cai, negri ca funinginea, forăind și dând din copite spr ea.

— Urcă, zise Jace.

Cum ea continua să stea cu gura căscată, o luă de braț și aproap îmbrânci înăuntru prin portiera deschisă, urcându-se și el dintr-un în urma ei. Trăsura se puse în mișcare mai înainte să fi închis el por tiera. Jace se lăsă pe spate, pe bancheta sa — plușată și frumos cap nată — și se uită la Clary.

— O escortă personală până în Orașul Oaselor nu e ceva la car strâmbi din nas.

— Dar nu strâmbam din nas. Eram surprinsă. Nu mă aștept ... Cum am crezut că era o mașină.

— Relaxează-te, zise Jace. Bucură-te de mirosul de trăsură nouă.

Clary își rostogoli ochii în cap și se întoarse să se uite pe fereastră. Trecuse că o trăsură trasă de cai n-ar fi avut nici o șansă în traficul din Manhattan, dar se deplasau prin centru cu ușurință, înaintarea lor fără zgomot trecând neobservată în vuietul taxiurilor, autobuzelor și SUV-urilor care sufocau bulevardul. În fața lor, un taxi galben schimbă brusc, curmându-le înaintarea. Clary se încordă, temându-se pentru o clipă că trăsura zvâcni în sus, iar caii săriră cu ușurință pe capota taxiului. Ea-și înăbuși o exclamație. Trăsura, în loc să fie târâtă pe asfalt, sau în urma cailor pe capotă, trecu ușoară și fără zgomot peste portbagajul taxiului și coborî dincolo de el. Clary aruncă o privire în spate, când trăsura atinse din nou asfaltul cu o zdruncinătură — șoferul taxiului fuma și se holba înainte, în mod clar fără să vadă nimic.

— Întotdeauna am fost de părere că șoferii de taxi nu sunt atenți la nimic, dar ăsta-i ridicol, zise ea șovăind.

— Doar pentru că tu poți să vezi acum prin iluzia magică...

Jace lăsă finalul frazei să plutească delicat în aer, între ei.

— Nu vedea prin ea numai când mă concentrez, zise ea. Mă doare puțin capul.

— Pariez că e din pricina blocajului din mintea ta. Frații o să aibă grijă de asta.

— Și după aceea?

— După aceea, o să poți vedea lumea așa cum e — infinită, zise Jace cu un zâmbet ironic.

— Nu mi-l cita pe Blake.

Zâmbetul deveni mai puțin ironic.

— Nu m-am gândit c-o să recunoști citatul. Nu-mi pari a fi genul care citește multă poezie.

— Toată lumea știe citatul ăsta de la Doors.

Jace se uită la ea fără expresie.

— The Doors. A fost o trupă rock.

— Dacă spui tu, zise el.

— Presupun că n-ai prea mult timp liber, în programul tău de lucru ca să asculți muzică, zise Clary, gândindu-se la Simon, pentru care muzica era viața lui.

El ridică din umeri.

— Poate ocazionalul cor de vaiete ale damnaților.

Clary se uită repede la el, să vadă dacă nu cumva glumea, dar chipul lui era lipsit de expresie.

— Păi, ieri cântai la pian, începu ea, la Institut. Așa că trebuie...

Trăsura o luă din nou în sus. Clary se agăță de marginea banchetei sale și făcu ochii mari — treceau peste un autobuz de centru Mi. De acest punct de observație de la înălțime putea vedea etajele vechilor imobile de locuințe care mărgineau bulevardul, minuțios sculptate cu gargui și cornișe ornamentale.

— Doar mă prosteam, zise Jace, fără să se uite la ea. Tata a insistat să învăț să cânt la un instrument.

— Pare să fi fost destul de sever tatăl tău.

Tonul lui Jace deveni tăios:

— Deloc. Mi-a făcut toate poftele. El m-a învățat totul — mânuirea armelor, demonologia, științele oculte, limbile străvechi. El mi-a dat tot ce-am vrut. Cai, arme, cărți, ba chiar și un șoim de vânătoare.

Dar armele și cărțile nu sunt tocmai ce și-ar dori majoritatea copiilor de C, gândi Clary, în timp ce trăsura bufnea din nou pe asfalt.

— De ce nu i-ai spus lui Hodge că-i știi pe oamenii cu care a vorbit Luke? Că erau cei care ți-au ucis tatăl?

Jace își plecă privirea la mâinile lui. Erau mâini subțiri și îngrijite, mâini de artist, nu de luptător. Inelul pe care ea-l observase mai de vreme îi scânteia pe deget. S-ar fi așteptat să existe un soi de efeminare la un băiat care purta inel, dar nu exista. Inelul însuși era solid și plin, masiv, făcut dintr-un argint întunecat de parc-ar fi fost ars, cu un șir de stele pe contur și la mijloc având gravată litera W.

— Pentru că dacă aș fi spus, el ar fi știut că voiam să-l ucid ca să-l răzbun pe Valentine. Și nu m-ar fi lăsat niciodată să încerc.

— Adică vrei să-l ucizi din răzbunare?

— Din spirit de justiție, zise Jace. N-am știut niciodată cine mi-a ucis tatăl. Acum am aflat. Asta e șansa mea să fac dreptate.

Clary nu vedea cum uciderea unei persoane ar putea îndrepta moartea aceea, dar simțea că n-avea nici un rost să spună asta cu glas tare.

— Dar tu știai cine l-a ucis, zise ea. Au fost oamenii aceia. Ai spus că...

Jace nu se uita la ea, așa că lăsă fraza neîncheiată. Treceau acum prin Astor Place, evitând la mustață un tramvai violet al Universității din New York care tăia șuvoiul principal al traficului. Trecătorii pietoni păreau striviți de aerul greu, ca insectele țintuite sub sticlă. Câteva cete de copii ai străzii erau strânse în jurul piedestalului unei mari statui de bronz, cu pancarte de carton îndoit, cerând bani. Clary văzu o fată cam de vârsta ei, având capul ras chilug, sprijinită de un băiat de culoare cu dreadlock-uri și cu fața împodobită de o duzină de piercing-uri. El își întoarse capul când trăsura trecu prin fața lui ca și când ar fi putut s-o vadă, iar ea îi prinse sclipirea ochilor. Unul dintre ei era întunecat de parcă n-ar fi avut deloc pupilă.

— Aveam zece ani, zise Jace.

Ea se întoarse să se uite la el. Chipul lui era lipsit de expresie. Întotdeauna părea că-i pierea culoarea când vorbea despre tatăl lui.

— Locuiam într-un conac, la țară. Tata spunea întotdeauna că era mai sigur departe de oameni. I-am auzit pe ei venind pe aleea de mașini și m-am dus să-i spun. El mi-a zis să mă ascund, așa că m-am ascuns. Noaptea, i-am văzut pe oamenii aceia doi intrând. Mai erau și alții cu ei. Nu oameni. Damnați. L-au covârșit pe tata și i-au tăiat gâtul. Sângele s-a întins pe podea. Mi-a udat pantofii. Eu n-am mișcat.

Lui Clary îi trebui un moment până să-și dea seama că terminase de povestit și încă unul până să-și recapete graiul.

— Îmi pare foarte rău, Jace.

Ochii lui scăpărară în întuneric.

— Nu înțeleg de ce mundanii își cer întotdeauna iertare pentru lucruri care nu se petrec din vina lor.

— Nu-mi cer iertare. E un mod de… empatie. De a spune că îmi pare rău că ești nefericit.

— Nu sunt nefericit, zise el. Numai oamenii fără nici un țel sunt nefericiți. Eu am un țel.

— Te referi la uciderea demonilor sau la răzbunarea morții tatălui tău?

— La amândouă.

— Oare tatăl tău chiar ar fi vrut să-i ucizi pe oamenii ăia? Doar din răzbunare?

— Un vânător de umbre care ucide un frate de-al lui este mai rău decât un demon și trebuie vânat ca atare, zise Jace, de parcă ar fi recitat cuvintele dintr-un manual.

— Dar toți demonii sunt răi? zise ea. Adică, dacă vampirii nu sunt toți răi, dacă vârcolacii nu sunt toți răi, poate că…

Jace se întoarse către ea, exasperat.

— Nu e deloc același lucru. Vampirii, vârcolacii, ba chiar și magicienii sunt în parte oameni. Sunt o parte din această lume, s-au născut în ea. Aparțin lumii acesteia. Pe când demonii vin din alte lumi. Ei sunt paraziți interdimensionali. Invadează o lume și o folosesc. Nu pot construi, numai distrug — nu pot face, doar utilizează. Ei secătuiesc un loc până îl fac cenușă, iar când e sterp, se mută la următorul. Ei vor viața — nu doar viața ta sau pe a mea, ci toată viața lumii ăsteia, a râurilor și a orașelor sale, a oceanelor, a tot ce există. Și singurul lucru care stă între ei și distrugerea tuturor acestora… — arătă afară pe fereastra trăsurii, rotind mâna de parcă a fi vrut să indice tot ce exista în oraș, de la zgârie-norii din zona selectă până la aglomerația traficului de pe Huston Street — …este neamul nefilimilor.

— Oh, zise Clary. Nu părea să mai fie și altceva de zis. Câte lumi mai sunt în afară de asta?

— Nimeni nu știe. Sute? Milioane, probabil.

— Și toate sunt… lumi moarte? Secătuite?

Clary simți un gol în stomac, deși se putea să fi fost doar smucitura trăsurii care urcă și trecu peste un Mini violet.

— Asta mi se pare atât de trist...

— N-am spus asta.

Lumina portocaliu-închis a cetății orașului se răspândi înăuntru pe fereastră, conturându-i profilul ascuțit.

— Există probabil și alte lumi vii, ca a noastră. Însă numai demonii pot călători între ele. În parte pentru că sunt în general imateriali, dar nimeni nu știe foarte exact de ce. O mulțime de magicieni au încercat-o, dar nu le-a ieșit niciodată. Nimic de pe Pământ nu poate pătrunde prin crăpăturile dintre lumi. Dacă am fi putut, adăugă el, am fi fost în stare să împiedicăm pe ei să mai vină aici, dar nimeni n-a putut măcar să-și închipuie cum să facă asta. De fapt, din ce în ce mai mulți demoni vin aici. Obișnuiau să fie doar mici valuri de invazie de demoni în lumea ușor de stăvilit. Dar chiar de pe timpul meu, din ce în ce mai mulți au năvălit prin scuturi. Conclavul e nevoit să trimită mereu vânători de umbre în misiune și de multe ori cei trimiși nu se mai întorc.

— Dar dacă aveați Pocalul Mortal, puteați face mai mulți, nu-i așa? Mai mulți vânători de demoni? riscă să întrebe Clary.

— Desigur, zise Jace. Dar n-am mai avut Pocalul de ani buni și mulți dintre noi mor tineri. Prin urmare, numărul nostru se împuținează treptat.

— Dar voi nu... ă... — Clary căută cuvântul potrivit — ...vă reproduceți?

Jace izbucni în râs, exact când trăsura făcu subit o curbă strânsă la stânga. El se ținu bine, dar Clary se trezi aruncată în el. Jace o prinse, ținând-o cu mâinile ușor dar ferm departe de el. Ea simți apăsarea rece a inelului său ca pe o așchie de gheață pe pielea transpirată.

— Desigur, zise el. Ne place să ne reproducem. E una dintre plăcerile noastre favorite.

Clary se împinse de lângă el, cu fața dogorind în întuneric, și își întoarse capul să se uite pe fereastră. Se îndreptau către o poartă grea de fier forjat, pe care se împletiseră viță negre.

— Am ajuns, anunță Jace, în vreme ce mersul lin al roților trăsurii se prefăcu în hurducături pe pietrele pavajului.

Clary zări cuvintele scrise pe arcadă, în timp ce treceau pe sub e CIMITIRUL DE MARMURĂ DIN NEW YORK CITY.

— Dar nu se mai îngroapă oameni în Manhattan de un secol, pe tru că nu mai sunt locuri, nu-i așa?

Străbăteau o alee îngustă, cu ziduri înalte de piatră pe ambele părț

— Orașul Oaselor e aici de mai mult de un secol.

Trăsura se opri, cutremurându-se. Clary tresări când Jace întinse u braț în față, dar el nu voia decât să deschidă portiera de pe partea c Brațul lui era ușor musculos și acoperit cu fire de păr aurii, fine precu polenul.

— Nu ai de ales, nu-i așa? întrebă ea. Adică să fii vânător de umbr Nu poți pur și simplu să optezi să te retragi.

— Nu, răspunse el.

Portiera se deschise viguros, lăsând să pătrundă înăuntru o pală d aer fierbinte. Trăsura trăsese pe o pajiște pătrată de iarbă înconjurat de ziduri de marmură năpădite de mușchi.

— Dar dacă aș fi putut alege, tot asta aș fi ales.

— De ce? întrebă ea.

El ridică din sprânceană, ceea ce o făcu pe Clary instantaneu înv dioasă. Ea-și dorise dintotdeauna să fie în stare să facă asta.

— Pentru că, zise el, la asta mă pricep.

Sări din trăsură. Clary se strecură până la marginea banchetei sal lăsându-și picioarele să atârne în gol. Era o distanță mare până la sol darâm. Sări. Impactul îi dădu ace în picioare, dar nu căzu. Se bălan triumfătoare și-l văzu pe Jace urmărind-o atent.

— Te-aș fi ajutat eu să cobori, zise el.

Ea clipi des.

— E-n regulă. Nu erai obligat.

El aruncă o privire în spate. Fratele Jeremiah coborâse de pe cap din spatele cailor într-o tăcută înfoiere a faldurilor robei. Nu lăsa nic o umbră pe iarba încinsă de soare.

Hai, spuse el. Porni lunecând, îndepărtându-se de trăsură și de liniștitoarele lumini de pe Second Avenue, și se îndreptă către centrul întunecat al grădinii. Era limpede că se aștepta ca ei să-l urmeze.

Iarba era uscată și trosnea sub tălpi, zidurile de marmură de pe ambele părți erau netede și sidefate. În pietrele zidurilor erau gravate nume, unele și date. Lui Clary îi luă un moment ca să-și dea seama că erau inscripții funerare. Un fior îi străbătu șira spinării. Unde erau morții? În sicrie, îngropați în picioare, de parc-ar fi fost înmormântați de vii...?

Trebuia să fie atentă pe unde merge. Când se ciocni de ceva fără înțeles viu, țipă.

Era Jace.

— Nu mai chirăi așa. Trezești morții.

Ea se încruntă la el.

— De ce ne-am oprit?

El făcu semn către Fratele Jeremiah, care la rândul lui se oprise în fața unei statui doar cu puțin mai înaltă decât el, al cărei piedestal era înfipt de mușchi gros. Statuia reprezenta un înger. Marmura în care fusese sculptat era atât de netedă, încât părea străvezie. Chipul îngerului era aspru, frumos și trist. În mâinile sale lungi și albe ținea o cupă sculptată cu pietre de marmură. Ceva din statuie îi zgândări memoria lui Clary cu o neliniștitoare familiaritate. La baza ei era inscripționată o dată, 1234, și niște cuvinte în jurul ei — *NEPHILIM: FACILES DESCENDI*.

— Ăla vrea să fie Pocalul Mortal? întrebă ea.

Jace încuviință cu un semn din cap.

— Iar ăla e motoul nefilimilor — vânătorilor de umbre —, acolo, pe scut.

— Și ce înseamnă?

Râsetul lui Jace străluci ca un fulger alb în întuneric:

— Înseamnă „Vânători de umbre: arătând mai bine în negru decât dovada vrăjmașilor noștri din 1234".

— Jace...

Înseamnă, zise Jeremiah, *„Să cobori în Iad e lesne."*

— Drăguț și vesel, zise Clary, dar i se înfioră carnea pe ea, în pofida căldurii.

— E o glumă a Fraților să aibă asta aici, zise Jace. O să vezi.

Ea se uită la Fratele Jeremiah. El își scoase o stelă, ușor luminoasă, dintr-un buzunar interior al robei sale și cu vârful acesteia trasa liniile unei rune pe postamentul statuii. Gura îngerului de piatră se deschise de odată larg într-un strigăt mut și o gaură neagră se căscă în pământul acoperit de iarbă de la picioarele lui Jeremiah. Semăna cu un mormânt deschis.

Încet, Clary se apropie de margine și se uită înăuntru. Un șir de trepte de granit cobora în groapă, marginile lor fiind tocite și lustruite după atâția ani de folosință. De-a lungul scării, din loc în loc erau fixate torțe care pâlpâiau în verde-incandescent și albastru-glacial. Capătul de jos al scării se pierdea în întuneric.

Jace porni să coboare cu degajarea cuiva căruia situația i se pare dacă nu chiar confortabilă, cel puțin familiară. La jumătatea distanței până la prima torță, se opri și își ridică privirile spre ea.

— Vino, zise el, cu nerăbdare.

Clary abia puse piciorul pe prima treaptă, când își simți brațul prins într-o strânsoare rece. Își ridică uimită capul. Fratele Jeremiah o ținea de încheietură, degetele lui albe și înghețate intrându-i adânc în carne. Îi putea vedea lumina de os a feței lui plină de cicatrice pe sub mărginea glugii.

Nu te teme, zise vocea lui în capul ei. *Ar fi nevoie de mult mai mult decât un singur strigăt de om ca să-i trezească pe morții aceștia.*

Când îi dădu drumul la braț, ea alunecă rapid pe scări în jos după Jace, cu inima bubuindu-i în piept. El o aștepta la picioarele scării. Scoase una dintre torțele cu flacără verde din suportul ei și o ținea la nivelul ochilor. Ea îi dădea reflexii verde-pal pe obraji.

— Ești bine?

Răspunse printr-un semn din cap, simțind că nu-i destul de stăpână pe ea ca să vorbească. Scara se sfârșea pe un palier puțin adânc; în fața

lor se întindea un tunel, lung și întunecat, vălurit de rădăcini încolăcite de copaci. O lumină slabă, lividă, se întrezărea la capătul tunelului.

— E-așa de... întuneric, zise ea poticnit.

— Vrei să te țin de mână?

Clary își duse ambele mâini la spate, ca un copil mic.

— Nu-mi vorbi de sus.

— Păi, ar fi cam greu să-ți vorbesc de jos. Ești prea scundă.

Jace aruncă o privire peste umărul ei, iar când se mișcă, torța împrăștie scântei.

— Putem lăsa deoparte ceremonia, Frate Jeremiah, zise el tărăgănat. Du-te înainte. O să te urmăm.

Clary tresări speriată. Încă nu se obișnuise cu arhivarul care venea și pleca în liniște deplină. El se mișcă fără zgomot din locul în care stătuse, în spatele ei, și o luă înainte prin tunel. După o clipă, ea porni după el, dând la o parte mâna întinsă de Jace și trecând pe lângă el.

La prima vedere, Orașul Tăcut i se înfățișă lui Clary ca o înșiruire de coloane de marmură care se înălțau mult deasupra capului, dispărând în depărtare, ca rândurile ordonate de pomi dintr-o livadă. Marmura însăși era ornată, ivoriu-cenușie, dură și lustruită, pe alocuri incrustată cu fâșii subțiri de onix, jasp și jad. Îndepărtându-se de tunel și intrând tot mai adânc în pădurea de arcade, Clary văzu că pardoseala era inscripționată cu aceleași rune care uneori îi împodobeau pielea lui Jace cu linii, spirale și motive spiralate.

După ce toți trei trecură prin cel dintâi arc, ceva mare și alb se ridică lângă lui Clary, ca un aisberg la prora *Titanicului*. Era un bloc de piatră albă, neted și pătrat, cu un soi de ușă fixată în față. Îi amintea de o căsuță de joacă pentru copii, fiind destul de mare, dar nu îndeajuns de mult pentru a putea sta în picioare înăuntru.

— E un mausoleu, zise Jace, îndreptând o scăpărare a torței spre el.

Clary văzu că în ușa sigilată cu piroane de fier fusese săpată o rună.

— Un mormânt. Aici ne îngropăm noi morții.

— Toți morții voștri? se interesă ea, gata să-l întrebe dacă și tatăl lui era înmormântat acolo, însă el deja o luase înainte și nu o mai putu auzi.

Se grăbi să-l prindă din urmă, nedorind să fie singură cu Fratele Jeremiah în locul acela fantomatic.

— Parcă spuneai că e o bibliotecă.

Orașul Tăcut are mai multe niveluri, interveni Jeremiah. *Și nu toți morții noștri sunt îngropați aici. Mai există un osuar în Idris, bineînțeles, mult mai mare. Însă la nivelul ăsta sunt mausoleele și locul de ars.*

— Locul de ars?

Cei care mor în bătălie sunt incinerați, cenușa lor fiind folosită pentru a contura arcurile de marmură pe care le vezi aici. Sângele și oasele ucigașilor de demoni sunt în însele o puternică protecție împotriva răului. Chiar și în moarte, Conclavul servește cauza.

Extenuant, gândi Clary, *să lupți toată viața și să se aștepte din partea ta să continui lupta și după ce viața ți s-a sfârșit.* La marginile câmpului ei vizual, și de-o parte, și de cealaltă, zări cripte pătrate albe ridicându-se printre șirurile ordonate de morminte, fiecare cu câte o ușă pironită pe-afară. Înțelese acum de ce i se spunea Orașul Tăcut: singurii lui locuitori erau Frații Tăcuți și morții pe care îi păzeau atât de zeloși.

Ajunseră la o altă scară ce cobora spre o lumină și mai palidă. Jace împinse torța în fața lui, aruncând umbre lungi pe pereți.

— Mergem la al doilea nivel, unde se află arhivele și sălile de consiliu, zise el, ca s-o liniștească.

— Unde sunt locuințele propriu-zise? întrebă Clary, pe jumătate din politețe, pe jumătate dintr-o reală curiozitate. Unde dorm Frații?

Să doarmă?

Cuvântul tăcut atârnă în întuneric între ei. Jace râse, iar flacăra tremură pe care o ținea tremură.

— Era musai să întrebi tu.

La picioarele scării era un alt tunel, care se lărgea în capătul celălalt într-un pavilion pătrat, în fiecare colț având o spirală de oase sculptate

Lumânările ardeau în suporturi lungi de onix de-a lungul laturilor pătratului, iar aerul mirosea a fum și a cenușă. În mijlocul pavilionului se afla o masă lungă din bazalt negru cu vinișoare albe. În spatele mesei, pe peretele întunecat era atârnată o enormă sabie de argint, cu vârful în jos și mânerul sculptat în forma unor aripi întinse. La masă, așezați în șir, stăteau Frații, învești mântați la fel ca și Jeremiah, în robe de culoarea pergamentului și cu glugile trase pe cap.

Jeremiah nu mai pierdu timpul.

Ai sosit, Clarissa; vino în fața Conciliului.

Clary aruncă iute o privire la Jace, dar el se uita în jur, clipind des, într-un mod vădit confuz. Fratele Jeremiah trebuie să fi vorbit numai în capul ei. Își întoarse privirile spre masă, la lungul șir de siluete tăcute învăluite în robele lor grele. Pardoseala pavilionului era făcută din plăci de bronz aurit și unele de un roșu mai închis, alternate, ca tabla de șah. Chiar în fața mesei era un pătrat mai mare, din marmură neagră, în care era cioplit un desen parabolic cu stele argintii.

Clary înaintă până la mijlocul pătratului negru ca și când ar fi pășit în fața unui pluton de execuție. Își ridică fruntea.

— Prea bine, zise ea. Și acum, ce?

Frații scoaseră atunci un sunet, un sunet care-i făcu lui Clary să i se ridice firișoarele de păr pe ceafă și pe brațe. Era un sunet între oftat și geamăt. Toți odată își ridicară mâinile și își dădură glugile pe spate, dezvăluindu-și fețele cu cicatrice și găvanele goale ale ochilor.

Deși văzuse deja fața descoperită a Fratelui Jeremiah, stomacul lui Clary se strânse. Era ca și când s-ar fi uitat la un șir de schelete, ca una dintre acele gravuri medievale în care morții merg, și vorbesc, și dansează pe mormanele de trupuri ale viilor. Gurile lor cusute păreau să se miște la ea.

Conciliul te salută, Clarissa Fray, auzi ea, și nu rostit de un singur glas în interiorul capului ei, ci de o duzină, unele groase și răgușite, altele line și monotone, dar toate solicitante, insistente, trăgând de fragile bariere în jurul minții ei.

— Stop! zise ea și spre mirarea ei vocea îi răsună fermă și puternică.

Larma din mintea ei pieri la fel de brusc ca un disc oprit din învârtit.

— Puteți să intrați în mintea mea, zise ea, dar numai când sunt pregătită.

Dacă nu vrei ajutorul nostru, nu e nevoie de asta. Tu ești cea care a cerut întâlnirea, venția noastră, la urma urmelor.

— Și voi vreți să aflați ce se află în mintea mea la fel ca și mine, zise ea. Asta nu înseamnă că nu puteți să aveți mai multă grijă.

Fratele care ședea pe jilțul din centru își uni degetele subțiri și le puse sub bărbie. *E o enigmă interesantă, de acord, zise el, iar glasul din mintea ei era feminin și neutru. Dar nu e nevoie să recurgem la forță, dacă tu nu opui rezistență.*

Ea scrâșni din dinți. Voia să le reziste, voia să dea afară vocile acelea nepoftite din capul ei. Să stea nemișcată și să îngăduie o astfel de violare a celei mai intime părți a persoanei sale…

Dar acolo se aflau toate evenimentele care se întâmplaseră deja, își reaminti ea. Acum nu era vorba de nimic mai mult decât de dezgroparea unei crime de demult, furtul memoriei sale. Dacă avea să meargă, ce fusese luat de la ea avea să i se returneze. Închise ochii.

— Începeți, zise ea.

Primul contact veni ca o șoaptă în capul ei, delicat ca atingerea unor frunze uscate în cădere. *Spune-ți numele pentru Conciliu.*

Clarissa Fray.

Primei voci i se alăturară și altele. *Cine ești?*

Sunt Clary. Mama este Jocelyn Fray. Locuiesc în Piața Berkely, la numărul 30, în Brooklyn. Am cincisprezece ani. Tatăl meu se numea…

Mintea ei păru să plesnească în ea însăși ca un elastic, iar Clary se rostogoli fără zgomot într-un vârtej de imagini proiectate pe partea interioară a pleoapelor ei închise. Mama ei o grăbea să meargă pe o stradă întunecată, noaptea, printre mormane de zăpadă murdară, blocuri grămezi. Apoi un cer jos, cenușiu și greu, șiruri de copaci negri ca puiați. O groapă dreptunghiulară săpată în pământ, un sicriu lângă

cuprins în ea. *Țărână din țărână.* Jocelyn înfășurată în cuvertura ei cu părțile, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, închizând iute o casetă și vârând-o sub o pernă, când Clary intră în cameră. Ea văzu din nou literele de pe casetă: J.C.

Imaginile se succedară mai rapid acum, ca paginile uneia dintre cărți în care desenele par să se miște când le răsfoiești. Clary stătea în capul unei scări, uitându-se în jos, spre un culoar îngust, și acolo era din nou Luke, cu geanta lui verde de voiaj la picioare. Jocelyn stătea în fața lui, clătinând din cap. „De ce acum, Lucian? Am crezut că ai murit..." Clary clipi nedumerită; Luke arăta altfel, aproape străin, blond, cu părul lung și încâlcit — și niște crengi coborâră și-i astupară vederea; era din nou în parc, iar zâne verzi, mici și subțiri ca niște viețuitoare, zumzăiau printre flori roșii. Ea întinse mâna după una cu fascinație, dar mama ei o smulse, ridicând-o în brațe, cu o exclamație de groază. Apoi era iarnă, din nou pe strada întunecată, și ele se grăbeau, ferite sub o umbrelă, Jocelyn pe jumătate împingând-o, pe jumătate ducând-o pe Clary printre mormanele înalte de zăpadă. O ușă de gratii se ridică în fața lor din albeața ninsorii; era un cuvânt gravat deasupra ușii. MAGNIFICUL. Apoi ea stătea într-un vestibul în care curgea a fier și a zăpadă topită. Degetele îi erau amorțite de frig. O mână sub bărbia ei îi dirijă privirile în sus și văzu un șir de cuvinte scrise de-a lungul peretelui. Două cuvinte îi săriră în ochi, arzătoare: „FACEȚI BINE".

O durere subită o străbătu prin brațul drept. Țipă, în timp ce genunchii cedară, iar ea se răsuci în sus, irupând la suprafața conștiinței ca un înecat care țâșnește printr-un val. Ceva rece îi era apăsat de obraz. Își forță ochii să se deschidă și văzu stele de argint. Clipi de câteva ori până să-și dea seama că zăcea pe podeaua de marmură, cu genunchii adunați la piept. Când se mișcă, o durere ascuțită îi trecu prin brațul drept.

Se ridică încet. Pielea de pe cotul stâng era crăpată și sângera. Asfaltul aterizase în el când căzuse. Pe tricou avea sânge. Se uită în jur,

dezorientată, și-l văzu pe Jace uitându-se la ea, fără să se miște, dar gura crispată.

Magnus Bane. Cuvintele însemnau ceva, dar ce? Înainte să poată i treba cu voce tare, Fratele Jeremiah o întrerupse.

Stavila din mintea ta este mai puternică decât anticipaserăm noi, zise el. *Poate înlăturată în siguranță numai de cel care a pus-o acolo. Ca s-o desfacem noi, ar semna să te ucidem.*

Ea se ridică anevoie în picioare, ținându-și brațul rănit la piept.

— Dar eu nu știu cine a pus-o acolo. Dacă aș fi știut, n-aș mai venit aici.

Răspunsul la asta este țesut în urzeala gândurilor tale, zise Fratele Jeremiah. *În visul tău l-ai văzut scris.*

— Magnus Bane? Dar... ăsta nici măcar nu-i un nume!

Destul. Fratele Jeremiah se ridică în picioare.

De parcă acesta ar fi fost semnalul așteptat, toți ceilalți Frați s dicară deopotrivă. Își înclinară capetele către Jace, într-un g mulțumire, după care se plecară în șir printre stâlpi și dispărură. R numai Fratele Jeremiah. Se uită impasibil, când Jace se repezi la Cl

— Brațul tău e teafăr? Dă-mi voie să văd, ceru el, apucând-o de cheietura mâinii.

— Au! E bine. Nu face așa, mă doare mai rău, zise Clary, încer să și-l tragă înapoi.

— Ai sângerat pe Stelele Vorbitoare, zise el.

Clary se uită și văzu că avea dreptate: era o pată de sânge pe mân albă și argintie.

— Pariez că e o lege pe undeva și despre asta.

Jace îi întoarse brațul cu mai multă delicatețe decât ar fi crezut era capabil. Apoi își prinse buza de jos între dinți și fluieră, ea o privire în jos și văzu că sângele îi acoperise antebrațul ca o mă de la cot până la încheietură. Durerea îi zvâcnea în brațul înțepen

— Ăsta e momentul în care tu începi să-ți rupi tricoul în fâș să-mi bandajezi rana? glumi ea. Ura să vadă sânge, mai ales când

— Dacă voiai să mă dezbrac, n-aveai decât să mi-o ceri. Scotoci în buzunar și scoase stela. Ar fi fost mult mai puțin dureros.

Amintindu-și de înțepătura simțită când stela îi atinsese încheietura, își adună curajul, dar când instrumentul alunecă ușor peste rana ei nu simți decât o ușoară căldură.

— Gata, zise el, îndreptându-se.

Clary își îndoi brațul, uimită — deși sângele mai era încă acolo, rana dispăruse, deopotrivă cu durerea și amorțeala.

— Iar data viitoare când îți mai pui în gând să te rănești ca să-mi atragi atenția, adu-ți aminte că doar câteva cuvinte dulci fac minuni.

Clary simți că zâmbește fără voia ei.

— O să țin minte, zise ea și, când el se întoarse să plece, adăugă: Și mulțumesc.

El își strecură stela înapoi în buzunar fără să se întoarcă să se uite la ea, dar ei i se păru că vede o oarecare mulțumire în felul în care își ținea umerii.

— Frate Jeremiah, zise el, frecându-și palmele, ai fost foarte tăcut în timpul ăsta. Cu siguranță ai niște păreri pe care ai vrea să ni le împărtășești.

— *Însărcinat să vă conduc afară din Orașul Tăcut și atâta tot,* zise arhivarul.

Clary se întrebă dacă era doar închipuirea ei sau chiar exista un ton afectat în „vocea" lui.

— Putem să ieșim afară și singuri, sugeră Jace, cu speranță. Sunt sigur că-mi amintesc drumul…

— *Mersul Orașului Tăcut nu sunt pentru ochii neinițiaților,* zise Jeremiah și își mișcă spatele cu o învăltorare fără zgomot a robei sale. *Pe aici.*

Când ieșiră la suprafață, Clary respiră adânc din aerul greu al dimineții, savurând miasma orașului de smog, mizerie și omenire. Jace privea în jur, gânditor.

— O să plouă, zise el.

Are dreptate, gândi Clary, ridicându-și ochii spre cerul cenușiu metalic.

— Luăm o trăsură până la Institut înapoi?

Jace se uită de la Fratele Jeremiah, neclintit ca o statuie, la trăsură înălțându-se ca o umbră neagră în poarta boltită ce dădea în stradă. Apoi rânji.

— Exclus, zise el. Urăsc chestiile astea. Hai să chemăm un taxi.

11

MAGNUS BANE

Jace se aplecă înainte și se lovi cu fruntea de geamul despărțitor când el și șoferul de taxi.

— Fă la stânga! Stânga! Am zis s-o iei pe Broadway, cap sec de dobitoc!

Șoferul taxiului răspunse smucind de volan atât de tare la stânga, încât Clary se trezi aruncată în Jace. Scoase o exclamație de ciudă.

— De ce o luăm pe Broadway, totuși?

— Mi-e o foame de lup, zise Jace. Și acasă nu-i nimic de mâncare, în afară de resturile de mâncare chinezească.

Își scoase telefonul din buzunar și începu să apese pe butoane.

— Alec! Trezește-te! strigă el.

Clary auzi un mârâit enervat de la capătul celălalt.

— Ne întâlnim la Taki. Mic dejun. Da, ai auzit bine. Mic dejun. Ce? Ești la câteva străzi distanță. Mișcă-te!

Închise și vârî telefonul într-unul din multele sale buzunare, în timp ce ajungeau la o curbă. Întinzându-i șoferului un teanc de bancnote, Jace

o înghionti cu cotul pe Clary jos din mașină. Când coborî și el pe trotuar, în spatele ei, se întinse ca o pisică și își deschise brațele în lăture

— Bine-ai venit la cel mai grozav restaurant din New York.

Nu arăta cine știe ce — o clădire scundă, din cărămidă, care se lăsa în jos la mijloc ca un sufleu ratat. O firmă luminoasă prăpădită pâlpâia clamând numele restaurantului atârna într-o rână și pâlpâia. Doi bărbați cu pardesie lungi și pălării de fetru cu borurile trase pe ochi stăteau zemați leneș în fața intrării înguste. Localul nu avea nici o fereastră.

— Arată ca o închisoare, zise Clary.

El întinse un deget spre ea:

— Dar în închisoare ai putea să comanzi o porție de spaghete *fra volo* care să te facă să te lingi pe degete? Nu prea cred.

— Eu nu vreau spaghete. Vreau să știu ce e Magnus Bane.

— Nu e ceva. E cineva, zise Jace. E un nume.

— Știi al cui este?

— E un magician, zise Jace, pe cel mai rezonabil ton al lui. Nici un magician ar fi putut pune așa o barieră în mintea ta. Sau poate unul dintre Frații Tăcuți, dar e clar că n-au făcut-o ei.

— E un magician de care ai mai auzit? întrebă Clary, obosită brusc de vocea rezonabilă a lui Jace.

— Numele îmi sună cunoscut…

— Hei!

Era Alec, arătând de parcă s-ar fi dat jos din pat și și-ar fi tras pe peste pijama. Părul, nepieptănat, îi stătea vâlvoi. Veni la galop spre ei cu ochii la Jace, ignorând-o pe Clary, ca de obicei.

— Izzy e pe drum, zise el. Îl aduce pe mundan.

— Simon? Dar el de unde-a venit? întrebă Jace.

— Și-a făcut apariția la prima oră a dimineții. Nu mai putea să se departe de Izzy, bănuiesc. De toată jena.

Alec suna amuzat. Lui Clary îi venea să-i tragă un șut.

— Oricum, intrăm sau nu? Mor de foame.

— Și eu, zise Jace. Chiar aș putea să halesc niște cozi d-alea de șobolan fripte.

— Niște ce? întrebă Clary, convinsă c-a auzit greșit.

Jace rânji la ea:

— Calm, zise el. E doar un bistrou.

Au fost opriți în fața ușii de unul dintre bărbații rezemați de ea. Acesta se îndreptă de spate, Clary îi zări fața pe sub pălărie. Pielea îi era de un roșu întunecat, iar mâinile pătrățoase aveau unghii negre-vinețiu. Clary simți că-ncremenește, dar Jace și Alec păreau să nu aibă nici o grijă. Îi șopti ceva omului, care clătină din cap și făcu un pas înapoi, lăsându-le voie să treacă.

— Jace, șuieră Clary, când ușa se închise în urma lor. Cine era ăla?

— Te referi la Clancy? întrebă Jace, privind în jur prin restaurantul slab luminat.

Era plăcut înăuntru, în pofida faptului că nu existau ferestre. Bancuri lungi, cu spetează înaltă, lipite spate-n spate, fiecare căptușită cu piele colorate, alcătuiau mici cuiburi confortabile. Vesela înnegrită de desperecheată era aliniată pe tejgheaua barului în spatele căreia stătea o fată blondă, cu un șorț de chelneriță, roz cu alb, mânuind cu dexteritate restul pentru un bărbat corpolent, într-o bluză de flanel. Ea-l zări pe Jace, îl salută fluturând mâna și-i făcu semn că se poate așeza unde vor.

— Clancy nu-i lasă să intre pe nedoriți, zise Jace, conducând-o către unul dintre separeuri.

— E un demon, șopti ea.

Mai mulți clienți se întoarseră s-o privească — un băiat cu codițe blonde ca niște țepi ședea lângă o indiancă frumoasă, cu părul lung și negru și cu aripi aurii, străvezii ca voalul, crescându-i din spate. Acesta se încruntă ostil. Clary se bucură că restaurantul era aproape gol.

— Nu, nu este, zise Jace, strecurându-se pe o banchetă. Clary dădu ocol lângă el, dar Alec era deja acolo. Ea se așeză cu prudență pe

bancheta din fața lor, având încă brațul amorțit, în ciuda îngrijirilor lui Jace. Simțea un gol pe dinăuntru, de parcă Frații Tăcuți pătrunseseră în ea și-i scoseseră măruntaiele, lăsând-o ușoară și ametită.

— E un ifrit, îi explică Jace. Ifriții sunt magicieni fără nici o magie. Semidemoni care nu pot arunca vrăji indiferent de scop.

— Bieți nenorociți, zise Alec, luând meniul.

Clary se uită și ea pe-al ei și făcu ochii mari. Lăcustele cu miere erau recomandate ca specialitate, la fel ca și mâncărurile din carne crudă, pește crud întreg și ceva numit sendviș de liliac prăjit. O pagină de la secțiunea de băuturi era dedicată diverselor tipuri de sânge la butoi — spre marea ușurare a lui Clary, erau diverse tipuri de sânge de animal și nu de grupă A, de grupă 0 sau de grupă B-negativ.

— Cine mănâncă pește crud întreg? întrebă ea cu voce tare.

— Kelpii, zise Alec. Selkii. Poate ocazional și nixii.

— Nu comanda nici un fel de mâncare de spiriduș, zise Jace, uitându-se la ea peste meniu. Au tendința să-i facă pe oameni puțin țicniți. În clipa asta molfăi o plăcintă cu prune de-a spiridușilor, iar în clipa următoare alergi dezbrăcată pe Madison Avenue, cu antene pe cap. Nu că asta mi s-ar fi întâmplat vreodată mie, adăugă el grăbit.

Alec râse.

— Mai ții minte..., începu el și se lansă într-o poveste care conținea atâtea denumiri misterioase și nume proprii, încât Clary nici nu se osteni să încerce măcar s-o urmărească.

Se uita în schimb la Alec, studiindu-l în timp ce-i vorbea lui Jace. Avea un soi de energie cinetică, aproape febrilă, cum nu arătase până atunci. Ceva din Jace îl schimbase, îl făcuse să se concentreze. Dacă ar fi fost să-i deseneze pe amândoi, gândi ea, l-ar fi făcut pe Jace puțin mai șters, în vreme ce Alec ar fi ieșit în evidență, bine conturat, numai linii clare și unghiuri.

Jace se uita în jos în timp ce Alec vorbea, zâmbind puțin și bătând cu unghia în paharul lui de apă. Ea își dădu seama că se gândea la ceva. Simți o subită scânteie de simpatie pentru Alec. Jace nu putea

o persoană lesne de îndrăgit. *Râdeam de voi pentru că întotdeauna mă amuză dramele de dragoste, mai ales când e neîmpărtășită.*

Jace își ridică privirea când chelnerița trecu pe lângă masa lor.

— O să primim vreodată niște cafea? zise el cu voce tare, întrerupându-l pe Alec la mijlocul propoziției.

Alec se dezumflă și energia i se stinse.

— Eu...

Clary luă cuvântul, grăbită:

— Pentru cine e toată carnea asta crudă? întrebă ea, indicând a treia pagină din meniu.

— Vârcolaci, zise Jace. Deși nici pe mine nu mă deranjează o friptură în sânge, din când în când.

Isabelle mână peste masă și-i întoarse lui Clary paginile meniului:

— Mâncarea pentru oameni e la sfârșit.

Ea verifică atent specialitățile meniului, care de fapt erau absolut dezgustătoare, cu un sentiment de stupefacție. Asta era culmea.

— Au *smoothie*[1] aici?

— Cea din caise și prune, cu miere de flori de pădure, e pur și simplu divină, zise Isabelle, care-și făcuse apariția cu Simon alături.

— Dă-te mai încolo, îi zise ea lui Clary, care se grăbi să-i facă loc, deoarece se aflase de mult în perete, că simțea cărămizile presându-i brațul.

Simon, strecurându-se lângă Isabelle, îi oferi lui Clary un zâmbet ezitant, pe care ea nu i-l întoarse.

— Ar trebui să-ți comanzi una.

Clary nu era sigură că Isabelle îi vorbise ei sau lui Simon, așa că nu spuse nimic. Părul lui Isabelle îi gâdila fața, mirosind a parfum de vanilie. Clary se luptă cu impulsul de a strănuta. Ura parfumul de vanilie. Își dorea niciodată de ce unele fete simțeau nevoia să miroasă ca deserturi.

---

[1] Băutură răcoritoare făcută din pulpă de fructe cu iaurt, înghețată sau lapte.

— Deci, cum a fost în Orașul Oaselor? întrebă Isabelle, frunzărin meniul. Ați aflat ce e în capul lui Clary?

— Am aflat un nume, zise Jace. Magnus...

— Taci, șuieră Alec, pocnindu-l pe Jace cu meniul său.

Jace păru îndurerat.

— Doamne! își frecă brațul. Ce te-a apucat?

— Localul ăsta e plin de repudiați. Știi asta. Cred că ar trebu să-ncerci să ții secrete detaliile investigației noastre.

— *Investigație?* râse Isabelle. Acum suntem detectivi? Poate c-ar fi bui s-avem toți nume de cod.

— Bună idee, zise Jace. Eu voi fi Baronul Hotschaft von Hug stein[1].

Alec se înecă și scuipă apa înapoi în pahar. În clipa aceea, sosi chel nerița ca să le ia comanda. De aproape, era în continuare o fată blond frumoasă, însă ochii ei te îngrozeau: erau în întregime albaștri, fără p de alb, fără pupilă. Zâmbi, arătându-și dinții mici, albi și ascuțiți.

— V-ați hotărât?

Jace rânji:

— Eu, ca de obicei, zise și primi în schimb un zâmbet de la chel neriță.

— Și eu la fel, îl imită Alec, dar el nu se alese cu zâmbetul.

Isabelle comandă pretențioasă o *smoothie* de fructe, Simon cere cafea, iar Clary, după o clipă de șovăială, alese o cafea mare și clătină nucă de cocos. Chelnerița îi făcu șmecherește cu ochiul ei albastru luă tălpășița.

— Și ea e ifrită? întrebă Clary, privind în urma ei.

— Kaelie? Nu, semielf, cred, zise Jace.

— Are ochi de nixie, zise Isabelle, gânditoare.

— Chiar nu știți ce e? întrebă Simon.

Jace clătină din cap:

---

[1] Joc de cuvinte; în traducere aproximativă ar fi Săgeată-ironică-urmă

— Eu îi respect intimitatea.

Îl înghionti pe Alec:

— Hei, lasă-mă să ies o secundă.

Încruntându-se, Alec se dădu la o parte. Clary îl urmări pe Jace cum se duce la Kaelie, care se sprijinise cu coatele de bar și vorbea cu bucătarul prin ușa batantă dinspre bucătărie. Tot ce putea zări Clary din bucătar era un cap aplecat, acoperit cu o bonetă albă. Urechi late și îmblănite se iteau prin orificiile tăiate de o parte și de alta a bonetei.

Kaelie se răsuci să-i zâmbească lui Jace, care își petrecu un braț pe după mijlocul ei. Fata se strânse în el. Clary se întrebă dacă la asta se referise Jace când spusese că-i respectă intimitatea.

Isabelle își rostogoli ochii în cap.

— Chiar n-ar trebui să se țină de ghidușii cu personalul.

Alec se uită la ea.

— Nu crezi că-i sincer? Că o place, vreau să spun.

Isabelle ridică din umeri.

— E o repudiată, zise ea, de parcă asta explica totul.

— Nu pricep, zise Clary.

Isabelle îi aruncă o privire lipsită de interes:

— Ce să pricepi?

— Care-i treaba cu repudiații ăștia. Voi nu-i vânați, pentru că nu sunt chiar demoni, însă nu sunt nici chiar oameni. Vampirii omoară, lupii...

— Numai vampirii ticăloși beau sânge de la oameni vii, interveni Alec. Pe aceia avem voie să-i ucidem.

— Și vârcolacii sunt ce? Doar niște câței mai mari?

— Îi numim demonii, zise Isabelle. Deci dacă ei nu ne sâcâie, nici noi nu-i sâcâim pe ei.

— Cred că *ei* îi lasă păianjenii în viață pentru că mănâncă muște, gândi Clary.

— Deci sunt destul de buni ca să-i lăsați în viață, destul de buni ca să vă gătească mâncarea, destul de buni ca să flirtați cu ei... dar nu de destul de buni? Vreau să spun, nu la fel de buni ca oamenii.

Isabelle și Alec se uitară la ea de parcă ar fi vorbit în urdu.

— Diferiți de oameni, zise Alec, în cele din urmă.

— Mai buni decât mundanii? întrebă Simon.

— Nu, zise Isabelle, cu hotărâre. Pe un mundan l-ai putea transforma într-un vânător de umbre. Vreau să spun, noi provenim din mundani. Dar n-ai putea niciodată transforma un repudiat într-un membru al Conclavului. Ei nu suportă runele.

— Deci sunt slabi? întrebă Clary.

— Eu n-aș spune asta, zise Jace, strecurându-se înapoi pe locul lui de lângă Alec. Părul îi era ciufulit; pe obraz, avea urme de ruj.

— Cel puțin nu cu un peri, un djinn, un ifrit și Dumnezeu mai știe ce altceva trăgând cu urechea.

Zâmbi când Kaelie apăru și le distribui mâncarea. Clary își privi clătitele cu atenție. Arătau fantastic: rumen-aurii, stropite bine cu miere. Mușcă dintr-una, în timp ce Kaelie se îndepărta săltând pe tocurile ei înalte.

Erau delicioase.

— Ți-am spus că e cel mai grozav restaurant din Manhattan, zise Jace, mâncând cartofii prăjiți cu mâna.

Ea aruncă o privire spre Simon, care amesteca în cafea, cu ochii în jos.

— Mmm, făcu Alec, cu gura plină.

— Exact, zise Jace.

Se uită la Clary:

— Nu e sens unic, zise el. Noi poate că nu-i plăcem întotdeauna pe repudiați, dar nici ei nu ne plac pe noi întotdeauna. Câteva sute de ani de Acorduri nu pot șterge o mie de ani de ostilități.

— Sunt sigură că ea nu știe ce sunt Acordurile, Jace, zise Isabelle, ducându-și lingura la gură.

— Ba da, de fapt, zise Clary.

— Eu, nu, zise Simon.

— Da, însă nu-i pasă nimănui ce știi tu. Jace examină un cartof prăjit înainte de a mușca din el. Mie îmi place tovărășia anumitor repudiați, în anumite momente și locuri. Dar nu suntem invitați chiar la aceleași petreceri.

— Stai! Isabelle își înălță deodată capul. Care spuneai că era numele lui? întrebă ea, întorcându-se spre Jace. Numele din capul lui Clary?

— N-am spus, zise Jace. Cel puțin, n-am terminat de spus. Magnus Bane.

Irăzi lui Alec zeflemitor:

— Rimează cu „mă doare-n fund de grija exagerată".

Alec mormăi o replică în cafeaua lui. Mai curând rima cu ceva ce avea a „cârtiță vârându-și capul la adăpost în pahar". Clary zâmbi în sinea ei.

— Nu se poate… dar sunt aproape sută la sută sigură…

Isabelle scotoci prin poșeta ei și scoase o bucată de hârtie albastră, lucioasă. O flutură în mână.

— Ia uitați-vă la asta!

Alec întinse o mână să ia hârtia, o privi, ridică din umeri și i-o dădu lui Jace.

— E o invitație la petrecere. Undeva în Brooklyn, zise el. Nu pot să cred. Brooklynul.

— Nu fi așa de snob, zise Jace.

Apoi, exact cum făcuse Isabelle, se îndreptă de spate și se uită fix:

— De unde ai asta, Izzy?

Ea îi flutură mâna cu nepăsare.

— De la un kelpie din Pandemonium. El a spus că va fi super. Avea ceva de-așa ceva.

— Ce e asta? întrebă Clary, nerăbdătoare. Aveți de gând să ne-o spuneți și nouă, celorlalți, sau nu?

Jace o întoarse invers, ca ea s-o poată citi. Era tipărită pe hârtie delicată aproape ca pergamentul, cu un scris fin, elegant, aproape ca părul de păianjen. Anunța o adunare la modesta casă a lui Magnus Magnificul Magician și făgăduia participanților *o seară vrăjită, cu plăceri mai presus de cele mai îndrăznețe închipuiri ale dumneavoastră.*

— Magnus, zise Simon. Magnus ca Magnus Bane?

— Mă îndoiesc că sunt mulți magicieni cu numele de Magnus în Regiunea Tristatală[1], zise Jace.

Alec păru nedumerit.

— Asta înseamnă că va trebui să mergem la petrecere? întrebă el, fără să se adreseze nimănui în mod special.

— Nu *trebuie* să facem nimic, zise Jace, care citea scrisul de pe invitație. Dar potrivit celor de-aici, Magnus Bane este Înaltul Magician din Brooklyn. Se uită la Clary: Eu, unul, sunt un pic curios să aflu ce rol are numele Înaltului Magician din Brooklyn în capul tău.

Petrecerea nu începea decât la miezul nopții, așadar, având toată ziua de pierdut, Jace și Alec dispărură în sala armelor, iar Isabelle și Simon își anunțară intenția de a ieși la o plimbare prin Central Park, ca ea să-i arate cercurile de spirite ale naturii. Simon a întrebat-o pe Clary dacă n-ar vrea să-i însoțească. Înăbușindu-și o furie ucigașă, ea refuză, pretextând oboseala.

Nu era întru totul o minciună — chiar era obosită, încă simțind slăbiciune în corp de la efectele tardive ale otrăvii și de la convalescența scurtă. Se întinse pe patul ei de la Institut, după ce-și dăduse tenișii jos, dorindu-și să doarmă, dar somnul se lăsa așteptat. Cafeina din venele ei sfârâia ca apa carbogazoasă, iar mintea îi era încărcată de imagini înfricoșătoare. O tot vedea pe mama ei uitându-se în jos la ea, expresia ei de grozită. Tot vedea Stelele Vorbitoare, auzea în capul ei glasurile Frate-

[1] Regiunea Tristatală, din jurul orașului New York, este locul unde trei state — New York, New Jersey și Connecticut, aproape se întâlnesc (nu într-un punct, căci Connecticut nu atinge New Jersey — de aici denumirea de regiune).

Uscați. De ce ar fi fost un blocaj în mintea ei? De ce l-ar fi pus acolo un magician puternic, cu ce scop? Se întrebă ce amintiri ar fi putut să șteargă, ce experiențe avusese de nu și le mai putea reaminti acum. Sau poate că tot ce credea ea că își amintește era, de fapt, o minciună...?

Se ridică în capul oaselor, nemaiputând să suporte acele stăruitoare întrebări din mintea ei. Desculță, lipăi pe culoar, spre bibliotecă. Poate că Hodge ar fi avut cum s-o ajute.

Dar în bibliotecă nu era nimeni. Lumina după-amiezii bătea pieziș printre draperiile trase, punând drugi de aur pe podea. Pe birou se mai afla încă volumul din care Hodge citise mai devreme, iar copertele lui de piele roșcată reflectau puternic lumina. Alături, Hugo dormea pe stinsa lui, cu ciocul sub aripă.

Mama a văzut volumul ăsta, se gândi Clary. *L-a atins, a citit din el.* Dorința de a ține în mâini ceva care făcuse parte din viața mamei sale era ca o rană în capul pieptului. Străbătu grăbită odaia și își lipi mâinile de cărți. Era cald, pielea fiind încinsă de razele soarelui. Întoarse coperta, deschizând-o.

Ceva împăturit alunecă dintre pagini și căzu fluturând pe podea, la picioarele ei. Se aplecă să-l ia de jos, desfăcându-l să-l netezească, din mers.

Era o fotografie cu un grup de tineri, nici unul mai în vârstă decât ea. Își dădu seama că fusese făcută cu cel puțin douăzeci de ani în urmă, nu numai după hainele pe care le purtau personajele — care, ca majoritatea îmbrăcămintelor de vânător de umbre, erau negre și nu ieșeau prea bine în evidență —, ci pentru că-și recunoscu imediat mama: Jocelyn, cu doi ani mai în jur de șaptesprezece sau optsprezece ani, cu părul lung până la mijlocul spatelui și cu fața puțin mai rotundă, cu bărbia și gura mai puțin accentuate. *Arăta ca mine*, gândi Clary, buimăcită.

Brațul lui Jocelyn era pe după mijlocul unui băiat pe care Clary nu-l cunoștea. Asta o făcu să tresară. Nu se gândise niciodată că mama ei avea și alte relații în afară de aceea cu tatăl ei, de vreme ce Jocelyn nu părea niciodată la întâlniri și nu părea interesată de idile. Nu era

ca majoritatea mamelor singure, care bătătoreau drumul la întâlnirile PTA[1] în căutare de potențiali tați, sau ca mama lui Simon, care își verifica aproape deauna profilul pe JDate[2]. Băiatul era chipeș, cu părul alb de blond, că părea aproape alb, și ochi negri.

— Ăla e Valentine, zise o voce de lângă ea. Când avea șaptesprezece ani.

Făcu un pas înapoi, aproape scăpând fotografia din mână. Hodge scoase un cârâit speriat și nefericit, după care se așeză înapoi pe ghia lui, zbârlindu-și penele.

Era Hodge, care o cerceta cu ochi curioși.

— Îmi pare foarte rău, zise ea, punând fotografia pe birou și îndepărtându-se grăbită. N-am vrut să-mi vâr nasul în lucrurile tale.

— E-n regulă.

Atinse fotografia cu o mână plină de cicatrice și ofilită — în tor contrast cu manșetele costumului de tweed, aproape fără pată.

— E o bucățică din trecutul tău, la urma urmelor.

Clary se apropie din nou de birou, de parcă fotografia ar fi exer tat o atracție magnetică asupra ei. Băiatul cu părul alb din fotografie zâmbea lui Jocelyn, cu ochii încrețiți în acel mod în care se încre ochii băieților când într-adevăr te plac. Nimeni, gândi Clary, nu se tase vreodată la ea în felul acela. Valentine, cu trăsăturile fetei sale și fine, arăta cu totul deosebit de tatăl ei, care avea zâmbetul de părul viu colorat pe care-l moștenise ea.

— Valentine arată... cumva drăguț.

— Drăguț nu era, zise Hodge, cu un zâmbet strâmb, dar era mecător, și deștept și foarte convingător. Mai recunoști pe cine de-aici?

---

[1] Parent Teacher Association – asociație care ajută și educă părinții să rezolve problemele de acasă și de la școală ale copiilor.

[2] Site pentru întâlniri online, adresat în special evreilor.

Se mai uită o dată. Stând în picioare în spatele lui Valentine, puțin mai la stânga, era un băiat zvelt, cu un smoc de păr șaten. Avea umerii largi și încheieturile mâinilor nedefinitivate ale cuiva care nu a atins încă înălțimea finală.

— Asta ești dumneata?

Hodge dădu din cap.

— Și...?

Trebui să se uite de două ori până să mai identifice pe cineva cu atât de tânăr, încât era aproape de nerecunoscut. În cele din urmă, ochelarii îl dădură de gol, și ochii din spatele lor, de un albastru deschis ca apa de mare.

— Luke, zise ea.

— Lucian. Și aici?

Aplecându-se deasupra fotografiei, Hodge îi arătă o elegantă pereche de adolescenți, ambii cu păr negru, fata cu o jumătate de cap mai scundă decât băiatul. Trăsăturile lui erau înghesuite, ca de prădător, aproape crude.

— Cei doi Lightwood, zise el. Iar aici — îi arătă un băiat foarte înalt, cu păr ondulat și negru, cu tenul închis și fața pătrățoasă — Michael Wayland.

— Nu seamănă deloc cu Jace.

— Jace seamănă cu mama lui.

— Asta e, cum ar veni, o fotografie a clasei? întrebă Clary.

— Nu chiar. Este o fotografie a Cercului, făcută în anul în care s-a format. De aceea Valentine, liderul, e în față, iar Luke în dreapta lui — în al doilea după Valentine la conducere.

Clary își întoarse privirea.

— Tot nu înțeleg de ce mama s-ar fi alăturat unei grupări ca asta.

— Trebuie să înțelegi...

— Mă tot pisezi cu asta, izbucni Clary, arțăgoasă. Nu văd de ce ar trebui să înțeleg eu ceva. Dumneata îmi spui adevărul, iar eu fie îl cred, fie nu.

Colțul gurii lui Hodge se strâmbă.

— Cum spui tu.

Se opri puțin, ca să întindă mâna și să-l mângâie pe Hugo, c
plimba țanțoș pe marginea biroului, dându-și importanță.

— Acordurile n-au avut niciodată sprijinul întregului Conclav
miliile cele mai venerabile, mai ales, s-au agățat de vremurile vechi,
repudiații trebuiau uciși. Nu din simplă ură, ci pentru că asta îi
să se simtă mai în siguranță. E mai ușor să abordezi un pericol în
ca grup, nu ca indivizi care trebuie evaluați unul câte unul... și ce
mulți dintre noi cunosc pe cineva care a fost rănit sau ucis de un
diat. Nimic nu se compară, adăugă el, cu absolutismul moral al tin
E ușor, când ești copil, să crezi în bine și în rău, în lumină și întu
Valentine nu și-a pierdut niciodată calitatea asta — nici idealismu
tructiv, nici aversiunea pătimașă pentru orice socotea el „neomen

— Dar pe mama a iubit-o, zise Clary.

— Da, zise Hodge. Pe mama ta a iubit-o. Și a iubit și Idrisul.

— Ce-i așa de grozav în Idris? întrebă Clary, auzindu-și ir
morocănoasă din voce.

— A fost, începu Hodge, dar se corectă, *este* leagănul nefilin
locul unde pot fi așa cum sunt ei în realitate, un loc unde nu e n
nici să te ascunzi, nici să folosești iluzia magică. Un loc binecuv
de Înger. Nu poți spune că ai văzut vreodată un oraș frumos, până
văzut Alicante, cu turnurile sale de sticlă. E mai presus de închip
ta.

În voce i se simțea durere vie. Clary se gândi deodată la visul

— Se țineau vreodată... serate dansante în Orașul de Sticlă?

Hodge clipi des, uitându-se la ea de parcă ar fi fost trezit din
vis.

— În fiecare săptămână. Eu, unul, nu m-am dus niciodată,
mama ta se ducea. Și Valentine.

Chicoti încetișor.

— Eu eram mai mult un șoarece de bibliotecă. Mi-am petrecut zilele în biblioteca din Alicante. Cărțile pe care le vezi aici sunt doar o mică parte din comorile pe care le deține capitala. Mă gândeam că poate mă voi alătura Frăției, într-o bună zi, dar după ceea ce am făcut, firește, că nu m-ar mai primi.

— Îmi pare rău, zise Clary, cu stângăcie.

Mintea îi era încă plină cu amintirea visului ei. *Exista cumva și o fântână arteziană cu o sirenă, acolo unde dansau ei? Iar Valentine era îmbrăcat în alb, încât mama îi putea vedea pecețile de pe piele chiar și prin cămașă?*

— Pot să păstrez asta? întrebă ea, arătând fotografia.

O umbră de șovăială trecu rapid peste chipul lui Hodge.

— Aș prefera să nu i-o arăți lui Jace, zise el. Are destule pe cap și așa fotografii ale tatălui său mort, ieșind acum la iveală.

— Bineînțeles.

O strânse la piept și adăugă:

— Îți mulțumesc.

— Pentru nimic.

Se uită la ea cercetător.

— Ai venit în bibliotecă să mă vezi pe mine sau cu alt scop?

— Mă interesa dacă ai primit vești de la Conclav. Despre Pocal. Și despre mama.

— Am primit un răspuns scurt, în dimineața asta.

Clary sesiză nerăbdarea din propria-i voce când întrebă:

— Au trimis oameni? Vânători de umbre?

Hodge își întoarse privirea de la ea.

— Da, au trimis.

— Și de ce nu s-au cazat aici? întrebă ea.

— Există suspiciunea că Institutul ar fi supravegheat de Valentine. Și cât afli el mai puține, cu atât mai bine.

Îi văzu expresia nefericită și oftă:

— Îmi pare rău că nu-ți pot spune mai multe, Clarissa. Conclavul nu are prea mare încredere în mine, nici până azi. Mi se spune foarte puțin. Aș fi vrut să te pot ajuta.

Exista ceva în tristețea glasului său care o făcea să nu-și mai dorească să insiste să-l descoasă.

— Poți să mă ajuți, zise ea. Nu pot să dorm. Mă gândesc încontinuu. N-ai putea...

— Ah, neliniștea minții! Vocea lui era plină de înțelegere. Poate-i dau ceva pentru asta. Așteaptă aici.

Poțiunea pe care i-o dădu Hodge mirosea plăcut a ienupăr și a fructe. Clary deschise flaconul și-l mirosi de mai multe ori pe drumul înapoi pe culoar. Îl mai avea, din nefericire, încă deschis când intră în dormitorul ei și-l găsi pe Jace tolănit pe pat, uitându-se prin caietul ei de schițe. Cu un mic strigăt de uimire, scăpă flaconul din mână; acesta o lovi de podea, iar lichidul verde-pal se vărsă pe parchet.

— Vai de mine! zise Jace, ridicându-se în capul oaselor, abandonând caietul. Sper că nu era nimic important.

— Era o poțiune de dormit, zise ea cu mânie, împingând flaconul cu vârful piciorului. Acum s-a dus.

— Ce bine era dacă ar fi fost Simon aici! El te-ar fi plictisit până ți-a luat somnul.

Clary n-avea chef să-l apere pe Simon. În loc de asta, se urcă pe pat, luându-și caietul de schițe.

— De regulă nu las pe nimeni să se uite prin ăsta.

— De ce nu? Jace arăta ciufulit, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. Ești o artistă destul de bună. Uneori chiar foarte bună.

— Păi, pentru că... e ca un jurnal. Numai că eu nu cred în cuvinte, cred în imagini, așa că totul e desen. Dar tot intim e.

Se întrebă dacă mărturisirea asta sunase atât de aiurea pe cât bănuia ea.

Jace păru lezat.

— Un jurnal fără nici o schiță de-a mea în el? Unde sunt fanteziile mele? Copertele de roman de dragoste?...

— Chiar *toate* fetele cu care faci cunoștință se îndrăgostesc de tine? întrebă Clary, liniștită.

Întrebarea păru să-l dezumfle, ca un ac înfipt într-un balon.

— Nu e dragoste, zise el, după o scurtă pauză. Cel puțin...

— Ai putea încerca să nu mai fii fermecător tot timpul, zise Clary. Ar putea să fie o ușurare pentru toată lumea.

El se uită în jos, la mâinile lui. Erau deja ca mâinile lui Hodge, ninse de minuțe cicatrice albe, deși pielea lui era tânără și nezbârcită.

— Dacă ești cu-adevărat obosită, te-aș putea adormi eu, zise el. Îți spun o poveste de culcare.

Ea se uită la el:

— Serios?

— Întotdeauna sunt serios.

Ea se întrebă dacă oboseala nu-i făcuse pe amândoi nițel țicniți. Dar el nu arăta obosit. Arăta aproape trist. Ea puse caietul de schițe pe podea și se întinse pe pat, ghemuindu-se pe o parte, cu capul pe pernă.

— De acord.

— Închide ochii.

Ea îi închise. Mai vedea încă lumina lămpii reflectată în spatele pleoapelor ei, ca niște minuscule explozii stelare.

— A fost odată un băiat, zise Jace.

Clary îl întrerupse imediat:

— Un băiat vânător de umbre?

— Bineînțeles.

Pentru o clipă, un amuzament sumbru îi coloră vocea. Apoi pieri.

— Când băiatul avea vreo șase ani, tatăl lui i-a dat un șoim pe care-l chema Soimii sunt păsări răpitoare — ucid păsări, i-a spus tatăl lui. Vânătorii de umbre ai cerului.

Șoimul nu-l plăcea pe băiat, și nici băiatul nu-l plăcea pe șoim. Ciocul lui ascuțit îl făcea agitat, iar ochii lui strălucitori întotdeauna păreau să-l pândească. Se repezea să-l sfâșie cu ciocul și cu ghearele, când se apropia de el — săptămâni în șir mâinile și încheieturile mâinilor i-au fost pline de răni. El nu știa, dar tatăl lui alesese un șoim care trăise în sălbăticie mai bine de un an și, astfel, acum era aproape imposibil de îmblânzit. Dar băiatul a încercat, pentru că tatăl lui îi ceruse să-l facă pe șoim să fie supus, iar el voia ca tatăl lui să fie mulțumit de el.

A stat cu șoimul mereu, ținându-l treaz, vorbindu-i și chiar cântându-i la pian, pentru că o pasăre obosită însemna una mai ușor de dresat. A învățat echipamentul: brățara de picior de care se prinde lesa, capișonul, scota de dirijare, lesa care leagă pasărea de încheietura brațului șoimarului. Ar fi trebuit să țină pasărea cu capul acoperit, ca să nu vadă nimic, dar el nu se putea hotărî s-o facă — în loc de asta, a încercat să stea în locurile unde pasărea îl putea vedea, încercând să atingă și să-i mângâie aripile, dorind ca ea să aibă încredere în el. A hrănit-o din mână și, la început, ea n-a vrut să mănânce. Mai târziu, a mâncat, dar cu atâta sălbăticie, că i-a sfâșiat palma cu ciocul. Dar băiatul era bucuros că făcuse un pas înainte și pentru că voia ca pasărea să cunoască și de-ar fi trebuit s-o hrănească din sângele lui ca să se întâmple asta.

A început să observe că șoimul era frumos, că aripile lui zvelte erau făcute pentru zbor rapid, că era puternic și agil, feroce și blând. Când se lăsa la pământ, se mișca fulgerător. Când învățase să se rotească în aer și să vină înapoi pe brațul lui, băiatul aproape că strigase de bucurie. Uneori, pasărea îi sălta pe umăr și își îngropa ciocul în părul lui. Știa că șoimul îl iubește și, când a fost sigur că nu era doar îmblânzit, ci perfect dresat, s-a dus la tatăl său și i-a arătat ce făcuse, așteptându-se să fie mândru de el.

În loc de asta, tatăl lui a luat pasărea — acum îmblânzită și încrezătoare — în mâinile lui și i-a rupt gâtul.

— Ți-am spus să-l faci să fie supus, a zis tatăl lui și a lăsat să cadă la picioarele lui corpul neînsuflețit al șoimului. Când colo, tu l-ai învățat să te iubească. Șoimii nu sunt meniți să fie animale de casă iubitoare. Sunt feroce și sălbatici, sângeroși și cruzi. Pasărea asta n-a fost dresată; a fost mutilată.

Mai târziu, când tatăl lui l-a lăsat singur, băiatul și-a jelit șoimul până când, în cele din urmă, tatăl lui a trimis un servitor să-i ia pasărea și s-o îngroape. Băiatul n-a mai plâns niciodată de atunci și n-a uitat niciodată ce învățase: că a iubi înseamnă a distruge, iar a fi iubit înseamnă a fi distrus.

Clary, care stătuse nemișcată, abia îndrăznind să respire, se întoarse pe spate și deschise ochii:

— Asta e o poveste îngrozitoare, zise ea, cu indignare.

Jace își ținea genunchii la piept și bărbia sprijinită pe ei:

— Oare? zise el, meditativ.

— Tatăl băiatului e oribil. Asta e o poveste despre un copil abuzat. Ai fi trebuit să mă aștept ca vânătorii de umbre să creadă că genul ăsta de poveste e potrivită să fie spusă seara, înainte de culcare. Și oricare alta care ți-ar da coșmaruri înfiorătoare...

— Uneori, poveștile îți pot da coșmaruri înfiorătoare, zise Jace. Dacă le primești când ești prea tânăr.

Se uită la ea, gânditor. Lumina târzie a după-amiezii pătrundea prin pervaze și făcea ca fața lui să arate precum un portret în contraste. *Chiaroscuro*, gândi ea. Arta umbrelor și a luminii.

— E o poveste bună, dacă stai să te gândești, zise el. Tatăl băiatului încerca doar să-l facă mai puternic. Inflexibil.

— Dar trebuie să înveți și să te îndoiești puțin, zise Clary, cu un căscat. În pofida subiectului poveștii, ritmul vocii lui Jace o făcuse somnoroasă. Altminteri, o să te frângi.

— Nu și dacă ești destul de puternic, zise Jace, cu fermitate.

Întinse mâna și ea îi simți dosul palmei mângâindu-i obrazul; își dădu seama că i se închiseseră ochii. Oboseala îi făcuse oasele lichide;

simțea că ar putea să se scurgă și să dispară. În timp ce aluneca în somn, auzi în minte ecoul cuvintelor: *El mi-a dat tot ce-am vrut. Cai, arme, căți, ba chiar și un șoim de vânătoare.*

— Jace, încercă ea să zică. Dar somnul o prinsese deja în ghearele și o trase în jos și nu mai spuse nimic.

Se deșteptă la îndemnul unei voci:

— Trezește-te!

Clary deschise ochii încet. Îi simțea lipiți, sudați. Ceva o gâdila pe față. Era părul cuiva. Se ridică iute în capul oaselor și se izbi cu fruntea de ceva tare.

— Au! M-ai lovit în cap!

Era o voce de fată. Isabelle. Aprinse veioza de lângă pat și se uită la Clary cu mânie, frecându-și pielea capului. În lumina becului, părea să scânteieze ca luciul apei — purta o fustă lungă, argintie și o bluză fără mâneci cu paiete, iar unghiile îi erau dată cu ojă și-i sclipeau ca niște monede. Șiraguri de mărgele argintii îi erau prinse în părul negru. Arăta ca o zeiță a Lunii. Clary o urî.

— Ei bine, nu te-a pus nimeni să te apleci așa deasupra mea. În bune, m-ai speriat de moarte.

Clary își freca propria țeastă. O durea chiar deasupra sprâncenei.

— Ce vrei, de fapt?

Isabelle îi arătă cerul întunecat al nopții.

— E aproape miezul nopții. Trebuie să plecăm la petrecere, și tu nici nu te-ai îmbrăcat încă.

— O să mă îmbrac tot cu astea, zise Clary, arătând spre jeanșii și hanoracul ei. E vreo problemă?

— Dacă e vreo problemă? Isabelle arăta de parc-ar fi fost gata să leșine. Bineînțeles că e o problemă! Nici un repudiat n-ar purta haine ca alea. Și e o petrecere. O să ieși în evidență ca un cioclu la o nuntă, dacă te îmbraci așa de... comun, sfârși ea, fiind limpede că ar fi vrut să folosească un cuvânt mult mai usturător decât „comun".

— Nu știam că trebuie să ne gătim, zise Clary acră. N-am nici o haină de ocazie la mine.

— Îți împrumut eu.

— O, nu! Clary se gândi la tricourile și jeanșii mult prea mari pentru ea. Vreau să spun, n-aș putea. Serios.

Zâmbetul lui Isabelle sclipea ca și unghiile ei.

— Insist.

— Chiar aș prefera să port totuși hainele mele, protestă Clary, foindu-se în loc stingherită, în timp ce Isabelle o împingea în fața oglinzii în picioare din dormitorul ei.

— Păi, nu poți, zise Isabelle. Arăți ca de vreo optzeci de ani, arăți a mondană.

Clary strânse din fălci, recalcitrantă.

— Nici una dintre hainele tale n-o să mi se potrivească.

— O să vedem.

Clary o urmări pe Isabelle în oglindă, în timp ce scotocea prin debaraua de haine. Camera ei arăta de parcă un glob cu oglinzi explodase în mijlocul ei. Pereții erau negri și sclipeau cu spirale de auriu făcute cu trafaletul. Hainele erau împrăștiate peste tot: pe patul negru mototolite, atârnate pe spetezele jilțurilor de lemn, revărsându-se pe jos din coșurile ei și din șifonierul înalt care masca un perete. Măsuța ei de toaletă, cu rama oglinzii împodobită cu o blană stropită cu roz, era plină de sclipici, țechini și cutii cu farduri și pudră.

— Drăguță cameră, zise Clary, gândindu-se cu dor la pereții săi porocălii de-acasă.

— Mulțumesc. Eu am zugrăvit-o.

Isabelle ieși din debaraua de haine ținând în mână ceva negru și mic, pe care i-l puse în brațe lui Clary.

Acesta ridică rochia, lăsând-o să se desfășoare.

— Arată îngrozitor de mică.

— Se întinde, zise Isabelle. Acum, îmbrac-o.

Grăbită, Clary se retrase în baia micuță, cu pereții vopsiți în albastru-deschis. Se strecură în rochie, trăgând-o pe cap — era strâmtă, cu breteluțe subțiri ca niște spaghete. Încercând să nu tragă prea adânc aer în piept, se întoarse în dormitor, unde Isabelle stătea pe pat, trecându-și o pereche de brățări de gleznă pe picioarele-i încălțate cu sandale.

— Ce noroc că ai sâni așa de mici! zise Isabelle. Eu n-aș putea purta niciodată rochia asta fără sutien.

Clary se încruntă.

— E prea scurtă.

— Nu e scurtă. E bună, zise Isabelle, mergând în jurul patului și căutând pe sub el cu piciorul. Scoase o pereche de cizme și niște ciorapi negri de plasă. Poftim, poți purta astea la ea. O să te facă să pari mai înaltă.

— Corect, pentru că după ce că am pieptul plat, sunt și pitică.

Clary trase de tivul rochiei în jos. Abia îi ajungea la coapse. Ea purta rareori fuste, cu atât mai puțin scurte, așa că să-și expună acum atât de mult picioarele era alarmant.

— Dacă asta e scurtă pentru mine, cât de scurtă e pentru tine? ceru ea cu voce tare, s-o audă Isabelle.

Isabelle rânji:

— Pentru mine e bluză.

Clary se prăbuși pe pat și își puse ciorapii și cizmele. Cizmele îi erau cam largi pe pulpe, dar nu se strângeau la gleznă. Le strânse șireturile până sus și se ridică, privindu-se în oglindă. Combinația de rochie scurtă neagră, ciorapi de plasă și cizme înalte cu toc cui era foarte tare, trebuia să recunoască. Singurul lucru care-o strica era...

— Părul, zise Isabelle. Trebuie să-l aranjăm. Musai. Stai jos.

Îi arătă imperios către scăunelul de la măsuța de toaletă. Clary se așeză și strânse din ochi, când Isabelle îi smuci părul despletindu-l fără pic de blândețe —, i-l pieptănă și înfipse în el niște agrafe. Deschise ochii tocmai când un burete cu pudră o izbi în plină față, împrăștiind un nor dens de sclipici. Clary tuși și se uită urât la Isabelle.

Cealaltă fată râse.

— Nu te uita la mine. Uită-te la tine.

Aruncând o privire în oglindă, Clary văzu că Isabelle îi strânsese părul într-un vârtej elegant în vârful capului, unde-l prinsese cu agrafe ținătoare. Asta îi aminti deodată de visul ei, părul greu care-i apăsa pe creștet în timp ce dansa cu Simon... Se foi în loc, agitată.

— Nu te ridica încă, zise Isabelle. N-am terminat. Luă un creion dermatograf. Deschide ochii.

Clary căscă larg ochii, ceea ce-i prinse bine, căci îi împiedică lacrimile să curgă.

— Isabelle, pot să te întreb ceva?

— Firește, zise Isabelle, mânuind expert dermatograful.

— Alec e gay?

Încheietura lui Isabelle se smuci. Dermatograful alunecă, trasând peste tâmplă o dâră lungă, neagră, de la colțul ochiului lui Clary până la rădăcina părului.

— Oh, la dracu', zise Isabelle, punând creionul jos.

— E-n regulă, zise Clary, ducându-și mâna la ochi.

— Nu, nu e.

Isabelle părea gata să plângă, în timp ce scotocea printre grămezile de fleacuri de pe măsuța de toaletă. În cele din urmă, scoase un șomoiog de vată, pe care i-l întinse lui Clary.

— Tine. Folosește ăsta.

Se așeză pe marginea patului, brățările de la glezną zornăind, și se uită la Clary, prin părul ei.

— De unde ai ghicit? întrebă ea, în cele din urmă.

— Eu...

— Categoric nu trebuie să mai spui nimănui, zise Isabelle.

— Nici măcar lui Jace?

— Mai ales nu lui Jace!

— Bine. Clary își auzi vocea rigidă. Nu mi-am dat seama că e așa o mare nenorocire.

— Ar fi, pentru părinții mei, zise Isabelle, liniștit. L-ar renega și l-ar arunca afară din Conclav...

— Cum, nu poți fi gay și vânător de umbre?

— Nu există nici o regulă oficială pentru asta. Dar oamenilor nu le place. Vreau să spun, nu atât celor de vârsta noastră... cred, adăugă ea cu nesiguranță, iar Clary își aminti cât de puțini indivizi de vârsta ei întâlnise de fapt Isabelle. Dar celor din generațiile mai vechi, nu. Dacă se întâmplă, nu vorbești despre asta.

— Oh, zise Clary, dorindu-și să nu fi deschis subiectul niciodată.

— Îl iubesc pe fratele meu, zise Isabelle. Aș face orice pentru el. Dar în treaba asta nu pot face nimic.

— Cel puțin, te are pe tine, zise Clary stingherită și se gândi o clipă la Jace care credea că dragostea este ceva care te distruge. Chiar crezi că Jace... ar avea ceva împotrivă?

— Nu știu, zise Isabelle, pe un ton care sugera că nu mai voia să continue discuția. Dar nu eu trebuie să aleg.

— Așa e, zise Clary.

Se aplecă spre oglindă, folosind bucățica de vată pe care i-o dăduse Isabelle ca să-și șteargă excesul de dermatograf de la ochi. Când se dădu înapoi, aproape că scăpă șomoiogul din mână de surpriză. Ce-i făcuse Isabelle? Pomeții îi păreau ascuțiți și colțuroși, ochii adânci, misterioși și de un verde luminos.

— Semăn cu mama, zise ea, uluită.

Isabelle ridică din sprâncene.

— Ce? Prea bătrână? Atunci, cu mai mult sclipici...

— Nu mai vreau sclipici, se grăbi Clary să zică. Nu, e bine. Îmi place.

— Perfect. Isabelle sări în picioare și brățările de la glezne scoaseră un clinchet. Hai să mergem.

— Trebuie să trec prin camera mea, ca să iau ceva, zise Clary, ridicându-se la rândul ei. Și... am nevoie de vreo armă? Tu ai?

— Eu am destule. Isabelle zâmbi, pocnind din picioare și simțindu-și brățările de la glezne ca zurgălăii de Crăciun. Astea, de pildă. Cel de la stângul e de aur, care este otrăvitor pentru demoni, iar cel de la dreptul e de fier sfințit, în caz că dau peste vreun vampir nepieptănos sau chiar peste vreun spirit al naturii — spiritele nu suportă fierul. Amândouă au rune puternice gravate pe ele, așa că pot să dau gata pe oricine cu o lovitură de picior.

— Vânătoarea de demoni și moda, zise Clary. Nu m-aș fi gândit niciodată că merg împreună.

Isabelle râse tare:

— N-o să-ți vină să crezi!

Băieții le așteptau în vestibul. Erau îmbrăcați în negru, chiar și Simon, care avea o pereche de pantaloni puțin prea mare și în propria lui bluză, întoarsă pe dos ca să ascundă logo-ul trupei sale de rock. Stătea stinghere mai într-o parte, în vreme ce Jace și Alec se sprijineau leneș de zid, arătând plictisiți. Simon își ridică ochii când Isabelle păși în vestibul, cu biciul ei de aur încolăcit pe mână și lănțugurile de la gleznă scoțând clinchete de clopoței. Clary se aștepta să fie înmărmurit — Isabelle era cu adevărat fabulos —, dar ochii lui trecură de ea spre Clary, unde se opriră cu uimire.

— Ce e asta? întrebă el, îndreptându-și umerii. Ce porți, vreau să spun.

Clary se uită în jos, la ea însăși. Își aruncase pe umeri o jachetă, ca să fie mai puțin dezbrăcată, și își luase sacul din camera de zi. Îl atârnase pe umăr, simțindu-l săltând familiar între omoplați. Dar Simon nu se uita la sacul ei de umăr; se uita la picioarele ei, de parcă nu le mai văzuse niciodată până atunci.

— E o rochie, Simon, zise Clary sec. Știu că nu mă îmbrac prea des cu așa ceva, și totuși.

— E prea *scurtă*, zise el, buimăcit.

Chiar și pe jumătate în haine de vânător de demon, gândi Clary, el arăta ca genul de băiat care ar veni la tine acasă să te ia la întâlnire și ar fi politicos cu părinții și drăguț cu animăluțele tale de companie.

Jace, pe de altă parte, arăta ca genul de băiat care ar veni la tine acasă și ar arde-o din temelii, în semn de protest.

— Îmi place rochia, zise el, fără să se dezlipească de perete.

Ochii lui se plimbară leneș asupra ei de sus până jos, ca mângâierile de lăbuțe ale unei pisici.

— I-ar mai trebui totuși ceva.

— Deci acum ești și expert într-ale modei?

Vocea îi era nesigură — el stătea foarte aproape de ea, destul de aproape cât să-i poată simți căldura corpului și mirosul slab, de ars, de la pecețile proaspăt aplicate.

El scoase ceva din buzunarul jachetei și i-l întinse. Era un pumnal lung și subțire, într-o teacă de piele. Mânerul pumnalului era împodobit cu o singură piatră roșie, sculptată în formă de trandafir.

Ea clătină din cap:

— Nici măcar n-aș ști cum să-l folosesc...

El i-l apăsă în palmă, strângându-i degetele în jurul lui.

— Ai să înveți. Își coborî glasul: Ai asta în sânge.

Ea își trase încet mâna înapoi:

— Bine.

— Aș putea să-ți dau o teacă de coapsă ca să-l pui în ea, se oferi Isabelle. Am tone.

— ÎN NICI UN CAZ! zise Simon.

Clary îi aruncă o privire agasată.

— Mersi, dar chiar nu sunt genul de fată să umble cu o teacă pe coapsă.

Puse pumnalul în buzunarul exterior al sacului de umăr.

După ce îl închise, își ridică privirea și-l văzu pe Jace urmărind printre gene.

— Și, încă un lucru, zise el.

Întinse mâna și-i scoase agrafele scânteietoare din păr, astfel încât părul îi căzură în bucle calde și grele pe lângă gât. Senzația părului îi gâdila pielea goală era neobișnuită și ciudat de plăcută.

— Mult mai bine, zise el, iar ea se gândi, de data asta, că vocea lui fusese ușor nesigură.

12

Petrecerea mortului

Cu ajutorul indicațiilor de pe invitație, ajunseră într-o mai zonă industrială din Brooklyn, unde străzile erau mărginite de fabri și depozite. Unele, văzu Clary, fuseseră transformate în studiouri artiști și în galerii de artă, dar tot mai păstraseră un aer deloc îmbi în formele lor pătrate, înalte, afișând doar câteva ferestre astupate grilaje metalice.

Porniseră pe jos de la stația de metrou, Isabelle navigând cu Sera rul care părea să aibă incorporat un soi de hartă. Simon, care se dă în vânt după gadgeturi, era fascinat — sau cel puțin pretindea că Se zorul era acela care-l fascinase. Sperând să-i evite, Clary rămase mai urmă când traversară un parc mic, a cărui iarbă prost întreținută pârlită de arșița verii. În dreapta ei, turlele unei biserici luceau cenu și negre pe fundalul cerului nopții lipsit de stele.

— Ține pasul cu grupul, spuse o voce iritată la urechea ei.

Era Jace, care se oprise s-o aștepte și acum mergea lângă ea.

— N-am chef să fiu silit să mă uit tot timpul în spate, ca să mă asigur că nu ți s-a întâmplat nimic.

— Atunci nu te osteni.

— Ultima oară când te-am lăsat singură, te-a atacat un demon, îi atrase el atenția.

— Ei bine, cu siguranță m-ar enerva să-ți întrerupi plăcuta plimbare nocturnă din cauza morții mele subite.

El păru nedumerit.

— Există o graniță fragilă între sarcasm și ostilitate propriu-zisă, iar tu se pare că ai trecut-o. Care-i treaba?

Ea își mușcă buza.

— În dimineața asta, niște tipi ciudați și înfiorători au făcut săpături în creierul meu. Acum o să mă întâlnesc cu tipul ciudat și înfiorător care a săpat cel dintâi în creierul meu. Dacă n-o să-mi placă ce găsește?

— Ce te face să crezi că n-o să-ți placă?

Clary își dezlipi părul de pe pielea nădușită.

— Urăsc când îmi răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare.

— Ba nu, dimpotrivă, crezi că e fermecător. Oricum, nu ți-ar plăcea mai degrabă să știi adevărul?

— Nu. Adică, poate. Nu știu.

Oftă.

— Tie ți-ar plăcea?

— Asta e strada! strigă Isabelle din fața lor, aproape de următoarea intersecție.

Se aflau pe un bulevard îngust, mărginit de vechi depozite, deși majoritatea purtau acum semne de locuințe private: jardiniere cu flori la ferestre, perdele de dantelă fluturând în briza jilavă a nopții, tomberoane de plastic numerotate înghesuite pe trotuar. Clary își încordă privirea, dar nu putea nicicum să-și dea seama dacă era aceeași stradă pe care o văzuse în Orașul Oaselor — în viziunea ei, fusese aproape îngropată sub zăpadă.

Simți degetele lui Jace atingându-i ușor umărul.

— Categoric. Întotdeauna, murmură el.

Ea se uită pieziș la el, fără să înțeleagă.

— Ce?

— Adevărul, zise el. Aș prefera...

— Jace!

Era Alec. Stătea pe trotuar, nu departe de ei; Clary se întrebă de vocea lui sunase atât de tare.

Jace se întoarse, mâna lui căzând de pe umărul ei.

— Da?

— Cred că suntem în locul potrivit, nu?

Alec arăta spre ceva ce Clary nu putea vedea; era ascuns după mașină mare, neagră.

— Ce-i aia?

Jace se duse lângă Alec; Clary îl auzi râzând. Ocolind mașina, vă la ce se uitau ei: mai multe motociclete, înguste și argintii, cu negre, prelungi. Tuburi și țevi cu aspect uleios se strecurau în sus jurul lor, împletindu-se ca venele. Dădeau senzația de ceva organ precum bio-creaturile dintr-o pictură de Giger[1].

— Vampiri, zise Jace.

— Mie mi se par motociclete, zise Simon, venind lângă el Isabelle alături.

Ea se încruntă văzând motocicletele.

— Sunt, dar au fost modificate ca să se deplaseze cu energie nică, explică ea. Le folosesc vampirii — îi ajută să meargă mai r noaptea. Nu e strict conform Codexului, dar...

— Am auzit de motociclete care pot zbura, zise Alec, infla Vorbea ca Simon despre un nou joc video. Sau care devin inv doar întorcând un întrerupător. Sau care merg pe sub apă.

[1] Hans Rudolf „Ruedi" Giger (n. 1940) – pictor, sculptor și designer elvețian; a obținut Oscarul pentru cele mai bune efecte vizuale cu decorul prarealiste din filmul *Alien* (1979).

Jace sări de pe bordură și dădu târcoale motocicletelor, examinându-le. Întinse mâna și o mângâie pe una dintre ele, pe șasiul zvelt. De o latură, erau pictate niște cuvinte, cu argintiu: NOX INVICTUS.

— Noapte victorioasă, traduse el.

Alec se uita ciudat la el.

— Ce faci?

Lui Clary i se păru că-l vede pe Jace strecurându-și mâna înapoi, în buzunar.

— Nimic.

— Atunci, grăbiți-vă, zise Isabelle. Nu m-am gătit atâta ca să mă uit la voi cum vă pierdeți timpul în canal cu niște motociclete.

— Sunt frumoase, zise Jace, sărind înapoi pe trotuar. Trebuie să recunoști.

— Bine, recunosc, zise Isabelle, care nu părea înclinată să recunoască nimic. Acum, grăbiți-vă!

Jace se uita la Clary.

— Clădirea asta, zise el, arătând spre depozitul de cărămidă roșie, era ea cu pricina?

Clary suspină.

— Cred că da, zise, cu îndoială. Toate arată la fel.

— E o singură cale să aflăm, zise Isabelle, urcând treptele cu pași apăsați. Ceilalți o urmară, strângându-se unul într-altul în gangul de intrare urât mirositor. Un bec atârna de un cablu, luminând o ușă grea, cu întăriturile de fier, și un șir de sonerii de apartament, de-a lungul peretelui din stânga. Numai una avea scris numele deasupra ei: Fray.

Isabelle apăsă pe butonul soneriei. Nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou. Se pregătea să apese a treia oară, când Alec o prinse de încheietură:

— Nu fi prost crescută! zise el.

Ea îl fulgeră cu privirea:

— Alec...

Ușa se deschise brusc.

Un bărbat uscățiv stătea în prag și îi cerceta curios. Isabelle își recăpătă prima stăpânirea de sine, afișând un zâmbet strălucitor.

— Magnus? Magnus Bane?

— S-ar putea să fiu eu acela.

Bărbatul care stătea în cadrul ușii era înalt și slab ca o zăbrea, cu părul ca o coroană de țepi negri și deși. Clary ghici după arcuirea ochilor somnoroși și după tenta aurie a pielii sale uniform bronzate că era pe jumătate asiatic. Era îmbrăcat în jeanși și o bluză neagră, acoperită de zeci de catarame metalice. Ochii lui erau încondeiați gros cu kohl negru sclipitor ca o mască de raton, iar buzele vopsite cu o nuanță închisă de albastru. Își trecu o mână încărcată de inele prin păr și-i privi gânditor.

— Copii de nefilimi, zise el. Ca să vezi. Nu-mi amintesc să fi fost invitat.

Isabelle scoase invitația și o flutură ca pe un steag alb.

— Am eu o invitație. Aceștia — arătă spre restul grupului cu un gest amplu — sunt prietenii mei.

Magnus culese invitația din mâna ei și se uită la ea cu dezgust pretențios.

— Trebuie să fi fost beat, zise el. Deschise larg ușa: Intrați. Și încercați să nu omorâți pe nici unul dintre oaspeții mei.

Jace se vârî în cadrul ușii, țintuindu-l pe Magnus cu privirea.

— Nici dacă unul dintre ei varsă băutura pe pantofii mei noi?

— Nici atunci.

Mâna lui Magnus țâșni atât de iute, că nu se văzu decât un tremur al aerului. Îi smulsese stela din mâna lui Jace — Clary nici nu-și dădu seama că o avusese în mână — și o ținu sus. Jace păru ușor rușinat.

— Cât despre asta, zise Magnus, strecurând-o înapoi în buzunarul jeanșilor lui Jace, ține-o în nădragii tăi, vânătorule de umbre.

Magnus rânji și porni să urce scările, lăsându-l pe Jace — care avea un aer uluit — să țină ușa.

— Haideți, zise el, făcându-le celorlalți semn să intre. Până nu crede cineva că e petrecerea mea.

Ei trecură pe lângă Jace, râzând nervos. Numai Isabelle se opri, clătinând din cap:

— Încearcă să nu-l calci pe bătături, te rog. Că n-o să ne mai ajute.

Jace luă o mină plictisită:

— Știu ce fac.

— Sper.

Isabelle se răsuci, înfoindu-și fusta, și intră.

Apartamentul lui Magnus se afla în vârful unei scări lungi, cu trepte înguste și șubrede. Simon se grăbi s-o prindă din urmă pe Clary, care remarcă că pusese mâna pe balustradă să se sprijine. Era lipicioasă, unsă cu ceva care lumina slab, de un verde grețos.

— Căh! făcu Simon și-i oferi un colț de-al tricoului său ca să se șteargă pe mână.

Ea îl folosi.

— E totul în regulă? Pari… distrată.

— Arată atât de familiar! Magnus, vreau să spun.

— Crezi că e și el la St. Xavier?

— Foarte amuzant.

Se uită la el acru.

— Ai dreptate. E prea bătrân ca să fie elev. Cred că l-am avut la limbi, anul trecut.

Clary râse tare. Numaidecât, Isabelle veni lângă ea, suflându-i în ceafă.

— Am pierdut ceva amuzant? Simon?

Simon avu amabilitatea să pară stingherit, dar nu spuse nimic. Clary murmură:

— N-ai pierdut nimic, și rămase în urma lor.

Cizmele cu talpă groasă, pe care i le dăduse Isabelle, începuseră să-i facă dureri de picioare. Când ajunse în capul scării, deja șchiopăta, dar uită de durere de îndată ce trecu de pragul ușii de la intrare.

Mansarda era uriașă și aproape lipsită de mobilier. Ferestrele de la podea până-n tavan erau acoperite de un strat gros de murdărie și de sea, oprind cea mai mare parte din lumina felinarelor de pe stră Stâlpi mari de metal, înfășurați cu beculețe colorate, susțineau un tav arcuit, afumat. Uși scoase din balamale și puse peste tomberoane tablă ondulată închipuiau un bar improvizat într-un capăt al încăpe O femeie cu piele liliachie, într-o bustieră metalică, aranja băuturi de-a lungul barului în pahare înalte, strident colorate, care împrumut culoarea lichidului din ele: roșu-sângeriu, albastru-cianotic, verde-ver Chiar și pentru un barman din New York lucra cu o uluitoare rapi tate, eficientă — probabil ajutată de faptul că avea și o a doua pere de brațe lungi, grațioase, pe lângă cea dintâi. Lui Clary îi aminti de d tuia zeiței indiene a lui Luke.

Și ceilalți invitați erau la fel de neobișnuiți. Un băiat atrăgător, păr ud, verde-negricios, îi rânji peste o tavă de lemn pe care părea să pește crud. Dinții lui erau ascuțiți și inegali, ca de rechin. Lângă el stă o fată cu păr lung, blond-murdar, împletit cu flori. Pe sub poalele chiei sale scurte, verzi, se vedeau picioarele palmate, ca de broască. grup de tinere femei, atât de palide, încât Clary se întrebă dacă nu date cu fond de ten alb de scenă, sorbeau un lichid stacojiu pare ca să fi fost vin din pahare înalte de cristal. Mijlocul încăperii era lipsit de trupuri care dansau în ritmul muzicii beat care bubuia din pereți. Clary nu putea zări nicăieri trupa de interpreți.

— Îți place petrecerea?

Se întoarse și-l văzu pe Magnus, sprijinit leneș de unul dintre stâl Ochii lui străluceau în întuneric. Privind în jur, văzu că Jace și Isa dispăruseră, înghițiți de mulțime.

Încercă să zâmbească.

— E cu o ocazie anume?

— Ziua pisicii mele.

— Oh! Aruncă o privire în jur. Unde-i pisica dumitale?

El se desprinse de stâlp, cu un aer solemn:

— Nu știu. A fugit.

Clary fu scutită de replică, pentru că reapărură Jace și Alec. Alec părea posomorât, ca de obicei. Jace purta la gât o ghirlandă de floricele galbene și părea mulțumit de el însuși.

— Unde sunt Simon și Isabelle? întrebă Clary.

— Pe ringul de dans, îi arătă Jace.

Abia de-i putea zări, într-o parte a masei compacte de trupuri. Simon făcea ce făcea el de obicei în chip de dans, și anume sălta în sus și în jos pe vârfurile picioarelor, arătând stingherit. Isabelle se strecura lasciv în jurul lui, sinuoasă ca un șarpe, plimbându-și degetele peste pieptul lui. Se uita la el de parcă avea de gând să-l târască într-un colț ca să facă sex. Clary își prinse trupul în brațe, brățările lovindu-se între ele zăngănind. *Dacă dansează și mai aproape unul de altul, nu va mai trebui să meargă într-un colț să facă sex.*

— Ascultă, zise Jace, întorcându-se spre Magnus, chiar trebuie să vorbim despre…

— MAGNUS BANE!

Vocea groasă, tunătoare, aparținea unui bărbat surprinzător de scund, de vreo treizeci de ani. Era îmbrăcat în mușchi, cu țeasta rasă chilug și avea un barbișon ascuțit. Ridică un deget tremurător la Magnus:

— Cineva tocmai a turnat agheasmă în rezervorul motocicletei mele. Inutilă praf. Distrusă. Toate țevile s-au topit.

— S-au topit? murmură Magnus. Ce cumplit!

— Vreau să știu cine a făcut-o.

Omul își dezveli dinții, arătându-și caninii lungi și ascuțiți. Clary se holbă la ei, fascinată. Nu arătau deloc cum își închipuise ea colții de vampir; aceștia erau la fel de subțiri și de ascuțiți ca niște ace.

— Parcă jurasești că n-o să fie nici un om-lup aici, în noaptea asta, spuse.

— Eu n-am invitat pe nici unul dintre Copiii Lunii, zise Magnus, studiindu-și unghiile scânteietoare. Tocmai din pricina micii voastre dușmănii prostești. Dacă vreunul dintre ei a hotărât să-ți saboteze

motocicleta, atunci nu era oaspetele meu și, prin urmare... Îi o zâmbet cuceritor: ...nu e responsabilitatea mea.

Vampirul mugi de furie, împungând prin aer cu degetul spr nus:

— Vrei să-mi spui că...

Degetul arătător strălucitor al lui Magnus zvâcni doar pu de puțin, încât Clary aproape că se întrebă dacă nu cumva d păruse ei că se mișcase. La mijlocul răcnetului, vampirul icni și mâinile la gât. Dădea din gură, dar nu-i ieșea nici un sunet.

— Prezența ta a devenit obositoare, zise Magnus leneș, deș ochii foarte larg.

Clary observă, cu o tresărire de surpriză, că pupilele erau fante verticale, ca de pisică.

— Acum, pleacă.

Își deschise degetele mâinii, iar vampirul se întoarse pe călc de prompt ca și când l-ar fi apucat cineva de umeri și l-ar fi r loc. Merse hotărât înapoi în mulțime, îndreptându-se către ușă

Jace fluieră în barbă.

— Asta a fost impresionant.

— Te referi la micul acces de furie de adineauri? Magnus l privirea în tavan. Știu. Care e problema ei?

Alec scoase un sunet gutural. După un moment, Clary îl re drept râs. *Ar trebui să practice asta mai des.*

— Noi am pus agheasma în rezervorul lui de benzină, știi,

— ALEC, zise Jace, tacă-ți fleanca.

— Am bănuit, zise Magnus, părând amuzat. Sunteți niște m bedei răzbunători, nu-i așa? Știți că motocicletele lor merg cu demonică. Mă îndoiesc c-o să fie în stare s-o mai repare.

— O lipitoare cu mijloc de locomoție fantezist mai puțin, zi Îmi sângerează inima.

— Am auzit că unii dintre ei își pot face motocicletele să zb terveni Alec, care părea pentru prima oară însuflețit; aproape că

— Simple scorneli, zise Magnus, cu ochii lui de pisică strălucitori. Deci de-asta ați vrut să dați buzna la petrecerea mea? Doar ca să stricați bicicleta unui suge-sânge?

— Nu. Jace era din nou pus pe treabă. Trebuie să stăm de vorbă cu dumneata. Preferabil undeva mai retras.

Magnus ridică din sprânceană. *La naiba*, gândi Clary, *încă unul.*

— Am necazuri cu Conclavul?

— Nu, răspunse Jace.

— Probabil că nu, zise Alec. Au!

Se uită mânios la Jace, care-l lovise scurt în gleznă.

— Nu, repetă Jace. Putem vorbi cu dumneata aparte de clauzele Codexului. Dacă ne ajuți, tot ce vei spune va rămâne confidențial.

— Și dacă nu vă ajut?

Jace își deschise brațele în lături. Runele tatuate pe palmele sale ieșiau în evidență, puternic reliefate și negre.

— Poate că nu se întâmplă nimic. Poate că urmează o vizită din Orașul Tăcut.

Glasul lui Magnus era miere turnată peste așchii de gheață:

— Îmi dai cu adevărat de ales, micule vânător de umbre.

— Nu-ți dau deloc de ales, zise Jace.

— Da, zise magicianul. Exact asta spuneam și eu.

Dormitorul lui Magnus era o explozie de culoare: cearșafurile și cuvertura întinse peste o saltea de pe podea erau galben-canar, o măsuță rotundă, pe care erau etalate mai multe borcănașe de vopsele și cosmetice decât pe a lui Isabelle, era de un albastru-electric. Draperii de mătase în toate culorile curcubeului acopereau ferestrele înalte din podea până-n tavan, iar pe jos era așternut un covor de lână gros și bleu.

— Frumoasă cameră, zise Jace, trăgând la o parte o draperie cu falduri grele. Bănuiesc că se plătește bine, fiind Înaltul Magician din Brooklyn?

— Se plătește, zise Magnus. Nu atât cât să-mi acopăr asigurările de sănătate, totuși. Nu și stomatologul.

Închise ușa în urma lui și se sprijini cu spatele de ea. Când își încrucișă brațele la piept, tricoul i se ridică, descoperind o fâșie din abdomenul plat, ca de aur, nemarcat de buric.

— Deci, începu el, ce-aveți în micile voastre minți necinstite?

— De fapt, nu ei, zise Clary, găsindu-și glasul mai înainte să poată răspunde Jace. Eu sunt cea care voiam să stau de vorbă cu dumneata.

Magnus își întoarse spre ea ochii neomenești.

— Tu nu ești una de-a lor, zise el. Nu ești de-a Conclavului. Deși poți vedea Lumea Invizibilă.

— Mama a fost de-a Conclavului, zise Clary. Era prima oară când îi spunea cu voce tare și știa că era adevărat. Dar mie nu mi-a spus niciodată. A păstrat secret. Nu știu de ce.

— Atunci, întreab-o.

— Nu pot. Nu… Clary șovăi. Nu mai e.

— Și tatăl tău?

— A murit înainte să mă fi născut eu.

Magnus pufni, iritat:

— Cum a spus odată Oscar Wilde, „Să pierzi un părinte, asta poate fi considerată o nenorocire. Să-i pierzi pe amândoi, e curată neglijență".

Clary îl auzi pe Jace scoțând un șuier, de parcă și-ar fi tras aerul printre dinți. Ea zise:

— Nu mi-am pierdut mama. A fost luată de lângă mine. De Valentine.

— Nu cunosc nici un Valentine, zise Magnus, dar ochii îi pâlpâiau ca flăcările lumânărilor, iar Clary știu că mințea. Îmi pare rău pentru ciudatele circumstanțe, dar nu văd ce legătură este între acestea și persoana mea. Dacă mi-ai putea spune…

— Nu-ți poate spune, pentru că nu-și amintește, zise Jace tăios. Cineva i-a șters amintirile. Așa că am fost în Orașul Tăcut ca să vedem

pot Frații să-i extragă din cap. Și-au obținut două cuvinte. Bănuiesc pe cele care.

Urmă o scurtă tăcere. În cele din urmă, colțurile gurii lui Magnus se ridicară. Zâmbetul lui era amar.

— Semnătura mea, zise el. Am știut că a fost o nechibzuință de când am făcut-o. Un act de trufie nemăsurată...

— Mi-ai *semnat* mintea? zise Clary, nevenindu-i să creadă.

Magnus ridică o mână și trasă din flăcări contururile literelor prin care. Când își lăsă mâna jos, literele rămaseră plutind, învăpăiate și aurii, până liniile ochilor pictați și ale gurii sale să ardă cu lumina reflectată. MAGNUS BANE.

— Am fost mândru de lucrarea pe care-am făcut-o asupra ta, zise el încet, uitându-se la Clary. Atât de curată! Perfectă! Tot ce vedeai aveai văzut chiar în clipa în care vedeai. Nici o imagine de pixie, de goblin sau de insectă cu picioare lungi n-avea să rămână să-ți tulbure somnul muritoare nevinovată. Așa a vrut ea să fie.

Vocea lui Clary îi trăda tensiunea:

— Cine a vrut să fie așa?

Magnus oftă și, la atingerea răsuflării lui, literele de foc se prefăcură în scrum arzând mocnit și se cernură, dispărând. În cele din urmă, el — și, cu toate că ea n-avea să fie surprinsă, cu toate că știuse exact ceea ce el să spună, tot simți cuvintele ca pe o lovitură drept în inimă.

— Mama ta, zise el.

13

MEMORIA PAGINILOR ALBE

— MAMA MI-A FĂCUT MIE UNA CA ASTA? ÎNTREBĂ CLARY, DAR indignarea și surprinderea ei nu sunaseră convingător nici măcar pentru urechile ei.

Privind în jur, văzu mila din ochii lui Jace, dintr-ai lui Alec... până și Alec ghicise și îi părea rău pentru ea.

— De ce?

— Nu știu. Magnus își întinse în lături mâinile lungi și albe. Nu-i treaba mea să pun întrebări. Eu fac ceea ce sunt plătit să fac.

— În limitele prevăzute de Codex, îi reaminti Jace, cu vocea catifelată ca blana de pisică.

Magnus își înclină capul:

— În limitele prevăzute de Codex, firește.

— Așadar, Codexul nu are nimic împotriva acestei... acestei violări a minții? întrebă Clary, cu amărăciune.

Fiindcă nimeni nu-i răspunse, se lăsă să cadă pe marginea patului lui Magnus.

— A fost numai o dată? A fost ceva anume pe care ea voia să-l uit? Nu ce era?

Magnus se duse agitat spre fereastră.

— Nu cred că înțelegi. Prima oară când te-am văzut, tu trebuie să fi avut vreo doi ani. Mă uitam afară, pe fereastra asta — bătu în geam, ștergând o ploaie deasă de praf și de vopsea scorojită —, și am văzut-o venind grăbită pe stradă, ținând ceva înfășurat într-o pătură. Am rămas surprins când s-a oprit la ușa mea. Părea atât de obișnuită, atât de umană.

Lumina lunii îi arginta profilul ca de șoim.

— A desfăcut pătura când a intrat pe ușa mea. Înăuntru erai tu. Te-a pus pe podea și tu ai început să explorezi prin jur, ridicând diverse lucruri în mână, trăgându-mi pisica de coadă — ai țipat ca o banshee când te-a zgâriat pisica, așa că am întrebat-o pe mama ta dacă *erai* pe jumătate banshee. Ea n-a râs.

Se opri. Cu toții îl priveau acum intens, până și Alec.

— Mi-a spus că ea era vânător de umbre. N-avea nici un rost să mintă în privința asta; pecețile Codexului o dădeau de gol chiar și după ce, cu timpul, s-au mai șters, ca niște cicatrice subțiri de argint pe piele. Le vedeau când se mișca.

Își trecă la ochi, peste machiajul sclipitor.

— Mi-a spus că sperase să te fi născut cu un Ochi Interior orb — unii vânători de umbre trebuie învățați să vadă Lumea din Umbră. Însă te surprinsese în după-amiaza aceea necăjind un pixie, care se încurcase într-un gard viu. A știut atunci că puteai *să vezi*. Așa că m-a întrebat dacă era posibil să te orbesc, să-ți blochez Vederea.

Clary scoase un sunet slab — un sunet chinuit pe care-l făcuse aerul când afară din piept —, dar Magnus continuă fără remușcări:

— I-am spus că, în urma ciuntirii acelei părți din mintea ta, s-ar putea să rămâi vătămată, probabil alienată. Ea n-a plâns. Nu era genul de femeie care să plângă prea ușor, mama ta. M-a întrebat dacă mai era vreo altă cale și i-am spus că puteai fi făcută să uiți acele părți din

Lumea din Umbră pe care le puteai vedea, chiar în momentul în c
le vedeai. Singurul impediment era că trebuia să vină la mine, din
în doi ani, când vraja începea să slăbească.

— Și a venit? întrebă Clary.

Magnus dădu din cap.

— Te-am revăzut la fiecare doi ani, de-atunci de când te văzu
prima oară — te-am urmărit crescând. Tu ești singurul copil pe c
l-am privit vreodată crescând în felul acesta, știi. În general, cu o în
letnicire ca a mea, nu ești prea bine primit în preajma copil
oamenilor.

— Deci ai recunoscut-o pe Clary când am intrat, zise Jace. Treb
s-o fi recunoscut.

— Bineînțeles că da. Magnus părea exasperat. Și, de asemenea,
avut un șoc. Dar voi ce-ați fi făcut în locul meu? Ea nu mă cunoș
N-ar fi trebuit să mă cunoască. Prin simplul fapt că se afla aici însem
că vraja începuse să se destrame — și, într-adevăr, ar fi trebuit să ne
tâlnim din nou în urmă cu o lună. Chiar am venit eu pe la voi, că
m-am întors din Tanzania, dar Jocelyn mi-a spus că vă certaserăți și că
fugiseși de-acasă. Mi-a spus că mă va suna când te vei întoarce, dar...
ridică din umeri cu eleganță — ...n-a mai sunat.

Amintirea, ca un duș rece, îi furnică pielea lui Clary. Își amintea
stătea în foaier, lângă Simon, străduindu-se să-și aducă aminte cevi
licărea la marginea memoriei... *Mi s-a părut că văd pisica lui Mad
Dorothea, dar cred că doar mi-a jucat lumina o festă.*

Dar Dorothea nu avea pisică.

— Ai fost acolo, în ziua aceea, zise Clary. Te-am văzut ieșind d
apartamentul lui Dorothea. Îmi aduc aminte de ochii dumitale.

Magnus arăta gata să toarcă pisicește.

— Sunt o figură memorabilă, e adevărat, se fudulì el. Apoi clăti
din cap: N-ar fi trebuit să-ți aduci aminte de mine, zise. Am aruncat
iluzie magică tare ca zidul, de îndată ce-am dat cu ochii de tine. Ar
trebuit să intri drept în ea, cu capul înainte — fizic vorbind.

Dacă intri într-un zid fizic cu capul înainte, te alegi cu cucuie fizice? Cu voce tare, Clary zise:

— Dacă ridici vraja pusă asupra mea, o să-mi pot aminti toate lucrurile pe care le-am uitat? Toate amintirile pe care mi le-ai furat?

— Nu pot s-o ridic.

Magnus păru stingherit.

— Ce? izbucni Jace, furios. De ce nu? Conclavul îți cere...

Magnus se uită la el cu răceală.

— Nu-mi place să mi se spună ce să fac, micuțule vânător de umbre.

Clary își dădea seama cât de nesuferit îi era lui Jace să i se spună „micuț", dar mai înainte de a putea el să-i trântească replica, vorbi Alec. Glasul lui era blajin, gânditor.

— Nu știi cum s-o desfaci? zise el. Vraja, vreau să spun.

Magnus suspină.

— Să desfaci o vrajă este cu mult mai dificil decât s-o creezi, în primul rând. Complexitatea acesteia de acum, grija pe care am pus-o în urzeala ei — dacă aș face fie și cea mai mică greșeală în destrămarea ei, mintea fetei ar putea fi vătămată pentru totdeauna. De altfel, adăugă el, deja a început să slăbească. Cu timpul, efectele vor dispărea de la sine.

Clary se uită la el pătrunzător:

— Și atunci o să-mi recapăt toate amintirile? Indiferent ce a fost scris din capul meu?

— Nu știu. Ar putea reveni toate deodată sau în etape. Sau s-ar putea să nu-ți mai aduci niciodată aminte de lucrurile pe care le-ai uitat până azi. Ceea ce mi-a cerut mama ta să fac a fost unic, în experiența mea. N-am nici o idee ce o să se întâmple.

— Dar eu nu vreau să aștept.

Clary își încrucișă brațele strâns în poală, cu degetele încleștate atât de tare, încât i se albiră.

— Toată viața mea m-am simțit ca și când ar fi fost ceva în neregulă cu mine. Ceva îmi lipsea sau îmi era distrus. Acum știu...

— Eu nu te-am modificat, veni rândul lui Magnus s-o întrerupă, buzele crispate de mânie și arătându-și dinții albi și ascuțiți. Orice as lescent din lume se simte astfel, se simte dezrădăcinat sau străin de c ce îl înconjoară, cumva diferit, vlăstar regesc născut din greșeală într familie de țărani. Diferența în cazul tău este că asta-i adevărat. Tu e diferită. Poate nu mai bună, dar diferită. Și nu e nici o plăcere să fii ferit. Vrei să știi cum e când părinții tăi sunt oameni cumsecade și lavioși, iar tu se întâmplă să te fi născut cu semnul diavolului?

Își îndreptase mâna către ochii lui, cu degetele răsfirate.

— Când tatăl tău tresare speriat la vederea ta și mama ta se spân în hambar, înnebunită de ceea ce a făcut? Când aveam zece ani, tat încercat să mă înece în pârâu. Am descătușat asupra lui tot ce aveam l-am ars în locul în care stătea. La urmă, m-am dus la părinții biser și le-am cerut adăpost. Ei m-au ascuns. Au spus că mila este un lu amar, dar e mai bună decât ura. Când am aflat ce eram cu adevă doar pe jumătate ființă omenească, m-am urât. Orice e mai bine de asta.

Se lăsă tăcerea după ce Magnus sfârși de vorbit. Spre surprinder lui Clary, Alec fu cel care o rupse:

— N-a fost vina dumitale, zise el. Nu poți schimba ceea ce ești p naștere.

Expresia lui Magnus era de nepătruns.

— Am terminat cu asta, zise el. Cred că ați înțeles ce am vrut spun. Diferit nu înseamnă mai bun, Clarissa. Mama ta încerca să protejeze. Nu-i reproșa asta.

Mâinile lui Clary își slăbiră strânsoarea.

— Nu-mi pasă dacă sunt diferită, zise ea. Vreau doar să fiu c sunt în realitate.

Magnus înjură, într-o limbă pe care ea n-o cunoștea. Suna ca zg netul focului.

— Prea bine. Ascultă. Nu pot desface ce am făcut, dar pot să-ți dau altceva. O bucată din ceea ce ar fi fost al tău, dacă ai fi fost crescută ca un adevărat copil de nefilim.

Se îndreptă cu pași mari în capătul celălalt al încăperii și scoase din bibliotecă un volum greu, legat în catifea verde-putred. Răsfoi căutând printre pagini, împrăștiind praf și bucățele de material negru. Paginile erau subțiri, dintr-un pergament aproape străveziu precum coaja de ou, fiecare marcată cu o rună puternic reliefată.

Jace ridică din sprâncene:

— Aia e o copie a Cărții Gri?

Magnus, întorcând paginile febril, nu-i răspunse.

— Are și Hodge una, observă Alec. Mi-a arătat-o, o dată.

— Nu e gri, se simți Clary datoare să le atragă atenția. E verde.

— Dacă ar fi existat vreo boală cu adevărat fatală, ai fi murit în copilărie, zise Jace, ștergând praful de pe pervazul ferestrei și cercetând apoi rezultatul, de parcă s-ar fi întrebat dacă era destul de curat ca să se așeze acolo. „Gri" e prescurtare de la „Grimoar". Înseamnă „scriptură magică, ocultă". În ea este copiată fiecare rună pe care Îngerul Raziel a scris-o în Cartea Legii originală. Nu există multe copii, pentru că fiecare trebuie făcută în mod special. Unele rune sunt atât de puternice, încât ard prin paginile obișnuite.

Alec părea impresionat:

— Eu n-am știut toate astea.

Jace se săltă pe pervaz, legănându-și picioarele.

— Nu toți dormim la lecțiile de istorie.

— Eu nu...

— O, da, dormi și-ți curg balele pe pupitru, lângă tine.

— Tăceți, zise Magnus, dar o spusese chiar blând.

Ținând degetele între două pagini ale cărții, veni cu ea la Clary și i-o puse grijuliu în poală.

— Acum, când o să deschid eu cartea, vreau să studiezi pagina. Uită-te la ea până simți ceva schimbându-ți-se-n minte.

— O să doară? întrebă Clary, neliniștită.

— Toată cunoașterea doare, răspunse el și se ridică, lăsând cartea să cadă în poala ei.

Clary se uită în jos, la pagina albă, curată, numai cu runa neagră a Peceții desenată pe ea. Arăta cumva a spirală în zbor, până când își înclină capul într-o parte și atunci i se păru că seamănă cu un toiag pe care erau încolăcite vițe. Colțurile schimbătoare ale desenului îi gâdilau mâna ca penele trecute peste o piele sensibilă. Simți pâlpâind fiorul reacției, care o făcea să vrea să închidă ochii, dar îi ținu deschiși până când începură s-o usture și să se încețoșeze. Era gata să clipească, când îl simți: un declic în capul ei, ca o cheie întorcându-se într-o broască.

Runa de pe pagină păru să țâșnească într-o imagine mult mai bine conturată, iar ea gândi, fără să vrea, *Amintește-ți*. Dacă runa ar fi fost cuvânt, ar fi fost acesta, dar avea în ea mai mult înțeles decât oricare cuvânt la care se putea ea gândi. Era prima amintire a copilului, a luminii căzând printre barele țarcului, amintirea mirosului ploii și al străzilor orașului, durerea pierderii de neuitat, usturimea umilinței amintite și cruda uitare a vârstei înaintate, când cele mai vechi amintiri ies în evidență cu precizie și o claritate agonizantă, iar incidentele recente sunt pierdute și cu neputință de reamintit.

Cu un mic suspin, ea trecu la cealaltă pagină, apoi la următoarea, lăsând imaginile și senzațiile să curgă peste ea. *Mâhnire. Gândire. Putere. Protecție. Îndurare* — și atunci scoase un strigăt de reproș și surprindere când Magnus îi smulse cartea din poală.

— Destul, zise el, strecurând-o la loc, pe raftul ei.

Își șterse mâinile de praf pe pantalonii lui colorați, lăsând dâre de cenușiu.

— Dacă citești toate runele deodată, o să te doară capul.

— Dar...

— Cei mai mulți copii de vânători de umbre cresc învățând o rună o dată, pe o perioadă de mai mulți ani, zise Jace. Cartea Gri conține rune pe care nici eu nu le cunosc.

— Ei, ca să vezi, zise Magnus.

Jace nu-i dădu atenție.

— Magnus ți-a arătat runa pentru înțelegere și reamintire. Asta îți închide mintea ca să citești și să recunoști restul peceților.

— De asemenea, poate servi și ca declanșator pentru a activa amintirile adormite, zise Magnus. Ele ți se pot întoarce mai repede decât ar face-o altfel. Este tot ce pot să fac pentru tine.

Clary își plecă privirile în poală.

— Tot nu-mi aduc aminte nimic despre Pocalul Mortal.

— Despre *asta* era vorba? Magnus părea sincer uimit. Căutați Pocalul Îngerului? Uite, eu am fost prin amintirile tale. Nu e nimic în ele despre Instrumentele mortale.

— Instrumentele mortale? repetă Clary, buimăcită. Am crezut...

— Îngerul le-a dat trei obiecte primilor vânători de umbre. Un Scut, o Sabie și o Oglindă. Frații Tăcuți au Sabia; Pocalul și Oglinda au fost în Idris, cel puțin până la venirea lui Valentine.

— Nimeni nu știe unde se află Oglinda, zise Alec. Nimeni nu știe, de secole.

— Dar Pocalul ne interesează pe noi, zise Jace. Valentine îl caută.

— Și vreți să-l luați voi până nu-l ia el? întrebă Magnus, ridicând din sprâncene.

— Parcă spuneai că nu știi cine e Valentine? observă Clary.

— Am mințit, recunoscu Magnus, candid. Eu nu sunt din neamul spiritelor, știi. Nu mi se cere să spun adevărul. Și numai un nebun s-ar băga între Valentine și răzbunarea lui.

— Asta crezi dumneata că urmărește? Răzbunare? întrebă Jace.

— Așa aș zice. A suferit o gravă înfrângere, și el, unul, nu părea — pare — genul de om care să îndure cu demnitate o înfrângere.

Alec se uită mai atent la Magnus.

— Ai fost și dumneata la Răzmeriță?

Magnus și Alec își încrucișară privirile.

— Am fost. Am ucis mulți dintre ai voștri.

— Dintre membrii Cercului, zise Jace repede. Nu ai noștri...

— Dacă țineți neapărat să renegați partea urâtă din ceea ce faceți voi, zise Magnus, continuând să se uite la Alec, n-o să învățați niciodată din greșelile voastre.

Alec, pigulind cuvertura cu o mână, se înroși nefericit.

— Nu pari surprins să auzi că Valentine e încă viu, zise el, evitând privirea lui Magnus.

Magnus își deschise larg brațele:

— Voi sunteți?

Jace deschise gura, dar se răzgândi și tăcu. Arăta într-adevăr destul de cumpănit. În cele din urmă, zise:

— Așadar n-o să ne ajuți să găsim Pocalul Mortal?

— Nu v-aș fi ajutat, dacă aș fi putut, răspunse Magnus, ceea ce, apropo, nu pot. Habar n-am unde e și nu vreau să aflu. Numai un ne-ghiob, cum spuneam...

Alec își îndreptă spatele:

— Dar fără Pocal, noi nu putem...

— ...să faceți mai mulți de-ai voștri. Știu, îl întrerupse Magnus. Probabil că nu toată lumea vede asta ca pe un dezastru, cum îl vedeți voi. Rețineți, adăugă el, că, dacă ar fi să aleg între Conclav și Valentine, aș alege Conclavul. Cel puțin, ei n-au jurat fățiș să-i stârpească pe oameni asemenea mie. Dar, pe de altă parte, nimic din ceea ce a făcut Conclavul n-a câștigat loialitatea mea neabătută. Așa că, nu, în afacerea asta aș vrea să stau deoparte. Și-acum, dacă am terminat aici, mi-ar plăcea să mă întorc la petrecerea mea, mai înainte ca vreunii dintre invitați să se apuce să se mănânce între ei.

Jace, care își tot strângea și își desfăcea pumnii, arăta de parcă ar fi pregătit să spună ceva furios, dar Alec, ridicându-se în picioare, îi puse o mână pe umăr. Clary nu era sigură, prin penumbră, dar i se păru că Alec îl strânse destul de tare.

— Ar fi cu putință? întrebă el.

Magnus îl privi cu oarecare amuzament:

— S-a mai întâmplat.

Jace murmură ceva către Alec, care-i dădu drumul. Desprinzându-se, veni până la Clary:

— Te simți bine? o întrebă el, cu voce joasă.

— Cred că da. Nu simt nici o deosebire...

Magnus, stând lângă ușă, pocni din degete nerăbdător:

— Mișcați-vă, adolescenți. Singura care capătă giugiuleli în dormitorul meu este magnifica mea persoană.

— Giugiuleli? repetă Clary, care nu mai auzise cuvântul până atunci.

— Magnifică? repetă Jace, chitit să fie obraznic.

Magnus mormăi. Mormăitul sunase ca „Ieșiți afară".

Ieșiră, Magnus întârziind puțin în urma lor, de parcă s-ar fi oprit să încuie ușa dormitorului. Organizatorul petrecerii i se părea puțin diferit lui Clary. Probabil era doar viziunea ei, ușor modificată: totul părea mai clar, fațetele cristaline mai ferm definite. Se uită la un grup de muzicanți care ocupară mica scenă din centrul odăii. Purtau veșminte înflorate, în culori puternice, aur, violet și verde, iar vocile lor erau pământătoare și eterice.

— Urăsc trupele de spirite, murmură Magnus, când muzicanții treceau la un alt cântec obsedant, cu o melodie la fel de delicată și de translucentă precum cristalul de rocă. Ăștia nu știu să cânte decât balade deprimante.

Privind roată prin încăpere, Jace râse.

— Unde-i Isabelle?

Un val de îngrijorare vinovată o năpădi pe Clary. Uitase de Simon. Se învârti prin încăpere, căutând familiarii umeri slăbănogi și claia de păr negru.

— Nu-l văd. Pe ei, adică.

— Uite-o pe ea!

Alec își zărise sora și o chemă, făcându-i cu mâna, părând ușurat.

— Aici! Și ferește-te de phouka.

— Ferește-te de phouka? repetă Jace, uitându-se spre un bărbat cu piele ciocolatie, într-o vestă verde cu modele Paisley, care, gândit o cântări din priviri pe Isabelle când se strecură pe lângă el.

— M-a ciupit când am trecut pe lângă el mai devreme, zise Al scorțos. De o zonă strict personală.

— Îmi pare rău să-ți dau vestea, dar dacă el e interesat de zon tale strict personale, atunci probabil nu e interesat de ale surorii tal

— Nu neapărat, zise Magnus. Spiritele naturii nu sunt pretenți

Jace afișă un zâmbet disprețuitor în direcția magicianului:

— Tot aici ești?

Mai înainte ca Magnus să-i poată răspunde, Isabelle dădu peste arătând aprinsă la față și pătată, și mirosind puternic a alcool.

— Jace! Alec! Unde ați fost? V-am căutat peste tot…

— Unde-i Simon? o întrerupse Clary.

Isabelle șovăi.

— E șobolan, zise ea sumbru.

— Ți-a făcut ceva? Alec era plin de îngrijorare frățească. Te-a Dac-a încercat ceva…

— Nu, Alec, zise Isabelle, enervată. Nu de-aia. E *șobolan*.

— E beată, zise Jace, dând să-i întoarcă spatele, degustat.

— Ba nu-s! zise Isabelle, indignată. Adică, poate doar puțin, nu asta-i problema. Problema e că Simon a băut una dintre băuturi alea albastre… eu i-am spus să nu, dar el n-a ascultat… și *s-a prefăcut șobolan*.

— În *șobolan*? repetă Clary, nevenindu-i să creadă. Doar nu vrei spui…

— Vreau să spun șobolan, zise Isabelle. Micuț. Brun. Coadă zoasă.

— Conclavului n-o să-i placă treaba asta, zise Alec, nehotărât. aproape sigur că preschimbarea mundanilor în șobolani e împot Legii.

— Practic, nu ea l-a preschimbat pe el în șobolan, remarcă Jace. Cel mai rău lucru de care poate fi acuzată e neglijența.

— Cui îi pasă de Legea aia prostească? țipă Clary, înșfăcând-o pe Isabelle de încheietură. Prietenul meu cel mai bun e șobolan!

— Au! Isabelle încercă să-și smulgă mâna din strânsoare. Dă-mi drumul!

— Nu până nu-mi spui unde e.

Niciodată nu voise să-i dea cuiva o palmă cu atâta poftă câtă avea să pălmuiască pe Isabelle chiar în clipa aia.

— Nu pot să cred că l-ai părăsit pur și simplu — probabil e îngro-

— Dacă n-a călcat cineva pe el, observă Jace, fără să ajute deloc.

— Nu l-am părăsit eu. El a fugit sub bar, protestă Isabelle, arătând cu mâna. Dă-mi drumul! Îmi vâri brățara în carne.

— Nemernico, zise Clary cu sălbăticie și, uluită, îi aruncă mâna lui Isabelle, cu putere.

Nu se opri să aștepte reacția; alergă spre bar. Lăsându-se în genunchi, scrută întunericul din spațiul îngust de dedesubt. În bezna mirosind a mucegai, i se păru că deslușește o pereche de ochi sclipind vioi.

— Simon? zise ea, cu glas gâtuit. Tu ești?

Simon-șobolanul se furișă înainte cu pași mărunți și mustățile tremurând. Ea îi văzu forma urechilor mici și rotunde, lipite de cap, și botul ascuțit al botului. Se luptă să-și înăbușe o senzație de repulsie — nu-i plăcuseră niciodată șobolanii, cu colții lor gălbui agresivi ieșiți în afară, gata să muște. Ar fi preferat să se fi preschimbat în hamster.

— Eu sunt, Clary, zise el încet. Ești bine?

Jace și ceilalți sosiră în spatele ei, Isabelle arătând acum mai mult curioasă decât înduioșată.

— E acolo, dedesubt? întrebă Jace, curios.

Clary, continuând să stea în patru labe, dădu din cap.

— Șșșt! O să-l speriați.

Întinse mâna cu delicatețe pe sub marginea barului și flutură din degete:

— Te rog, ieși de-acolo, Simon. O să-l punem pe Magnus să întoarcă vraja. O să fie bine.

Auzi un chițăit și botul rozaliu al șobolanului se iți de sub bar. Cu o exclamație de ușurare, Clary prinse șobolanul în palme.

— Simon! M-ai înțeles!

Șobolanul, cuibărit în căușul palmelor ei, chițăi posac. Încântată, ea-l strânse la piept.

— O, sărăcuțul de tine, zise ea cântat, ca și când chiar ar fi fost un animal de casă. Bietule Simon, o să fie bine, îți promit...

— Mie nu mi-ar părea prea rău pentru el, zise Jace. Acum probabil e mai aproape de baza a doua[1] decât a fost el vreodată.

— Taci! Clary îl fulgeră furioasă cu privirea pe Jace, dar nu-l slăbi pe șobolan din îmbrățișare.

Mustățile acestuia tremurau, fie de mânie, fie de agitație, fie de pură groază, Clary n-ar fi putut să spună.

— Chemați-l pe Magnus, zise ea tăios. Va trebui să-l preschimbăm înapoi.

— Să nu ne pripim! Jace chiar rânjea, ticălosul. Întinse mâna spre Simon, de parc-ar fi vrut să-l mângâie. E drăguț așa. Ia uite ce bot mic are!

Simon își dezveli colții galbeni la Jace și făcu o mișcare scurtă spre el, clănțănind. Jace își trase mâna înapoi.

— Izzy, du-te și adu-o pe magnifica noastră gazdă.

— De ce eu? Isabelle părea să aibă chef de ceartă.

— Pentru că e vina ta că mundanul e șobolan, tâmpito, zise el, iar Clary realiză, cu surprindere, cât de rar vreunul dintre ei, în afară de Isabelle, îi spuneau lui Simon pe nume. Și nu-l putem lăsa aici.

---

[1] Împrumut din termenii jocului de baseball, în slang *second base* înseamnă „pipăitul sânilor".

— Ai fi foarte fericit să-l lași aici, dacă n-ar fi pentru ea, zise Isabelle, reușind să injecteze în singura silabă a cuvântului destul venin cât să otrăvească un elefant.

Se îndepărtă cu mers țanțoș, fusta legănându-i-se pe lângă coapse.

— Nu pot să cred că ea te-a lăsat să bei băutura aia albastră, îi zise Clary șobolanului Simon. Acum, uite ce-ai pățit, dac-ai fost atât de neghiobuit.

Simon chițăi agasat. Clary auzi pe cineva chicotind și, când își ridică ochii, îl văzu pe Magnus aplecat spre ea. Isabelle stătea în spatele lui, cu o expresie furioasă pe față.

— *Rattus norvegicus*, zise Magnus, privindu-l cercetător pe Simon. Un șobolan brun comun, nimic exotic.

— Nu-mi pasă ce soi de șobolan este, zise Clary cu arțag. Îl vreau înapoi cum a fost.

Magnus se scărpină în cap, gânditor, împrăștiind scântei.

— N-are rost, zise el.

— Asta spuneam și eu! Jace părea mulțumit.

— N-ARE ROST? strigă Clary, atât de puternic, încât Simon își ascunse capul sub degetul ei mare. CUM POȚI SĂ SPUI CĂ N-ARE ROST?

— Pentru că o să revină la forma lui în câteva ore, zise Magnus. Efectul cocktailurilor e temporar. N-are rost să intervenim cu o vrajă de transformare; n-ar face decât să-l traumatizeze. Prea multă magie e greu de suportat de mundani, organismul lor nu e obișnuit cu ea.

— Mă îndoiesc și că organismul lui e obișnuit să fie șobolan, subliniie Clary. Dumneata ești magician, n-ai putea doar să desfaci vraja?

Magnus se gândi.

— Nu, zise el.

— Vrei să spui că nu vrei.

— Nu pe degeaba, scumpa mea, iar tu nu-ți poți permite serviciile

— Dar nici eu nu pot să duc un șobolan acasă cu metroul, zise Clary, plângăreț. O să-l scap sau o să mă aresteze vreun polițist de la MTA[1] pentru transportul dăunătorilor cu mijloacele de transport în comun.

Simon chițăi, supărat.

— Nu că tu ai fi un dăunător, firește.

Unei fete care strigase ceva la ușă i se alăturară acum alți vreo șase sau șapte invitați. Tumultul vocilor mânioase se ridică peste larma petrecerii și gălăgia muzicii. Magnus își rostogoli ochii în cap.

— Scuzați-mă, zise el, întorcându-se în mulțime, care se închise în urma lui instantaneu.

Isabelle, clătinându-se pe tocurile ei, scoase un suspin adânc.

— Cam atât a fost ajutorul *lui*.

— Știi, zise Alec, ai putea foarte bine să pui șobolanul în sacul tău de umăr.

Clary se uită aspru la el, dar nu găsi nimic în neregulă cu propunerea. Oricum, nu avea nici un buzunar în care să-l fi putut vâri. Hainele lui Isabelle nu erau făcute pentru buzunare; erau prea strâmte. Clary era uluită că o încăpeau pe Isabelle.

Dându-și jos de pe umăr sacul, îi găsi o ascunzătoare potrivită micuțului șobolan brun care fusese odinioară Simon, cuibărit între hanoracul ei, făcut sul, și caietul de schițe. El se ghemui peste portofel, uitându-se cu reproș.

— Îmi pare rău, zise ea jalnic.

— Nu-ți bate capul, zise Jace. De ce mundanii insistă să-și asume întotdeauna responsabilitatea pentru lucruri care nu se întâmplă din vina lor e un mister pentru mine. Nu i-ai turnat tu cu de-a sila cocktailul ăla pe gâtul lui de idiot.

— Dacă n-ar fi fost pentru mine, n-ar fi venit aici, zise Clary, cu glas pierit.

— Nu-ți face iluzii. A venit aici pentru Isabelle.

---

[1] Metropolitan Transportation Authority (New York).

Mânioasă, Clary smuci fermoarul închizând sacul și se ridică în picioare.

— Hai să ieșim de-aici. Mi-e greață de locul ăsta.

Grupul compact de protestatari de la ușă se dovedi a fi o ceată de vampiri, ușor de recunoscut după pielea foarte albă și părul negru ca mătasea. *Probabil și-l vopsesc,* gândi Clary, căci nu se putea să aibă toți în mod natural părul negru-corb și, în plus, unii dintre ei aveau sprâncene blonde. Se plângeau în gura mare de vandalizarea motocicletelor și de faptul că unii dintre prietenii lor, inexplicabil, lipseau.

— Probabil s-au îmbătat și au murit pe undeva, zise Magnus, fluturându-și a plictiseală degetele lungi și albe. Știți cum aveți voi tendința să vă prefaceți în lilieci și în grămăjoare de praf când trageți la măsea prea multe Bloody Mary.

— Amestecă sânge în vodcă, zise Jace la urechea lui Clary.

Suflul respirației sale o făcu să se înfioare.

— Da, m-am prins, mersi.

— Nu putem merge să adunăm fiecare grămăjoară de praf pe care-o găsim pe aici, în caz că dimineață se va dovedi a fi Gregor, zise o fată cu o gură neplăcută și cu sprâncene pictate.

— Gregor o să fie bine. Eu dau rar cu mătura, o liniști Magnus. Voi fi fericit să trimit înapoi la hotel orice rătăcit se va arăta dimineață — într-o mașină cu ferestre acoperite, firește.

— Dar cum rămâne cu motocicletele noastre? zise un băiat subțirel, căruia i se vedeau rădăcinile blonde la baza părului vopsit prost. Un cercel de aur în formă de țăruș îi atârna de lobul urechii stângi. O să ne ia ani în șir ca să le reparăm.

— Aveți timp până la răsărit, zise Magnus, care-și pierduse vizibil răbdarea. V-aș sugera să începeți.

Își ridică vocea:

— Bine, gata! Petrecerea s-a terminat! Toată lumea afară!

Dădu din brațe, răspândind scântei.

Cu un singur *zang* tunător, formația încetă să mai cânte. Un zumzet de nemulțumire se ridică dinspre petrecăreți, dar se mișcară, ascultând către ușă. Nici unul nu se opri să-i mulțumească lui Magnus pentru petrecere.

— Haide! Jace o împinse pe Clary spre ieșire.

Era aglomerație. Ea își ținea sacul în față, cu mâinile împreunate protector în jurul lui. Cineva o lovi în umăr, puternic, iar ea țipă și dădu într-o parte, îndepărtându-se de Jace. O mână trecu peste sacul ei. Își ridică privirea și văzu vampirul cu cercel în formă de țăruș rânjind la ea.

— Hei, drăguță creatură, zise el. Ce-ai în sac?

— Agheasmă, zise Jace, reapărând alături de ea de parcă ar fi fost invocat ca un duh din lampă. Un duh sarcastic, cu o atitudine rebelă.

— Oooh, un vânător de umbre, zise vampirul. Înfricoșător.

Făcând cu ochiul, se topi înapoi în mulțime.

— Vampirii sunt *așa* niște primadone[1], suspină Magnus din prag. Ființe cinstite, nu știu de ce dau petrecerile astea.

— Din pricina pisicii dumitale, îi reaminti Clary.

Magnus înălță capul.

— Adevărat. Președintele Miau merită toate ostenelile mele.

Se uită la ea și la grupul de vânători de umbre din spatele ei.

— Plecați?

Jace dădu din cap.

— Nu vrem să abuzăm de amabilitatea gazdei.

— Care amabilitate? întrebă Magnus. Ar trebui să spun că a fost plăcere să vă cunosc, dar n-a fost. Nu că n-ați fi cu toții pur și simplu fermecători... Cât despre tine — îi făcu lui Alec cu ochiul, iar el păru stupefiat —, mă suni?

Alec roși și se bâlbâi, și probabil că ar fi stat acolo toată noaptea, dacă nu l-ar fi apucat Jace de braț, să-l ducă pe sus către ieșire, cu Isabel

[1] În engleză, *prima donna* are și sensul de persoană mofturoasă și supărăcioasă.

lipită de ei ca umbra. Clary se pregătea să-i urmeze, când simți o bătaie ușoară pe braț; era Magnus.

— Am un mesaj pentru tine, zise el. De la mama ta.

Clary rămase atât de surprinsă, că aproape scăpă sacul din brațe.

— De la mama? Vrei să spui că ea te-a rugat să-mi spui mie ceva?

— Nu chiar, zise Magnus.

Ochii lui de felină, despicați de ciudatele sale pupile verticale ca fisurile într-un zid verde-auriu, erau de data asta serioși.

— Dar eu am cunoscut-o într-un fel în care tu n-ai cunoscut-o. Ea a făcut ce-a făcut ca să te țină departe de o lume pe care o ura. Întreaga ei existență, fuga, ascunzișurile — minciunile, cum le-ai numit tu — au fost ca să te țină pe tine în siguranță. Nu-i irosi sacrificiile riscându-ți viața. Ea n-ar vrea să faci asta.

— N-ar vrea s-o salvez?

— Nu, dacă asta ar însemna să te pui în pericol.

— Dar eu sunt singura persoană căreia îi pasă de ce se întâmplă cu ea...

— Nu, zise Magnus, nu ești.

Clary clipi nedumerită.

— Nu înțeleg. E... Magnus, dacă știi ceva...

El îi tăie vorba cu o fermitate brutală.

— Și un ultim amănunt. Ochii îi fulgerară spre ușa pe care Jace, Alec și Isabelle dispăruseră. Ține minte că atunci când mama ta a fugit în Lumea din Umbră, nu de monștri s-a ascuns. Nu de magicieni, de oameni-lupi, de spiritele naturii, nici măcar de demoni. Ci de *ei*. De Cântătorii de umbre.

Îi așteptau afară din depozit. Jace, cu mâinile în buzunare, stătea aplecat peste balustrada scării și privea cum vampirii dădeau târcoale mormanelor lor stricate, blestemând și suduind. El avea un mic zâmbet pe față. Alec și Isabelle stăteau ceva mai departe. Isabelle își ștergea lamele, iar Clary simți un val de furie oarbă — Isabelle abia de-l

cunoștea pe Simon. Asta nu era nenorocirea *ei*. Clary era cea care av dreptul să sufere, nu fata-vânător de umbre.

Jace se desprinse de balustradă când apăru Clary. Porni pe lângă potrivindu-și pasul după al ei, fără să vorbească. Părea pierdut în gă duri. Isabelle și Alec, grăbindu-se înainte, păreau a se certa. Clary își a puțin pasul, lungindu-și gâtul să audă ce-și spuneau.

— Nu e vina ta, spunea Alec.

Părea să-i fie lehamite, de parcă mai trecuse și înainte prin ges ăsta de problemă cu sora lui. Clary se întrebă câți alți băieți mai pr chimbase ea în șobolani, din greșeală.

— Dar ar trebui să te înveți minte să nu te mai duci la atâtea pet ceri cu repudiații, adăugă el. Întotdeauna aduc mai multe necazuri de merită.

Isabelle se smiorcăi zgomotos:

— Dacă lui i s-ar fi întâmplat ceva, eu... nu știu ce-aș fi făcut.

— Probabil tot ce-ai făcut și înainte, zise Alec, cu voce plictisită.

— Asta nu înseamnă că nu...

— Ce? Îl iubești? zise Alec zeflemitor, ridicând vocea. Trebuie cunoști pe cineva ca să-l iubești.

— Dar nu e numai asta. Isabelle vorbea aproape tristă. Tu nu te distrat deloc la petrecere, Alec?

— Nu.

— Am crezut că poate-o să-ți placă de Magnus. E drăguț, nu-i a

— Drăguț? Alec se uită la ea de parcă ar fi fost țicnită. Pisoii su drăguți. Magicienii sunt... Șovăi. Nu, sfârși el, stângaci.

— M-am gândit că v-ați putea înțelege bine. Fardul de ochi al Isabelle sclipea la fel de tare ca și lacrimile, când se întoarse să se uite la fratele ei. Că ați putea deveni prieteni.

— Am prieteni, zise Alec și aruncă o privire peste umăr, ca și cu nu s-ar fi putut abține, la Jace.

Dar Jace, cu capul lui de aur plecat, pierdut în gânduri, nu obse

Clary simți brusc nevoia să deschisă sacul și să arunce o privire în el... și se încruntă. Sacul era deschis. Derulă filmul înapoi la petrecere — ridicase sacul, îi trăsese fermoarul, îl închisese. Era sigură de asta. Deschise larg sacul, cu inima bătându-i tare.

Își aduse aminte de ziua când i se furase portofelul la metrou. Își aduse aminte cum deschisese sacul și nu-l mai văzuse acolo, iar gura i se uscase deodată de surpriză — *L-am scăpat pe jos? L-am pierdut?* Și deodată își dăduse seama: *A dispărut.* Și acum era la fel ca atunci, numai că de mii de ori mai rău. Cu gura uscată ca iasca, Clary pipăi prin rucsac, dând la o parte hainele și caietul de desen, răcâind prin el de-i intră nisipul sub unghii. Nimic.

Se opri din mers. Jace, cu un pas înaintea ei, se mută de pe-un picior pe altul, arătând nerăbdător, Alec și Isabelle ajunseseră deja la următoarea intersecție.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jace și ea putea să jure că se pregătea să adauge ceva sarcastic. Dar trebuie să fi văzut expresia de pe chipul ei fiindcă n-o spuse. Clary?

— A dispărut, șopti ea. Simon. Era în rucsacul meu...

— A ieșit el?

Era o întrebare negândită, dar Clary, epuizată și cuprinsă de panică, răspunse pe negândite:

— Bineînțeles că nu! țipă ea. Ce, tu crezi că voia să fie storcit de vreo mașină, ucis de vreo pisică...

— Clary...

— Taci! țipă ea, repezind rucsacul în el. Tu ai fost cel care a zis că merită osteneala să fie preschimbat...

El prinse cu abilitate rucsacul aruncat de ea. Luându-i-l din mână, îl examină.

— Fermoarul e rupt, zise el. Pe dinafară. Cineva a sfâșiat sacul ăsta.

Clătinând capul pierită, Clary nu putu decât să șoptească:

— Eu nu...

— Știu. Vocea lui era blândă. Își duse mâinile pâlnie la gură: Ale Isabelle! Duceți-vă înainte! O să vă prindem din urmă.

Cele două siluete, deja mult înainte, se opriră; Alec șovăi, dar so lui îl prinse de braț și-l împinse cu fermitate către intrarea de la metro Ceva o apăsa pe spate pe Clary: era mâna lui Jace, întorcând-o încet j partea opusă. Ea îl lăsă s-o conducă, împiedicându-se de crăpături din trotuar, până când ajunseră iarăși la gangul de la intrarea în clădire lui Magnus. Duhoarea de alcool stătut și mirosul dulceag, straniu, j care Clary începuse să-l asocieze cu spiritele naturii, înțesau spațiu îngust. Trăgându-și mâna de pe spatele ei, Jace apăsă pe butonul sonu riei de deasupra numelui lui Magnus.

— Jace, spuse ea.

El privi în jos, spre ea.

— Ce-i?

Ea își căuta cuvintele:

— Crezi că e teafăr?

— Simon?

El șovăi să-i răspundă, iar ea se gândi la cuvintele lui Isabelle: *Nu întreba ceva, decât dacă știi că poți suporta să auzi răspunsul.*

În loc să mai comenteze, el apăsă pe butonul soneriei, mai lung, d data asta.

În sfârșit Magnus răspunse, glasul lui bubuind în micul gang:

— CINE ÎNDRĂZNEȘTE SĂ-MI TULBURE ODIHNA?

Jace păru aproape intimidat:

— Jace Wayland. Îți amintești? Sunt din Conclav.

— O, da. Magnus păru că se înviorează. Tu ești cel cu ochi albaș

— Se referă la Alec, zise Clary, ajutându-l.

— Nu. Ochii mei sunt descriși de regulă ca fiind de aur, spuse Ja în interfon. Și luminoși.

— Ah, *acela* ești. Magnus păru dezamăgit.

Dacă n-ar fi fost atât de supărată, Clary ar fi râs.

— Cred că mai bine vii sus.

Magicianul le răspunse la ușă îmbrăcat într-un chimono pictat cu dragoni, un turban auriu și o expresie de abia stăpânită enervare.

— Dormeam, zise el cu semeție.

Jace păru gata să-i spună ceva grosolan, posibil despre turban, așa că se grăbi să i-o ia înainte:

— Ne pare rău că vă deranjăm...

Ceva mic și alb scoase capul pe după gleznele magicianului. Era acoperit cu dungi cenușii în zigzag și avea urechi îmblănite la vârf, dar roz, ceea ce îl făcea să semene mai curând cu un șoarece mai mare decât cu un pisoi.

— Președintele Miau? ghici Clary.

Magnus dădu din cap:

— S-a întors.

Jace se uită cu oarecare dispreț la pisoiașul tărcat.

— Asta nu e pisoi, observă el. E cât un hamster.

— O să am bunătatea să uit că ai spus asta, zise Magnus, folosindu-și piciorul ca să-l împingă pe Președintele Miau în spatele lui. Acum, mai precis, de ce-ați venit aici?

Clary îi arătă rucsacul sfâșiat.

— Din cauza lui Simon. Nu mai e.

— Ah, zise Magnus, cu delicatețe, nu mai e ce, mai precis?

— Nu mai e, repetă Jace, de pildă a pierit, e absent, se remarcă prin lipsă de prezență, a dispărut.

— Poate s-a dus și s-a ascuns pe sub ceva, sugeră Magnus. Nu poate fi ușor să te obișnuiești cu gândul că ești șobolan, mai ales pentru cineva atât de tontălău.

— Simon nu e tontălău, protestă Clary mânioasă.

— E-adevărat, încuviință Jace. Doar *arată* a tontălău. Zău, inteligența lui este chiar medie.

Tonul său era degajat, dar umerii îi erau încordați când se întoarse spre Magnus:

— Când am plecat, unul dintre oaspeții dumitale s-a lovit de C
Cred că el i-a sfâșiat rucsacul și a luat șobolanul. Pe Simon, adică.

Magnus se uita în continuare la el:

— Și?

— Și trebuie să aflu cine era, zise Jace hotărât. Bănuiesc că d
neata știi. Dumneata ești Înaltul Magician din Brooklyn. Mă gân
că nu multe se petrec în apartamentul dumitale fără ca dumneata s
despre ele.

Magnus își inspectă o unghie sclipitoare.

— Nu te înșeli.

— Te rugăm să ne spui, zise Clary.

Mâna lui Jace se strânse pe încheietura ei. Știa că voia să tacă, d
era cu neputință:

— Te rugăm.

Magnus își lăsă mâna în jos, oftând.

— Bine. L-am văzut pe unul dintre vampirii cu motociclete din
logul de la periferia orașului plecând cu un șobolan brun în brațe
cer să fiu, mi-am închipuit că era unul de-al lor. Uneori, Copiii N
se prefac în șobolani sau lilieci când se îmbată.

Mâinile lui Clary tremurau.

— Dar crezi că era *Simon*?

— E doar o bănuială, dar mi se pare posibil.

— Încă un lucru. Jace vorbi destul de calm, dar acum era în a
la fel cum fusese în apartament înainte să-l găsească pe damnat. U
este bârlogul lor?

— Ce anume?

— Bârlogul vampirilor. Acolo s-au dus, nu-i așa?

— Așa aș zice.

Magnus arăta ca și când i-ar fi plăcut să se afle oriunde în altă p

— Am nevoie să-mi spui unde este acela.

Magnus își clătină capul cu turban:

— Nu trec de partea vrăjmașilor Copiilor Nopții pentru un mundan pe care nici măcar nu-l cunosc.

— Stai puțin, îl întrerupse Clary. Ce ar putea ei să vrea de la Simon? Parcă nu le era permis să rănească oameni...

— Vrei să-ți spun ce cred eu? zise Magnus, nu fără îngăduință. Au presupus că era un șobolan îmblânzit și s-au gândit c-ar fi amuzant să ucidă animalul de casă al unui vânător de umbre. Nu vă au prea mult la inimă, indiferent ce zic Acordurile — și nu e stipulat nimic în Codex despre a nu ucide animalele.

— O să-l ucidă? zise Clary, cu ochii mari.

— Nu neapărat, se grăbi să spună Magnus. Poate că l-au crezut omul dintr-ai lor.

— Și-n cazul ăsta, ce-o să se întâmple cu el? stărui Clary.

— Păi, când o să se prefacă la loc în om, ei tot o să-l ucidă. Dar ați mai avea câteva ore.

— Atunci trebuie să ne ajuți, îi zise Clary magicianului. Altminteri, Simon va muri.

Magnus o măsură cu privirea din cap până-n tălpi, cu un soi de simpatie detașată.

— Toți mor, dragă, zise el. Ai putea foarte bine să te obișnuiești cu gândul.

Începu să închidă ușa. Jace întinse un picior, proptind-o deschisă. Magnus oftă.

— Acu' ce mai e?

— Tot nu ne-ai spus unde se află bârlogul, zise Jace.

— Și nici n-o să vă spun. V-am spus deja...

Acum îl întrerupse Clary, vârându-se în fața lui Jace.

— Mi-ai îmbârligat creierul, zise ea. Mi-ai luat amintirile. Nu poți să faci acest unic lucru pentru mine?

Magnus își mijì ochii luminoși de pisică. Undeva, de la distanță, printre dinții Miau plângea. Încet, magicianul își lăsă capul în jos și lovi ușa, cu destul de multă violență, peretele.

— Vechiul Hotel Dumont, zise el. La periferie.

— Știu unde e. Jace arăta mulțumit.

— Trebuie să ajungem acolo imediat. N-ai cumva un Portal la tine? îl întrebă Clary, adresându-i-se lui Magnus.

— Nu. Arăta plictisit. Portalurile sunt destul de greu de construit și le expun la mari riscuri pe proprietari. Prin ele pot veni creaturi foarte rele, dacă nu sunt protejate cum se cuvine. Singurele pe care le cunosc eu în New York sunt cel de la Dorothea și cel de la Renwick, dar amândoi sunt prea departe ca să merite osteneala să încercați să ajungeți acolo, chiar dacă sunteți siguri că proprietarii lor v-ar lăsa să le folosiți ceea ce probabil n-ar face. Ați priceput asta? Acum, plecați.

Magnus se uită cu înțeles la piciorul lui Jace, care încă mai bloca ușa. Jace nu se clinti.

— Încă un lucru, zise Jace. Există vreun loc sfânt pe-aici pe-aproape?

— Bună idee. Dacă aveți de gând să vă duceți să atacați numai vreun bârlog de vampiri, singuri, ar fi bine să vă rugați mai întâi.

— Ne trebuie arme, zise Jace concis. Mai multe decât ce avem asupra noastră acum.

Magnus îi arătă direcția.

— E o biserică catolică mai jos, pe Diamond Street. Îți ajunge?

Jace dădu din cap și făcu un pas înapoi.

— Asta-i...

Ușa li se trânti în nas. Clary, gâfâind de parcă alergase, se uită lung la ea până când Jace o apucă de braț și-o dirijă în josul scării și afară în noapte.

14

Hotelul Dumort

NOAPTEA, BISERICA DE PE DIAMOND STREET ARĂTA SPECTRAL, CU ferestrele sale gotice arcuite reflectând lumina lunii ca niște oglinzi de argint. Un gard de fier forjat înconjura clădirea și era vopsit în negru mat. Clary zgâlțâi poarta de la intrare, dar un lacăt solid o ținea închisă.

— E încuiat, zise ea, uitându-se la Jace peste umăr.

El îi flutură stela.

— Lasă-mă pe mine.

Ea îl privi în timp ce el desfăcea lacătul, îi privi curbura spatelui aplecat, mușchii încordați pe sub mânecile scurte ale tricoului. Lumina lunii îi decolora cu totul părul, făcându-l mai degrabă de argint, decât de aur.

Lacătul căzu la pământ cu un dangăt, un ghem contorsionat de metal. Jace arăta mulțumit de sine.

— Ca de obicei, zise el. Sunt uluitor de bun la asta.

Clary se simți brusc plictisită.

— Când se termină partea cu autofelicitările de seară, am putea să ne întoarcem la salvarea celui mai bun prieten al meu de a fi exsangvinat până la moarte?

— Exsangvinat, zise Jace, impresionat. Ăsta-i un cuvânt mare.

— Iar tu ești un mare...

— Ne, ne, ne, o întrerupse el. Fără înjurături în biserică.

— Nu suntem încă *în* biserică, murmură Clary, urmându-l pe alee de piatră către ușile duble de la intrare. Arcul de piatră de deasupra ușilor era minunat cioplit, din cel mai înalt punct al său privind în jos un înger. Turle ascuțite se conturau negre pe cerul nopții, iar Clary își dădu seama că asta era biserica pe care o zărise mai devreme, în seara aceea, din McCarren Park.

— Pare un păcat să spargi ușa unei biserici.

Profilul lui Jace în lumina lunii era calm.

— N-o s-o spargem, zise el, strecurând stela în buzunar.

Puse o mână subțire și bronzată, marcată pretutindeni cu cicatrice delicate ca un văl de dantelă, pe lemnul ușii, imediat deasupra încuietorii.

— În numele Conclavului, zise el, cer să intru în acest loc sfânt. În numele Bătăliei Fără Sfârșit, cer să folosesc armele noastre. Și în numele Îngerului Raziel, cer binecuvântarea voastră în misiunea mea împotriva întunericului.

Clary se uită lung la el. El nu mișcă, deși vântul nopții îi vâra părul în ochi; clipi și tocmai se pregătea să spună ceva, când ușa se deschise cu un declic și un scârțâit de balamale. Se mișcă lin spre interior, sub ochii lor, deschizându-se către un spațiu rece, întunecat și pustiu, străbătut de puncte de lumină.

Jace se dădu un pas înapoi:

— După tine.

Când Clary păși înăuntru, un val de aer rece o învălui, deopotrivă cu mirosul de piatră și de ceară de lumânări. Șiruri neclare de strane se întindeau spre altar și un pâlc de lumânări lumina ca un pat de scântei

lângă peretele din capătul îndepărtat. Ea își dădu seama că, în afară de Institut, care nu prea conta, ea nu intrase de fapt în nici o biserică până atunci. Văzuse fotografii și văzuse interioarele bisericilor în filmele artistice și în cele animate, prin care acestea apăreau frecvent. O scenă dintr-un serial animat favorit, cu un preot vampir monstruos, avusese loc într-o biserică. Se presupunea că trebuie să te simți în siguranță într-o biserică, dar ea nu. Forme ciudate păreau să se ridice asupra ei dintre umbre. Se înfioră.

— Zidurile de piatră nu lasă să pătrundă căldura, zise Jace, observându-i tremurul.

— Nu-i din pricina asta, zise ea. Știi, n-am mai fost niciodată într-o biserică până acum.

— Ai fost în Institut.

— Vreau să spun într-o biserică adevărată. La slujbă. În sensul ăsta.

— Pe bune. Păi, asta e nava, unde se află stranele. Aici stau oamenii în timpul slujbei. Înaintă, vocile lor stârnind ecouri între zidurile de piatră. Aici, sus, este absida. În ea stăm noi. Iar acesta este altarul, unde preotul oficiază euharistia. E întotdeauna în partea de răsărit a bisericii.

Îngenunche în fața altarului, iar ea se gândi pentru un moment că se roagă. Altarul propriu-zis era înalt, făcut din granit întunecat și drapat cu o pânză roșie. În spatele lui se ridica un paravan ornat cu aur, gravat cu figuri de sfinți și martiri, fiecare având un disc de aur în spatele capului, reprezentând un nimb.

— Jace, șopti ea. Ce faci?

El puse mâinile pe pardoseala de piatră și le mișca înainte și înapoi cu repeziciune, de parcă ar fi căutat ceva, ridicând praful cu vârful degetelor.

— Caut arme.

— Aici?

— Sunt ascunse, de regulă, în jurul altarului. Ținute la îndemână, în

— Și asta este ce? Un fel de înțelegere pe care o aveți voi cu biserica catolică?

— Nu neapărat. Demonii sunt pe Pământ de tot atâta vreme ca noi. Sunt pretutindeni în lume, în diversele lor forme — demoni greco-romani, *daevas* persani, *asuras* hinduși, *oni* japonezi. Majoritatea credințelor religioase au câte o metodă pentru ca să încorporeze deoparte trivă existența lor și să lupte împotriva lor. Vânătorii de umbre nu aderă alipesc unei singure religii în particular, iar în schimb toate religiile ne ajută în bătălia noastră. Aș fi putut la fel de ușor să mă duc să caut ajutorul tor la o sinagogă evreiască sau la un templu șintoist sau... Ah! Am găsit!

Începu să dea praful la o parte, iar ea îngenunche lângă el. Cioplită într-una dintre dalele octogonale din fața altarului era o rună. Clary o recunoscu, aproape la fel de ușor ca și când ar fi citit un cuvânt în limba ei. Era runa care însemna „nefilim".

Jace își scoase stela și atinse cu ea piatra. Cu un scrâșnet, aceasta dădu la o parte, lăsând la vedere un compartiment de dedesubt. În acel compartiment se afla o ladă lungă de lemn. Jace îi deschise capacul și privi cu satisfacție obiectele aranjate frumos.

— Ce sunt astea? întrebă Clary.

— Sticluțe cu agheasmă, pumnale sfințite, stele și săbii de argint, zise Jace, îngrămădind armele pe pardoseală, lângă el, cabluri electrice care nu ne sunt de mare folos pe moment, dar e întotdeauna bine să avem unele de rezervă —, gloanțe de argint, talismane protectoare, cruciulițe, stele ale lui David...

— Iisuse! zise Clary.

— Mă îndoiesc că el s-ar potrivi.

— *Jace!* Clary era înspăimântată.

— Ce?

— Nu știu, dar mi se pare că nu-i bine să faci glume din astea într-o biserică.

El ridică din umeri:

— Nu sunt un adevărat credincios.

Clary se uită la el cu surprindere.

— Nu?

El clătină din cap. Părul îi căzuse peste față, dar el tocmai examina sticluța cu un lichid transparent și nu ridică mâna să și-l dea la o parte. Pe Clary o furnicau degetele de poftă s-o facă ea.

— Ai crezut că sunt credincios? întrebă el.

— Păi..., șovăi ea. Dacă există demoni, atunci trebuie să fie și...

— Trebuie să fie cine? Jace strecură sticluța în buzunar. Ah, zise el, voiai să spui că, dacă există asta — arătă în jos, către pardoseală —, atunci trebuie să fie și asta. Și făcu semn către tavan.

— Mi se pare logic. Nu?

Jace luă de jos o sabie și-i examină mânerul.

— Îți spun eu ce-i, zise el. Eu am omorât demoni o treime din viața mea. Cred că am trimis vreo cinci sute înapoi în acea nu știu care dimensiune a iadului de unde s-au târât ei afară. Iar în tot timpul ăsta — în tot timpul ăsta! — n-am văzut niciodată un înger. Nici măcar n-am auzit de cineva care să fi întâlnit.

— Dar un înger a creat vânătorii de umbre, la începuturi, zise Clary. Așa spune Hodge.

— Ceea ce este o poveste drăguță. Jace se uită la ea cu ochii mijiți, ca de pisică. Tata credea în Dumnezeu, zise el. Eu, nu.

— Deloc?

Nu știa nici ea de ce îl descosea — nu se gândise niciodată dacă ea personal credea în Dumnezeu, îngeri și așa mai departe, și dacă ar fi fost întrebată, ar fi spus că nu. Exista totuși ceva la Jace care o făcea să-l vrea îndărătnică, să-i sfărâme cochilia de cinism și să-l silească să admită că totuși credea în *ceva*, simțea ceva, îi păsa de ceva pe lume.

— Hai s-o luăm altfel, zise el, strecurând o pereche de pumnale la centură. Lumina slabă care se filtra prin vitraliile ferestrelor arunca pâlpâie de culoare pe fața lui. Tatăl meu credea într-un Dumnezeu drept. *Deus vult*, asta era deviza lui — „pentru că asta e voia Domnului".

Asta era și deviza cruciaților, iar ei au pornit la bătălie și au fost masacrați, la fel ca și tatăl meu. Iar când l-am văzut zăcând mort într-o baltă de sânge propriu, am știut atunci că nu încetasem să cred în Dumnezeu. Doar încetasem să mai cred că lui Dumnezeu îi păsa. Probabil că există un Dumnezeu, Clary, și poate că e aici chiar acum, sau poate că nu e, dar nu cred că asta contează. Fie așa, fie altminteri, suntem pe cont propriu.

Ei erau singurii pasageri din vagonul metroului care se îndrepta spre periferie. Clary stătea fără să vorbească, gândindu-se la Simon. Din când în când, Jace se uita la ea, de parcă ar fi fost pe cale să-i spună ceva, înainte de a se cufunda iarăși într-o tăcere care nu-l caracteriza.

Când ieșiră de la metrou, străzile erau pustii, aerul încărcat și cu gust metalic, băcăniile, spălătoriile de rufe și centrele de operațiuni bancare, mute în spatele ușilor de noapte, din tablă de oțel ondulată. Găsiră hotelul, în cele din urmă, după vreo oră de căutări, pe o stradă laterală ce pornea din 116th Street. Trecuseră de două ori pe lângă el, luându-l drept vreun alt imobil abandonat, până ce Clary văzu firma. Se desprinsese dintr-un cui și atârna ascunsă de un copac prizărit. Ar fi putut să scrie HOTEL DUMONT, dar cineva acoperise cu vopsea *N*-ul și îl înlocuise cu un *R*.

— Hotel Dumort, zise Jace, când ea îi arătă. Nostim.

Clary nu făcuse decât doi ani de franceză, dar îi erau de ajuns ca să prindă gluma.

— *Du mort*, zise ea. Al morții.

Jace dădu din cap. Devenise deja foarte alert, ca o pisică văzând un șoarece furișându-se după o sofa.

— Dar nu poate fi un hotel, zise Clary. Toate ferestrele sunt bătute în cuie, iar ușa a fost zidită pe-afară... Oh, se opri ea, prinzându-i pe virea. Corect. Vampiri. Dar ei cum ajung înăuntru?

— Zboară, zise Jace și-i arătă spre caturile de sus ale clădirii.

Fusese cândva, în mod clar, un hotel select și luxos. Fațada era elegant decorată cu spirale florale și cu flori de crin cioplite în piatră, înnegrită și erodată de-a lungul anilor de expunere la aerul poluat și la ploaia acidă.

— Noi nu zburăm, se simți Clary îmboldită să remarce.

— Nu, recunoscu Jace. Noi nu zburăm. Noi spargem ușa și intrăm.

Traversă strada către hotel.

— Zburatul suna mai atrăgător, zise Clary, grăbindu-se să-l prindă din urmă.

— În clipa asta, orice sună mai atrăgător.

Ea se întrebă ce voia să spună. Exista o agitație la el, o anticipare a luptei care în ochii ei nu-l arăta atât de nefericit pe cât pretindea să fi. *El a ucis mai mulți demoni decât oricare altul la vârsta lui.* Nu ucizi atât de mulți demoni stând de-o parte fiindcă nu-ți surâde ideea să te lupți.

Se stârni un vânt fierbinte, ce ridică frunzele copacilor piperniciți din fața hotelului, împingând gunoaiele în gurile de canal și pe trotuar, făcându-le să alunece peste asfaltul crăpat. Zona era ciudat de pustie, gândi Clary — de obicei, în Manhattan, mai era întotdeauna și altcineva pe stradă, chiar și la patru dimineața. Multe dintre felinarele de stradă care se înșirau de-a lungul trotuarului erau arse, deși acela, cel mai aproape de hotel, răspândea o lumină slabă și portocalie pe aleea care ducea spre ceea ce fusese cândva ușa de la intrare.

— Fereștete să intri în lumină, zise Jace, trăgând-o de mânecă mai spre el. S-ar putea să ne pândească de la ferestre. Și nu te uita în sus, adăugă el, dar era prea târziu.

Clary deja își ridicase privirile spre ferestrele sparte de la caturile superioare. Pentru o clipă, i se păru că zărește o mișcare rapidă la una dintre ferestre, ceva alb, o fracțiune de secundă, care ar fi putut fi o față sau o mână retrăgându-se în spatele unei draperii groase...

— Hai să mergem.

Jace o trase după el, topindu-se în umbrele de pe lângă hotel. Ea observă că-i crește tensiunea nervoasă — în șira spinării, în pulsul de la

încheieturi și prin faptul că sângele îi bubuia în urechi. Zumzăitul slab al mașinilor părea să vină de la o foarte mare distanță, singurul zgomot din jur fiind scrâșnetul cizmelor din picioarele ei pe trotuarul acoperit de gunoaie. Își dori să fi putut merge și ea fără zgomot, ca un vânător de umbre. Poate că într-o bună zi o să-l roage pe Jace s-o învețe.

Se strecurară după colțul hotelului, pe un gang ce fusese odinioară alee de serviciu pentru aprovizionare. Era îngust, astupat de gunoaie: cutii mucegăite de carton, sticle goale, fâșii de plastic, chestii împrăștiate pe care Clary le crezu la început scobitori, dar mai de aproape arătau ca...

— Oase, zise Jace fără emoție. Oase de câine, oase de pisică. Nu te uita prea de-aproape; să treci prin gunoaiele vampirilor rareori e o privelițe plăcută.

Ea își înghiți greața care-i urcase din stomac.

— Ei bine, cel puțin știm că suntem în locul potrivit, zise ea și fu răsplătită cu o sclipire de respect ce apăru, scurt, în ochii lui Jace.

— O, suntem în locul potrivit, zise el. Acum trebuie doar să aflăm cum ajungem înăuntru.

În mod clar fuseseră cândva niște ferestre aici, dar acum erau zidite. Nu exista nici o ușă, nici măcar o ieșire în caz de incendiu.

— Când era hotel, zise Jace încet, probabil că-și aduceau proviziile pe-aici. Vreau să spun, n-ar fi adus marfa pe ușa de la intrare, și nici nu există alt loc unde să poată trage mașinile. Deci trebuie să existe o cale de acces.

Clary se gândi la magazinașele și băcăniile din apropiere de casa ei din Brooklyn. Văzuse cum se aprovizionau, dimineața devreme, când ea se ducea la școală; văzuse proprietarii coreeni ai magazinelor de delicatese deschizând trapele de metal fixate în trotuarul din fața intrărilor, ca să poată cără cutiile cu șervețele de hârtie și mâncare pentru pisici în pivnițele lor cu marfă.

— Pariez că ușile sunt în pământ. Probabil îngropate sub toate gunoaiele astea.

Jace, imediat în spatele ei, dădu din cap.

— La asta mă gândeam. Oftă: Cred că mai bine am muta gunoaiele. Putem începe cu acest container.

Îl arătă, în mod clar fără entuziasm.

— Mai degrabă ai înfrunta o hoardă vorace de demoni, nu-i așa? zise Clary.

— Cel puțin ăia nu colcăie de viermi. Adică, adăugă el, gânditor, nu toți, în orice caz. A fost un demon, odată, pe care l-am urmărit prin canalele de sub Grand Central...

— Nu! Clary ridică o mână de avertisment. Chiar n-am chef în clipa asta.

— Cred că e prima oară când o fată îmi spune mie asta, cugetă Jace.

— Mai stai pe lângă mine și n-o să fie nici ultima.

Jace mustăci.

— Nu prea e momentul potrivit pentru tachinări. Avem gunoi de mână.

Merse bățos până la container și apucă de unul dintre mânere.

— Tu ia de celălalt. Hai să-l răsturnăm.

— Dacă-l răsturnăm, o să facem prea mult zgomot, protestă Clary, ocupându-și poziția în partea cealaltă a imensului container.

Era un tomberon standard de oraș, vopsit în verde-închis, împroșcat cu pete suspecte. Putea mai rău decât containerele în general, a gunoi și a altceva, ceva greu și dulceag care-i urcă stomacul în gât și o făcu să tresară.

— Ar trebui să-l împingem.

— Acum, uite ce-i..., începu Jace, când o voce vorbi deodată din umbrele din spatele lor.

— Chiar credeți că trebuie să faceți asta?

Clary îngheță, holbându-se în bezna de la gura gangului. Pentru o clipă, panicată, se întrebă dacă nu cumva doar își închipuise că aude ceva, dar și Jace încremenise, uluit. Rareori îl surprindea ceva pe el, și încă și mai rar îl surprindea cineva furișându-se până în spatele lui.

Se îndepărtă de container, strecurându-și mâna la cingătoare și vorbind fără emoție:

— E cineva acolo?

— *Dios mío.*

Vocea era masculină, amuzată; individul vorbea o spaniolă fluentă.

— Nu sunteți de prin cartier, nu?

Făcu un pas înainte și ieși din bezna densă. Silueta lui prinse încet contur: un băiat, nu mai în vârstă decât Jace și probabil cu o palmă mai scund decât el. Era zvelt și mlădios, cu ochi mari, negri, și pielea de culoarea mierii, ca dintr-o pictură de Diego Rivera[1]. Purta pantaloni largi, negri, și o cămașă albă, descheiată la gât, lăsând să se vadă un lanț de aur care sclipi slab când se apropie de lumină.

— Ai putea spune și-așa, zise Jace prudent, fără să-și ia mâna de la cingătoare.

— N-ar trebui să vă aflați aici. Băiatul își trecu degetele prin buclele negre și grele care-i acopereau fruntea. Locul ăsta e periculos.

Vrea să spună că e un cartier rău-famat. Lui Clary îi venea să râdă, chiar dacă nu era deloc amuzant.

— Știm, zise ea. Doar că ne-am rătăcit, atâta tot.

Băiatul făcu semn spre container:

— Și cu ăsta ce voiați să faceți?

Nu mă pricep să mint spontan, se gândi Clary și se uită la Jace, care, spera, era maestru la capitolul ăsta.

El o dezamăgi imediat:

— Încercam să intrăm în hotel. Ne-am gândit că ar putea fi vreo ușă de pivniță în spatele containerului.

Băiatul căscă ochii, nevenindu-i să creadă.

— *Puta madre,* de ce ați fi vrut să faceți așa ceva?

Jace ridică din umeri.

---

[1] Diego María de la Concepción Juan Nepomuceno Estanislao de la Rivera y Barrientos Acosta y Rodríguez (1886–1957), important pictor mexican, ale cărui fresce au definit curentul Renașterii Murale Mexicane.

— Să jucăm o festă, știi. Să ne distrăm puțin.

— Nu înțelegeți. Locul ăsta e bântuit, blestemat. Aduce ghinion.

Clătină din cap cu fermitate și spuse câteva lucruri în spaniolă, despre care Clary bănui că ar fi avut legătură cu prostia răsfățaților copii de albi, în general, și a lor doi, în particular.

— Haideți cu mine, vă conduc eu la metrou.

— Știm unde este metroul, zise Jace.

Băiatul râse — un râs plăcut, vibrant.

— *Claro*. Bineînțeles că știți, dar dacă veniți cu mine, n-o să se ia nimeni de voi. Nu vreți necazuri, nu-i așa?

— Depinde, zise Jace și făcu o mișcare astfel încât jacheta i se întredeschise, lăsând să se vadă sclipirea armelor înfipte la brâu. Cât îți dau ei ca să-i ții pe oameni departe de hotel?

Băiatul aruncă o privire în spatele lui, iar nervii lui Clary zbârnâiră când își închipui aleea strâmtă umplându-se cu alte siluete întunecoase, cu fețe albe, guri roșii, sclipiri de colți la fel de iuți ca metalul scoțând scântei pe caldarâm.

Când el se întoarse din nou spre Jace, gura îi era strânsă într-o linie aspră:

— Cât îmi dau cine, *chico*?

— Vampirii. Cu cât te plătesc? Sau e altceva la mijloc — ți-au spus cumva că te vor face unul de-al lor, îți vor oferi viață veșnică, fără dureri, fără boli, și n-o să mori niciodată? Pentru că nu merită. Viața e nesfârșită când nu vezi niciodată lumina soarelui, *chico*, zise Jace.

Fața băiatului rămase fără expresie.

— Numele meu e Raphael. Nu *chico*.

— Dar știi despre ce vorbim. Știi despre vampiri? vru să se asigure Clary.

Raphael întoarse capul într-o parte și scuipă. Când se uită din nou la ei, ochii îi fulgerau, plini de mânie.

— *Los vampiros, sí,* animalele care beau sânge. Chiar și înainte de a fi închis hotelul circulau povești despre râsete noaptea târziu, animale mici care dispăreau, zgomote…

Se opri, clătinând din cap:

— Toată lumea din cartier știe că trebuie să stea departe, dar ce puteți face voi? Nu puteți chema poliția și să le spuneți că aveți o problemă cu vampirii.

— I-ai văzut vreodată? întrebă Jace. Sau știi pe cineva care i-a văzut?

Raphael vorbi fără grabă:

— Au fost niște băieți, odată, un grup de prieteni. Au crezut că e o idee bună să intre în hotel și să-i ucidă pe monștrii dinăuntru. Și-au luat la ei pușți și cuțite, toate binecuvântate de un preot. N-au mai ieșit niciodată. Mătușa mea a fost cea care le-a găsit hainele, mai târziu, în fața casei.

— În fața casei mătușii tale? întrebă Jace.

— *Sí.* Unul dintre băieți era fratele meu, zise Raphael sec. Așa că acum știți de ce merg pe-aici în toiul nopții uneori, când mă întorc de la casa mătușii mele, și de ce v-am prevenit să plecați. Dacă intrați acolo, n-o să mai ieșiți niciodată.

— Prietenul meu e acolo, înăuntru, zise Clary. Am venit să-l luăm.

— Ah, zise Raphael, atunci probabil că nu vă pot convinge să plecați.

— Nu, zise Jace. Dar nu-ți face griji. Ceea ce li s-a întâmplat prietenilor tăi n-o să ni se întâmple și nouă.

Scoase unul dintre pumnalele de înger de la brâu și-l ridică, lumina slabă ce emana din lamă reflectându-se în adâncițurile obrajilor de sub pomeți, umbrindu-i ochii.

— Am mai omorât o mulțime de vampiri până acum. Inimile lor nu bat, dar tot pot muri.

Raphael trase iute aer în piept și spuse ceva în spaniolă, cu voce joasă și prea rapid ca să poată înțelege și Clary ceva. Veni către ei

aproape grămadă, împiedicându-se în graba sa de un morman de ambalaje de plastic mototolite.

— Știu ce sunteți voi... am auzit despre cei din neamul vostru de către bătrânul padre de la St. Cecilia. Am crezut că nu era decât o poveste.

— Toate poveștile sunt adevărate, zise Clary, dar atât de încet, că el nu păru s-o audă.

Se uită la Jace, cu pumnii încleștați.

— Vreau să vin cu voi, zise el.

Jace clătină din cap.

— Nu. Categoric nu.

— Pot să vă arăt cum să ajungeți înăuntru, zise Rapahel.

Jace șovăi, tentația citindu-se limpede pe fața lui.

— Nu te putem lua.

— Bine.

Raphael trecu pe lângă el și dădu la o parte cu piciorul un morman de gunoi strâns lângă perete. Acolo se afla un grilaj, zăbrelele subțiri fiind acoperite de un strat brun-roșiatic de rugină. Îngenunche, apucă una dintre zăbrele și dădu grilajul la o parte.

— Așa au ajuns înăuntru fratele meu și prietenii lui. Dă în pivniță, zise.

Își ridică privirile spre Jace și Clary îi urmă exemplul. Clary își ținu pe jumătate răsuflarea; mirosul de gunoi răscolit era copleșitor și chiar și în întuneric vedea mișcările iuți ale gândacilor forfotind peste gunoi.

Jace schiță un zâmbet. Încă mai avea pumnalul de înger în mână. Lumina de vrăjitoare care emana din el îi împrumuta feței sale un aer demoniac, care ei îi amintea de Simon și de faptul că acesta își ținea întotdeauna mâna sub bărbie când îi spunea povești de groază, pe când aveau amândoi unsprezece ani.

— Mulțumesc, îi zise lui Raphael. Asta o să fie perfect.

Fața celuilalt băiat era palidă.

— Intrați acolo și faceți pentru prietenul vostru ceea ce n-am putut face eu pentru fratele meu.

Jace strecură pumnalul de seraf înapoi la cingătoare și-i aruncă o privire lui Clary:

— Vino după mine, zise și se strecură prin gura de aerisire dintr-o singură mișcare, cu picioarele înainte.

Ea-și ținu respirația, așteptând un strigăt de agonie sau de uimire, dar nu se auzi decât bufnitura ușoară a picioarelor lui aterizând pe pământ solid.

— E-n regulă, strigă el spre deschizătură, cu voce înfundată. Sari, te prind eu.

Ea se uită la Raphael:

— Mulțumesc pentru ajutor.

El nu spuse nimic, doar îi întinse o mână. Ea se folosi de ea ca să se sprijine în timp ce-și lua poziția pentru salt. Degetele lui erau reci. Îi dădu drumul, iar ea se lăsă să cadă prin deschizătura din zid. Căderea nu dură decât o secundă, iar Jace o prinse, rochia ei încreținându-se în jur pe coapse, iar mâna lui trecându-i pe picioarele goale când alunecă în brațele lui. Îi dădu drumul aproape imediat.

— Ești bine?

Ea își trase rochia în jos, bucuroasă că el n-o putuse vedea în întuneric.

— Sunt bine.

Jace scoase pumnalul de înger luminând slab de la brâu și îl ridică, lăsând lumina lui din ce în ce mai puternică să se plimbe peste cele ce îi înconjura. Stăteau într-o pivniță nu prea adâncă, cu tavan jos și cu podea de beton crăpat. Pătrate de pământ indicau locurile unde pe deasupra era spartă, iar Clary văzu că vițe negre începuseră să se împletească pe pereți în sus. O intrare căreia îi lipsea ușa ducea într-o altă încăpere.

O bufnitură puternică o făcu să tresară speriată și se întoarse, văzându-l pe Rapahel aterizând, cu genunchii îndoiți, la doar câțiva pași

distanță de ea. Venise după ei prin gura de aerisire. Se îndreptă de spate și rânji ca un maniac.

Jace îl privi furios:

— Ți-am spus...

— Te-am auzit. Raphael făcu un gest de lehamite cu mâna. Ce o să-mi faci? Nu pot să ies pe unde am intrat, iar tu nu mă poți lăsa aici ca să-mi găsesc moartea... nu-i așa?

— Ba cred că pot, zise Jace.

Arăta obosit, văzu Clary cu o oarecare surpriză, având umbrele de sub ochi mult mai pronunțate.

Raphael arătă cu mâna:

— Trebuie s-o luăm pe-acolo, către scări. Ei sunt la caturile de sus ale hotelului. O să vezi.

Trecu pe lângă Jace și prin deschizătura îngustă a ușii. Jace se uită după el, clătinând din cap.

— Chiar că încep să-i urăsc pe mundani, zise el.

Subsolul hotelului era ca vizuina unei colonii de iepuri, cu un labirint de coridoare ce se deschideau în magazii goale, o spălătorie pustie — cuve mucegăite de prosoape de pânză îngrămădite până sus în coșuri de nuiele putrezite —, chiar și o bucătărie fantomatică, cu tejghele de inox înșirându-se până departe în întuneric. Cele mai multe scări care duceau sus dispăruseră; nu putreziseră, ci fuseseră intenționat retezate, duse la mormane de surcele împinse pe lângă pereți, bucăți din luxoasele covoare persane de odinioară, atârnând încă de ele ca florile unui mucegai gros.

Lipsa scărilor o nedumeri pe Clary. Ce avuseseră vampirii cu scările? Găsi, în sfârșit, una nedeteriorată, înghesuită într-un cotlon, în spatele spălătoriei. Cameristele trebuie s-o fi folosit cândva pentru a căra lenjeria în sus și-n jos, în zilele de dinaintea lifturilor. Acum, un strat gros de praf acoperea treptele, ca o pătură cenușie și uscată de zăpadă care o făcu pe Clary să tușească.

— Șșșt! șuieră Raphael. O să te-audă. Suntem aproape de locurile unde dorm ei.

— De unde știi? întrebă ea, tot în șoaptă.

Nici n-ar fi trebuit să se afle acolo. Ce-i dădea lui dreptul s-o certe că făcea zgomot?

— O pot simți. I se zbătea colțul ochiului, iar ea văzu că era la fel de speriat ca și ea. Tu, nu?

Ea clătină din cap. Nu simțea nimic, în afară de o răcoare ciudată după căldura sufocantă a nopții de-afară, răcoarea din interiorul holului era pătrunzătoare.

În capul scării era o ușă pe care cuvântul „Lobby", scris cu vopsea, abia se mai putea citi pe sub straturile de mizerie acumulate de-a lungul anilor. Ușa împrăștie un norișor de rugină când Jace o împinse, deschizând-o. Clary își luă inima în dinți...

Dar încăperea de dincolo de ea era goală. Se aflau într-un mare foaier, ale cărui covoare putrede erau întoarse pe dos, lăsând să se vadă scândurile dușumelei plesnite de dedesubt. Odinioară, piesa centrală a acestei încăperi fusese o scară mare, grațios arcuită, mărginită de balustrade poleite și acoperite de covoare bogate în auriu și stacojiu. Acum, rămășițele scării se sfârșeau chiar deasupra capetelor lor, suspendate în aer. Priveliștea era la fel de suprarealistă ca una dintre picturile abstracte ale lui Magritte pe care le adora Jocelyn. *Aha*, gândi Clary, *s-ar putea numi* Scările spre nicăieri.

Vocea ei răsună la fel de uscată ca și praful ce acoperea totul:

— Ce au vampirii împotriva scărilor?

— Nimic, zise Jace. Doar că lor nu le trebuie.

— E un fel de a arăta că locul acesta este numai al lor.

Ochii lui Raphael erau strălucitori. Părea aproape entuziasmat. Jace se uită la el pieziș.

— Ai văzut vreodată în realitate un vampir, Raphael? întrebă el.

Raphael se uită la el aproape distrat:

— Știu cum arată. Sunt mai palizi, mai slabi decât oamenii obișnuiți, dar foarte puternici. Merg ca pisicile și sar cu iuțeala șerpilor. Sunt frumoși și înfricoșători. Ca hotelul ăsta.

— Ți se pare că ăsta e frumos? întrebă Clary, surprinsă.

— Să fi văzut cum era cu ani în urmă! Acum e ca o femeie bătrână care a fost cândva frumoasă, dar vremea i-a răpit frumusețea. Trebuie să-ți închipui scările astea așa cum arătau odinioară, cu lămpile de gaz atârnând de sus până jos de-a lungul treptelor, ca licuricii în întuneric, și cu balcoanele pline de lume. Nu așa cum e acum, atât de...

Se opri, căutând un cuvânt.

— ...trunchiat? sugeră Jace sec.

Raphael păru aproape speriat, de parcă Jace îl trezise dintr-un vis. Se tremură și se întoarse cu spatele.

Clary se răsuci spre Jace:

— Unde sunt, de fapt? Vampirii, adică.

— La etaj, probabil. Le place să fie cât mai sus când dorm, ca lilieci. Și aproape e-o să se crape de ziuă.

Ca niște cățeluși cu capetele legate cu sfoară, Clary și Raphael se uitară amândoi în sus, în același timp. Nu era nimic deasupra lor, decât tavanul împodobit cu o frescă, crăpat și înnegrit pe alocuri, de parcă ar fi ars într-un incendiu. O arcadă în stânga lor ducea mai departe în întuneric, coloanele de pe ambele părți erau gravate cu un motiv de frunze și flori. Când Raphael își coborî privirea, o cicatrice de la baza gâtului lui, foarte albă pe pielea lui măslinie, clipi ca un ochi. Ea se întrebă cum o fi căpătat-o.

— Cred c-ar trebui să ne întoarcem la scările de serviciu, șopti ea. Mă simt prea expusă aici.

Jace dădu din cap.

— Îți dai seama că, odată ce ajungem acolo, va trebui să-l strigi pe Simon și să speri că el te poate auzi?

Ea se întrebă dacă frica pe care o simțea i se citea și pe față.

— Eu...

Cuvintele îi fură retezate de un țipăt care-ți îngheța sângele în vine. Clary se răsuci în loc.

Raphael. Dispăruse și nici o urmă de pași prin praf nu indica încotro ar fi putut să plece — sau să fie târât. Întinse mâna spre Jace din reflex, dar el deja se pusese în mișcare, alergând către acul deschis în peretele îndepărtat și umbrele de dedesubt. Ea nu-l putu vedea, dar se luă după rapida lumină de vrăjitoare pe care o avea el, ca un călător condus printr-o mlaștină de un înșelător foc-viu.

Dincolo de arcadă era ceea ce fusese odată o mare sală de bal. Podeaua distrusă era de marmură albă, acum atât de rău crăpată, încât semăna cu o mare de sloiuri arctice plutitoare. Balcoane rotunjite se înșirau de-a lungul pereților, balustradele lor fiind acoperite de rugină. Oglinzi cu rame de aur atârnau la intervale între ele, fiecare încununată de un cap de amoraș poleit. Pânze de păianjeni se legănau în aerul umed, ca niște văluri vechi de mireasă.

Raphael stătea în centrul încăperii, cu brațele în lături. Clary alergă spre el, iar Jace veni mai încet după ea.

— Ești teafăr? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

El dădu din cap, încet.

— Mi s-a părut că văd ceva mișcând în umbră. Nu era nimic.

— Am hotărât să ne întoarcem la scările de serviciu, zise Jace. Nu e nimic la etajul ăsta.

Raphael dădu din cap:

— Bună idee.

O porni spre ușă, fără a se uita să vadă dacă ei veneau după el. Făcu doar câțiva pași, când Jace zise:

— Raphael?

Acesta se întoarse, cu ochii deschiși întrebător, iar Jace îi atinse pumnalul său.

Reflexele lui Raphael erau bune, dar nu destul de bune. Pumnalul îl străpunse, forța impactului doborându-l. Își pierdu echilibrul și căzu

greoi pe podeaua de marmură crăpată. În licărul slab al luminii de vrăjitoare, sângele lui părea negru.

— Jace, șuieră Clary, nevenindu-i să creadă, șocată. Spusese el că urăște mundanii, dar niciodată n-ar...

Când se întoarse ca să se ducă la Raphael, Jace o împrânci brutal la o parte. Se repezi el însuși spre băiat și dădu să apuce mânerul pumnalului care i se ițea din piept.

Dar Raphael fu mai rapid. Apucă pumnalul, apoi țipă când mâna îi veni în contact cu mânerul în formă de cruce. Pumnalul zăngăni pe podeaua de marmură, cu lama mânjită de negru. Jace avea o mână încleștată în pieptii cămășii lui Raphael, în cealaltă ținea pumnalul sanvi, care lumina cu așa o strălucire, încât Clary putu vedea din nou culorile: albastrul imperial al tapetului cojit de pe pereți, firișoarele aurii de pe podeaua de marmură, pata roșie ce se întindea pe pieptul lui Raphael.

Dar Raphael râdea.

— Ai ratat, zise el și rânji pentru prima oară, arătându-și incisivii albi și ascuțiți. Mi-ai ratat inima.

Jace îl strânse mai tare:

— Te-ai mișcat în ultima clipă, zise. Asta a fost foarte nechibzuit.

Raphael se încruntă și scuipă, roșu. Clary făcu un pas înapoi, holbându-se, în groaza care începuse s-o cuprindă.

— Când ți-ai dat seama? întrebă el.

Accentul îi dispăruse, rostind acum cuvintele mult mai precis și mai curat.

— Am ghicit încă din gang, zise Jace. Dar mi-am închipuit că o să ne aduci înăuntrul hotelului, apoi o să te repezi asupra noastră. Odată ce v-am fi încălcat proprietatea, am fi fost în afara protecției Codexului. Joc cinstit. Când n-ai făcut-o, m-am gândit că poate mă înșelasem. Apoi am văzut cicatricea de pe gâtul tău.

Se dădu puțin mai în spate, încă ținând pumnalul la gâtul lui Raphael.

— Mă gândisem când îți văzusem prima oară lanțul la gât că părea să fi genul de lanț de care agăți o cruce. Și ai făcut-o, nu-i așa?, când ai

fost pe-afară să-ți vezi familia? Ce înseamnă o cicatrice de la o mică arsură, când cei ca tine se vindecă atât de repede?

Raphael râse.

— Asta a fost? Cicatricea mea?

— Când ai părăsit foaierul, picioarele tale n-au lăsat urme în praf. Atunci am știut.

— Nu fratele tău a intrat aici să-i caute pe monștri și n-a mai ieșit niciodată, nu? zise Clary, dându-și seama. Ci tu ai fost acela.

— Amândoi sunteți foarte deștepți, zise Raphael. Cu toate că nu destul de deștepți. Uitați-vă în sus, zise el și ridică o mână ca să arate spre tavan.

Jace îi dădu peste mână fără să-și desprindă privirea de la Raphael.

— Clary! Ce vezi?

Ea își ridică încet capul, groaza strângându-se ca un ghem în capul pieptului său.

Trebuie să-ți închipui scările astea așa cum arătau odinioară, cu lămpile de gaz arzând de sus până jos de-a lungul treptelor, ca licuricii în întuneric, și cu balcoanele pline de lume. Erau pline de lume, acum, șiruri peste șiruri de vampiri cu fețe albe ca de mort, cu gurile roșii lăbărțate, uitându-se nedumeriți în jos.

Jace continua să se uite la Raphael.

— Tu i-ai chemat. Nu-i așa?

Raphael încă rânjea. Sângele se oprise, nu-i mai curgea din rana de la piept.

— Mai contează? Sunt prea mulți, chiar și pentru tine, Wayland.

Jace nu zise nimic. Deși nu se clintise, gâfâia, iar Clary aproape că simțea tăria dorinței lui de a-l ucide pe băiatul vampir, de a-i înfige pumnalul în inimă ca să-i șteargă rânjetul ăla de pe față pentru totdeauna.

— Jace, zise ea, prevenindu-l. Nu-l ucide.

— De ce nu?

— Poate-l vom folosi ca ostatic.

Jace făcu ochii mari:

— *Ostatic?*

Ea îi vedea, și mai mulți, umplând intrarea de sub arcadă, mișcându-se la fel de silențios ca și Frații Tăcuți din Orașul Oaselor. Dar Frații nu aveau pielea atât de albă și de lipsită de viață, nici gheare înfoiate la mâini...

Clary își umezi buzele uscate.

— Știu ce fac. Ridică-l în picioare, Jace.

Jace se uită la ea, apoi dădu din umeri:

— Bine.

Raphael se răsti:

— Nu-i amuzant.

— De aceea nici nu râde nimeni.

Jace se ridică, săltându-l pe Raphael în picioare, proptind vârful pumnalului între omoplații lui. Pot să-ți străpung inima la fel de ușor și din spate, zise el. Eu nu m-aș mișca, dac-aș fi în locul tău.

Clary se întoarse cu spatele la ei, pentru a înfrunta siluetele negre care se apropiau. Își ridică o mână.

— Stați pe loc, zise ea, sau el o să înfigă pumnalul ăla în inima lui Raphael.

Un soi de murmur străbătu mulțimea, care ar fi putut fi și vorbe șoptite, și râsete.

— *Stați!* zise Clary din nou, iar de data asta făcu și Jace ceva, ea nu știu ce, care-i smulse lui Raphael un strigăt de durere și surprindere.

Unul dintre vampiri întinse o mână în lături, ca să-și oprească ceilalți. Clary îl recunoscu: era băiatul blond și slab, cu cercel în formă de țăruș, pe care-l văzuse la petrecerea lui Magnus.

— Vorbește serios, zise el. Sunt vânători de umbre.

Un alt vampir își croi drum prin mulțime, oprindu-se alături de cel blond — o fată asiatică frumoasă, cu părul albastru, într-o fustă de piele de argint. Clary se întrebă dacă existau și vampiri urâți sau măcar mai grași. Poate că nu făceau vampiri din persoane urâte. Sau poate că persoanele urâte pur și simplu nu voiau să trăiască veșnic.

— Vânători de umbre care ne-au încălcat teritoriul, zise ea. Sunt în afara protecției Codexului. Eu zic să-i omorâm — ei i-au ucis pe mulți dintre ai noștri.

— Care dintre voi e stăpânul acestui loc? zise Jace, cu voce foarte calmă. Să iasă în față.

Fata își dezveli dinții ascuțiți.

— Nu folosi limbajul Conclavului la noi, vânătorule de umbre. Ați încălcat prețiosul vostru Codex intrând aici. Legea n-o să vă protejeze.

— Destul, Lily, zise tăios băiatul blond. Stăpâna noastră nu-i aici. E în Idris.

— Cineva trebuie să vă conducă în absența ei, observă Jace.

Se lăsă tăcerea. Vampirii de sus, din balcoane, se țineau atârnați de balustrade, ca să audă ce se vorbea jos. În cele din urmă:

— Raphael ne conduce, zise vampirul blond.

Fata cu păr albastru, Lily, scoase un șuierat dezaprobator:

— Jacob…

— Vă propun un târg, zise Clary repede, retezându-i tirada lui Lily și replica lui Jacob. Până acum probabil ați aflat că ați luat acasă prea multe persoane de la petrecerea din seara asta. Una dintre ele era prietenul meu, Simon.

Jacob înălță din sprâncene:

— Sunteți prieteni cu un vampir?

— El nu e vampir. Și nici vânător de umbre, adăugă ea, văzând că Lily își mișcă ochii palizi. Ci doar un băiat obișnuit.

— N-am luat nici un băiat de om acasă cu noi de la petrecerea lui Magnus. Asta ar fi fost o încălcare a Codexului.

— A fost preschimbat în șobolan. Un mic șobolan brun, zise Clary. Cineva trebuie să fi crezut că era un animal de casă sau…

Vocea i se gâtui. Se uitau la ea de parcă n-ar fi fost în toate minții. O disperare de gheață se strecură în oasele ei.

— Dă-mi voie s-o spun pe scurt, zise Lily. Oferiți la schimb viața lui Raphael pentru un *șobolan*?

Clary se uită neajutorată în spatele ei, la Jace. El îi aruncă o privire care-i spunea *A fost ideea ta. Mergi pe mâna ta, acum.*

— Da, zise ea, întorcându-se iar către vampiri. Ăsta-i târgul pe care vi-l propunem.

Ei se uitară lung la ea, cu fețele lor albe aproape lipsite de expresie. Într-un alt context, Clary ar fi zis că arătau năuciți.

Îl *simțea* pe Jace stând în spatele ei, îi auzea șuierul respirației. Se întrebă dacă-și storcea oare creierii încercând să-și închipuie de ce-o lăsase el pe ea să-i târască pe-amândoi aici, în primul rând. Se întrebă dacă îngăduise cumva s-o urască.

— Vrei să spui șobolanul ăsta?

Clary clipi surprinsă. Un alt vampir, un băiat slăbuț, negru, cu dreaduri, își croise drum în față prin mulțime. Ținea ceva în mâini, ceva brun care se zbătea slab.

— Simon? șopti ea.

Șobolanul chițăi și începu să se zbată nebunește în mâinile băiatului. Acesta se uită în jos la rozătoarea captivă, cu o expresie de dezgust.

— Frate, am crezut că era Zeke. Mă întrebam eu ce-l apucase de se purta așa. Clătină din cap, săltându-și codițele. Eu zic că și-l poate lua, frate. Deja m-a mușcat de cinci ori.

Clary întinse mâinile după Simon, dorindu-și fierbinte să-l țină ea. Dar Lily făcu un pas în fața ei mai înainte ca ea să fi putut face mai mult de un pas în direcția lui.

— Stai puțin, zise Lily. De unde știm că n-o să vă luați pur și simplu șobolanul, și o să-l ucideți oricum pe Raphael?

— Vă dăm cuvântul nostru, zise Clary imediat, apoi se crispă, așteptând râsete din partea lor.

Nu râse nimeni. Raphael înjură încetișor în spaniolă. Lily se uită întrebătoare la Jace.

— Clary, zise el, cu o notă de disperare în tonul vocii lui. Asta chiar nu e...

— Fără jurământ, adio târg, zise Lily imediat, agățându-se de tonul lui nesigur. Elliott, ține bine șobolanul ăla.

Băiatul cu dread-uri îl strânse și mai tare pe Simon, care-și înfipse sălbatic colții în mâna lui Elliott.

— Frate, zise el posomorât. Asta a durut.

Clary profită de ocazie pentru a-i șopti lui Jace.

— Jură și gata. Ce rău ar fi în asta?

— A jura pentru noi nu este ca pentru voi, mundanii, se răsti el, furios. Eu voi fi legat pentru totdeauna de orice jurământ pe care-l fac.

— O, zău? Ce s-ar întâmpla dacă l-ai încălca?

— *Nu* l-aș încălca, asta-i ideea…

— Lily are dreptate, zise Jacob. E nevoie de un jurământ. Jurați că n-o să-i faceți rău lui Raphael. Chiar dacă vă dăm șobolanul înapoi.

— Nu-i voi face rău lui Raphael, zise Clary imediat. Indiferent de situație.

Lily îi zâmbi cu îngăduință.

— Nu pentru tine ne facem noi griji.

Aruncă o privire tăioasă spre Jace, care-l ținea pe Raphael atât de strâns, încât nodurile degetelor i se albiseră. O pată de nădușeală îi întunecă materialul bluzei, chiar între omoplați.

El spuse:

— Bine. Jur.

— Rostește Jurământul, zise Lily iute. Jură pe Înger. Spune-l pe tot.

Jace clătină din cap.

— Voi să jurați primii.

Cuvintele lui căzură ca pietrele peste tăcerea celorlalți, stârnind o undă de murmure prin mulțime. Jacob păru îngrijorat; Lily, furioasă.

— Nici o șansă, vânătorule de umbre.

— Noi îl avem pe conducătorul vostru. Vârful pumnalului lui Jace pătrunse ceva mai adânc în gâtul lui Raphael. Iar voi ce aveți acolo? Un șobolan.

Simon, imobilizat în mâinile lui Raphael, chiți furios. Clary ardea de poftă să-l înșface, dar se abținu.

— Jace…

Lily se uită către Raphael:

— Stăpâne?

Raphael stătea cu capul plecat, buclele lui negre acoperindu-i fața. Sângele îi pătă gulerul cămășii, șiroind pe pielea brună de dedesubt.

— Un șobolan destul de important, zise el, dac-ați venit voi până aici după el. Cred că tu vei fi, vânătorule de umbre, cel care va jura primul.

Jace își întări convulsiv strânsoarea în care-l ținea. Clary îi văzu mușchii încordați pe sub piele, albeața nodurilor degetelor și colțurile gurii, luptându-se cu furia.

— Șobolanul e un mundan, zise ea tăios. Dacă-l ucideți, o să aveți de a face cu Legea…

— Este pe teritoriul nostru. Cei care ne încalcă teritoriul nu sunt protejați de Codex, știi doar…

— Voi l-ați adus aici, exclamă Clary. N-a încălcat teritoriul din voia lui.

— Chițibușuri, zise Raphael, rânjind la ea în pofida pumnalului de la gâtul lui. De altfel, crezi că noi n-am auzit zvonurile care circulă prin Lumea de Jos ca sângele prin vene? Valentine s-a întors. Foarte curând, nu vor mai fi nici Acorduri, nici Codex.

Jace își ridică iute capul.

— De unde ai auzit asta?

Raphael se încruntă disprețuitor.

— Toată Lumea de Jos o știe. A plătit un magician să adune o ceată de raveneri, acum nici o săptămână. Și-a adus damnații ca să caute Pocalul Mortal. Când o să-l găsească, n-o să mai existe nici o pace prefăcută între noi, ci doar războiul. Nici o Lege nu mă va opri să-ți mulg inima din piept în mijlocul străzii, vânătorule de umbre…

Clary nu mai rezistă. Plonjă după Simon, împingând-o cu umărul pe Lily la o parte, și smulse șobolanul din mâinile lui Elliott. Simon se cățără pe brațul ei, agățându-se înnebunit cu ghearele de mâneca ei.

— E în regulă, șopti ea, e în regulă.

Deși știa că nu era. Se întoarse să fugă și simți mâini prinzând-o de pieptă, ținând-o pe loc. Se zbătu, dar eforturile ei să se desprindă din

mâinile care o țineau — Lily, slabă și osoasă, cu unghii negre — erau îngreunate de teama ei de a nu-l pierde pe Simon, care se agățase cu ghearele și dinții de rochia ei.

— Dă-mi drumul! țipă ea, dând cu piciorul în fața vampir. Tocul cizmelor ei izbi în plin, iar Lily scoase un strigăt de durere și de furie. Se repezi și o lovi pe Clary pe obraz cu destulă forță cât să-i dea capul pe spate.

Clary se clătină, gata să cadă. Îl auzi pe Jace strigându-i numele și se întoarse să vadă că îi dăduse drumul lui Raphael și alerga spre ea. Clary încercă să pornească, la rândul ei, spre el, dar umerii îi erau acum ținuți de Jacob, care își înfipsese degetele în pielea ei.

Clary țipă — dar glasul i se pierdu într-un țipăt mai amplu când Jace, apucând una dintre sticluțele din jacheta sa, azvârli conținutul spre ea. Clary simți răceala udă izbind-o în față și-l auzi pe Jacob zbierând când apa îi atinse pielea. Din degetele lui se ridică fum și îi dădu drumul lui Clary, urlând prelung, precum o fiară. Lily țâșni spre el, strigându-i numele și, în iadul acela dezlănțuit, Clary simți pe cineva înșfăcând-o de încheietura mâinii. Se zbătu să se elibereze.

— Oprește-te, tâmpito, sunt *eu*, gâfâi Jace la urechea ei.

— Oh!

Se relaxă pentru moment, apoi se încordă iarăși, zărind o siluetă familiară înălțându-se în spatele lui Jace. Țipă, iar Jace se feri și se întoarse exact în clipa în care Raphael sărea asupra lui, cu dinții dezgoliți, rapid ca o pisică. Colții săi îi prinseră bluza lui Jace lângă umăr și i-o sfâșiară de sus până jos, în timp ce Jace se clătină. Raphael se agăță de el ca un păianjen, repezindu-și dinții spre gâtul lui. Clary scotoci în sacul ei după pumnalul pe care i-l dăduse Jace...

O siluetă brună mică se lansă pe podea, trecu glonț printre picioarele lui Clary și se aruncă asupra lui Raphael.

Acesta țipă. Simon se agățase cu sălbăticie de antebrațul lui, înfigându-și adânc în carne colții ascuțiți de șobolan. Raphael îi dădu drumul lui Jace, lovind cu mâinile în toate părțile, împroșcând cu sânge și revărsând pe gură un râu de obscenități în spaniolă.

Jace rămase cu gura căscată.

— Fiu de...

Recăpătându-și echilibrul, Raphael smulse șobolanul de pe brațul lui și-l izbi de podeaua de marmură. Simon chițăi o dată de durere, apoi țâșni ca săgeata spre Clary. Ea se aplecă și-l culese dintr-o mișcare, strângându-l la piept cât de tare putea, fără să-i facă rău. Îi simțea bătăile inimii lui micuțe pe degetele sale.

— Simon, șopti ea. Simon...

— Nu-i timp de asta. Ține-l bine.

Jace o apucă de brațul drept, strângând-o cu atâta putere, încât o durea. În mâna cealaltă ținea un pumnal luminos de seraf.

— Mișcă-te!

Pe jumătate târând-o, pe jumătate împingând-o, începu să se îndrepte spre marginea mulțimii. Vampirii se dădeau la o parte, chircindu-se, din fața luminii pumnalului de seraf, în timp ce Jace tăia cu el aerul prin fața lor, cu toții șuierând ca niște pisici opărite.

— Nu mai stați pe margine!

Vorbise Raphael. Brațul îi șiroia de sânge, buzele îi dezveleau incisivii ascuțiți. Se uită fioros la masa vampirilor mișcându-se în cerc, dăciți.

— Prindeți-i pe intruși! strigă el. Ucideți-i pe-amândoi — și pe șobolan la fel!

Vampirii porniră spre Jace și Clary, unii dintre ei mergând, alții alunecând, alții coborând în zbor de la balcoanele de sus, ca niște lilieci. Jace lungi pasul și amândoi ieșiră din gloată îndreptându-se spre peretele îndepărtat. Clary se foi, întorcându-se pe jumătate să se uite la el.

— N-ar trebui să stăm spate-n spate sau cam așa?

— Ce? De ce?

— Nu știu. Așa se face-n filme când sunt în genul ăsta de... situație.

Îl simți tremurând. Era înfricoșat? Nu, râdea.

— Tu, șopti el. Ești cea mai...

— Cea mai cum? întrebă ea, indignată.

Continuau să se retragă, păşind cu grijă ca să evite bucăţile de mobilier rupt şi de marmură spartă care acopereau podeaua. Jace ţinea pumnalul îngerului sus, deasupra capetelor amândurora. Ea vedea cum vampirii dădeau roată pe la marginea cercului de lumină pe care îl arunca. Se întrebă cât timp avea să-i ţină la distanţă.

— Nimic, zise el. Asta nu e o situaţie gravă, bine? O să păstrez cuvântul ăsta pentru atunci când lucrurile o să devină cu adevărat grave.

— Cu adevărat grave? Acum nu-i cu adevărat grav? Ce-ai vrea să fie, o explozie nucleară...

Se întrerupse cu un ţipăt când Lily, înfruntând lumina, făcu un salt spre Jace, cu dinţii dezveliţi într-un mârâit care-ţi seca inima. Jace înşfăcă al doilea pumnal de la cingătoare şi-l aruncă prin aer; Lily căzu pe spate, urlând, o rană lungă sfârâindu-i prin braţ. Când ea se împletici, alţi vampiri atacară, repezindu-se pe lângă ea. Erau atât de mulţi, gândi Clary, atât de mulţi...

Cu degete nerăbdătoare îşi pipăi centura, găsind şi apucând mânerul pumnalului. Îl simţea rece şi străin în mâna ei. Nu ştia cum să se folosească de cuţit. Nu lovise niciodată pe nimeni, darămite să înjunghie pe cineva. Ba chiar chiulise de la ora de sport în ziua în care îi învăţaseră cum să se apere de jefuitori şi violatori cu obiecte obişnuite, la îndemână, de pildă cheile de la maşină sau creioanele. Scoase pumnalul şi-l înălţă, cu o mână tremurătoare...

Ferestrele explodară înăuntru, într-o ploaie de cioburi. Se auzi cum ţipară, văzu vampirii — la nici un braţ distanţă de ea şi de Jace — răsucindu-se uluiţi, cu un amestec de şoc şi groază pe feţele lor. Prin ferestrele sparte năvăliră zeci de siluete zvelte, în patru labe şi aproape de pământ, blana lor sclipind de la razele lunii şi de cioburi. Ochii lor erau albaştri ca focul, iar din gâtlejurile lor venea un mârâit profund, care suna ca tumultul unei cascade.

Lupi.

— Ei *asta* chiar că e o situaţie gravă, zise Jace.

15

La Ananghie

Ei se ghemuiră cu burțile la podea, arătându-și colții, vampirii, stupefiați, se dădură înapoi. Numai Raphael rămase pe loc. Își ținea de brațul rănit, cămașa fiindu-i totuna de sânge și mizerie.

— *Los Niños de la Luna*, șuieră el.

Până și Clary, ale cărei cunoștințe de spaniolă erau aproape inexistente, înțelese ce spusese. Copiii Lunii — vârcolaci.

— Credeam că se dușmănesc, îi șopti ea lui Jace, vampirii și vârcolacii.

— Da. Niciodată nu calcă unii în bârlogurile celorlalți. Niciodată. Codexul interzice asta.

Vorbea aproape cu indignare.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva. Asta-i rău. Foarte rău.

— De ce să fie mai rău ca până acum?

— Pentru că, zise el, suntem pe cale să ne aflăm în mijlocul unui duel.

— CUM ÎNDRĂZNIȚI SĂ INTRAȚI ÎN SĂLAȘUL NOSTRU? zbieră

Fața îi era stacojie, inundată de sânge.

Cel mai mare dintre lupi, un monstru tărcat cu cenușiu și colți ca de rechin, scoase un chicotit gâfâit de câine. Când înainta, între un pas și altul părea să se schimbe și să se transforme, ca un val care se ridică și se încrețește. Acum era un bărbat înalt, solid și musculos, cu păr lung care atârna în șuvițe sure, ca niște frânghii. Purta jeanși și o jachetă groasă de piele, și mai avea încă trăsături de lup pe fața ascuțită, îmbătrânită.

— N-am venit să vărsăm sânge, zise el. Am venit după fată.

Raphael izbuti să arate furios și uluit totodată.

— Care?

— Fata-om.

Vârcolacul întinse o mână țeapănă, arătând spre Clary.

Ea era prea șocată ca să facă vreo mișcare. Simon, care se frământase în strânsoarea ei, încremeni. În spatele ei, Jace murmură ceva care suna limpede a blasfemie.

— Nu mi-ai spus că ai fi prietenă cu vreun vârcolac.

Ea înțelese ușoara reținere din tonul lui sec — era la fel de surprins ca și ea.

— Nu sunt, zise ea.

— Asta-i rău, spuse Jace.

— Ai mai spus o dată.

— Mi s-a părut că merită să repet.

— Ei bine, nu merită. Clary se dădu înapoi, lipindu-se de el. *Jace*. Se uită toți la mine.

Toate fețele erau întoarse către ea; cele mai multe păreau uluite. Raphael se uita printre gene. Se întoarse către vârcolac, încet:

— Nu poți s-o iei, zise el. Ne-a încălcat teritoriul; prin urmare, e a noastră.

Vârcolacul râse.

— Mă bucur c-ai spus asta, zise el și făcu un salt înainte.

În aer, corpul lui se văluri și deodată era iarăși lup, cu blana zbârlită, cu fălcile căscate, gata să sfâșie. Îl izbi pe Raphael drept în piept și

se rostogoliră împreună într-un ghem, zvârcolindu-se și mârâind. Cu urlete de furie drept răspuns, vampirii se năpustiră asupra vârcolacilor care-i așteptau în linie, în mijlocul sălii de bal.

Zgomotul nu semăna cu nimic din ceea ce auzise Clary vreodată. Dacă picturile lui Bosch înfățișând iadul ar fi venit cu o coloană sonoră, aceasta ar fi sunat ca acum.

Jace fluieră.

— Raphael are cu adevărat o noapte foarte proastă.

— Și ce? Clary nu avea nici o simpatie pentru vampir. Noi ce facem?

El privi în jur. Se aflau într-un colț, iar retragerea le era tăiată de masa corpurilor încăierate; deși nu li se dăduse atenție până acum, cu siguranță că n-avea să mai dureze mult. Mai înainte să-și poată da Clary glas gândurilor, Simon se zvârcoli deodată violent în strânsoarea ei, se eliberă și căzu pe podea.

— Simon! țipă ea, când el o zbughi ca săgeata în colț, spre un maldăr de draperii de catifea mucegăite. Simon, oprește-te!

Sprâncenele lui Jace se arcuiră întrebător.

— Ce naiba fa...

O apucă de braț, smucind-o înapoi:

— Clary, nu alerga după șobolan. Fuge. Asta fac șobolanii.

Ea îi aruncă o privire furioasă:

— Nu e șobolan. E Simon. L-a mușcat pe Raphael pentru tine, creion nerecunoscător ce ești!

Își smulse brațul din strânsoarea lui și se repezi după Simon, care se ghemuise în faldurile draperiilor, chițăind agitat și râcâind cu ghearele. Pricepând cu întârziere ce încerca el să-i spună, dădu brusc draperiile la o parte. Erau pline de mâzgă din pricina mucegaiului, dar în spatele lor era...

— ...o ușă, șopti ea. O, șobolan genial!

Simon chițăi modest când ea îl luă în brațe. Jace era în spatele ei.

— O ușă, ai? Păi, se deschide?

Ea apucă de clanță și se întoarse către el, pleoștită.

— E încuiată. Sau înțepenită.

Jace se aruncă în ușă cu putere. Nu se clintea. Înjură.

— N-o să-mi mai revin niciodată cu umărul. Bănuiesc că mă vei îngriji tu pân-o să mă fac bine.

— Sparge ușa odată, bine?

El se uită peste creștetul ei, cu ochii larg deschiși.

— Clary...

Ea se întoarse. Un lup uriaș se desprinsese din învălmășeală și gonea către ea, cu urechile lipite de țeasta îngustă. Era imens, negru-sur și hidograt, cu limba lungă și roșie atârnându-i. Clary țipă. Jace se aruncă iarăși în ușă, iarăși înjurând. Ea duse mâna la centură, smulse pumnalul și-l aruncă.

Nu mai aruncase niciodată cu o armă până atunci, nici măcar nu-i trecuse prin minte să arunce vreuna. Singura oară când se apropiase de arme, înainte de săptămâna din urmă, fusese atunci când le desenă, așadar Clary fu mai surprinsă decât toți ceilalți, bănuia ea, când pumnalul zbură, tremurat dar la țintă, înfigându-se în flancul vârcolacului.

Acesta chelălăi, își încetini pasul, dar alți trei camarazi de-ai lui veneau deja către ei. Unul se opri lângă lupul rănit, însă ceilalți doi continuară atacul spre ușă. Clary țipă din nou, în timp ce Jace se repezi cu umărul în ușă pentru a treia oară. Cedă, cu un exploziv scrâșnet ca de rugină mâncinată și de lemn spart.

— A treia oară-i cu noroc, gâfâi el, ținându-se de umăr.

Se furișă în spațiul întunecat care se deschisese în spatele ușii sparte și se întoarse, nerăbdător, întinzând mâna:

— Clary, haide!

Cu un icnet, ea se repezi după el și trânti ușa, închizând-o tocmai când cele două trupuri grele bufniră în ea. Căută zăvorul, dar nu mai era, fusese rupt de Jace când forțase ușa.

— Păzea! zise el, iar când ea se feri, stela vâjâi pe deasupra capului ei, tăind linii întunecate în lemnul mucegăit al ușii.

Ea-și lungi gâtul să vadă ce anume gravase el: o curbă ca o secere, trei linii paralele, o stea cu raze — *Să țină împotriva urmăritorilor.*

— Ți-am pierdut pumnalul, zise ea. Îmi pare rău.

— Se-ntâmplă.

Își bagă stela în buzunar. Ea auzi slabe bufnituri, când lupii se repezeau în ușă iarăși și iarăși, dar aceasta rezistă.

— Runa o să-i țină în loc, dar nu pentru multă vreme. Să ne grăbim.

Ea-și ridică privirea. Se aflau pe un culoar igrasios; un șir îngust de trepte urca în întuneric. Treptele erau de lemn, balustradele acoperite de praf. Simon își scoase nasul afară din buzunarul jachetei lui Clary, unde lui ca doi nasturi negri sclipind în lumina slabă.

— Bine, dădu ea din cap către Jace. Tu, primul.

Jace arăta de parcă ar fi vrut să rânjească, dar era prea obosit.

— Știi cât îmi place mie să fiu primul. Dar, ușurel, adăugă el. Nu sunt sigur că ne țin scările.

Nici Clary nu era sigură. Treptele trosneau și gemeau în timp ce urcau, ca o bătrână văitându-se de junghiurile și durerile ei. Clary se sprijini de balustradă pentru echilibru, o bucată din ea plesni în mâna ei, făcând-o să scheaune și storcând un chicotit epuizat din partea lui Jace. O luă de mână:

— Poftim. Ține-te!

Simon scoase un sunet care, pentru un șobolan, suna foarte aproape de un fornăit. Jace nu păru să-l audă. Se împleticeau pe trepte în sus, făcând cât de repede îndrăzneau. Scara se ridica într-o spirală înaltă prin clădire. Trecură de palier după palier, fără să întâlnească nici o ușă. Ajunseseră la a patra întoarcere identică, când o explozie înfundată făcu casa scărilor și un nor de praf se ridică de jos.

— Au trecut de ușă, zise Jace sumbru. Fir-ar, am crezut c-o să țină mai mult.

— Acum fugim? întrebă Clary.

— *Acum* fugim, zise el.

Și-o rupseră la fugă pe scările care țipară și se tânguiră sub greutatea lor, cuiele sărind precum gloanțele. Erau la al cincilea palier acum — auzea ușorul *buf-buf* al labelor lupilor pe treptele de jos sau poate că

era doar închipuirea ei. Știa că nu exista în realitate o răsuflare fierbinte în ceafa ei, dar mârâiturile și urletele, devenind mai puternice pe măsură ce ei se apropiau, erau reale și înspăimântătoare.

Al șaselea palier se ridică în fața lor și aproape că se aruncară pe el. Clary gâfâia, respirația forfecându-i dureros plămânii, dar izbuti să scoată un mic strigăt de triumf când văzu o ușă. Era de oțel gros, întărită cu piroane și proptită cu o cărămidă ca să stea întredeschisă. Abia avu timp să se întrebe de ce oare, când Jace o deschise cu o lovitură de picior, o împrânci înăuntru și, venind după ea, trânti ușa, închizând. Auzi un declic hotărât când el o încuie în urma lor. *Slavă Domnului*, gândi ea.

Apoi se întoarse.

Cerul nopții se rotea deasupra ei, presărat cu stele, ca o mână de diamante aruncate la întâmplare. Nu era negru, ci de un albastru întunecat și senin, culoarea de dinainte de ivirea zorilor. Se aflau pe un acoperiș gol, fără țigle, pe care se vedeau doar turnurile coșurilor de cărămidă. Un fost turn de apă, înnegrit de vreme, stătea pe o platformă înălțată la unul dintre capete; o prelată groasă ascundea o grămadă cocoșată de lemne, la celălalt capăt.

— Pe-aici trebuie să fi intrat și ieșit ei, zise Jace, aruncând o privire în spate, la ușă.

Clary putu să-l vadă mai bine acum, în lumina palidă, și-i observă cutele de încordare din jurul ochilor, ca niște tăieturi nu prea adânci. Sângele de pe hainele lui, în cea mai mare parte al lui Raphael, părea negru.

— Zboară până aici, sus. Nu că asta ne ajută pe noi cine știe ce.

— Poate există o scară de incendiu, sugeră Clary.

Porniră împreună, călcând cu atenție, pe marginea acoperișului. Lui Clary nu-i plăcuseră niciodată înălțimile, iar distanța de zece etaje până la stradă îi stârni un gol în stomac. La fel și vederea scării de incendiu, o bucată de metal contorsionată, de nefolosit, care încă se mai ținea de o latură a hotelului, aproape de fațada de piatră.

— O, nu! zise ea.

Aruncă o privire înapoi la ușa pe care veniseră. Era fixată într-un fel de cabină, în mijlocul acoperișului. Cabina vibra, clanța săltând nebunește. Ar mai fi rezistat doar câteva minute, poate mai puțin.

Jace își apăsă dosul palmelor peste ochi. Aerul greu ca plumbul îi sufoca, dându-i lui Clary furnicături în ceafă. Vedea nădușeala șiroind sub gulerul lui Jace. Își dori, fără nici o legătură, să fi plouat. Ploaia ar fi spart balonul ăsta de dogoare ca pe un blister.

Jace murmura pentru el:

— Gândește, Wayland, *gândește*...

Ceva începu să prindă contur într-un cotlon al minții lui Clary. O rună dansa în spatele pleoapelor ei: două triunghiuri cu vârful în jos, unite de o singură linie orizontală — o rună ca o pereche de aripi...

— Asta e, zise repede Jace, lăsându-și mâinile în jos și, pentru o clipă, Clary se întrebă dacă el îi citise gândurile.

Părea febril, iar ochii lui cu ape aurii erau foarte strălucitori.

— Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta până acum.

Se repezi până la marginea îndepărtată a acoperișului, apoi se opri și privi înapoi, la Clary. Ea rămăsese pe loc, încă năucită, cu gândurile asaltate de desene sclipitoare.

— Haide, Clary!

Îl urmă, alungându-și din minte gândurile despre rune. El apucase prelata și trăgea de marginile ei. Se dădu la o parte, descoperind nu bidiviuri, ci crom scânteietor, piele bine prelucrată și vopsea lucioasă.

— *Motociclete?*

Jace o luă pe cea mai apropiată, un Harley imens, roșu-întunecat, cu flăcări aurii pe rezervor și pe apărătorile roților. Își trecu un picior peste șa și privi peste umăr la Clary.

— Suie-te!

Clary făcu ochii mari.

— Glumești? Știi măcar cum să conduci chestia aia? Ai *chef*?

— Nu-mi trebuie chei, îi explică el cu nesfârșită răbdare. Funcționează cu energie demonică. Acum, ai de gând să te urci sau vrei să conduci una tu însăți?

Înspăimântată, Clary se cățără pe motocicletă, în spatele lui. Undeva, într-un colț al creierului ei, o voce firavă țipa la ea că era o idee cât se poate de proastă.

— Bine, zise Jace. Acum pune-ți brațele în jurul meu.

Ea îl ascultă, simțindu-i mușchii pietroși ai abdomenului contractându-se când el se aplecă în față și înfipse vârful stelei în contact. Spre uluirea ei, motocicleta duru prinzând viață. În buzunar, Simon chițăi tare.

— Totul e în regulă, zise ea, cât de liniștitor putu. Jace! țipă ea, acoperind zgomotul motorului. Ce faci?

El îi strigă ceva care semăna cu „Apăs șocul!".

Clary clipi nedumerită.

— Păi, grăbește-te! Ușa...

Ca la semnal, ușa acoperișului se deschise brusc cu un trosnet, smulsă din balamale. Lupii se revărsară prin ea, gonind pe acoperiș drept spre ei. Deasupra lor zburau vampirii, șuierând și țipând, umplând noaptea cu strigăte de prădători.

Ea simți brațul lui Jace zvâcnind înapoi când motocicleta țâșni înainte, făcându-i stomacul să se strivească de șira spinării. Se încleștă convulsiv de cureaua lui Jace când porniră precum glonțul, roțile alunecând pe ardezia acoperișului, împrăștiind lupii, care chelălăiau și săreau în lături. Îl auzi pe Jace țipând ceva, cuvintele pierzându-se în zgâitul roților, al vântului și al motorului. Marginea acoperișului se apropia vertiginos, nespus de repede, iar Clary ar fi vrut să închidă ochii, dar ceva o făcu să-i țină larg deschiși când motocicleta sări peste parapet și căzu ca plumbul spre pământ, zece etaje mai jos.

Mai târziu, Clary nu-și mai amintea dacă țipase. Fusese ca prima oară pe un montagnes russes, când șinele se prăbușesc și tu te simți ascuțit

în gol, cu mâinile fluturând zadarnic prin aer și stomacul în gât. Când motocicleta se redresă cu un bufnet și-o smucitură, ea aproape că nu fu surprinsă. În loc să plonjeze către asfalt, acum se ridicau spre cerul presărat cu diamante.

Clary aruncă o privire în urmă și văzu ciorchinele de vampiri stând pe acoperișul hotelului, înconjurați de lupi. Își întoarse privirea — cu atât mai bine, dacă nu avea să mai vadă vreodată hotelul acela.

Jace striga, țipa și chiuia de bucurie, de încântare și de ușurare. Clary se aplecă în față, cu brațele strânse în jurul lui.

— Mama îmi spunea mereu că dacă mă prinde vreodată că mă plimb cu un băiat pe motocicletă, o să mă omoare, strigă ea peste vuietul vântului fluierându-i pe la urechi și al huruitului asurzitor al motorului.

Nu-l putu auzi râzând, dar îi simți corpul tresăltând.

— N-ar mai fi spus asta dacă m-ar fi cunoscut pe mine, îi răspunse el încrezător. Sunt un motociclist excelent.

Cu întârziere, Clary își aminti ceva.

— Parc-ai spus că numai *unele* dintre motocicletele vampirilor pot zbura, nu?

Cu abilitate, Jace cârmi în jurul unui semafor care se pregătea să schimbe culoarea de la roșu la verde. Dedesubt, Clary auzi mașinile claxonând, sirenele ambulanțelor țiuind și autobuzele pufnind în stațiile lor, dar nu îndrăzni să privească în jos.

— Numai unele dintre ele pot!

— Și cum ai știut că asta era una din ele?

— N-am știut! strigă el vesel și făcu o manevră care ridică motocicleta aproape vertical în văzduh.

Clary țipă și se încleștă din nou de centura lui.

— Ar trebui să te uiți în jos! strigă Jace. E trăsnet!

Pura curiozitate își croi cu forța calea dincolo de groază și vertij. Înghițind în sec, Clary deschise ochii.

Erau mai sus decât își închipuise ea și, pentru un moment, pământul se legănă amețitor sub ea, un peisaj neclar de umbre și lumini.

Zburau către răsărit, îndepărtându-se de parc, către autostrada care șerpuia de-a lungul malului drept al orașului.

În mâini, Clary simțea o amorțeală, iar în piept, o apăsare puternică. Era minunat, asta putu să-și dea seama: centrul orașului ridicându-se pe lângă ea ca o pădure înaltă de argint și sticlă, sclipirile stinse, cenușii pe East River, tăindu-și calea printre Manhattan și orășelele limitrofe ca o cicatrice. Vântul era rece prin părul ei, pe picioarele ei goale, încântător după atâtea zile de zăduf și umezeală. Totuși, nu zburase niciodată, nici măcar cu avionul, iar spațiul adânc dintre ei și pământ o îngrozea. Nu se putu abține să nu închidă ochii strâns când trecură în goană peste râu. Imediat după Queensboro Bridge, Jace întoarse motocicleta spre sud și se îndreptă spre marginea insulei. Cerul începuse să se lumineze, iar Clary zări în depărtare Brooklyn Bridge, cu arcul său sclipitor, și, dincolo de el, ca o pată albă la orizont, Statuia Libertății.

— Ești bine? strigă Jace.

Clary nu răspunse, doar îl strânse mai tare. El înclină motocicleta și deodată zburau către pod, iar Clary văzu stelele printre cablurile de suspensie. Un tren de dimineață zdroncănea pe el — transportând o mulțime de navetiști adormiți. Se gândi cât de des fusese și ea în trenul acela. Un val de amețeală o înecă și strânse tare din ochi, înfrigurată de greață.

— Clary? strigă Jace. Clary, ești bine?

Ea clătină din cap, cu ochii încă închiși, singură în întuneric și în vântul sfâșietor, doar cu bătăile inimii ei. Ceva ascuțit îi zgârie pieptul. Nu-i dădu atenție până când nu se repetă, mai insistent. Deschizând cu greu un ochi, văzu că era Simon, care-și scosese nasul din buzunarul ei, trăgând-o agitat de rochie cu o gheruță.

— E-n regulă, Simon, zise ea cu o sforțare, fără să privească în jos. Doar de la pod...

Simon o zgârie din nou, apoi îndreptă grăbit o lăbuță spre malul Brooklynului, care se înălța în stânga lor. Amețită și suferind de greață, ea deslușii, dincolo de contururile depozitelor și ale fabricilor, scânteia unui răsărit de soare auriu, abia vizibil, ca marginea unei monede ușor pol

— Da, foarte frumos, zise Clary, închizând ochii la loc. Frumos răsărit!

Jace înțepeni deodată, de parcă ar fi fost împușcat.

— Răsărit? zbieră el și smuci motocicleta brusc la dreapta.

Clary deschise ochii pe când plonjau către apa ce începuse să lucrească albastru de la zorii ce se apropiau.

Clary se apropie cât de mult putu de Jace, așa încât să nu-l strivească pe Simon între ei.

— Ce-i așa de rău cu răsăritul?

— Ți-am spus! Motocicleta funcționează cu energii demonice!

Trase de coarne, încât acum se aflau exact la nivelul râului, tăind suprafața apei, iar roțile stârnind în urmă un nor de stropi. Apa de râu o împroșcă pe Clary în față.

— De îndată ce soarele apare…

Motocicleta începu să se înece. Jace înjură colorat, înfigându-și pumnul în accelerator. Motocicleta mai făcu un salt înainte, apoi tuși, cabrându-se sub ei ca un cal nărăvaș. Jace încă mai înjura, când soarele se ivi pe deasupra debarcaderelor prăbușite ale Brooklynului, luminând lumea cu o devastatoare claritate. Clary văzu fiecare bolovan și fiecare pietricică de sub ei când părăsiră râul și se aruncară pe malul îngust. Dedesubtul lor era autostrada, pe care deja curgea traficul de dimineață. O traversară din scurt, roțile zgâriind acoperișul unui camion în trecere. Dincolo de ea se afla parcarea plină de gunoaie a unui enorm supermarket.

— Ține-te bine de mine! strigă Jace, în vreme ce motocicleta zvâcnea și scuipa sub ei. Ține-te de mine, Clary, *și nu da*…

Motocicleta se înclină și lovi asfaltul parcării, întâi cu roata din față. Urni înainte, zdruncinându-se violent, și făcu o lungă aterizare, ciocnindu-se și lovindu-se de terenul denivelat de dedesubt, smucindu-i capul lui Clary înainte și înapoi, cu forță, gata să-i rupă gâtul. Mirosea cauciuc ars. Dar motocicleta încetinea, oprindu-se cu un scrâșnet de oțel — și apoi lovi o barieră de ciment a parcării cu atâta violență,

încât fu ridicată în aer și aruncată într-o parte, mâna ei desprinzându-i lui Jace centura de la brâu. Abia avu timp să se protejeze strângându-se ghem, ținându-și brațele în față cât mai ferm cu putință și rugându-se ca Simon să nu fie strivit când vor lovi pământul.

Ea se izbi cu putere, simțind o durere agonizantă în braț. Ceva o stropi în plină față, iar ea tuși, rostogolindu-se și întorcându-se pe spate. Duse mâna la buzunar. Era gol. Încercă să rostească numele lui Simon, dar n-avea suflu. Horcăi și căscă gura după aer. Fața îi era udă, și lichidul acela îi șiroia pe gât.

Ăsta-i sânge? Deschise ochii, încețoșați. Își simțea toată fața o rană, brațele o dureau și o usturau ca și când ar fi fost carne vie. Se rostogoli pe o rână și rămase zăcând pe jumătate într-o baltă de apă murdară. Soarele răsărise de-a binelea — văzu rămășițele motocicletei micșorându-se și prefăcându-se într-o grămadă de cenușă de nerecunoscut, pe măsură ce razele soarelui o atingeau.

Și îl văzu și pe Jace ridicându-se anevoie în picioare. Îl văzu grăbindu-se către ea, apoi încetinind când se apropie. Mâneca jachetei îi fusese smulsă și de-a lungul brațului său stâng era o lungă julitură însângerată. Fața lui, sub casca de cârlionți auriu-închis năclăită de sudoare, praf și sânge, era albă ca hârtia. Se întrebă de ce arăta astfel. Oare piciorul ei fusese smuls și zăcea undeva în parcare într-o baltă de sânge?

Făcu eforturi să se ridice și simți o mână pe umăr.

— Clary?

— *Simon!*

Stătea în genunchi lângă ea, clipind des de parcă nici lui nu-i venea să creadă. Hainele îi erau boțite și murdare, ochelarii și-i pierduse cine știe unde, dar altminteri părea nevătămat. Fără ochelari arăta mai tânăr, lipsit de apărare și un pic năuc. Întinse mâna să-i atingă fața, dar ea se trase înapoi, chircindu-se:

— Au!

— Ești bine? Arăți minunat, zise el, cu reținere în glas. Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată…

— Asta pentru că n-ai ochelarii la ochi, zise ea slab, dar, dacă se aștepta la o replică înfumurată, n-o primi.

În schimb, el își aruncă brațele în jurul ei, ținând-o strâns la piept. Hainele lui miroseau a sânge, năduşeală și murdărie, iar inima îi bătea cu o sută la oră, și o apăsa pe răni și vânătăi, dar era totuși o ușurare să fie ținută în brațe de el și să știe, chiar să știe, că el era teafăr.

— Clary, zise el gâtuit. Am crezut... am crezut că tu...

— Că n-o să mă întorc după tine? Dar bineînțeles că am venit, zise ea. Bineînțeles că am venit.

Își petrecu brațele în jurul lui. Totul la el îi era familiar, de la materialul decolorat de atâtea spălări al tricoului său până la unghiul ascuțit al mărului lui Adam care se afla acum chiar sub bărbia ei. El îi rosti numele, iar ea îl mângâie pe spate, liniștitor. Când aruncă o privire înapoi, doar pentru o clipă, îl văzu pe Jace întorcându-se cu spatele, de parcă strălucirea soarelui proaspăt răsărit îi rănea ochii.

16

ÎNGERI CĂZÂND

HODGE ERA FURIOS. STĂTUSE ÎN FOAIER, ISABELLE ȘI ALEC PÂNDIND în spatele lui; când Clary și băieții intraseră șchiopătând, murdari și plini de sânge, el se pornise imediat într-o predică moralizatoare cât ar fi făcut-o mândră pe mama lui Clary. Nu uită să includă și partea legată de faptul că-l mințiseră în privința locului în care se duseseră — ceea ce Jace, aparent, făcuse —, nici partea legată de faptul că nu va mai avea niciodată încredere în Jace, adăugând chiar și alte lucruri plăcute cum ar fi frânturi despre încălcarea Legii, expulzarea din Conclav, aruncarea rușinii asupra mândrului și străvechiului nume de Wayland. În timp ce venind la subiect, îl țintui pe Jace cu o privire întunecată:

— Ai pus alte persoane în pericol cu încăpățânarea ta. Apropo de incidentul ăsta, nu-ți voi îngădui doar să ridici din umeri.

— Nici n-aveam de gând, zise Jace. Nu pot ridica din umeri pentru nimic. Am umărul dislocat.

— De parcă eu te-aș crede că suferința fizică ar fi într-adevăr o pedică pentru tine, zise Hodge, cu furie mocnită. Dar o să-ți pun

numai câteva zile la infirmerie cu Alec și Isabelle agitându-se pe lângă tine. Și probabil că o să-ți facă și plăcere.

Hodge avusese două treimi dreptate: Jace și Simon primiră amândoi îngrijiri la infirmerie, dar numai Isabelle se agita pe lângă ei, când Clary — care plecase să se spele — se întoarse la ei, câteva ore mai târziu. Hodge îi tratase julitura umflată de pe braț și, douăzeci de minute sub duș îi scoseseră cea mai mare parte din asfaltul care îi intrase în piele, dar simțea dureri în tot corpul.

Alec, așezat pe pervaz și arătând ca un nor de furtună, se încruntă când ușa se închise în urma ei:

— Oh! Tu erai.

Ea nu-i dădu atenție.

— Hodge a spus că o să vină imediat și speră că amândoi veți izbuti să vă agățați de scânteile voastre pâlpâitoare de viață până ajunge el aici, le zise ea lui Jace și lui Simon. Sau cam așa ceva.

— Mi-ar plăcea să se grăbească, zise Jace supărat.

Ședea în capul oaselor în pat, sprijinit între două perne pufoase, alb, încă purtând hainele lui murdare.

— De ce? Te doare? întrebă Clary.

— Nu. Am un prag de durere destul de ridicat. De fapt, e mai puțin un prag și mai mult un foaier mare și decorat fără gust. În schimb, mă plictisesc ușor.

Se uită cu atenție la ea:

— Mai ții minte când eram la hotel și tu ai promis că, dacă scăpăm cu viață, te vei îmbrăca în halat de soră medicală și mă vei spăla cu buretele?

— Drept să-ți spun, cred că ai înțeles tu greșit, zise Clary. Simon a fost cel care ți-a promis spălatul cu buretele.

Jace se uită fără să vrea la Simon, care îi zâmbi cu gura până la urechi.

— De îndată ce mă pun pe picioare, frumosule.

— Știam eu c-ar fi trebuit să te lăsăm șobolan, zise Jace.

Clary râse și se duse până la Simon, care părea din cale-afară de incomodat de cele zece perne care-l înconjurau și de păturile îngrămădite peste picioare.

Clary se așeză pe marginea patului lui Simon.

— Cum te simți?

— Ca și când mi-ar fi făcut cineva masaj cu o răzătoare de brânză, zise Simon, strâmbându-se când își trase picioarele sus. Mi-am rupt un os de la picior. Era atât de umflat, încât Isabelle a trebuit să-mi taie pantoful.

— Mă bucur că te îngrijește bine.

Clary lăsă să i se strecoare în voce un pic de acreală.

Simon se aplecă, privind-o țintă pe Clary:

— Vreau să stau de vorbă cu tine.

Clary dădu din cap, încuviințând, deși pe jumătate fără chef.

— Mă duc în camera mea. Vino să mă vezi după ce te examinează Hodge, bine?

— Desigur.

Spre surprinderea ei, el se aplecă și o sărută pe obraz. Fusese un sărut ca o atingere de fluture, o trecere rapidă a buzelor pe piele, dar când ea se dădu înapoi, știu că roșise. Probabil, gândi ea, stând în picioare, pentru că toți ceilalți se holbau la ei.

Ieșind pe hol, își duse mâna la obraz, amuzată. Un pupic pe obraz nu însemna mult, dar era atât de necaracteristic din partea lui Simon! Poate că încerca doar să-i facă în ciudă lui Isabelle? *Bărbații*, gândi Clary, *sunt atât de înșelători.* Iar Jace, făcându-și numărul obișnuit de prinț rănit. Îl părăsise înainte să poată el începe să se vaite despre asprimea cearșafurilor.

— Clary!

Se întoarse, mirată. Alec venea repede după ea, grăbindu-se să o prindă din urmă. Se opri odată cu ea.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Se uită la el, surprinsă.

— Despre ce?

El șovăi. Cu tenul lui palid și ochii de un albastru-închis era o apariție la fel de frapantă ca și sora lui, dar, spre deosebire de Isabelle, el făcuse tot ce putuse să-și minimalizeze înfățișarea atrăgătoare. Sveterele uzate și părul care arăta de parcă și l-ar fi tuns singur, pe întuneric, erau doar o parte din eforturile acestea. Arăta inconfortabil în propria lui piele.

— Cred că ar trebui să pleci. Du-te acasă, zise el.

Ea știuse că nu o plăcea, dar tot simți spusele lui ca pe o palmă.

— Alec, ultima oară când am fost acasă, am găsit-o colcăind de demonați. Și raveneri. Cu colți. Nimeni nu și-ar dori mai mult decât mine să se ducă acasă, dar…

— Trebuie să ai niște rude la care să poți sta, nu?

Exista o notă de disperare în glasul lui.

— Nu. De altfel, Hodge vrea să rămân, zise ea scurt.

— Nu se poate. Vreau să spun, nu după tot ce ai făcut…

— Ce-am făcut?

El înghiți cu greutate.

— Aproape l-ai ucis pe Jace.

— Aproape… despre ce naiba vorbești?

— Alergând așa după prietenul tău… ai idee în ce primejdie l-ai pus pe el? Ai idee…

— Pe el? Adică pe Jace? îl întrerupse Clary la jumătatea frazei. Pentru informarea ta, toată povestea a fost ideea lui. El l-a întrebat pe Magnus unde era bârlogul. El s-a dus la biserică după arme. Și dacă n-aș fi fost eu, el s-ar fi dus oricum.

— Nu înțelegi, zise Alec. Tu nu-l cunoști. *Eu* îl cunosc. El crede că trebuie să salveze lumea; ar fi bucuros să-și dea viața încercând. Uneori cred că vrea cu adevărat să moară, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l încurajezi tu s-o facă.

— Nu pricep, zise ea. Jace este un nefilim. Asta e ceea ce faceți voi, vânați oamenii, ucideți demonii, vă puneți singuri în pericol. De ce a fost diferită noaptea trecută?

Lui Alec, stăpânirea de sine i se sfărâmă.

— Pentru că m-a lăsat *pe mine în urmă*! strigă el. În mod obișnuit, aș fi fost cu el, apărându-l, păzindu-i spatele, având grijă de siguranța lui. Dar tu... tu ești o povară, o *mundană*.

Scuipă cuvântul de parcă ar fi fost o obscenitate.

— Nu, zise Clary. Nu sunt. Sunt nefilim, la fel ca voi.

Buzele lui schițară un surâs disprețuitor.

— Poate, zise el. Dar fără nici o pregătire, fără nimic, tot nu ești de prea mare folos, nu? Mama ta te-a crescut în lumea mundanilor și acolo este locul tău. Nu aici, făcându-l pe Jace să se poarte de parcă... de parcă n-ar fi unul dintre noi. Făcându-l să-și încalce jurământul față de Conclav, făcându-l să încalce Legea...

— Știre de ultimă oră, se răsti Clary. Eu nu *îl fac* pe Jace să facă nimic. El face ce vrea el. Ar fi trebuit să știi asta.

Alec se uită la ea de parcă ar fi fost un soi de demon deosebit de scârbos, pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

— Voi, mundanii, sunteți complet egoiști, nu-i așa? N-ai nici cea mai mică idee ce a făcut el pentru tine, ce mare risc personal și-a asumat? Nu vorbesc numai de siguranța lui aici. Ar fi putut pierde totul. Deja și-a pierdut tatăl și mama; știi să fii sigură că o să-și piardă și familia care i-a mai rămas?

Clary se dădu îndărăt. Furia se ridicase în ea ca un val negru — furie împotriva lui Alec, pentru că în parte avea dreptate, și furie împotriva tuturor lucrurilor și a persoanelor: împotriva drumului înghețat care i răpise tatăl înainte de a se fi născut ea, împotriva lui Simon pentru că fusese cât pe-aci să fie ucis, împotriva lui Jace pentru că era un martir și pentru că nu-i păsa dacă avea să trăiască sau avea să moară. Împotriva lui Luke care pretinsese că ținea la ea, când de fapt nu era decât o minciună. Și împotriva mamei sale, pentru că nu era mama plictisitoare, obișnuită, comună care pretinsese totdeauna că este, ci cu totul altceva: cineva eroic, și spectaculos, și curajos, de care Clary nu avusese nici o clipă habar. Cineva care nu era acum aici, când Clary avea disperată nevoie de ea.

— N-ar trebui să vorbești tocmai tu de egoism, șuieră ea, atât de venimos, încât el se dădu un pas înapoi. Tu, care n-ai putea să ții mai mult la nimeni pe lumea asta în afară de tine însuți, Alec Lightwood. Nu-i de mirare că n-ai ucis nici măcar un singur demon la viața ta — pentru că îți e prea frică.

Alec părea uluit.

— Cine ți-a spus asta?

— Jace.

Făcu o față de parcă l-ar fi pălmuit.

— Nu se poate. N-ar fi spus el asta.

— Ba da.

Vedea acum cât de tare îl rănise și asta o bucură. Trebuia măcar să sufere altcineva ca despăgubire.

— Poți să perorezi tu cât vrei despre onoare și cinste, și despre cum muritorii nu o au nici pe una, nici pe cealaltă, dar dacă tu ai fi cinstit, ai admite că tot scandalul ăsta e pentru că îl iubești. Ceea ce n-are nimic de-a face cu...

Alec se mișcă, orbitor de rapid. Un trosnet ascuțit răsună în țeasta ei. O împinsese în perete cu atâta forță, încât o lovise cu baza craniului de lambriurile de lemn. Fața lui era la numai câțiva centimetri de a ei, ochii imenși și fioroși:

— Să nu îndrăznești *niciodată*, șopti el, cu buzele crispate și albe, să-i spui lui ceva de genul ăsta, altminteri te omor. Jur pe Înger că te omor.

Durerea din brațele ei, acolo unde o strângea el, era insuportabilă. Își, în pofida voinței sale. El clipi ca trezit brusc dintr-un vis și-i dădu drumul, trăgându-și brusc mâinile la o parte de parcă pielea ei l-ar fi ars. Fără alt cuvânt, se întoarse și porni grăbit înapoi, spre infirmerie. Se clătina, mergând ca un om beat sau ametit.

Clary își frecă brațele învinețite, uitându-se lung după el, îngrozită de ceea ce făcuse. *Bună treabă, Clary. Acum l-ai făcut să te urască de-adevăratelea.*

***

Ar fi trebuit să adoarmă imediat ce se întinsese în pat, dar, în pofida epuizării, somnul o ocolea. În cele din urmă, își scoase caietul de schițe din rucsac, îl puse pe genunchi și începu să deseneze. Mâzgăliturile ei mici, la început — un detaliu din fațada dărăpănată a hotelului vampirilor: un gargui cu ochi bulbucați și colți. O stradă pustie, un singur felinar, aruncând o baltă galbenă de lumină, o siluetă în umbră, stând la marginea conului de lumină. Îl desenă pe Raphael în cămașa lui albă însângerată, cu cicatricea lui în formă de cruce pe gât. Și apoi îl desenă pe Jace stând pe acoperiș, uitându-se în jos la vidul de zece etaje de dedesubt. Nu înfricoșat, ci de parcă vidul acela îl provoca — de parcă n-ar fi existat nici un gol pe care să nu-l fi umplut el cu încrederea sa în propria invincibilitate. Ca în visul ei, îl desenă cu aripi care se ridicau în spatele umerilor într-un arc, asemenea aripilor statuii îngerului din Orașul Oaselor.

Încercă s-o deseneze pe mama ei, în sfârșit. Îi spusese lui Jace că nu se simțea cu nimic diferită după ce citise din Cartea Gri, și, în mare, era adevărat. Acum totuși, când încercă să vizualizeze chipul mamei sale, își dădu seama că exista un lucru diferit în amintirile ei despre Jocelyn: îi vedea cicatricele, semnele micuțe și albe care-i acopereau spatele și umerii, de parcă ar fi privit-o stând într-o ninsoare.

Revelația o dură, știind că felul în care o văzuse întotdeauna pe mama ei, toată viața ei, fusese o minciună. Strecură caietul de schițe sub pernă, simțind că-i ard ochii.

Se auzi o bătaie în ușă — ușor, șovăielnic. Ea se șterse repede la ochi. — Intră.

Era Simon. Ea nu observase cu adevărat în ce hal era. El nu făcuse duș, iar hainele lui erau sfâșiate și pătate, părul încurcat. Șovăi în prag, neobișnuit de protocolar.

Ea se dădu mai la marginea patului, făcându-i loc să stea și el. Nu era nimic ciudat în a sta în pat cu Simon; dormiseră unul în casa celuilalt ani de-a rândul, făcând corturi și forturi din pături, când fuseseră mici, stând treji până târziu să citească reviste de benzi desenate, când mai crescuseră.

— Ți-ai găsit ochelarii, zise ea.

O lentilă era crăpată.

— Erau în buzunar. Au trecut prin toată nebunia asta mult mai bine decât mă așteptam. Va trebui să scriu un bilet de mulțumire firmei LensCrafters.

Se așeză lângă ea, cu grijă.

— Te-a tratat Hodge?

El dădu din cap.

— Mda. Încă mă mai simt ca și când aș fi fost lucrat cu levierul pe tot corpul, dar n-am nimic rupt — nu mai am.

Se întoarse să se uite la ea. Ochii lui din spatele ochelarilor fărâmați erau ochii pe care și-i aducea ea aminte: întunecați și serioși, tiviți de gene dintr-acelea de care băieților nu le pasă, dar pentru care fetele ar fi în stare să ucidă.

— Clary, faptul că ai venit după mine... că ai riscat atât de mult...

— Nu. Ridică o mână cu stângăcie. Și tu ai fi făcut-o pentru mine.

— Bineînțeles, zise el, fără aroganță sau pretenție, dar întotdeauna am crezut că așa stăteau lucrurile între noi. Știi.

Ea își schimbă poziția, astfel încât să-l poată privi în față; avea un aer de nedumerire.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, zise Simon, parcă surprins să se trezească pus să explice ceva ce ar fi trebuit să fie evident, că eu întotdeauna am fost cel care a avut nevoie de tine mai mult decât ai avut tu de mine.

— Nu-i adevărat!

Clary era îngrozită.

— Ba da, zise Simon cu același calm de speriat. Tu n-ai părut a avea niciodată nevoie de cineva, Clary. Ai fost întotdeauna atât de... stăpân pe tine. Tot ce ai avut vreodată nevoie au fost creioanele tale și lumile tale imaginare. De atâtea ori trebuia să spun lucrurile de șase, șapte ori până să-mi răspunzi, într-atât de departe erai. Și după aceea te întorceai spre mine și zâmbeai cu zâmbetul ăla ciudat, iar eu știam că atunci și cu desăvârșire de mine și tocmai îți amintiseși în clipa aceea —

dar nu m-am supărat niciodată pe tine. Jumătate din atenția ta valorează mai mult decât întreaga atenție a oricui altcuiva.

Ea încercă să-l ia de mână, dar îl apucă de încheietură. Îi simți pulsul sub piele.

— Eu n-am iubit decât trei oameni în viața mea, zise ea. Pe mama, pe Luke și pe tine. Pe ei i-am pierdut, te mai am doar pe tine. Să nu-ți închipui vreodată că nu ești important pentru mine... nici să nu-ți treacă prin minte.

— Mama spune că nu ai nevoie decât de trei persoane pe care să le poți bizui pentru a atinge realizarea-sinelui[1], zise Simon.

Tonul lui era degajat, dar vocea i se gâtui când rosti „realizarea-sinelui".

— Ea spune că tu pari să ai un sine destul de bine realizat.

Clary zâmbi la el jalnic.

— Mama ta mai are și alte revelații în ceea ce mă privește?

— Mda. El îi răspunse la zâmbet cu unul tot atât de strâmb. Dar n-o să-ți spun care sunt alea.

— Nu-i drept să ții secrete!

— Am spus eu vreodată că lumea e dreaptă?

În cele din urmă, se așezară unul lângă altul, cum se așezau când erau copii: umăr la umăr, piciorul lui Clary aruncat peste al lui Simon. De getele piciorului ei abia treceau de genunchiul lui. Stând întinși pe spate, se uitau în sus la tavan în timp ce vorbeau, un obicei rămas de pe vremea când tavanul lui Clary fusese acoperit cu abțibilduri de stele fosforescente. Dacă Jace mirosea a săpun și a lămâie, Simon mirosea ca o persoană care s-ar fi tăvălit printr-o parcare a unui supermarket, dar pe Clary n-o deranja.

— Lucrul cel mai straniu, spuse Simon răsucindu-i o șuviță de păr pe deget, este că eu glumeam cu Isabelle despre vampiri chiar înainte de

[1] În psihologie, este definită ca „dorința de a deveni omul total, așa cum îl poate și înțelege fiecare".

— Îi întâmplat toate astea. Doar încercam s-o fac să râdă, știi? „Ce îi bagă în sperieți pe vampirii evrei? Stelele de argint ale lui David? Ficatul tocat? Notele de plată de optsprezece dolari?"

Clary râse.

Simon păru încântat.

— Isabelle n-a râs.

Clary se gândi la o mulțime de lucruri pe care nu i le spusese și ar fi vrut să i le spună.

— Nu sunt sigură că ăsta e genul de umor pe care-l gustă Isabelle.

Simon îi aruncă o privire dintr-o parte, pe sub gene:

— Se culcă cu Jace?

Exclamația de surpriză a lui Clary se transformă în tuse. Se uită spre el.

— Ă, nu. Sunt aproape rude. N-ar face asta.

Făcu o pauză.

— Nu cred c-ar face-o, mă rog.

Simon ridică din umeri.

— Nu că mi-ar păsa, zise el, ferm.

— Firește că nu.

— Păi, nu! Se rostogoli pe-o parte. Știi, la început am crezut că Isabelle părea, nu știu... cool. Excitantă. Deosebită. Apoi, la petrecere, mi-am dat seama că de fapt e țicnită.

Clary îl privi cu ochii mijiți.

— Ea ți-a spus să bei cocktailul albastru?

El clătină din cap.

— A fost doar greșeala mea. Am văzut că tu plecaseși cu Jace și cu Alec și, nu știu... Tu arătai atât de altfel decât de obicei! Păreai atât de altfel! Mă tot gândeam că te schimbaseși deja, iar lumea asta nouă a ta avea să mă lase pe-afară. Voiam să fac ceva prin care să devin mai... o parte din ea. Așa că, atunci când a venit tipul ăla verde, mărunțel, cu tava de băuturi...

Clary oftă.

— Ești un idiot.

— N-am susținut niciodată contrariul.

— Scuze. A fost oribil?

— Să fiu șobolan? Nu. La început, am fost dezorientat. Eram de odată la nivelul gleznelor tuturor. Am crezut că am băut o poțiune care te făcea mic, dar nu-mi puteam explica de ce simțeam nevoia aceea subită de a rontăi ambalajele de gumă de mestecat.

Clary chicoti.

— Nu. Mă refeream la hotelul vampirilor — a fost oribil?

Ochii îi fulgerară. Își întoarse privirea.

— Nu. Nu-mi amintesc prea multe între petrecere și aterizarea în parcare.

— Probabil că e mai bine așa.

El începu să spună ceva, dar fu oprit de un căscat. Lumina din încăpere se estompase treptat. Desfăcându-se de Simon și de cearșafurile încurcate, Clary se ridică și trase draperiile la o parte. Afară, orașul era scăldat în văpaia roșie a asfințitului. Acoperișul argintiu de la Chrysler Building, la cincizeci de clădiri distanță spre centru, lumina ca un vătrai lăsat prea mult în foc.

— Apune soarele. Poate ar trebui să mergem să căutăm ceva de mâncare.

Nu primi nici un răspuns. Întorcându-se, îl văzu pe Simon adormit, cu brațele sub cap, picioarele răschirate. Oftă, se duse până la pat, îi luă ochelarii de pe nas și îi așeză pe noptieră. Nici nu mai știa de câte ori adormise el cu ochelarii pe nas și se trezise la zgomotul lentilelor sparte.

Și acum eu unde o să dorm? Nu că ar fi deranjat-o să împartă patul cu Simon, dar practic el nu-i prea mai lăsase loc. Se gândi dacă să-l înghiontească și să-l trezească, dar arăta atât de liniștit. De altfel, ei nu îi era somn. Tocmai căuta caietul de schițe sub pernă, când auzi o bătaie în ușă.

Lipăi în picioarele goale până la ușă și apăsă pe clanță, încet. Era lace. Curat, în jeanși și o bluză cenușie, cu părul proaspăt spălat, ca un nimb de aur umed. Rănile de pe fața lui deja începuseră să treacă, schimbându-se din purpuriu în verde-pal, iar mâinile și le ținea la spate.

— Dormeai? întrebă el.

Nu era nici urmă de regret în vocea lui, ci doar curiozitate.

— Nu. Clary ieși pe culoar, închizând ușa în urma ei. De ce crezi asta?

El aruncă o privire spre bustiera ei din bumbac bleu și pantalonii scurți de pijama.

— Fără motiv.

— Am stat în pat aproape toată ziua, zise ea, ceea ce era practic adevărat.

Văzându-l pe el, nivelul de nervozitate îi crescuse brusc cu aproape o sută de procente, dar nu consideră c-ar avea vreun motiv să-i împărtășească această informație.

— Dar tu? Nu ești epuizat?

El clătină din cap.

— Tot cam ca serviciul de poștă, vânătorii de demoni nu dorm niciodată. „Nici zăpada, nici ploaia, nici arșița, nici întunericul nopții nu-i opresc pe acești..."

— Ai fi în mare încurcătură dacă întunericul nopții te-ar opri, remarcă ea.

El rânji. Spre deosebire de părul lui, dinții nu-i erau perfecți. Un incisiv era ușor, adorabil ciobit.

Ea își încrucișă brațele, ținându-se de coate. Era frig pe culoar și simțea că începe să i se facă pielea ca de găină în sus, pe brațe.

— Ce cauți aici, totuși?

— „Aici" ca în dormitorul tău sau „aici" ca în marea întrebare spirituală despre scopul nostru pe această planetă? În caz că mă întrebi dacă totul este o coincidență cosmică sau există un scop mai măreț, metaetic, al vieții, ei bine asta-i o enigmă de secole. Vreau să spun,

reducționismul ontologic simplu este în mod evident un argument er
nat, dar...

— Mă duc înapoi la culcare. Clary întinse mâna după clanță.

El se strecură agil între ea și ușă.

— Sunt aici, zise el, pentru că Hodge mi-a adus aminte că e ziua

Clary pufni, exasperată.

— Nu până mâine.

— Ăsta nu-i un motiv să nu începem să sărbătorim încă de-acum

Ea-l cercetă cu privirea.

— Îi eviți pe Alec și pe Isabelle.

El dădu din cap.

— Amândoi încearcă să se certe cu mine.

— Din același motiv?

— N-aș putea spune. Aruncă pe furiș o privire în sus și-n jos
hol. Hodge, de asemenea. Toată lumea vrea să stea de vorbă cu mi
Cu excepția ta. Pariez că tu nu vrei să stai de vorbă cu mine.

— Nu, zise Clary. Eu vreau să mănânc. Mi-e foame.

El își aduse în față mâna pe care o ținuse la spate. În ea avea o pun
de hârtie, ușor mototolită.

— Am șterpelit niște mâncare din bucătărie, când nu se uita Isabel
Clary rânji.

— Un picnic? E nițel cam târziu pentru Central Park, nu crezi
plin de...

El flutură din mână.

— ...spirite. Știu.

— Eu voiam să spun hoți, zise Clary. Deși îl compătimesc pe hoț
care s-ar lua de tine.

— Asta e o atitudine înțeleaptă și te laud pentru ea, zise Jace, părân
încântat de sine. Dar nu mă gândeam la Central Park. Ce-ai zice
mergem în seră?

— Acum? Noaptea? N-o să fie... întuneric?

El zâmbi ca la un secret.

— Vino! O să-ți arăt.

17

Floarea de la miezul nopții

În semiîntunericc, camerele mari și goale prin care treceră pe drumul lor spre acoperiș păreau la fel de pustii ca scenele de teatru, mobilierul acoperit cu pânze albe înălțându-se dintre umbre ca aisbergurile prin ceață.

Când Jace deschise ușa serei, parfumul o izbi pe Clary, suav precum lovește o pisicuță cu pernuțele lăbuțelor: mirosul negru și bogat al pământului și mireasma insinuantă, mai puternică, a florilor ce se deschid noaptea — regina-nopții, trompeta-îngerilor albă, barba-împăratului și unele pe care nu le recunoștea, cum ar fi o plantă care avea o floare în formă de stea, galbenă, ale cărei petale se uneau într-un medalion de polen auriu. Prin sticla pereților serei vedea luminile Manhattanului arzând rece ca niște giuvaiere.

— Uau! Se întoarse încet, ca să cuprindă ansamblul. E atât de frumos aici, noaptea!

Jace rânji.

— Și n-o să ne deranjeze nimeni. Alec și Isabelle urăsc să vină aici, fiindcă au alergii.

Clary se înfioră, deși nu-i era frig deloc.

— Ce fel de flori sunt astea?

Jace ridică din umeri și se așeză cu atenție lângă o tufă verde cu frunze lucioase, punctată peste tot cu boboci de floare strâns închiși.

— Habar n-am. Crezi c-am fost atent la orele de botanică? Nu vreau să devin arhivar. Nu-mi trebuie să știu toate chestiile astea.

— Ție îți trebuie să știi doar cum să ucizi?

Își ridică privirea spre ea și zâmbi. Arăta ca un înger blond dintr-o pictură de Rembrandt, mai puțin gura aceea drăcească.

— Exact.

Scoase din punga de hârtie un pachet învelit într-un șervet și i-l oferi.

— De asemenea, adăugă, știu să fac un sendviș cu brânză acceptabil. Încearcă unul.

Clary zâmbi de voie, de nevoie și se așeză în fața lui. Podeaua de piatră a serei era rece pentru picioarele ei goale, dar era plăcut, după atâtea zile la rând de caniculă. Din punga de hârtie, Jace scoase câteva mere, un baton de fructe, nuci și ciocolată și o sticlă de apă.

— Nu-i rea captura, zise ea admirativ.

Sendvișul cu brânză era cald și un pic fleșcăit, dar avea gust bun. Dintr-unul din nenumăratele buzunare interioare ale jachetei sale, Jace scoase un cuțit cu mâner de os, care arăta în stare să spintece și-un grizzly. Se apucă să taie merele, meticulos, în câte opt felii.

— Ei, nu e chiar un tort aniversar, zise el, întinzându-i o felie, dar să sperăm că e mai bun decât nimic.

— Nimic e ceea ce așteptam, așa că mulțumesc.

Mușcă o dată. Mărul avea gust de necopt și proaspăt.

— Nimeni n-ar trebui să nu primească nimic de ziua lui.

Curăța al doilea măr, iar coaja se desprindea în fâșii lungi cârlionțate.

— Zilele de naștere ar trebui să fie speciale. Ziua mea de naștere era întotdeauna cea în care tata spunea că puteam să fac sau să am orice voiam.

— Orice? râse ea. Și cam ce fel de orice voiai tu?

— Păi, la cinci ani, am vrut să fac o baie în spaghete.

— Dar el nu te-a lăsat, așa-i?

— Nu, asta-i chestia. M-a lăsat. A spus că nu era foarte scump și de ce nu, dacă asta era ceea ce îmi doream? Și-a pus servitorii să umple o cadă cu apă clocotită și paste, iar când s-au răcit... Ridică din umeri. Am făcut o baie în ele.

Servitori? gândi Clary. Cu voce tare întrebă:

— Și cum a fost?

— Alunecos.

— Cred și eu.

Încercă să și-l închipuie băiețel, râzând prostește, îngropat până la urechi în spaghete. Imaginea nu se închega. Cu siguranță, Jace nu râdea prostește niciodată, nici măcar la vârsta de cinci ani.

— Ce altceva ai mai cerut?

— Arme, de cele mai multe ori, răspunse el, ceea ce sunt sigur că nu te surprinde. Cărți. Am citit o mulțime din ce am vrut eu.

— Nu ai fost la școală?

— Nu, zise el și vorbi încet, ca și cum se apropiaseră de un subiect despre care n-ar fi vrut să discute.

— Dar prietenii tăi...

— Eu n-am avut nici un prieten, zise el. În afară de tata. El era tot ce aveam nevoie.

Ea se uită lung la el.

— Nici un prieten?

El îi înfruntă privirea cu fermitate.

— Prima oară când l-am văzut pe Alec, a zis el, când aveam zece ani, aceea a fost și prima oară când am întâlnit un alt copil de vârsta mea. Prima oară când *am avut* un prieten.

Ea își lăsă ochii în jos. Acum, imaginea se închega, nepoftită, în capul ei: se gândi la Alec, la modul în care se uitase la ea. *N-ar fi trebuit să spună lucrul ăla..*

— Să nu-ți pară rău pentru mine, zise Jace, ca și când i-ar fi ghicit gândurile, deși nu pentru el simțise ea păreri de rău. El mi-a dat cea mai bună educație, cea mai bună pregătire. M-a dus peste tot, prin toată lumea. Londra. Sankt Petersburg. Egipt. De obicei, ne plăcea să călătorim.

Ochii lui erau întunecați.

— N-am mai fost nicăieri de când a murit. N-am mai ieșit din New York.

— Ești norocos, zise Clary. Eu n-am ieșit niciodată în viața mea din statul ăsta. Mama nu mă lăsa nici măcar în excursiile la iarbă verde în D.C.[1] Cred că acum știu de ce, adăugă ea, cu regret.

— Se temea c-o să te sperii? O să începi să vezi demoni prin Casa Albă?

Ea rontăi o bucată de ciocolată.

— Sunt demoni la Casa Albă?

— Glumeam, zise Jace. Cred. Ridică din umeri, filosofic. Sunt sigur că ar fi pomenit cineva despre asta.

— Eu cred că nu voia să mă îndepărtez prea mult de ea. Mama, adică. După ce a murit tata, s-a schimbat mult.

Spusele lui Luke îi răsunară în minte: *Nu ți-ai mai revenit niciodată de când s-a întâmplat, dar Clary nu e Jonathan.*

Jace ridică din sprânceană, privind-o.

— Îți mai aduci aminte de tatăl tău?

Ea clătină din cap.

— Nu. A murit înainte să mă fi născut.

— Ești norocoasă, zise el. Așa, nu ți-e dor de el.

[1] District of Columbia, sau Washington, the District, este capitala Statelor Unite

Dacă oricine altcineva ar fi spus asta, ar fi fost oribil; și, în plus, nu era nici pic de amărăciune în glasul lui, ci numai un dor însingurat după ceva.

— Trece? întrebă ea. Dorul de el, adică?

El se uită la ea pieziș, dar nu răspunse.

— Te gândești la mama ta?

Nu. Nu s-ar fi gândit la mama ei în felul acesta.

— La Luke, de fapt.

— Nu că ăsta ar fi numele lui adevărat.

Mușcă o dată din mărul lui, îngândurat, și spuse:

— M-am mai gândit la el. Ceva din felul în care s-a purtat nu se potrivește...

— E un laș. Vocea lui Clary era înverșunată. L-ai auzit și tu. Nu va acționa împotriva lui Valentine. Nici măcar pentru mama.

— Dar exact asta...

Un dangăt prelung, vibrant, îl întrerupse. Undeva, bătea un clopot.

— Miezul nopții, spuse Jace, lăsând cuțitul jos.

Se ridică în picioare, întinzând mâna ca s-o ajute să se ridice și ea și o trase lângă el. Degetele îi erau puțin lipicioase de la sucul de măr.

— Acum, privește!

El se uita fix la tufa verde lângă care stătuseră, cu zecile sale de boboci închiși. Se pregătea să-l întrebe la ce anume ar fi trebuit să se uite, dar el ridică o mână, anticipându-i intenția. Avea ochi strălucitori.

— Așteaptă, zise.

Frunzele tufei atârnau calme și nemișcate. Deodată, unul dintre boboci strâns închiși începu să se înfioare și să tremure. Se umflă de două ori cât era și se deschise brusc. Era ca și cum te-ai fi uitat la un film care rula pe viteză rapidă cum se deschide o floare: sepalele verzi delicate se deschiseseră, eliberând mănunchiul de petale dinăuntru. Erau prăfuite cu polen galben-pal, la fel de fin ca talcul.

— Oh! zise Clary și ridică ochii, descoperind că Jace îi urmărea reacția. Înfloresc în fiecare noapte?

— Numai la miezul nopții, zise el. La mulți ani, Clarissa Fray.

Era ciudat de emoționată.

— Mulțumesc.

— Am ceva pentru tine, zise el.

Scotoci în buzunar și scoase ceva pe care i-l apăsă în palmă. Era o piatră cenușie, ușor neregulată, tocită și lustruită în câteva locuri.

— Hm, zise Clary, întorcând-o pe toate părțile. Știi, când majoritatea fetelor spun că-și doresc ceva zdrobitor, nu se referă, înțelegi, literal la un obiect cu care să zdrobească.

— Foarte amuzant, sarcastica mea prietenă. Nu e o piatră, propriu-zis. Toți vânătorii de umbre au o piatră-rună lampa-vrăjitoare.

— Oh!

Se uită la ea cu reînnoit interes, strângându-și degetele în jurul ei așa cum îl văzuse pe Jace făcând în pivniță. Nu era sigură, dar i se păru că vedea o sclipire de lumină strecurându-i-se printre degete.

— O să-ți dea lumină, spuse Jace, chiar și printre cele mai negre umbre din această lume și din celelalte.

Ea o strecură în buzunar.

— Ei bine, mulțumesc. E drăguț din partea ta, orice dar mi-ai face.

Tensiunea dintre ei părea să apese asupra ei ca aerul umed.

— Mai bine decât o baie în spaghete, oricând.

El spuse, posomorât:

— Dacă împărtășești această mică informație cu oricine, s-ar putea să fiu silit să te ucid.

— Ei bine, când aveam eu cinci ani, am vrut ca mama să mă lase să mă învârtesc și eu în mașina de uscat, odată cu rufele, zise Clary. Deosebirea este că ea nu m-a lăsat.

— Probabil pentru că să te învârtești într-o mașină de uscat poate fi fatal, sugeră Jace, pe când spaghetele sunt rareori fatale. Cel puțin dacă nu le gătește Isabelle.

Florile de la miezul nopții deja își scuturau petalele. Cădeau pe podea, sclipind argintiu ca lumina stelelor.

— Când aveam vreo doisprezece ani, am vrut un tatuaj, zise Clary. Mama n-a vrut să mă lase să-mi fac nici asta.

Jace nu râse.

— Majoritatea vânătorilor de umbre își fac primele peceți la doisprezece ani. Probabil ai avut-o în sânge.

— Poate. Deși mă îndoiesc că majoritatea vânătorilor de umbre își fac un tatuaj cu Donatello, din Țestoasele Ninja Mutanții Adolescenți, pe umărul drept.

Jace arăta nedumerit.

— Voiai o țestoasă pe umăr?

— Voiam să-mi acopăr cicatricea de la varicelă. Își trase puțin la o parte breteluța bustierei, arătându-i semnul alb în formă de stea de pe umărul ei. Vezi?

El își întoarse privirea.

— S-a făcut târziu, zise. Ar trebui să coborâm.

Clary își trase breteluța înapoi, stingherită. De parcă ar fi vrut el să-i vadă cicatricele ei stupide.

Următoarele cuvinte îi ieșire de pe buze fără să vrea:

— Tu și Isabelle ați fost vreodată... împreună?

Acum chiar se uită la ea. Lumina lunii îi ștergea culoarea din ochi. Acum erau mai curând de argint decât de aur.

— Isabelle? zise el, blocat.

— Am crezut...

Acum se simțea și mai stingherită.

— Simon se întreba.

— Poate ar trebui s-o întrebe pe ea.

— Nu cred că vrea s-o întrebe, zise Clary. Oricum, s-o lăsăm baltă. Nu-i treaba mea.

El zâmbi năucitor.

— Răspunsul e nu. Adică, poate c-a existat o vreme când vreunul dintre noi s-a gândit la posibilitatea asta, dar ea e aproape ca o soră pentru mine. Ar fi ciudat.

— Vrei să spui că tu și Isabelle niciodată...

— Niciodată, zise Jace.

— Mă urăște, observă Clary.

— Nu, nu te urăște, zise el, spre surprinderea ei. Doar c-o faci să se simtă nervoasă, pentru că ea a fost întotdeauna singura fată dintr-o ceată de băieți care o adorau, iar acum nu mai este.

— Dar e atât de frumoasă!

— Și tu, zise Jace, și foarte deosebită de felul în care este ea, iar el nu poate să nu remarce lucrul ăsta. Ea întotdeauna și-a dorit să fie micuță și delicată, știi. Urăște să fie mai înaltă decât majoritatea băieților.

Clary nu spuse nimic la asta, pentru că nu avea nimic de spus. Frumoasă. El o numise pe ea frumoasă. Nimeni nu-i mai spusese asta până atunci, în afară de mama ei, care nu se punea. Mamelor li se cere să creadă că ești frumoasă. Se uită lung la el.

— Ar trebui probabil să coborâm, zise el din nou.

Nu era sigură dacă îl făcea să se simtă stingherit fiindcă se uita lung la el, dar părea să nu fie în stare să se oprească.

— Bine, zise ea, în cele din urmă.

Spre ușurarea ei, vocea îi sunase normal. Fusese o ușurare și faptul că reușise să-și ia privirea de la el, când se întorsese. Luna, acum drept deasupra capetelor lor, lumina aproape ca ziua. Între un pas și altul, ea zări pe podea o sclipire albă: era cuțitul pe care Jace îl folosise ca să taie merele, zăcând într-o parte. Grăbită, făcu un salt înapoi ca să evite să calce pe el, iar umărul ei se ciocni de al lui — el întinse o mână ca s-o sprijine, tocmai când ea se întoarse să-și ceară scuze, și atunci se trezi cumva în brațele lui, iar el o sărută.

La început, părea că n-ar fi vrut s-o sărute: gura lui era crispată pe a ei, inflexibilă; apoi el își puse ambele brațe în jurul ei și o trase

spre el. Buzele i se relaxară. Ea îi simți bătăile accelerate ale inimii, gustul dulce al merelor încă rămas pe gura lui. Își împleti degetele în părul lui, așa cum voise s-o facă încă de prima oară când îl văzuse. Părul i se învârtea pe degete, mătăsos și fin. Inima ei bătea cu putere, iar în urechi avea un soi de fosnet, ca o bătaie de aripi...

Jace se desprinse de ea cu o exclamație înăbușită, deși brațele lui rămaseră încă în jurul ei.

— Nu te speria, dar avem pe cineva în public.

Clary întoarse capul. Cocoțat pe creanga unui copac din apropiere era Hugo, privindu-i țintă cu ochii lui negri, strălucitori. Așadar, sunetul pe care-l auzise ea fusese într-adevăr o bătaie de aripi, și nu pasiune înnebunită. Era dezamăgită.

— Dacă el e aici, Hodge nu e prea departe în urma lui, zise Jace, în șoaptă. Ar trebui s-o ștergem.

— Te spionează? șopti și Clary. Hodge, adică.

— Nu. Îi place pur și simplu să vină aici, sus, și să se gândească. Păcat — aveam așa o conversație sclipitoare.

Râse pe mutește.

Coborâră înapoi pe unde veniseră, dar drumul i se păru lui Clary cu totul altfel. Jace îi păstrase mâna într-a lui, trimițându-i mici descărcări electrice care-i alergau în sus și-n jos prin vene prin orice punct în care o atingea el: degete, încheietura mâinii, palmă. Mintea îi zbârnâia de întrebări, dar îi era prea teamă să risipească atmosfera punându-i vreuna dintre ele. El spusese „păcat", așa că ea bănui că seara se sfârșise, cel puțin partea cu sărutatul.

Ajunseră la ușa ei. Clary se sprijini cu spatele de perete, lângă ea, ridicându-și privirile spre el.

— Mulțumesc pentru picnicul aniversar, zise ea, încercând să-și păstreze un ton neutru.

El nu părea să vrea să-i dea drumul la mână.

— Te duci la culcare?

E doar politicos, își spuse ea. Pe de altă parte totuși, acesta era Jace. El nu era niciodată politicos. Se hotărî să-i răspundă la întrebare cu o întrebare.

— Nu ești obosit?

Cu voce joasă, îi răspunse:

— N-am fost niciodată mai treaz.

Se aplecă s-o sărute, luându-i fața în căușul celeilalte mâini. Buzele li se atinseră, mai întâi ușor, ia apoi din ce în ce mai puternic. Exact în clipa aceea, Simon deschise brusc ușa dormitorului și ieși pe hol.

Clipea nedumerit, și ciufulit, și fără ochelari, dar vedea destul de bine.

— Ce dracu'? întrebă el atât de tare, încât Clary sări de lângă Jace de parcă atingerea lui ar fi ars-o.

— Simon! Ce cauți... vreau să spun, credeam că...

— ...că dorm? Am dormit, zise el.

Pomeții i se coloraseră într-un roșu-întunecat pe sub pielea bronzată, așa cum se întâmpla totdeauna când era stingherit sau supărat.

— Apoi m-am trezit și tu nu mai erai aici, așa că am crezut...

Clary nu găsea nimic în minte să-i spună. De ce nu se gândise că s-ar putea întâmpla una ca asta? De ce nu spusese că ar fi trebuit să se ducă în camera lui Jace? Răspunsul era la fel de simplu pe cât era de înspăimântător: uitase cu desăvârșire de Simon.

— Îmi pare rău, zise ea, nefiind foarte sigură cui îi spunea asta.

Cu coada ochiului, crezu că-l vede pe Jace aruncându-i o privire plină de furie albă — dar când se uită la el, arăta cum arăta el întotdeauna: degajat, sigur pe el, ușor plictisit.

— Pe viitor, Clarissa, zise el, ar fi bine să precizezi că ai deja un bărbat în patul tău, pentru a evita astfel de situații plictisitoare.

— L-ai invitat pe el în *pat*? întrebă Simon, părând zdruncinat.

— Ridicol, nu-i așa? zise Jace. N-am fi încăput niciodată cu toți.

— Nu l-am invitat în pat! se răsti Clary. Doar ne sărutam.

— Doar ne sărutam? Tonul lui Jace o zeflemisea cu falsa lui îndurerare. Cât de rapid transezi tu dragostea noastră!

— Jace...

Îi văzu maliția usturătoare din ochi și lăsă fraza neterminată. N-avea nici un rost. Simți deodată o apăsare în piept.

— Simon, e târziu, zise ea, obosită. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Și mie.

Intră cu pași mari înapoi în dormitor, trântind ușa după el.

Zâmbetul lui Jace era la fel de plat ca untul pe pâine.

— Haide, du-te după el. Mângâie-l pe cap și spune-i că tot el e băiatul tău super special. Nu asta vrei să faci?

— Încetează, zise ea. Nu mai fi așa.

Zâmbetul lui deveni mai larg.

— Așa cum?

— Dacă ești supărat, spune-o și gata. Nu te purta ca și cum pe tine nu te-atinge nimic vreodată. De parcă tu n-ai simți niciodată absolut nimic.

— Poate că ar fi trebuit să se te gândești la asta mai înainte de a mă trimite, zise el.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă:

— *Eu* te-am sărutat *pe tine*?

El se uită la ea cu sclipiri malițioase.

— Nici o grijă, zise el, n-a fost așa de memorabil nici pentru mine.

Îl privi plecând și simți o confuză dorință de a izbucni în plâns și de a alerga după el cu scopul precis de a-i trage una la gioale. Știind că nici una, nici cealaltă acțiune a ei nu l-ar fi umplut de satisfacție, nu făcu nimic, ci se întoarse fără nici un chef în dormitor.

Simon stătea în mijlocul odăii, părând pierdut. Își puse ochelarii înapoi pe nas. Ea încă mai auzea vocea lui Jace în urechi, spunându-i batjocoritor: *Mângâie-l pe cap și spune-i că tot el e băiatul tău super special.*

Făcu un pas spre el, apoi se opri, dându-și seama ce ținea el în mână. Caietul ei de schițe, deschis la desenul la care lucrase ultima oară, acela cu Jace cu aripi de înger.

— Frumos, zise el. Toate orele alea de la Tisch trebuie că dau roade.

În mod normal, Clary l-ar fi certat pentru că se uitase în caietul ei de schițe, dar acum nu era momentul.

— Simon, uite…

— Recunosc că să plec de lângă voi ca să mă bosumflu în dormitorul tău poate că n-a fost cea mai bună mișcare, o întrerupse el sever, aruncându-i caietul de schițe înapoi pe pat. Dar trebuia să-mi iau lumea în crurile.

— Unde te duci? întrebă ea.

— Acasă. Am stat prea mult pe-aici, cred. Mundanii ca mine n-au ce căuta într-un loc ca ăsta.

Ea oftă.

— Uite, îmi pare rău, bine? Nu avusesem de gând să-l sărut; s-a întâmplat pur și simplu. Știu că ție nu-ți place de el.

— Nu, zise Simon, și mai aspru încă. *Nu îmi place* apa minerală plată. *Nu îmi place* pop-ul de rahat al trupelor de băieți. *Nu îmi place* să fiu blocat în trafic. *Nu îmi place* tema la matematică. Pe Jace *îl urăsc*. Vezi diferența?

— El ți-a salvat viața, îi atrase atenția Clary, simțind-o ca pe o escrocherie — la urma urmelor, Jace venise până la Dumort numai pentru că se temuse că va avea neplăceri dacă ea avea să fie ucisă.

— Amănunte, zise Simon disprețuitor. E un nesimțit. Credeam că tu poți mai mult de-atât.

Clary luă foc:

— Oh, și-acum faci pe arogantul cu mine? se răți ea. Tu ești cel care trebuia să se ducă s-o invite pe fata cu cel mai „trăsnet corp" la Fall Fling.

Imitase vorbirea leneșă a lui Eric. Gura lui Simon se strânse de mânie.

— Și ce dacă Jace e un nesimțit câteodată? Nu ești fratele meu, nu ești tatăl meu, nu ești *obligat* să-l placi. Mie nu mi-a plăcut niciodată vreuna dintre prietenele tale, dar cel puțin am avut decența s-o țin pentru mine.

— Asta, zise Simon printre dinți, e altceva.

— De ce? De ce e altceva?

— Pentru că am văzut cum te uiți tu la el! strigă el. Iar eu nu m-am uitat niciodată la nici una dintre fetele alea în felul ăsta! Era doar ceva de făcut, un mod de a face exerciții, până când...

— Până când ce?

Clary știa, vag, că se purtase oribil, că toată povestea asta era oribilă; ei doi nu avuseseră până acum nici o ceartă mai serioasă decât o tondăneală pe tema cine mâncase ultima Pop-Tart din cutie în căsuța din copac, dar părea că nu se putea opri:

— Până când să vină Isabelle? Nu pot să cred că-mi faci morală despre Jace, când tu te-ai făcut de râs alergând pe lângă ea!

Vocea ei crescuse până la țipăt.

— Încercam *să te fac pe tine geloasă!* țipă și Simon. Își ținea pumnii încleștați, pe lângă coapse. Ești atât de proastă, Clary. Ești atât de proastă, chiar nu poți să vezi nimic?

Ea făcu ochii mari la el, buimăcită. La ce naiba se referea?

— Încercai să mă faci geloasă? De ce încercai să faci asta?

Văzu imediat că ăsta era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut întreba.

— Pentru că, zise el, cu atâta amărăciune încât o șocă, sunt îndrăgostit de tine de zece ani, așa că m-am gândit că ar fi timpul să aflu dacă simți același lucru pentru mine. Ceea ce, bănuiesc, nu simți.

Ar fi putut la fel de bine să-i dea un pumn în plex. Nu mai putea vorbi; îi ieșise deodată tot aerul din plămâni. Se uita lung la el, încercând să-și construiască un răspuns, orice răspuns.

El îi reteză acid intenția:

— Nu. Nu e cazul să spui nimic.

Îl privi cum se îndreaptă spre ușă, ca paralizată; nu se putea mișca să-l oprească, oricât ar fi vrut s-o facă. Ce i-ar fi putut spune? „Și eu te iubesc"? Dar nu-l iubea — nu-i așa?

El se opri puțin la ușă, cu mâna pe clanță, și se întoarse să se uite la ea. Ochii lui, dincolo de ochelari, păreau acum mai degrabă obosiți decât mânioși:

— Chiar vrei să știi ce altceva a mai spus mama despre tine? întrebă el.

Ea clătină din cap.

El nu păru să observe.

— A spus că o să-mi frângi inima, zise el și plecă.

Ușa se închise în urma lui cu un declic hotărât, iar Clary rămase singură.

După ce plecă el, se prăbuși pe pat și își luă caietul cu schițe. Îl strânse la piept, fără să vrea să deseneze, doar simțind poftă să atingă și să mirosească lucruri familiare: cerneală, hârtie, cretă.

Se gândi să alerge după Simon, să încerce să-l prindă din urmă. Dar ce i-ar fi pus? Ce ar fi fost cu putință să-i spună? *Ești atât de prost, Clary,* îi zisese el. *Chiar nu poți să vezi nimic?*

Se gândi la sutele de lucruri pe care le spusese sau le făcuse el în glumele pe care Eric și ceilalți le făceau despre ei, la conversațiile întrerupte când ea intra în cameră. Jace o știuse de la bun început. *Adoram de voi pentru că întotdeauna mă amuză declarațiile de dragoste, mai ales când sunt neîmpărtășită.* Ea nu se oprise să se gândească la ce anume se referea până acum știa.

Îi spusese lui Simon, mai devreme, că ea nu iubise decât trei persoane în viața ei: pe mama ei, pe Luke și pe el. Se întrebă dacă într-adevăr era cu putință ca, în decurs de o săptămână, să piardă toată lumea pe care ai iubit-o. Se întrebă dacă ăsta era genul de sentiment căruia îi supraviețuiești sau nu. Și totuși — pentru acele scurte momente, sus pe acoperiș cu Jace, ea uitase de mama ei. Uitase de Luke,

Uitase de Simon. Și fusese fericită. Și asta era partea cea mai rea, că fusese fericită.

Poate că asta, gândi ea, *pierderea lui Simon, poate că asta e pedeapsa mea pentru egoismul de a fi fericită, chiar și pentru câteva momente, când mama mea lipsește încă.* Nici unul din ele nu fusese real, oricum. Jace poate că săruta excepțional, dar nu-i păsa deloc de ea. O spusese chiar el.

Își lăsă încet caietul de schițe în poală. Simon avusese dreptate; era un bun portret al lui Jace. Îi prinsese bine linia aspră a gurii, ochii absurd de vulnerabili. Aripile păreau atât de reale, încât își închipui că, dacă le-ar atinge degetele, le-ar simți, moi. Își lăsă mâna să treacă ușor peste pagină, cu mintea hoinărind...

Și își trase brusc mâna înapoi, uitându-se țintă. Degetele ei atinseseră nu hârtia uscată, ci puful moale al penelor. Ochii îi fugiră fulgerător în colțul de sus al paginii, unde schițase runele. Străluceau, la fel cum văzuse strălucind runele pe care Jace le desenase cu stela lui.

Inima începu să-i bată repede, constant. Dacă o rună putea aduce un desen la viață, atunci poate că...

Fără să-și ia ochii de la desen, scotoci după creioane. Ținându-și respirația, întoarse o pagină nouă, curată, și începu grăbită să deseneze primul lucru care-i veni în minte. Era cana de cafea de pe noptiera de lângă patul ei. Desenând din ce-și mai amintea de la orele de natură moartă pe care le urmase, o înfățișă cu toate detaliile: marginea murdărită, crăpătura de pe coadă. Când termină, era cât de exactă ar fi putut ea s-o facă. Mânată de un instinct pe care nu-l prea înțelegea, întinse mâna după cană și o așeză pe hârtie. Apoi, cu foarte multă grijă, începu să schițeze runele, alături.

18

POCALUL MORTAL

JACE RĂMASE ÎNTINS PE PATUL LUI, PREFĂCÂNDU-SE ADORMIT — pentru binele lui, nu al altcuiva —, până când bătăile din ușă deveniră în sfârșit prea mult pentru el. Se ridică din pat, tresărind de durere. Oricât se prefăcuse că era absolut teafăr în seară, îl durea tot corpul de la bătaia din noaptea trecută.

Știu pe cine avea să vadă, înainte de a deschide ușa. Poate că Simon izbutise să se prefacă singur în șobolan, din nou. De data asta, Simon putea să rămână un blestemat de șobolan câte zile avea, dacă era după ceea ce el, Jace Wayland, era pregătit să facă în privința asta.

Ea își ținea caietul de schițe la piept, cu părul ei viu-colorat scăpat din codițe. El se rezemă de catul ușii, neluând în seamă explozia de adrenalină pe care i-o provocă vederea ei. Se întrebă de ce, nu pentru prima oară. Isabelle își folosea frumusețea cum își folosea și biciul, dar Clary habar n-avea că era frumoasă. Poate că tocmai de-asta.

Îi venea în minte un singur motiv pentru care ea se afla aici, deși n-avea nici un sens, după câte îi spusese el. Cuvintele sunt arme, iubi

lui îl învățase asta, iar el voise s-o rănească pe Clary mai mult decât voise vreodată să rănească orice altă fată. De fapt, nu era sigur că își dorise vreodată până atunci să rănească o fată. De obicei, le voia pur și simplu, după care își dorea să-l lase în pace.

— Nu-mi spune, zise el, tărăgănând cuvintele în modul acela pe care știa că ea nu-l poate suferi. Simon s-a preschimbat într-un leopard și vrei de la mine să fac ceva, până nu face Isabelle o etolă din el. Ei bine, va trebui să așteptați până mâine. Sunt afară din tură.

Arătă cu degetul mare spre el însuși — era îmbrăcat în pijamale albastre, cu o gaură în mânecă:

— Uite. Pijămăluță.

Clary păru că nici nu-l aude. Abia atunci își dădu seama că ținea ceva strâns în brațe — caietul ei de schițe.

— Jace, zise ea. Asta e important.

— Nu-mi spune, zise el. Ai o urgență de desenat. Îți trebuie un model nud. Ei bine, nu am dispoziția necesară. Poți să-l rogi pe Hodge, zise el, de parcă s-ar fi gândit mai bine. Am auzit că ar face orice pentru o...

— JACE! îl întrerupse ea, vocea urcându-i până la țipăt. DOAR TACI O SECUNDĂ ȘI ASCULTĂ, BINE?

El clipi surprins.

Ea trase adânc aer în piept și se uită din nou la el. Ochii ei erau plini de nesiguranță. O dorință neobișnuită crescu atunci în el: dorința de a o lua în brațe și de a-i spune că era bine. N-o făcu. Din experiența lui, lucrurile erau rareori bine.

— Jace, zise ea, atât de încet, încât fu nevoit să se aplece ca să audă ce spune. Cred că știu unde a ascuns mama Pocalul Mortal. Într-un tablou.

— Ce?

Jace se uita la ea de parcă îi spusese că îl găsise pe unul dintre Frații Tăcuți făcând roata, dezbrăcat, pe hol.

— Vrei să spui că l-a ascuns în spatele unui tablou? Toate tablourile din apartamentul vostru au fost smulse din rame.

— Știu.

Clary aruncă o privire peste el, în dormitorul lui. Nu arăta ca și când ar mai fi fost cineva înăuntru, spre marea ei ușurare.

— Uite, pot să intru? Vreau să-ți arăt ceva.

El se dădu leneș la o parte din ușă.

— Dacă trebuie.

Ea se așeză pe pat, potrivindu-și caietul pe genunchi. Hainele pe care el le purtase mai devreme erau aruncate pe cuvertură, dar în restul camerei era ordine ca-ntr-o chilie de călugăr. Nu existau tablouri pe pereți, nici postere, nici fotografii cu prietenii sau cu familia. Pătura era albă și întinse bine și drept pe pat. Nu tocmai dormitorul tipic al unui băiat adolescent.

— Poftim, zise ea, răsfoind paginile din caiet până găsi desenul cănii de cafea. Uită-te la asta.

Jace se așeză lângă ea, dând la o parte din cale tricoul dezbrăcat mai devreme.

— E o cană de cafea.

Ea își auzi iritarea din propria voce:

— *Știu* că e o cană de cafea.

— Abia aștept să desenezi ceva cu adevărat complicat, cum ar fi Brooklyn Bridge sau un homar. O să-mi trimiți probabil o telegramă cântătoare[1].

Ea nu-i luă în seamă remarca.

— Uită-te. Asta voiam să vezi.

Își trecu mâna peste desen; apoi, cu o mișcare scurtă, fulgerătoare, intră cu mâna *în* hârtie. Când își trase mâna înapoi, în clipa următoare apăru și cana de cafea, legănându-se între degetele sale.

---

[1] O persoană care vine la ușa destinatarului și îi cântă mesajul (de regulă, felicitări) de la expeditor. Deseori, cântăreții sunt artiști, care pot veni costumați.

Ea își închipuise că Jace o să sară din pat uluit și-o să exclame ceva de genul „Sfinte Sisoe!". Asta nu se întâmplă — în bună măsură, bănui ea, pentru că Jace văzuse mult mai multe lucruri stranii la viața lui și, de asemenea, pentru că nimeni nu mai folosea expresia „Sfinte Sisoe!". Ochii lui se deschiseră totuși larg:

— Tu ai făcut asta?

Ea dădu din cap.

— Când?

— Adineauri, în dormitor la mine, după... după ce-a plecat Simon.

Privirea lui deveni tăioasă, dar nu continuă în direcția asta.

— Ai folosit rune? Pe care?

Ea clătină din cap, pipăind pagina acum goală.

— Nu știu. Au venit deodată în capul meu și eu le-am desenat exact cum le-am văzut.

— Unele pe care le-ai văzut mai devreme în Cartea Gri?

— Nu știu. Continua să clatine din cap. N-aș putea să-ți spun.

— Și nu ți-a arătat nimeni cum să faci asta? Mama ta, de pildă?

— Nu. Ți-am mai spus, mama îmi spunea mereu că nu există lucruri ca magia...

— Pariez că ea te-a învățat, o întrerupse el. Și te-a făcut să uiți, după cum Magnus a zis într-adevăr că amintirile îți vor reveni treptat.

— Poate.

— Bineînțeles.

Jace se ridică în picioare și începu să se plimbe prin odaie.

— Este probabil împotriva Legii să folosești rune ca astea, cel puțin dacă nu ai fost împuternicit. Dar asta nu contează în momentul de față. Crezi că mama ta a pus Pocalul într-un tablou? La fel cum ai făcut tu cu această cană?

Clary dădu din cap.

— Dar nu într-unul dintre tablourile din apartament.

— Dar de unde? Dintr-o galerie? Ar putea fi oriunde...

— Nu într-un tablou, de fapt, zise Clary. Într-o carte.

Jace se opri puțin, întorcându-se spre ea.

— O carte?

— Mai ții minte pachetul de cărți de tarot de la Madame Dorothea? Cele pe care mama le-a pictat pentru ea?

El dădu din cap.

— Și mai ții minte când eu am tras asul de cupă? Mai târziu, când am văzut statuia Îngerului, cupa mi s-a părut familiară. Și asta pentru că o văzusem mai înainte, pe as. Mama *a pictat Pocalul Mortal în pachetul de tarot al lui Madame Dorothea.*

Jace punea firele cap la cap, cu un pas în urma ei.

— Pentru că știa că ar fi în siguranță cu un monitor și era o metodă de a i-l da lui Madame Dorothea fără să-i spună, propriu-zis, ce anume era sau de ce trebuia să-l țină ascuns.

— Sau nici măcar că trebuia să-l țină ascuns. Dorothea nu iese niciodată în oraș, nu l-ar da niciodată altcuiva…

— Iar mama ta era ideal plasată ca să stea cu ochii și pe Pocal, și pe ea.

Jace părea aproape impresionat.

— O mișcare destul de deșteaptă.

— Cred că da. Clary se lupta să-și stăpânească tremurul din glas. Mi-aș fi dorit să nu fi fost atât de pricepută la ascunsul Pocalului.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că dacă ei l-ar fi găsit, poate că ar fi lăsat-o în pace. Dacă tot ce voiau era Pocalul…

— Ar fi ucis-o, Clary, zise Jace, iar ea știu că era adevărat. Aștia sunt aceiași oameni care l-au ucis pe tatăl meu. Singurul motiv pentru care ar mai putea fi în viață acum este că ei nu pot găsi Pocalul. Fii bucuroasă că l-a ascuns atât de bine.

— Nu văd deloc ce are-a face vreunul dintre toate lucrurile astea cu noi, zise Alec, uitându-se la ei din spatele părului căzut în ochi.

Jace îi trezise pe ceilalți rezidenți ai Institutului de cum se crăpase de ziuă și îi târâse în bibliotecă pentru, după cum spusese, „a concepe strategiile de luptă". Alec era încă în pijamale, Isabelle, într-un peignoir roz. Hodge, în costumul său obișnuit de tweed impecabil, bea cafea dintr-o cană de ceramică albastră ciobită. Numai Jace, cu ochi strălucitori în pofida vânătăilor, pe cale să-i treacă, arăta cu adevărat treaz.

— Am înțeles că de-acum căutarea Pocalului e în mâinile Conclavului.

— Doar că e mai bine s-o facem noi înșine, zise Jace, cu nerăbdare. Hodge și cu mine am discutat asta deja și asta am hotărât.

— Ei bine, Isabelle își dădu după ureche una dintre codițele împletite și legate cu panglică roz, eu sunt pentru.

— Eu nu, zise Alec. Există grupuri operative de-ale Conclavului în oraș chiar în clipa asta, căutând Pocalul. Transmiteți-le lor informația și lăsați-i pe ei să-l găsească.

— Nu e așa de simplu, zise Jace.

— Ba e simplu. Alec se aplecă, încruntându-se. Asta nu are nimic de-a face cu noi, ci e numai și numai în legătură cu... dependența ta de pericol.

Jace clătină din cap, evident exasperat.

— Nu înțeleg de ce te certi cu mine pentru asta.

Pentru că nu vrea să fii rănit, gândi Clary, mirându-se de totala sa inabilitate de a vedea ce se petrecea cu adevărat cu Alec. Pe de altă parte totuși, și ei îi scăpase același lucru la Simon. Cine era ea să vorbească?

— Uite, Dorothea — proprietara sanctuarului — nu are încredere în Conclav. Îi urăște, mai bine zis. Dar are încredere în noi.

— Are încredere în mine, zise Clary. Nu știu dacă și-n tine. Nu sunt sigură că te place, mai precis.

Jace nu îi dădu atenție.

— Haide, Alec. O să fie amuzant. Și gândește-te ce glorie, dacă ducem noi Pocalul Mortal înapoi în Idris! Numele noastre nu vor fi niciodată uitate.

— Nu-mi pasă mie de glorie, zise Alec, ochii lui nedezlipindu-se o clipă de la fața lui Jace. Îmi fac griji doar să nu comitem vreo prostie.

— În cazul ăsta totuși, Jace are dreptate, zise Hodge. Dacă ar fi să vină Conclavul la sanctuar, ar fi un dezastru. Dorothea ar fugi cu tot cu Pocal și n-ar mai fi probabil găsită niciodată. Nu, Jocelyn în mod limpede a vrut ca o singură persoană să fie în stare să găsească Pocalul iar aceea este Clary și numai Clary.

— Atunci să se ducă ea singură, zise Alec.

Până și Isabelle scoase o mică exclamație la asta. Jace, care se aplecase peste birou, cu mâinile lipite de tăblia lui, se îndreptă și se uită la Alec cu răceală. Numai Jace, gândi Clary, putea să arate bine în pantaloni de pijama și un tricou vechi, dar impunea, probabil, prin pură forță a voinței.

— Dacă ți-e frică de câțiva damnați, atunci categoric stai acasă, zise el cu blândețe.

Alec se făcu alb la față.

— Nu mi-e frică, zise el.

— Bine, spuse Jace. Atunci nu e nici o problemă, așa-i? Se uită roată prin încăpere. Suntem cu toții de acord să participăm.

Alec mormăi o încuviințare, în vreme ce Isabelle dădu din cap viguros.

— S-a făcut, zise ea. Sună amuzant.

— Eu nu știu dacă-i amuzant, zise Clary. Însă merg, firește.

— Dar Clary, zise Hodge repede, dacă îți faci griji în privința pericolului, nu-i nevoie să te duci. Putem anunța Conclavul...

— Nu, zise Clary, surprinzându-se pe sine. Mama a vrut ca eu să-l găsesc. Nu Valentine, și nici Conclavul. *Nu de monștri s-a ascuns ea*, spusese Magnus. Dacă ea chiar și-a petrecut toată viața încercând să-l țină departe pe Valentine de obiectul ăsta, măcar atât pot face și eu.

Hodge zâmbi la ea.

— Cred că a știut că vei spune asta, zise el.

— Nu-ți face griji, oricum, zise Isabelle. O să fii în regulă. Ne putem descurca noi cu vreo doi damnați. Sunt nebuni, dar nu sunt prea isteți.

— Și mult mai lesne de înfruntat decât demonii, zise Jace. Nu sunt atât de înșelători. O, și o să avem nevoie de o mașină, adăugă el. Preferabil una mare.

— De ce? întrebă Isabelle. N-am avut niciodată nevoie de o mașină până acum.

— N-a trebuit niciodată să ne facem griji până acum că am avea la noi un obiect de o valoare inestimabilă. Nu vreau să-l duc cu metroul, explică Jace.

— Există taxiuri, zise Isabelle. Și camionete de închiriat.

Jace clătină din cap.

— Vreau un mediu pe care să-l putem controla. Nu vreau să am de-a face cu șoferi de taxi sau companii de închiriat mundane, când facem ceva atât de important.

— Tu nu ai carnet de conducere sau mașină? o întrebă Alec pe Clary, uitându-se la ea cu ostilitate mascată. Credeam că toți mundanii au din astea.

— Nu când au cincisprezece ani, zise Clary supărată. Urma să-mi iau anul ăsta, dar încă nu am.

— Că de mare folos ne mai ești!

— Cel puțin, prietenii mei pot conduce, i-o întoarse ea. Simon are carnet.

Regretă numaidecât c-o spusese.

— *Serios?* zise Jace, pe un ton gânditor, și mai neplăcut.

— Dar n-are mașină, adăugă ea repede.

— Deci conduce mașina părinților lui? întrebă Jace.

Clary oftă, rezemându-se cu spatele de birou.

— Nu. De obicei, conduce camioneta lui Eric. De pildă, când merg la concerte și chestii. Uneori, Eric îl lasă s-o împrumute și pentru alte. De pildă, când are câte-o întâlnire cu vreo fată.

Jace pufni disprețuitor.

— Își duce fetele la întâlnire într-o camionetă? Nu-i de mirare că are atâta trecere la doamne.

— E o mașină, zise Clary. Ești doar oficios că Simon are ceva ce tu n-ai.

— Are multe lucruri pe care nu le am eu, zise Jace. Cum ar fi mici pie, ținută proastă și o îngrozitoare lipsă de coordonare.

— Știi, zise Clary, cei mai mulți psihologi sunt de părere că ostilitatea este de fapt doar atracție sexuală sublimată.

— Ah, zise Jace vesel, asta ar putea explica de ce dau eu atât de ades peste persoane care par să nu mă poată suferi.

— Eu te pot suferi, zise Alec repede.

— Asta pentru că împărțim o afecțiune frățească, zise Jace, mergând până la birou.

Luă telefonul negru și i-l întinse lui Clary:

— Sună-l.

— Pe cine să sun? zise Clary, trăgând de timp. Pe Eric? Nu mi-ar împrumuta niciodată mașina lui.

— Pe Simon, zise Jace. Sună-l pe Simon și întreabă-l dacă vrea să ne ducă el până la tine acasă.

Clary mai făcu o ultimă încercare:

— Printre vânătorii de umbre nu știți pe nimeni cu mașini?

— În New York? Rânjetul lui Jace se șterse. Uite, toată lumea e la Idris, pentru Acorduri, și oricum ar insista să vină și ei cu noi. Ori asta, ori nimic.

Își încrucișă privirile cu el doar o clipă. Exista o provocare în ei și ceva mai mult, de parcă o desfidea să își explice reticența. Cu o căutătură mânioasă, ea se duse în capătul biroului și-i smulse receptorul din mână.

N-a trebuit să se gândească înainte de a forma. Numărul lui Simon îi era la fel de familiar ca și al el. Își făcuse curaj ca să discute cu mama lui sau cu vreuna dintre surorile lui, dar răspunse chiar el, de la al doilea apel.

— Alo?

— Simon?

Tăcere.

Jace se uita la ea. Clary închise ochii strâns, încercând să-și închipuie că nu era acolo.

— Sunt eu, zise ea. Clary.

— *Știu* cine e. Păru enervat. Dormeam, știi.

— Știu. E devreme. Scuze.

Învârti firul telefonului pe deget:

— Trebuie să te rog să-mi faci o favoare.

Păstră o clipă de tăcere, după care râse trist.

— Glumești.

— Nu glumesc, zise ea. Știm unde se află Pocalul Mortal și ne-am pregătit să mergem să-l luăm. Singura problemă e că avem nevoie de o mașină.

El râse din nou.

— Scuze, îmi spui cumva că tovarășii tăi spintecători de demoni trebuie duși la noua lor misiune privind forțele întunericului de către *mama mea*?

— De fapt, m-am gândit că l-ai putea întreba pe Eric dacă-ți poate împrumuta camioneta.

— Clary, dacă tu crezi că eu…

— Dacă luăm Pocalul Mortal, voi avea un mijloc să-mi recapăt mama. E singurul motiv pentru care Valentine n-a ucis-o sau nu i-a dat drumul până acum.

Simon slobozi un suspin lung, șuierător.

— Și crezi c-o să fie așa de simplu să faci un târg? Clary, nu știu.

— Nici eu nu știu. Știu doar că există o șansă.

— Obiectul ăsta e puternic, nu-i așa? În D&D[1] de regulă e mai bine să nu te bagi la obiecte puternice până nu știi ce fac ele.

---

[1] Dungeons and Dragons (jocul despre care s-a mai vorbit în cap. 8).

— N-am de gând să mă folosesc de el. O să-l utilizez numai ca să-mi recapăt mama.

— Asta n-are nici o noimă, Clary.

— Ăsta nu e D&D, Simon! aproape că țipă ea. Nu e un joc amuzant, unde cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla este să primești un rol prost. Aici vorbim despre *mama* mea, iar Valentine s-ar putea s-o torturheze. Ar putea s-o *ucidă*. Trebuie să fac orice ca s-o aduc înapoi — la fel cum am făcut pentru tine.

Pauză.

— Poate că ai dreptate. Nu știu, dar asta chiar nu e lumea mea. Unde trebuie să mergem, mai exact? Ca să-i pot spune lui Eric.

— Nu-l *aduce* și pe el, zise ea grăbită.

— Știu, răspunse el, cu răbdare exagerată. Nu sunt prost.

— Mergem acasă la mine. E în casa mea.

Urmă o tăcere scurtă — stupefacție, de data asta.

— În *casa* ta? Parcă ziceai că e plină de zombi.

— Luptători damnați. Nu sunt zombi. Oricum, Jace și ceilalți se pot ocupa de ei până iau eu Pocalul.

— De ce trebuie să iei *tu* Pocalul? Părea alarmat.

— Pentru că eu sunt singura care poate, zise ea. Vino să ne iei de la colț cât de repede poți.

Mormăi ceva aproape de nedeslușit, apoi:

— Bine.

Ea deschise ochii. Lumea înota înaintea ei într-o ceață de lacrimi.

— Mulțumesc, Simon, zise ea. Ești un…

Dar el închisese.

Mie mi se pare, zise Hodge, că dilemele puterii sunt întotdeauna aceleași.

Clary se uită la el cu suspiciune.

— Ce vrei să spui?

Ea stătea pe pervazul ferestrei din bibliotecă, iar Hodge în jilțul său, cu Hugo alături. Rămășițele micului dejun — gem lipicios, firimituri

de pâine prăjită și urme de unt — zăceau pe un teanc de farfurii de pe măsuța joasă pe care nimeni nu părea dornic s-o curețe. După micul dejun, se împrăștiaseră ca să se pregătească, iar Clary fusese cea dintâi care se întorsese. Asta nu era surprinzător, având în vedere că tot ce avusese de făcut era să-și îmbrace jeanșii și un tricou, și să-și treacă peria prin păr, în vreme ce toți ceilalți trebuia să se înarmeze din greu. După ce pierduse pumnalul lui Jace în hotel, singurul obiect vag supranatural pe care îl mai avea la ea era piatra lampa-vrăjitoarei din buzunarul ei.

— Mă gândeam la Simon al tău, zise Hodge, și la Alec și Jace, printre alții.

Ea privi afară, pe fereastră. Ploua, picături mari și grele împroșcau sticla. Cerul era de un cenușiu impenetrabil.

— Ce au de-a face unul cu celălalt?

— Unde există senzația că nu există răsplată, zise Hodge, apare un dezechilibru între puteri. E un dezechilibru ușor de exploatat, dar asta nu e o cale înțeleaptă. Unde este dragoste, este de asemenea la fel de adesea și ură. Pot exista umăr la umăr.

— Simon nu mă urăște.

— Ar putea să dezvolte sentimentul acesta, în timp, dacă simte că îl folosești.

Hodge ridică o mână:

— Știu că tu nu ai această intenție și că, în anumite cazuri necesitatea calcă în picioare delicatețea sentimentelor. Dar situația asta mi-a adus aminte de o alta. Mai ai fotografia aceea pe care ți-am dat-o?

Clari clătină din cap.

— Nu la mine. E în camera mea. Pot să mă duc s-o aduc…

— Nu. Hodge mângâie penele de abanos ale lui Hugo. Când mama ta era tânără, a avut un prieten foarte bun, întocmai cum îl ai tu pe Simon. Erau la fel de apropiați ca frații. De fapt, erau adesea confundați drept frate și soră. Când au crescut, a devenit limpede pentru toată

lumea din jurul lor că el o iubea pe ea, dar ea n-a văzut asta niciodată. Ea întotdeauna l-a numit pe el „prieten".

Clary se uită cu atenție la Hodge.

— Te referi la Luke?

— Da, zise Hodge. Lucian a crezut întotdeauna că el și Jocelyn vor fi împreună. Când ea l-a întâlnit și l-a iubit pe Valentine, Lucian n-a putut suporta. După ce ei doi s-au căsătorit, el a părăsit cercul, a dispărut — și ne-a lăsat pe toți să credem că murise.

— N-a spus niciodată... n-a făcut niciodată vreo aluzie de genul ăsta, zise Clary. În toți anii ăștia, ar fi putut s-o ceară de nevastă...

— Știa care ar fi fost răspunsul, zise Hodge, uitându-se dincolo de ea, spre luminatorul spălat de ploaie. Lucian n-a fost niciodată omul care să se amăgească singur. Nu, s-a mulțumit doar să fie lângă ea — crezând, probabil, că în timp sentimentele ei s-ar putea schimba.

— Dar dacă o iubea, de ce le-a spus acelor oameni că nu-i pasă ce se întâmplă cu ea? De ce a refuzat să-i lase să-i spună unde se află ea?

— Așa cum am mai spus, unde e dragoste, e și ură, zise Hodge. Îl l-a rănit adânc, cu ani în urmă. Ea s-a întors înapoi la el. Și cu toate acestea, el a jucat rolul credinciosului câine de companie în tot timpul de atunci încoace, niciodată reproșând, niciodată acuzând, niciodată confruntând-o pe ea cu sentimentele lui. Probabil că a văzut o ocazie să întoarcă roata. S-o rănească și el pe ea, așa cum fusese și el rănit.

— Luke n-ar fi făcut asta.

Dar Clary își amintea tonul său de gheață când îi spusese să nu-i ceară lui favoruri. Văzuse privirea aspră din ochii lui când stătuse față în față cu oamenii lui Valentine. Acela nu fusese Luke pe care-l știa ea, cu care crescuse ea. Acel Luke n-ar fi vrut niciodată s-o pedepsească pe mama ei pentru că nu îl iubise destul sau în felul în care ar fi vrut el.

— Dar ea l-a iubit, zise Clary, vorbind tare fără să-și dea seama. Numai că nu în felul în care o iubea el pe ea, nu-i așa? Nu-i destul atât.

— Probabil că el n-a gândit astfel.

— Ce se va întâmpla după ce luăm Pocalul? întrebă ea. Cum ajungem la Valentine ca să-i dăm de veste că e la noi?

— O să-l găsească Hugo.

Ploaia bătea cu furie în ferestre. Clary se înfioră.

— Mă duc să-mi iau o jachetă, zise ea, coborând de pe pervaz.

Își găsi hanoracul verde cu roz înghesuit pe fundul rucsacului. Când îl îmbrăcă, auzi ceva foșnind. Era fotografia Cercului, cu mama ei și Valentine. Se uită la poză un lung moment, după care o vârî la loc în rucsac.

Când se întoarse în bibliotecă, erau cu toții strânși aici: Hodge, stând atent pe birou, cu Hugo pe umărul lui, Jace, din cap până-n picioare îmbrăcat în negru, Isabelle, cu cizmele ei de călcat demoni și biciul de aur, și Alec, cu o tolbă de săgeți pusă pe umăr și o apărătoare de piele protejându-i brațul drept de la încheietura mâinii până la cot. Toată lumea, mai puțin Hodge, era acoperită cu peceți proaspăt aplicate, fiecare centimetru de piele la vedere fiind imprimat cu desene spiralate. Jace avea mâneca stângă suflecată, bărbia în piept, și se încrunta în timp ce își scrijelea o pecete octogonală pe braț.

Alec îl urmărea.

— O strici, zise el. Dă-mi să ți-o fac eu.

— Sunt stângaci, îi atrase atenția Jace, dar vorbise blând și își întinse stela.

Alec păru ușurat când o luă, de parcă n-ar fi fost sigur până în clipa aceea dacă fusese iertat pentru purtarea de mai devreme.

— E un *iratze* de bază, spuse Jace, când Alec își aplecă întunecatul său cap peste brațul lui Jace, trasând cu grijă liniile runei tămăduitoare.

Jace tresări când stela alunecă pe pielea lui, închizând ochii pe jumătate și strângându-și pumnii până ce mușchii brațului drept îi ieșiră în afară ca niște frânghii.

— Pe Înger, Alec...

— Încerc să umblu cu grijă, zise Alec. Dădu drumul brațului lui Jace și făcu un pas înapoi, să-și admire opera. Gata!

Jace își descleștă pumnul, lăsându-și brațul în jos.

— Mersi.

Atunci păru să remarce prezența lui Clary și, aruncând o privire spre ea, își mijì ochii.

— Clary.

— Păreți să fiți gata, zise ea, în timp ce Alec, roșind brusc, se îndepărtă de Jace și își făcu de lucru cu săgețile.

— Suntem, zise Jace. Mai ai pumnalul pe care ți l-am dat?

— Nu. L-am pierdut în Dumort, nu mai știi?

— Așa e. Jace se uită la ea, mulțumit. Aproape că ai ucis un vârcolac cu ăla. Îmi aduc aminte.

Isabelle, care stătea lângă fereastră, își rostogoli ochii în cap.

— Am uitat că asta te face pe tine foarte furios și plictisit, Jace. Fetele ucigând creaturi.

— Îmi place oricine ucide creaturi, zise el, echitabil. Și mai ales îmi place de mine.

Clary se uită neliniștită spre ceasul de pe birou.

— Ar trebui să coborâm. Simon va fi aici dintr-un minut într-altul.

Hodge se ridică din jilțul său. Arăta foarte obosit, gândi Clary, de parcă n-ar mai fi închis un ochi de mai multe zile.

— Fie ca Îngerul să vă ocrotească pe voi toți, zise el, iar Hugo se înălță în zbor de pe umărul lui, croncănind puternic, exact când pendula începea să bată de amiază.

Încă mai picura când Simon trase camioneta la colț și claxonă de două ori. Lui Clary îi sări inima — o parte din ea fusese îngrijorată că nu avea să se arate.

Jace se uită strângând din ochi să vadă prin picăturile mărunte de ploaie. Toți patru își găsiseră adăpost sub o cornișă de piatră sculptată.

— *Asta* e camioneta? Arată ca o banană putredă.

Ceea ce nu se putea contesta — Eric vopsise camioneta într-o nuanță de galben-neon și era brăzdată de crestături și rugină, ca urmele

de degradare. Simon claxonă din nou. Clary îl zări — o siluetă înceţoşată — prin geamurile ude. Oftă şi îşi puse gluga pe cap, să-şi protejeze părul.

— Să mergem.

Pleoscăiră prin bălţile murdare care se adunaseră pe trotuar, enormele cizme ale lui Isabelle scoţând un sunet satisfăcător de fiecare dată când punea piciorul jos. Simon, lăsându-şi motorul la ralanti, se târî în spate, ca să tragă uşa într-o parte, dând la iveală banchetele a căror tapiţerie avea gropi pe unde putrezise pe jumătate. Arcuri cu aspect primejdios se iţeau prin găuri. Isabelle strâmbă din nas.

— Nu-i periculos să te aşezi?

— Mai puţin decât să fii legat de acoperiş, zise Simon glumeţ, care este cealaltă opţiune a voastră.

Îi salută, cu un semn din cap, pe Jace şi pe Alec, ignorând-o pe Clary cu desăvârşire:

— Salut.

— Salut, că bine zici, zise Jace şi ridică geanta de voiaj de prelată, care zăngăni, plină de arme. Unde putem să punem astea?

Simon le arătă partea din spate, unde băieţii îşi ţineau de regulă instrumentele muzicale, în vreme ce Alec şi Isabelle se suiră în dubă şi se cocoţară pe banchete.

— În faţă! anunţă Clary, când Jace se întoarse pe lângă dubă.

Alec îşi înşfăcă arcul, pe care-l ţinea legat cu o curea pe spate:

— Poftim?

— Vrea să spună că vrea ea locul mortului, zise Jace, scoţându-şi părul ud din ochi.

— Mişto arc, zise Simon, cu un semn din cap spre Alec.

Alec clipi, ploaia curgând de pe genele sale.

— Ştii ceva despre tirul cu arcul? întrebă el, pe un ton care sugera că se îndoia.

— Am tras cu arcul în tabără, zise Simon. Şase ani la rând.

Răspunsul la declarația aceasta a constat din trei priviri blocate și u zâmbet încurajator din partea lui Clary, pe care Simon nu-l băgă î seamă. Se uită în sus, la norii ce se lăsau spre pământ.

— Ar trebui să mergem până nu începe iar să toarne.

Locul mortului din mașină era plin de ambalaje Doritos și firimitu de Pop-Tart. Clary le dădu la o parte, cât putu. Simon porni mașin mai înainte să fi terminat ea, aruncând-o la pornire cu spatele de spe teaza scaunului.

— Au! făcu ea cu reproș.

— Scuze.

Dar nu se uită la ea.

Clary îi auzea pe ceilalți în spate, discutând cu voce joasă, între ei — probabil despre strategiile de luptă și cea mai bună metodă de a dec pita un demon fără a te umple de umoare neagră pe noile tale ghete d piele. Deși nu era nimic care să separe locurile din față de restul dube Clary simțea tăcerea delicată dintre ea și Simon de parcă ar fi fost ni guri.

— Deci care-i treaba cu acel „Salut!"? întrebă ea, când Simon înc dra mașina pe FDR, autostrada care se întinde de-a lungul malului lu East River.

— Care „Salut!"? răspunse el, tăind calea unui SUV negru, al cărui ocupant, un bărbat în costum, cu un celular în mână, făcu un gest ob scen către ei prin ferestrele colorate.

— Acel „Salut!" pe care băieții îl spun mereu. De pildă, când i-a văzut pe Jace și Alec, tu le-ai spus „Salut!", iar ei ți-au răspuns „Salut!" Ce-i în neregulă cu „bună"?

Ea crezu că vede un mușchi tresărind pe obrazul lui.

— „Bună" e pentru fete, o informă el. Bărbații adevărați sunt preci Elocvenți.

— Deci cu cât ești mai bărbat, vorbești cu atât mai elocvent?

— Exact, dădu Simon din cap.

Pe lângă el, ea vedea ceața umedă coborând peste East River, învăluind clădirile de pe mal într-o pătură cenușie, pufoasă. Apa însăși avea culoarea plumbului, învăltorată până la consistența smântânii de vântul puternic.

— D-aia când marii bulangii se salută între ei prin filme nu spun nimic, doar dau din cap. Când dai din cap înseamnă „Eu sunt un bulangiu și recunosc că și tu ești un bulangiu", dar nu-și spun nimic pentru că sunt Wolverine și Magneto și li s-ar încurca energiile dacă s-ar explica.

— Habar n-am despre ce vorbiți voi, zise Jace, de pe bancheta din spate.

— Asta-i bine, zise Clary și fu recompensată cu cel mai vag zâmbet dintre zâmbetele vagi ale lui Simon, care întoarse duba pe Manhattan Bridge, îndreptându-se către Brooklyn și către casa ei.

Când ajunseră la casa lui Clary, ploaia se oprise, în sfârșit. Raze de soare absorbeau scamele de ceață, iar bălțile de pe trotuare se uscau. Jace, Alec și Isabelle îi lăsară pe Simon și pe Clary să aștepte lângă mașină, în timp ce ei se duseră să verifice, cum spusese Jace, „nivelurile de activitate demonică".

Simon îi urmări din priviri pe cei trei vânători de umbre care se îndreptau pe aleea cu dale roz către casă.

— Nivelurile de activitate demonică? Au vreun aparat care măsoară dacă demonii din casă fac yoga?

— Nu, zise Clary, dându-și jos gluga udă ca să se poată bucura de mângâierea soarelui în părul jilav. Senzorul le spune cât de puternici sunt demonii — dacă există vreun demon.

Simon păru impresionat.

— Asta chiar că *e* folositor.

Ea se întoarse către el:

— Simon, în legătură cu noaptea trecută...

El ridică o mână:

— Nu trebuie să vorbim despre asta. Pe bune, mi-ar plăcea să nu vorbim.

— Doar lasă-mă să spun un singur lucru. Vorbi repede. Știu că, atunci când ai spus că mă iubești, ce ți-am răspuns eu nu era ceea ce voiai tu să auzi.

— Adevărat. Întotdeauna am sperat că, atunci când în sfârșit o să-i spun „Te iubesc" unei fete, ea îmi va răspunde „Știu", cum i-a răspuns Leia lui Han, în *Întoarcerea lui Jedi*.

— Asta-i așa de *emoționant*, zise Clary, neputând să se abțină.

El se uită sever la ea.

— Pardon, zise ea. Ascultă, Simon, eu...

— Nu, zise el. Tu ascultă, Clary. Uită-te bine la mine, ca să mă vezi așa cum sunt. Poți să faci asta?

Ea se uită la el. Se uită la ochii lui întunecați, înspicați cu nuanțe mai deschise de culoare spre marginile irisurilor, la sprâncenele familiare, ușor inegale, la genele lungi, la părul negru și la zâmbetul șovăielnic, și la mâinile grațioase de muzician, care toate făceau parte din Simon, care erau o parte din ea. Dacă ar fi trebuit să spună adevărul, oare chiar ar fi spus că nu știuse niciodată că el o iubea? Sau că nu știuse niciodată ce avea să facă dacă el i-o spunea?

Oftă.

— Să vezi prin iluzia magică e simplu. Cu oamenii e mai greu.

— Cu toții vedem ceea ce vrem să vedem, zise el, liniștit.

— Nu și Jace, zise ea, incapabilă să se stăpânească, gândindu-se la acei ochi limpezi, impasibili.

— El, mai mult ca oricare.

Ea se încruntă.

— Și mă rog ce...

— E-n regulă, se auzi vocea lui Jace, întrerupându-i.

Clary se întoarse grăbită.

— Am verificat în toate cele patru colțuri ale casei — nimic. Activitate scăzută. Probabil sunt numai damnați, iar ăștia nici măcar n-o să bată la cap, dacă nu încercăm să intrăm în apartamentul de la etaj.

— Și dacă totuși o fac, zise Isabelle, cu rânjetul la fel de sclipitor ca și biciul ei, o să fim pregătiți pentru ei.

Alec trase geanta grea de prelată din spatele dubei, lăsând-o jos, pe trotuar.

— Suntem gata să pornim, anunță el. Hai să tăbăcim spinările câtorva demoni!

Jace îl cercetă cu o privire curioasă.

— Ești bine?

— Bine.

Fără să se uite la el, Alec renunță la arcul și săgețile sale, în favoarea unei lănci cu pene, din lemn lustruit, și cu două lame care apărură la o ușoară atingere a degetelor sale.

— Asta-i mai bună.

Isabelle se uită cu îngrijorare la fratele ei.

— Dar arcul...

Alec îi tăie vorba:

— Știu ce fac, Isabelle.

Arcul rămăsese pe bancheta din spate, strălucind în lumina soarelui. Simon întinse mâna după el, dar și-o retrase când un grup de tinere femei care râdeau apăru pe stradă, împingând cărucioare, îndreptându-se spre parc. Femeile nu dădură nici o atenție celor trei adolescenți înarmați până-n dinți, ghemuiți lângă duba galbenă.

— Cum se face că eu vă pot vedea, băieți? întrebă Simon. Ce s-a întâmplat cu invizibilitatea aia magică a voastră?

— Poți să ne vezi, zise Jace, pentru că acum știi adevărul despre lucrurile și persoanele la care te uiți.

— Mda, zise Simon, cred că știu.

Protestă puțin când îi cerură să rămână la mașină, dar Jace îl convinse când îi spuse cât de important era să aibă un vehicul tras la intrare, gata să pornească imediat.

— Lumina soarelui e fatală pentru demoni, dar n-o să-i atingă p damnați. Dacă ne urmăresc? Dacă poliția ridică mașina între timp?

Ultimul lucru pe care Clary îl văzu din Simon, când se întoarse să facă semn cu mâna de pe veranda de la intrare, fusese imaginea piciorelor lui lungi cocoțate pe bord, în timp ce căuta prin colecția de CD-u a lui Eric. Lăsă să-i scape un suspin de ușurare. Cel puțin, Simon e în siguranță.

Mirosul o izbi din clipa în care trecură de pragul ușii de la intrare ca de ouă stricate, carne cu viermi și alge de mare putrezind pe o plaj încinsă. Isabelle strâmbă din nas, iar Alec se făcu verde la față, dar Jace arăta de parcă inhala un parfum rar.

— Demonii au trecut pe-aici, anunță el, cu o încântare rece. Ba chiar de curând.

Clary se uită la el, neliniștită.

— Dar nu mai sunt încă...

— Nu. Clătină din cap. I-am fi detectat. Totuși.

Făcu semn din bărbie spre ușa lui Madame Dorothea, închisă bine fără nici o rază de lumină scăpând de dincolo de ea.

— S-ar putea să fie nevoie să răspundă la câteva întrebări, dacă aud Conclavul că s-a întreținut cu demonii.

— Mă îndoiesc că, dacă aude, Conclavul va fi mulțumit de oricare dintre treburile de aici, zise Isabelle. Faptele puse în balanță, ea probabil va scăpa mai ieftin decât noi.

— N-o să le pese celor din Conclav, câtă vreme le ducem Pocalul la sfârșit. Alec își rotea privirile în jur, ochii lui albaștri observând foaierul uriaș, scările arcuite care conduceau la etaj, petele de pe pereți. Mai ales dacă mai spintecăm și vreo câțiva damnați, între timp.

Jace clătină din cap.

— Sunt în apartamentul de la etaj. După părerea mea, n-o să ne deranjeze, dacă nu vom încerca să intrăm.

Isabelle își înlătură o șuviță de păr ce i se lipise de față și se întoarse la Clary:

— Ce-aștepți?

Clary se uită fără să vrea la Jace, care îi dărui un zâmbet pieziș. *Dă-i bătaie*, ziceau ochii lui.

Ea traversă foaierul spre ușa lui Dorothea, pășind cu grijă. Cu luminatorul întunecat de mizerie și becul de la intrare încă nefuncțional, singura iluminare venea de la lampa-vrăjitoarei a lui Jace. Aerul era fierbinte și închis, iar umbrele păreau să se ridice înaintea ei ca plantele magice care cresc cu viteză într-o pădure de coșmar. Ridică mâna să bată la ușa lui Madame Dorothea, o dată ușor, iar apoi cu mai multă forță.

Se deschise, răspândind un val de lumină aurie în foaier. Dorothea stătea în fața ei, masivă și impozantă, cu mătăsurile ei verzi și oranj fluturând. Astăzi, avea un tulpan galben-neon, împodobit cu un canar împăiat și o bentiță de mătase în zigzag. Cercei ca niște candelabre îi atârnau pe lângă păr, iar uriașele sale picioare erau desculțe. Clary rămase surprinsă — n-o mai văzuse niciodată pe Dorothea desculță sau purtând altceva decât papucii ei plușați și decolorați.

Unghiile de la picioare erau date cu ojă sidefată roz-pal, de bun-gust.

— Clary! exclamă ea și o smulse pe Clary într-o copleșitoare îmbrățișare.

Pentru o clipă, Clary se zbătu, încurcată în marea de carne parfumată, valurile de catifea și ciucurii șalului purtat de Dorothea.

— Doamne, Dumnezeule, fată, zise vrăjitoarea, clătinând din cap până când cerceii i se balansară precum clopoței de vânt într-o furtună. Ultima oară când te-am văzut, dispăreai prin Portalul meu. Unde-ai aterizat?

— Williamsburg, zise Clary, regăsindu-și răsuflarea.

Dorothea ridică o sprânceană spre cer.

— Și se spune că nu există mijloace de transport public convenabile în Brooklyn.

Deschise larg ușa și-i făcu semn să intre.

Apartamentul părea neschimbat de ultima oară când îl văzuse Clary: aceleași cărți de tarot și globuri de cristal împrăștiate pe masă. O ardeau

degetele după cărți, să le înșface numaidecât și să vadă ce era ascuns înăuntrul fiecărei suprafețe pictate.

Dorothea se lăsă mulțumită să cadă într-un fotoliu și-i cercetă pe vânătorii de umbre cu o privire la fel de sticloasă ca ochii canarului împăiat de pe tulpanul ei. De o parte și de alta a mesei, în farfurioare, ardeau lumânări parfumate, care nu izbuteau să alunge miasma ce pătrunsese în fiecare colțișor al casei.

— Înțeleg că nu ai aflat unde se află mama ta? o întrebă ea pe Clary.

Fata clătină din cap:

— Nu, dar știu cine a luat-o.

Ochii femeii trecură iute de la Clary la Alec și Isabelle, care examinau Mâna Destinului de pe perete. Jace, arătând absolut detașat în rolul său de bodyguard, stătea tolănit într-un fotoliu. Asigurată că nici unul dintre bunurile sale nu aveau să fie distruse, Dorothea își întoarse privirea spre Clary.

— A fost cumva...

— ...Valentine, confirmă Clary. Da.

Dorothea oftă.

— De-asta mi-a fost frică. Se instală mai bine între perne. Știi cumva ce-are de împărțit cu ea?

— Știu că a fost căsătorită cu el...

Vrăjitoarea mormăi:

— Dragostea a mers prost. Foarte prost.

La aceasta, Jace scoase un sunet slab, abia auzit — un chicotit. Dorothea își ciuli urechile ca o pisică:

— Ce-i atât de amuzant, băiete?

— Ce știi dumneata despre asta? zise el. Despre dragoste, adică.

Dorothea își împreună mâinile albe și pufoase în poală.

— Mai mult decât ai putea crede, zise ea. Nu ți-am citit în frunzele de ceai, vânătorule de umbre? Te-ai îndrăgostit de cine nu trebuia, până acum?

Jace spuse:

— Din nefericire, Patroană a Refugiului, singura mea adevărată iubire rămâne cea pentru persoana mea.

Dorothea scoase un muget, apoi zise:

— Așa, cel puțin, n-o să mai ai de ce să te temi că vei fi respins, Jace Wayland.

— Nu neapărat. Mă mai resping singur, din când în când, doar ca să mențin interesul.

Dorothea mugi din nou. Clary o întrerupse:

— Probabil te întrebi de ce suntem aici, Madame Dorothea.

Femeia se calmă și-și șterse ochii.

— Te rog, zise ea, poți să mi te adresezi cu titlul meu adevărat, cum a făcut și băiatul. Poți să-mi spui Patroană. Și îmi dau seama, adăugă ea, că n-ați venit pentru plăcerea companiei mele. Greșesc?

— Nu am timp pentru plăcerea companiei nimănui. Trebuie să-mi ajut mama și, ca să fac asta, îmi trebuie ceva.

— Și ce anume?

— Este ceva numit Pocalul Mortal, zise Clary, iar Valentine a crezut că e la mama mea. De aceea a răpit-o.

Dorothea păru cu adevărat stupefiată.

— Pocalul Îngerului? zise ea, cu neîncredere în voce. Cupa lui Raziel, în care a amestecat el sângele de îngeri și sângele de oameni, și i-a dat acest amestec unui om să-l bea, și a creat astfel primul vânător de umbre?

— Acela ar fi, zise Jace, cu un ton ceva mai sec în glas.

— De ce naiba ar fi crezut el că îl avea ea? întrebă Dorothea. Tocmai Jocelyn, din toată lumea?

Înțelegerea îi lumină fața mai înainte să poată răspunde Clary.

— Pentru că ea nu era deloc Jocelyn Fray, bineînțeles, zise ea. Ea era Jocelyn Fairchild, soția lui. Cea despre care toată lumea a crezut că murise; în schimb, ea luase Pocalul și fugise, nu-i așa?

Un fulger apăru în ochii vrăjitoarei, dar își coborî pleoapele atât de repede, încât Clary crezu că poate-și închipuise ea.

— Așadar, zise Dorothea, știți ce trebuie să faceți acum? Oriunde l-a ascuns ea, nu poate fi ușor de găsit — dacă țineți să-l găsiți. Valentin ar putea face lucruri cumplite dacă pune mâna pe Pocal.

— Eu vreau să-l găsesc, zise Clary. Noi vrem să...

Jace îi tăie vorba, blând:

— Știm unde se află, zise el. E doar o chestiune de a-l recupera.

Ochii lui Dorothea se căscară larg.

— Ei, unde este?

— Aici, zise Jace, pe un ton atât de îngâmfat, încât Isabelle și Alec, care se plimbau studiind atent titlurile cărților din bibliotecă, se întoarseră să vadă ce se petrece.

— Aici? Vrei să spui că îl aveți la voi?

— Nu tocmai, dragă Patroană, zise Jace, care, simți Clary, se delecta într-un mod cu adevărat înspăimântător. Vreau să spun că *dumneata* îl ai.

Gura lui Dorothea se închise cu zgomot.

— Asta nu-i amuzant, zise ea, atât de tăios, încât Clary începu să se teamă că întâlnirea lor avea să iasă foarte prost. De ce oare Jace trebuia să irite pe toată lumea?

— Ba chiar este la dumneata, interveni Clary grăbită, dar nu...

Dorothea se ridică din fotoliu cu întreaga măreție a înălțimii ei și se încruntă în jos la ei.

— Vă înșelați, zise ea rece. Atât când vă închipuiți că eu am Pocalul, cât și când îndrăzniți să veniți aici și să mă numiți mincinoasă.

Mâna lui Alec se dusese către lancea sa cu pene.

— O, Doamne, zise el, cu voce joasă.

Descumpănită, Clary clătină din cap:

— Nu, zise ea repede, eu nu te numesc mincinoasă, promit. Spun că Pocalul este aici, dar *dumneata n-ai știut niciodată.*

Madame Dorothea se holbă la ea. Ochii ei, aproape ascunși în pliurile feței sale, erau duri ca marmura.

— Explică! îi ceru ea.

— Spun că mama l-a ascuns aici, zise Clary. Cu ani în urmă. Nu ți-a spus niciodată, pentru că nu voia să te implice și pe dumneata.

— Așa că ți l-a dat deghizat, explică Jace, în forma unui dar.

Dorothea se uită la el fără să reacționeze.

Nu-și amintește? se gândi Clary, nedumerită.

— Pachetul de tarot, zise ea. Cărțile pe care le-a pictat pentru dumneata.

Privirea vrăjitoarei se îndreptă spre cărțile care stăteau pe masă, legate cu panglici de mătase.

— Cărțile?

În timp ce ochii ei se măreau, Clary făcu un pas până la masă și dică pachetul. Cărțile erau calde la atingere, aproape alunecoase. Știa, cum nu fusese în stare data trecută, simțea puterea runelor pictate pe dosul lor pulsându-i prin vârfurile degetelor. Găsi asul de cupă ușă pipăit și îl scoase, așezând restul cărților înapoi, pe masă.

— Iată-l, zise ea.

Se uitau cu toții la ea, așteptând, perfect nemișcați. Încet, ea întoarse ărțea invers și se uită din nou la opera mamei sale: mâna subțire pictă, cu degetele înfășurate pe piciorul de aur al Pocalului Mortal.

— Jace, zise ea, dă-mi stela ta.

El i-o apăsă în palmă, caldă și vie la atingere. Ea întoarse cartea in- și trasă deasupra runele pictate pe spate — o răsucire aici, o linie lo și însemnau deodată ceva total deosebit. Când întoarse cartea din ou cu fața în sus, pictura se schimbase subtil: degetele își desfăcuseră însoarea de pe piciorul Pocalului, iar mâna parcă îi oferea Pocalul, ându-i: *Poftim, ia-l.*

Își strecură stela în buzunar. Apoi, deși cartonul pictat nu era mai are decât mâna ei, intră în el ca într-o deschizătură largă. Mâna ei se ânse în jurul bazei Pocalului — degetele se lipiră bine de el — și, în mp ce-o retrăgea ținând bine Pocalul, i se păru că aude un suspin arte slab în fața cărții, acum goală, prefăcută în cenușă, curgându-i ntre degete pe covorul de pe podea.

19

ABBADON

CLARY NU PREA ȘTIA LA CE SE AȘTEPTASE — EXCLAMAȚII DE ÎNCÂNTARE, probabil un ropot de aplauze. În schimb, domnea tăcerea, întreruptă doar când Jace spuse:

— Nu știu de ce, îmi închipuiam c-ar fi mai mare.

Clary se uită la Pocalul din mâna ei. Era, probabil, de mărimea unui pahar obișnuit de vin, numai că mult mai greu. Puterea pulsa prin el ca sângele prin venele cuiva viu.

— E de mărimea perfectă, zise ea, cu indignare.

— O, e destul de mare, zise el, vorbindu-i de sus, dar cumva mă așteptam la ceva... știi.

Dădu din mâini, indicând ceva cam de mărimea unei pisici de casă.

— E Pocalul Mortal, Jace, nu Vasul de Toaletă Mortal, zise Isabelle. Am terminat acum? Putem pleca?

Dorothea își ținea capul înclinat într-o parte, și ochii ei vioi străluceau plini de interes.

— Dar e deteriorat! exclamă ea. Cum s-a întâmplat asta?

— Deteriorat?

Clary se uită la Pocal, uluită. Ei i se părea în regulă.

— Uite, zise vrăjitoarea, stai să-ți arăt!

Și făcu un pas spre Clary, întinzând mâinile cu unghiile roșii după Pocal. Clary, fără să știe de ce, se feri, înapoi. Deodată, Jace era între ele, cu mâna deasupra sabiei de la brâu.

— Fără supărare, zise el calm, dar nimeni nu atinge Pocalul Mortal în afară de noi.

Dorothea se uită la el pentru o clipă și același ciudat văl impenetrabil i se lăsă pe ochi.

— Ei, zise ea, hai să nu ne pripim. Valentine ar fi foarte nemulțumit dacă s-ar întâmpla ceva cu Pocalul.

Cu un ușor *hârșt!*, sabia lui Jace ieși din teaca de la brâu. Vârful se legănă pe sub bărbia lui Dorothea. Chipul lui Jace părea hotărât.

— Nu știu despre ce vorbești, zise el, dar noi plecăm.

Ochii bătrânei sclipiră.

— Firește, vânătorule de umbre, zise ea, dându-se cu spatele înapoi spre peretele acoperit de draperie.

— Ați vrea să folosiți Portalul?

Vârful sabiei lui Jace se clătină puțin, când el se uită la ea, pe moment derutat. Apoi, Clary îi văzu obrazul crispat.

— Nu te-atinge de...

Dorothea chicoti și iute ca fulgerul smulse draperia care atârna de-a lungul peretelui. Aceasta căzu, cu un sunet moale. Portalul din spatele ei era deschis.

Clary îl auzi pe Alec, în spatele ei, trăgând aer în piept, de surpriză:

— *Ce-i aia?*

Clary zări doar pentru o clipă ce se vedea dincolo de ușă — nori roșii vălătucindu-se, sfâșiați de fulgere negre, și o formă înspăimântător de întunecată, care se năpusti către ei — când Jace strigă la ei să se culce la podea. Se aruncă la podea, smucind-o și pe Clary odată cu el. Stând pe burtă pe covor, ea-și înălță capul exact în momentul în care forma

o izbi rapid pe Madame Dorothea, care țipă, aruncându-și brațele în sus. În loc s-o doboare la pământ, acel ceva negru se înfășură în jurul ei ca un giulgiu, negreala sa părând să se infiltreze în ea precum cerneala într-o hârtie. Spinarea ei se cocoșă monstruos, tot corpul ei lungindu-se, ridicându-se din ce în ce mai mult în aer, conturul întinzându-se și replămădindu-se. Un zornăit ascuțit de obiecte lovind podeaua o făcu pe Clary să se uite în jos: erau brățările lui Madame Dorothea, strâmbate și rupte. Risipite printre bijuterii erau niște pietricele mici și albe. Lui Clary îi luă câteva clipe până să-și dea seama că erau dinți.

Lângă ea, Jace șopti ceva. Sunase ca o exclamație de stupoare. În partea cealaltă de el, Alec, cu voce gâtuită, spuse:

— Dar ai zis că nu era prea multă activitate demonică, *ai zis* că nu velurile erau scăzute!

— *Erau* scăzute, mârâi Jace.

— Concepția ta despre scăzut trebuie să fie alta decât a mea! strigă Alec.

Creatura care odată fusese Dorothea dădu un urlet și se răsuci. Părea să se lăbărțeze, gheboasă și noduroasă și grotesc deformată...

Clary își desprinse cu greu ochii de la ea, când Jace se ridică în picioare, trăgând-o după el. Isabelle și Alec se ridicară și ei, apucându-și armele. Mâna în care Isabelle ținea biciul tremura ușor.

— *Mișcă!* Jace o împrânci pe Clary spre ușa apartamentului.

Când ea încercă să se uite înapoi peste umăr, văzu doar o vălătuc groasă, cenușie, ca norii de furtună, o siluetă neagră în centru...

Toți patru se năpustiră în foaier, cu Isabelle în frunte. Ea alergă la ușa din față, încercă s-o deschidă și se întoarse, cu o expresie șocată.

— Se opune. Trebuie să fie o vrajă...

Jace înjură și se scotoci prin jachetă.

— Unde naiba e stela mea...?

— E la mine, zise Clary, amintindu-și.

Când băgă mâna în buzunar, un zgomot ca un tunet explodă în încăpere. Podeaua tresări sub picioarele ei. Ea se poticni și aproape

căzu, prinzându-se de balustradă. Când își ridică privirea, văzu căscându-se o spărtură în peretele ce despărțea apartamentul lui Madame Dorothea de foaier, iar printre marginile ei zimțate, cu așchii de lemn și moloz, se cățăra *ceva* — aproape se prelingea...

— Alec! țipă Jace.

Alec stătea în fața spărturii, alb la față și cu o expresie îngrozită. Înjurând, Jace alergă la el și-l apucă de braț, târându-l înapoi, exact în clipa în care acel ceva ce se prelingea, se smulse, desprinzându-se din perete și ateriză în foaier.

Clary simți că i se taie răsuflarea. Carnea creaturii era lividă și părea arsă. Prin pielea care supura împungeau în afară oasele — nu oase albe, proaspete, ci oase care arătau de parcă stătuseră îngropate o mie de ani, negre și crăpate și murdare. Degetele sale erau jupuite și scheletice, iar în carnea flască de pe brațe avea plăgi negre, supurânde, prin care se vedeau, dezvelite, oasele îngălbenite. Fața îi era doar un craniu, nasul și ochii, doar găuri goale. Degetele-i cu gheare atârnau până la podea. Înfășurate în jurul încheieturilor și al umerilor erau fâșii de pânză viu-colorate: tot ce mai rămăsese din eșarfele de mătase și turbanul lui Madame Dorothea. Avea pe puțin trei metri înălțime.

Se uită în jos la cei patru adolescenți, cu orbitele goale:

— Dați-mi, zise, cu un glas ca vântul rostogolind gunoaiele pe asfaltul gol, Pocalul Mortal. Dați-mi-l și o să vă las în viață.

Cuprinsă de panică, Clary se uită la ceilalți. Isabelle arăta de parcă vederea creaturii îi trăsese un pumn în plex. Alec era încremenit. Ca de obicei, vorbi Jace:

— Cine ești tu? întrebă, cu voce stăpânită, deși arăta mult mai adruncinat decât îl văzuse Clary vreodată.

Creatura își înclină capul.

— Eu sunt Abaddon. Sunt Demonul Abisului. Ale mele sunt spațiile vide dintre lumi. Al meu este vântul, al meu întunericul urlător. Sunt tot atât de diferit față de creaturile miorlăitoare pe care le numiți

voi *demoni* ca un vultur față de muște. Nu puteți spera să mă învingeți. Îmi dați Pocalul sau muriți.

Biciul lui Isabelle tremura.

— E un demon-căpetenie, zise ea. Jace, dacă i-am...

— Și Dorothea? întrebarea lui Clary îi ieși stridentă din gură, mai înainte s-o poată opri. Ce s-a întâmplat cu ea?

Găvanele goale ale demonului se întoarseră s-o privească.

— A fost doar un vas de transport, zise. Ea a deschis Portalul, iar eu am luat-o în stăpânire. Moartea i-a fost rapidă.

Privirea i se mută asupra Pocalului din mâna ei.

— Nu va fi al tău.

Începu să se miște spre ea. Jace îi tăie calea, cu sabia sclipitoare într-o mână și-un pumnal de seraf în cealaltă. Alec îl urmărea, cu o expresie bolnavă de groază.

— Pe Înger, zise Jace, măsurând cu privirea demonul de sus până jos. Știam că demonii-căpetenii trebuiau să fie urâți, dar nimeni nu m-a prevenit despre duhoare.

Abbadon deschise gura și șuieră. În gura lui se vedeau două șiruri de dinți zimțați, ascuțiți ca niște cioburi.

— Nu sunt foarte sigur despre treaba cu vântul ăla și cu întunericul urlător, continuă Jace. Mie-mi miroase mai degrabă a groapă de gunoi. Ești sigur că nu ești din Staten Island?

Demonul sări asupra lui. Jace își repezi sabia și pumnalul în sus și în afară cu o viteză aproape înfricoșătoare; amândouă armele pătrunseră adânc în partea cea mai cărnoasă a demonului, pântecele. Demonul urlă și îl lovi, măturându-l din cale la fel cum un motan ar da de o dură un pisoi. Jace se rostogoli și se ridică în picioare, dar Clary văzu după felul în care-și ținea brațul că fusese rănit.

Asta fusese de-ajuns pentru Isabelle. Țâșni înainte și plesni demonul cu biciul ei. Acolo unde biciul atinse blana cenușie, apăru o crevasă roșie, din care curgea sânge. Abbadon n-o băgă în seamă, mișcându-se către Jace.

Cu mâna lui sănătoasă, Jace scoase un al doilea pumnal de seraf. Îi șopti ceva și lama țâșni strălucitoare și luminând. Jace ridică pumnalul, în timp ce demonul se apropia de el; părea imposibil de mic în fața lui, ca un copil diminuat de un monstru. Și rânjea, chiar și când demonul întinse mâna după el. Isabelle, țipând, îl biciui, împroșcând podeaua cu un jet gros de sânge.

Demonul lovi, mâna lui cu gheare ascuțite sfâșiind aerul în jos, spre Jace. Jace se clătină, dându-se înapoi, dar era neatins. Cineva se aruncase între el și demon, o umbră neagră, subțire, cu o armă lucioasă în mâini. Alec. Demonul țipă — lancea lui Alec îi străpunsese pielea. Cu un mârâit, lovi din nou, ghearele osoase repezindu-se cu furie la Alec, smulgându-l de pe picioare și aruncându-l în peretele din capătul celălalt. Se izbi de perete cu un trosnet înfiorător și se prelinse inert pe podea.

Isabelle îl strigă pe nume pe fratele ei. El nu se clinti. Coborându-și biciul, începu să fugă spre el. Demonul, răsucindu-se, o lovi cu dosul mâinii, trimițând-o învârtindu-se la podea. Scuipând sânge, Isabelle încercă să se ridice; Abbadon o trânti din nou la podea, iar de data asta rămase nemișcată.

Demonul se îndreptă spre Clary.

Jace încremenise, uitându-se la trupul prăbușit al lui Alec ca și cum ar fi fost captiv într-un vis. Clary țipă când Abbadon se apropie de ea. Începu să se retragă spre scări, împiedicându-se de treptele sparte. Stela îi ardea pielea. Dacă ar fi avut măcar o armă, orice...

Isabelle, ajutându-se de mâini, se ridicase cu greu în capul oaselor. Dându-și la o parte părul negru năclăit de sânge, strigă la Jace. Clary își auzi propriul nume în țipetele lui Isabelle și îl văzu pe Jace, clipind ca pălmuit din somn, răsucindu-se către ea. Începu să alerge. Demonul era acum destul de aproape și Clary vedea plăgile negre din carnea lui, îi vedea pe cei care se târau înăuntrul lor. El întinse mâna spre ea...

Dar Jace era acolo, pocnindu-l peste mână pe Abbadon. Își aruncă pumnalul de seraf spre demon; acesta se înfipse în pieptul creaturii,

lângă celelalte două lame care erau deja acolo. Demonul mârâi de parcă lamele n-ar fi făcut decât să-l sâcâie.

— Vânătorule de umbre, mârâi el, o să mă bucur să te ucid, să-ți aud oasele trosnind ca ale prietenului tău...

Cățărându-se pe balustradă, Jace se aruncă asupra lui Abbadon. Forța săriturii îl dădu pe demon înapoi; se clătină, cu Jace agățat în spinarea lui. Smulse un pumnal de seraf din pieptul lui, din rană țâșnind un jet de umoare, și repezi pumnalul în jos, o dată, și-ncă o dată, și-ncă o dată, în spinarea demonului, umplându-i umerii de șiroaie de fluid negru.

Arătându-și colții, Abbadon se retrase cu spatele spre zid. Jace fu nevoit să-i dea drumul, altminteri ar fi fost strivit. Căzu la pământ, aterizând ușor și ridică iarăși pumnalul. Dar Abbadon era prea rapid pentru el; mâna lui țâșni în afară, trântindu-l pe Jace de scări. Jace rămase jos, cu un cerc de gheare la gâtul lui.

— Spune-le să-mi dea Pocalul, mârâi Abbadon, ghearele fremătând imediat deasupra lui Jace. Spune-le să mi-l dea, iar eu o să-i las în viață.

Jace înghiți în sec.

— *Clary*...

Dar Clary nu avea să mai afle niciodată ce ar fi vrut să-i spună, pentru că în momentul acela ușa de la intrare se deschise brusc. Pentru o fracțiune de secundă, nu reuși să vadă decât o pată strălucitoare. Apoi, după ce clipi să alunge lumina orbitoare imprimată pe retină, îl văzu pe Simon stând în pragul ușii deschise. *Simon*. Uitase că era afară, aproape că uitase că exista.

El o văzu, ghemuită pe scări, își trecu privirea peste ea și peste Abbadon și Jace. Întinse mâna în spate, peste umăr. Ținea arcul lui Alec, își dădu ea seama, iar tolba îi atârna pe spinare. Scoase o săgeată, o potrivi în coardă și ridică arcul cu o mișcare expertă, de parcă ar fi făcut lucrul ăsta de sute de ori înainte.

Săgeata țâșni. Scotea în zbor un bâzâit fierbinte, ca un urias bondar, și, trecând pe deasupra capului lui Abbadon, se avântă spre acoperiș.

Și sparse luminatorul. Cioburi negre de mizerie căzură ca o ploaie, și prin geamul spart se revărsă lumina soarelui, valuri de lumină a soarelui, sulițe groase de aur înfigându-se în podea și inundând foaierul cu lumină.

Abbadon țipă și se clătină pe picioare, apărându-și capul diform cu mâinile. Jace duse o mână la gâtul lui neatins, uitându-se fără să-i vină să creadă la demonul care se chirci, urlând, pe podea. Clary se aștepta să-l vadă izbucnind în flăcări, dar, în loc de asta, el începu să se zbârcească, strângându-se în el însuși. Picioarele îi căzură pe tors, craniul mototolindu-se ca hârtia sub flacără, și, în nici un minut, dispăru cu totul, lăsând în urmă doar urme de arsură.

Simon lăsă arcul în jos. Clipea năuc în spatele ochelarilor, cu gura întredeschisă. Arăta la fel de uluit cum se simțea Clary.

Jace zăcea pe scări, acolo unde-l azvârlise demonul. Se căznea să se ridice, iar Clary coborî treptele, îngenunchind lângă el.

— Jace...

— N-am nimic. Se ridică în capul oaselor, ștergându-și sângele de la gură. Tuși, apoi scuipă roșu. Alec...

— Stela ta, îl întrerupse ea, ducând mâna la buzunar. Ai nevoie de ea să te tămăduiești?

El se uită la ea. Soarele năvălind prin luminatorul spart îi îmbăia fața. Arăta de parcă făcea un efort uriaș să se abțină.

— N-am *nimic*, zise el din nou și o împinse la o parte, destul de brutal.

Se ridică în picioare, se împletici și aproape căzu — primul lucru lipsit de grație pe care îl văzu făcând, de când îl cunoscuse.

— Alec?

Clary îl urmări cum șchiopătează prin foaier spre prietenul lui, lipsit de cunoștință. Atunci, puse Pocalul Mortal în buzunarul hanoracului ei, trase fermoarul și se ridică în picioare. Isabelle se târâse în patru labe până la fratele ei și îi luase capul în poală, mângâindu-i părul.

Pieptul lui se ridica și cobora — încet, dar respira. Simon, rezemat de zid, îi privea, părând cu totul stors de vlagă. Clary îi strânse mâna, trecând pe lângă el.

— Îți mulțumesc, șopti ea. A fost uluitor.

— Nu-mi mulțumi mie, zise el, mulțumește-i programului de tir cu arcul din tabăra de vară de la B'nai B'rith.

— Simon, eu nu...

— Clary! o strigă Jace. Adu-mi stela.

Simon își călcă pe inimă și o lăsă să plece. Ea îngenunche lângă vânătorul de umbre, Pocalul Mortal înghiontind-o în coaste. Fața lui Alec era albă, pistruiată doar cu stropi de sânge, iar ochii, nenatural de albaștri. Îl strângea pe Jace de încheietura mâinii stângi, lăsându-i pete de sânge.

— L-am..., începu el, apoi păru s-o vadă pe Clary, ca pentru prima oară.

Era ceva în privirea lui la care ea nu se așteptase. Triumf.

— L-am ucis?

Chipul lui Jace se schimonosi, chinuit.

— Tu...

— Da, zise Clary. E mort.

Alec se uită la ea și râse. Sângele îi bolborosi pe gură. Jace își eliberă încheietura mâinii și își lipi degetele de-o parte și de alta a feței lui Alec.

— Nu, zise el. Stai nemișcat, doar stai nemișcat.

Alec închise ochii.

— Fă ce trebuie să faci, șopti el.

Isabelle îi întinse lui Jace stela ei.

— Ia-o.

El dădu din cap și întoarse vârful stelei spre pieptul lui Alec. Materialul bluzei se despică de parcă ar fi fost tăiat cu un cuțit. Isabelle îl privea cu ochi înnebuniți, în timp ce el deschise larg bluza lui Alec, descoperindu-i pieptul. Pielea lui era foarte albă, însemnată ici și colo cu vechi cicatrice translucide. Mai existau și alte răni: un grilaj întunecat de urme

de gheare, fiecare ca un șanț adânc, șiroind de sânge. Cu dinții strânși, Jace lipi stela pe pielea lui Alec, mișcând-o în sus și-n jos cu ușurința practicii îndelungate. Dar se întâmpla ceva. De îndată ce desena pecețile tămăduitoare, ele păreau să dispară de parcă le-ar fi scris pe apă.

Jace aruncă stela la o parte.

— Fir-ar să fie!

Glasul lui Isabelle era ascuțit:

— Ce se întâmplă?

— L-a rănit cu ghearele, zise Jace. Are otravă de demon în el. Pecețile nu pot avea efect.

Îi atinse iarăși fața lui Alec, cu blândețe.

— Alec, zise, poți să mă auzi?

Alec nu se mișcă. Umbrele de sub ochii lui păreau albăstrii și la fel de întunecate ca vânătăile. Dacă n-ar fi respirat, Clary ar fi crezut că murise deja.

Isabelle își plecă fruntea, părul ei acoperindu-i fața lui Alec. Îl cuprinsese cu brațele.

— Poate, șopti ea, am putea…

— Să-l ducem la spital.

Vorbise Simon, care venise lângă ei, cu arcul atârnând în mână.

— Vă ajut eu să-l ducem până la dubă. E spitalul Metodist, pe Seventh Avenue…

— Nici un spital, zise Isabelle. Trebuie să-l ducem la Institut.

— Dar…

— N-o să știe ce să-i facă la spital, zise Jace. A fost rănit de un demon-căpetenie. Nici un doctor mundan n-o să știe cum să-i trateze rănile astea.

Simon dădu din cap.

— Bine. Hai să-l ducem la mașină.

Printr-un noroc, mașina nu fusese ridicată de poliție. Isabelle puse o pătură murdară pe bancheta din spate și îl așezară pe Alec de-a lungul ei, cu capul în poala lui Isabelle. Jace se ghemui pe podea, lângă

prietenul lui. Bluza lui avea pete întunecate de sânge, pe mâneci și pe piept, de demon și de om. Când el se uită la Simon, Clary văzu că aurul părea șters din ochii lui de ceva ce ea nu mai văzuse niciodată în ei înainte. Panică.

— Să conduci repede, mundane, zise el. Să conduci ca și când tot iadul ar fi pe urmele tale.

Simon așa conduse.

Coborâră panta pe Flatbush și țâșniră ca racheta pe pod, ținându-se la aceeași viteză cu trenul care traversa mugind apa albastră. Soarele era dureros de strălucitor pentru ochii lui Clary și arunca scântei fierbinți care se reflectau în râu. Ea se ținu cu mâinile de scaun când Simon o luă pe rampa curbă, la ieșirea de pe pod, cu o sută la oră.

Se gândi la lucrurile urâte pe care i le spusese ea lui Alec, la modul în care se aruncase el asupra lui Abbadon, expresia de triumf de pe fața lui. Când își întoarse acum capul, îl văzu pe Jace îngenuncheat lângă prietenul lui, al cărui sânge trecuse prin pătură. Se gândi la băiețelul cu șoimul mort. *A iubi înseamnă a distruge.*

Clary se întoarse iarăși cu fața la drum, având în gât un nod dureros. O vedea pe Isabelle în oglinda retrovizoare prost orientată, înfășurând pătura în jurul gâtului lui Alec. Când ea își ridică privirea, îi întâlni ochii lui Clary.

— Cât mai avem?

— Cam zece minute. Simon conduce cât de repede poate.

— Știu, zise Isabelle. Simon... ceea ce ai făcut tu a fost incredibil. Te-ai mișcat atât de repede! N-aș fi crezut că un mundan s-ar fi putut gândi la ceva de genul ăsta.

Simon nu păru tulburat de laudele venite dintr-o direcție atât de neașteptată; ochii lui erau la drum.

— Te referi la spargerea luminatorului? Mi-a trecut prin minte de îndată ce ați intrat în clădire. Mă gândeam la luminator și cum voi ați spus că demonii nu suportă lumina directă a soarelui. Așa că, în

realitate, mi-a luat destul timp până să acționez. Nu-i cazul să vă simțiți jenați, adăugă el, nici n-ați fi putut vedea luminatorul ăla decât dacă știați că e acolo.

Eu știam că e acolo, gândi Clary. *Eu ar fi trebuit să fac ceva în privința asta. Chiar dacă n-aveam un arc cu săgeți ca Simon, aș fi putut arunca în geam cu ceva ori să-i fi spus lui Jace despre el.* Se simți proastă și nefolositoare și înceată la minte, de parc-ar fi avut capul umplut cu vată. Adevărul era că fusese speriată. Prea speriată să mai gândească drept. Simți un val orbitor de rușine care-i ardea în spatele pleoapelor ca un soare micuț.

Atunci, vorbi Jace:

— A fost o treabă bună, zise el.

Simon își mijì ochii:

— Deci, dacă nu vă deranjează să-mi spuneți și mie, chestia aia, demonul, de unde a venit?

— Era Madame Dorothea, zise Clary. Adică, într-un fel era ea.

— N-a fost ea niciodată foarte sexy, dar nu-mi amintesc să fi arătat chiar *așa* de rău.

— Cred că a fost posedată, zise Clary încet, încercând să pună lucrurile cap la cap. A fost de acord să-mi dea Pocalul. Apoi a deschis Portalul...

— A fost deștept, zise Jace. Demonul a posedat-o, apoi și-a ascuns majoritatea formelor sale eterice imediat dincolo de Portal, unde senzorul nu îl detecta. Așa că am intrat, așteptându-ne să ne luptăm cu vreo câțiva damnați. În loc de asta, ne-am trezit cu un demon-căpetenie, Abbadon — unul dintre Cei Vechi. Stăpânul Celor Căzuți.

— Păi, după toate aparențele, Căzuții vor trebui să învețe să se descurce fără el de-acum încolo, zise Simon, luând curba și intrând pe stradă.

— Nu e mort, zise Isabelle. Nici nu cred că a ucis vreodată cineva un demon-căpetenie. Trebuie să-i ucizi în formele lor fizice *și* eterice ca să moară. Noi doar l-am pus pe fugă.

— Oh! Simon păru dezamăgit. Și Madame Dorothea? O să fie bine acum că...

Se întrerupse, fiindcă Alec începu să tușească, respirația auzindu-i-se ca un horcăit în piept. Jace înjură în barbă, cu precizie sălbatică.

— *De ce n-am ajuns încă?*

— Ba am ajuns. Doar că nu vreau să mă izbesc de vreun zid.

Când Simon trase cu grijă la colț, Clary văzu că ușa Institutului era deschisă, iar Hodge stătea în cadrul ei, sub arcadă.

Duba se zgâlțâi oprindu-se, iar Jace sări imediat jos, întorcându-se să-l ia în brațe pe Alec ca și cum n-ar fi cântărit mai mult decât un copil. Isabelle îl urmă pe alee, ținând în mână lancea însângerată a fratelui ei. Ușa Institutului se trânti închizându-se în urma lor.

Cu oboseala infiltrată în toată făptura ei, Clary se uită la Simon.

— Îmi pare rău. Nu știu cum o să-i explici tot sângele ăsta lui Eric.

— Îl dau naibii pe Eric, zise el convingător. *Tu* ești bine?

— N-am nici o zgârietură. Toți ceilalți au fost răniți, numai eu nu.

— E treaba lor, Clary, zise el blând. Să se lupte cu demonii, asta e ceea ce fac ei. Nu și ce faci tu.

— Și ce fac eu, Simon? întrebă ea, cercetându-i fața în căutarea unui răspuns. Ce fac eu?

— Păi... tu ai luat Pocalul, zise el. Nu?

Ea dădu din cap și se bătu ușurel peste buzunar.

— Da.

El păru ușurat.

— Aproape că nu-mi venea să întreb, zise el. Asta-i bine, nu?

— Este, zise ea. Se gândi la mama ei, iar mâna i se încleștă pe Pocal. Știu că e bine.

Church îi ieși în întâmpinare în capul scărilor, miorlăind prelung ca o sirenă de ceață, și o conduse la infirmerie. Ușa dublă era deschisă, iar înăuntru îl văzu pe Alec, cu fața ca o mască, neclintit, pe unul dintre

paturile albe. Hodge era aplecat deasupra lui; Isabelle, pe lângă bătrân, ținea o tavă de argint în mâini.

Jace nu era cu ei. Nu era cu ei pentru că stătea afară din infirmerie, sprijinit cu spinarea de perete și cu mâinile lui goale, însângerate, duse la spate. Când Clary se opri în fața lui, deschise pleoapele brusc, iar ea văzu că pupilele îi erau dilatate, tot aurul irisurilor fiind înghițit de negru.

— Cum mai e? întrebă ea, cât de blând putu.

— A pierdut o grămadă de sânge. Otrăvurile de demon sunt comune, dar fiindcă a fost un demon-căpetenie, Hodge nu e sigur că antidoturile pe care le folosește el de obicei vor fi potrivite.

Ea întinse mâna și-i atinse brațul:

— Jace...

El tresări, dându-se la o parte.

— Nu.

Ea-și ținu respirația.

— N-aș fi vrut niciodată să i se întâmple ceva lui Alec. Îmi pare atât de rău!

El se uită la ea de parcă atunci ar fi văzut-o prima oară.

— Nu este vina *ta*, zise el, ci a mea.

— A ta? Jace, nu este...

— O, ba este, zise el, cu vocea fragilă ca o pojghiță de gheață. *Mea culpa, mea maxima culpa.*

— Asta ce înseamnă?

— Vina mea, traduse el, vina mea proprie, cea mai dureroasă vină. E în latină. Îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte, absent, de parcă nu-și dădea seama ce face. E din mesă.

— Parcă tu nu credeai în religie.

— Poate că nu cred în păcat, zise el, dar simt vina. Noi, vânătorii de umbre, trăim după un cod, iar codul acela nu este flexibil. Onoare, vină, ispășire, lucrurile acestea sunt reale pentru noi și n-au nimic de-a face cu religia, dar au directă legătură cu ceea ce suntem noi. Ăsta sunt

eu, Clary, zise el disperat. Sunt unul din Conclav. E în sângele și în oasele mele. Așa că spune-mi, dacă ești atât de sigură că nu e vina mea, de ce primul gând din mintea mea când l-am văzut pe Abbadon n-a fost pentru tovarășii mei luptători, ci pentru *tine*?

Își scoase și cealaltă mână; îi ținea fața prizonieră între palmele sale.

— Știu, am știut că Alec nu era în apele lui. Știam că e ceva în neregulă. Dar nu m-am putut gândi la nimic decât la tine...

Își înclină capul, lipindu-și fruntea de a lui Clary. Ea îi simțea răsuflarea pe gene. Închise ochii, lăsând ca apropierea de el s-o învăluie ca un șuvoi de apă.

— Dacă moare, va fi ca și cum eu l-am omorât, zise el. L-am lăsat pe tata să moară, iar acum mi-am ucis singurul frate pe care l-am avut vreodată.

— Nu e adevărat, șopti ea.

— Ba da, este.

Erau destul de aproape ca să se sărute. Și totuși el o ținea strâns, de parcă nimic nu-l putea încredința că ea era reală.

— Clary, zise el. Ce se întâmplă cu mine?

Ea scotoci prin minte după un răspuns — și auzi pe cineva dregându-și glasul. Deschise ochii. Hodge stătea în ușa infirmeriei, costumul lui elegant având pete ruginii.

— Am făcut tot ce-am putut. E sedat, nu suferă, dar... Clătină din cap. Trebuie să-i contactez pe Frații Tăcuți. Cazul ăsta e mai presus de competența mea.

Jace se îndepărtă fără grabă de Clary.

— Cât o să le ia să ajungă aici?

— Nu știu. Hodge porni pe culoar, clătinând din cap. Eu o să-l trimit imediat pe Hugo, dar Frații vin când doresc ei.

— Însă pentru asta...

Până și Jace se căznea să se țină după Hodge, care mergea cu pași mari; Clary rămăsese neajutorată în urma amândurora și fu silită să-și lipească urechea să audă ce-și spuneau.

— Altminteri ar putea să moară.

— Ar putea.

Acesta fu singurul răspuns pe care i-l dădu Hodge.

Biblioteca era întunecată și mirosea a ploaie: una dintre ferestre fusese uitată deschisă și o mică baltă se adunase sub draperii. Hugo cârâi și sări pe stinghia lui, când Hodge se îndreptă spre el, oprindu-se doar ca să aprindă lampa de pe biroul lui.

— Mare păcat, zise Hodge, întinzând mâna după hârtie și stilou, că n-ați recuperat Pocalul. I-ar fi adus, cred, o oarecare alinare lui Alec și cu siguranță și...

— Dar eu am recuperat Pocalul, zise Clary, uluită. Nu i-ai spus, Jace?

Jace clipea buimac, deși Clary n-ar fi putut spune dacă din pricina surprizei sau a luminii aprinse brusc.

— N-am avut timp... I-am adus pe Alec la etaj...

Hodge încremenise, cu stiloul nemișcat între degete.

— *Ai Pocalul?*

— Da.

Clary scoase Pocalul din buzunar. Era încă rece, ca și cum contactul cu trupul ei n-ar fi putut încălzi metalul. Rubinele sclipiră ca niște ochi roșii.

— Îl am aici.

Stiloul alunecă de tot din mâna lui Hodge și se izbi de podea, la picioarele lui. Lumina lămpii, îndreptată în sus, nu era deloc blândă cu fața lui răvășită — îi scotea în evidență fiecare cută de cruzime, îngrijorare și disperare.

— Ăsta este Pocalul Îngerului?

— Chiar el, zise Jace. A fost...

— Lasă asta acum, zise Hodge. Puse hârtia înapoi pe birou și se duse către Jace, prinzându-și pupilul de umeri. Jace Wayland, ai idee ce ai făcut?

Jace își ridică ochii la Hodge, surprins. Clary observă contrastul fața răvășită a bătrânului și cea netedă a tânărului, buclele palide de păr care-i cădeau lui Jace în ochi făcându-l să arate și mai tânăr încă.

— Nu cred că știu la ce te referi, zise Jace.

Răsuflarea lui Hodge ieșea ca un șuier printre dinți:

— Semeni atât de mult cu el!

— Cu cine? zise Jace, uluit; în mod clar nu-l mai auzise niciodată pe Hodge vorbind astfel.

— Cu tatăl tău, zise Hodge și își ridică ochii în sus, spre Hugo, care, bătând aerul umed cu aripile negre, se rotea chiar deasupra lor.

Hodge își mijii ochii:

— *Hugin!* zise el.

Și, cu un croncănit nepământean, pasărea se lăsă în zbor drept spre fața lui Clary, cu ghearele desfăcute.

Clary îl auzi pe Jace strigând, după care lumea deveni un vârtej de pene și lovituri de cioc și gheare. O durere ascuțită înflori în obrazul ei, iar ea țipă, ridicându-și instinctiv mâinile ca să-și acopere capul.

Simți cum îi este smuls din mână Pocalul Mortal.

— Nu! strigă ea, întinzând degetele să-l apuce.

O durere sfâșietoare îi străbătu brațul. Picioarele parcă-i fugiră de sub ea. Alunecă și căzu, izbind dureros podeaua tare cu genunchii. Ghearele îi scrijeleau fruntea.

— Destul, Hugo! zise Hodge, cu vocea lui calmă.

Ascultătoare, pasărea se întoarse de lângă Clary. Gâfâind, ea clipi să-și înlăture sângele din ochi. Își simțea fața sfâșiată toată.

Hodge nu se mișcase; stătea unde fusese și înainte, ținând în mâini Pocalul Mortal. Hugo îi dădea târcoale în cercuri largi, agitate, croncănind încetișor. Iar Jace — Jace zăcea pe podea, la picioarele lui Hodge, neclintit, de parcă adormise brusc.

Toate celelalte gânduri îi pieriră din minte.

— *Jace!*

Nu putea vorbi de durere — arsura din obrazul ei era înfricoșătoare; îmțea gustul sângelui în gură. Jace nu se mișca.

— Nu e rănit, zise Hodge.

Clary încercă să se ridice în picioare, cu intenția de a se arunca asupra lui — apoi se dădu înapoi ca împinsă de o forță invizibilă, dar la el de dură ca sticla. Înfuriată, lovi aerul cu pumnul.

— Hodge! strigă ea.

Lovi cu piciorul, aproape scrântindu-și glezna în același perete invizibil.

— Nu fi prost! Când Conclavul o să afle ce ai făcut…

— O să fiu de mult plecat până atunci, zise el, îngenunchind lângă ace.

— Dar…

Un șoc o zdruncină din cap până-n picioare, o descărcare electrică revelației.

— N-ai trimis niciodată vreun mesaj Conclavului, nu-i așa? De aceea ni-ai răspuns atât de ciudat când te-am întrebat despre asta. Voiai Poalul pentru tine.

— Nu pentru mine, zise Hodge.

Clary avea gâtul uscat ca iasca.

— Lucrezi pentru Valentine, șopti ea.

— Nu lucrez *pentru* Valentine, zise Hodge.

Îi ridică mâna lui Jace și scoase ceva de pe degetul lui. Era inelul pavat pe care Jace îl purta totdeauna. Hodge și-l puse pe propriul deget.

— Dar sunt omul lui Valentine, asta-i adevărat.

Cu o mișcare rapidă, răsuci inelul de trei ori. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic; apoi Clary auzi o ușă deschizându-se și se întoarse instinctiv să vadă cine intra în bibliotecă. Întorcând capul înapoi, zări aerul din apropierea lui Hodge sclipind tremurat, ca suprafața unui lac văzut de la distanță. Zidul de aer sclipitor se despărți ca o cortină de argint și, în clipa următoare, un bărbat înalt stătea lângă Hodge, de parcă se închegase din aerul umed.

— Starkweather, zise el. Ai Pocalul?

Hodge ridică Pocalul în mâinile lui, dar nu spuse nimic. Părea paralizat, fie de frică, fie de uimire, era cu neputință de spus. Dintotdeauna i se păruse înalt lui Clary, dar acum arăta adus de spate și mic.

— Stăpâne Valentin, zise el, în cele din urmă. Nu te așteptam atât de repede.

Valentine. Nu mai semăna aproape deloc cu băiatul chipeș din fotografie, deși ochii lui negri erau încă pătrunzători. La față nu arăta așa cum se așteptase ea: era o față sobră, închisă, îngândurată, fața unui preot, cu ochi plini de tristețe. Ieșind la vedere de sub mânecile negre ale costumului clasic, mâinile erau pline de cicatrice albe care trădau anii lungi de stelă.

— Ți-am spus că o să vin la tine printr-un Portal, zise el. Glasul era vibrant și ciudat de familiar. Nu m-ai crezut?

— Ba da. Numai că... am crezut că o să-l trimiți pe Pangborn sau pe Blackwell, nu c-ai să vii tu însuți.

— Crezi că i-aș fi trimis pe ei să-mi aducă Pocalul? Nu sunt prost. Cunosc puterea lui de atracție.

Valentine întinse mâna, iar Clary văzu, sclipind pe degetul lui, un inel care era de două ori mai mare decât al lui Jace.

— Dă-mi-l.

Dar Hodge ținu Pocalul strâns.

— Mai întâi vreau ce mi-ai făgăduit.

— Mai întâi? N-ai încredere în mine, Starkweather? Valentine zâmbi, un zâmbet fără pic de amuzament în el. O să fac precum ai cerut. Un târg e un târg. Deși trebuie să spun că am rămas uimit când am primit mesajul tău. N-aș fi crezut că te deranjează o viață de contemplare într-un loc ascuns, ca să zic așa. N-ai fost niciodată prea atras de câmpul de bătălie.

— Nu știi cum e, zise Hodge, expirând cu un șuierat gâfâit. Să-ți fie frică tot timpul...

— Asta-i adevărat. Nu știu.

Vocea lui Valentine era la fel de tristă ca și ochii lui, de parcă l-ar fi compătimit pe Hodge. Dar era și neplăcere în ochii lui, o undă de dispreț.

— Dacă nu aveai de gând să-mi dai mie Pocalul, zise el, n-ar fi trebuit să mă chemi aici.

Hodge făcea fețe-fețe.

— Nu e ușor să-i trădezi pe cei în care ai crezut... pe cei care au crezut în tine.

— Te referi la cei doi Lightwood sau la copiii lor?

— Și, și.

— Ah, cei doi Lightwood.

Valentine întinse mâna și mângâie globul de alamă care se afla pe birou, plimbându-și degetele sale lungi pe contururile continentelor și ale mărilor.

— Dar ce le datorezi tu, de fapt? Tu ai suferit pedeapsa care ar fi trebuit să fie a lor. Dacă ei n-ar fi avut așa înalte protecții în Conclav, ar fi fost anatemizați odată cu tine. În loc de asta, ei sunt liberi să vină și să plece, să meargă la lumina zilei ca oamenii obișnuiți. Sunt liberi să se ducă acasă.

Rostise „acasă" cu toată încărcătura emoției stârnite de înțelesul acestui cuvânt. Degetele i se opriră pe glob; Clary era sigură că atingea acum locul unde s-ar fi aflat Idris.

Hodge își mută repede privirea în altă parte.

— Au făcut ceea ce ar fi făcut oricine.

— Tu n-ai fi făcut-o. Eu n-aș fi făcut-o. Să las un prieten să sufere în locul meu? Și, de bună seamă, trebuie să-ți stârnească o oarecare amărăciune, Starkweather, gândul că ei au permis cu atâta ușurință să ai parte de această soartă...

Umerii lui Hodge se cutremurară.

— Dar nu e vina copiilor. Ei n-au făcut nimic...

— Nu te-am știut până acum atât de atașat de copii, Starkweather, zise Valentine, de parcă ideea l-ar fi bine dispus.

Răsuflarea se auzi ca un hârâi în pieptul lui Hodge.

— Jace...

— N-ai să-mi vorbești despre Jace.

Pentru prima oară, Valentine păru mânios. Aruncă o privire la ființa nemișcată de pe podea.

— Sângerează, observă el. De ce?

Hodge strânse Pocalul la piept. Nodurile degetelor sale se albiseră.

— Nu e sângele lui. Și-a pierdut cunoștința, dar nu e rănit.

Valentine își înălță capul, cu un zâmbet plăcut.

— Mă întreb, zise el, ce-o să creadă despre tine când o să se trezească. Trădarea nu e niciodată plăcută, dar să trădezi un copil... asta e dublă trădare, nu crezi?

— N-ai să-i faci rău, șopti Hodge. Ai jurat că n-ai să-i faci rău.

— Niciodată n-am jurat, zise Valentine. Haide, acum!

Se îndepărtă de birou, luând-o către Hodge, care se dădu speriat înapoi, ca un mic animal încolțit. Clary îi vedea suferința.

— Și ce ai fi făcut tu dacă aș fi zis că într-adevăr plănuisem să-i fac rău? Te-ai fi luptat cu mine? Ai fi ținut Pocalul desparte de mine? Chiar dacă m-ai fi putut ucide, Conclavul nu ți-ar fi ridicat niciodată osânda. O să stai ascuns aici până la moarte, îngrozit și să deschizi prea mult fereastra. Ce n-ai fi dat la schimb, doar să nu-ți mai fie frică? La ce nu ai fi renunțat, doar ca să te întorci din nou acasă?

Clary își mută privirea în altă parte. Nu mai putea îndura expresia de pe chipul lui Hodge. Cu o voce gâtuită, el spuse:

— Spune-mi că n-o să-i faci rău și o să ți-l dau.

— Nu, zise Valentine, chiar și mai blând. O să mi-l dai oricum.

Și întinse mâna.

Hodge închise ochii. Pentru o clipă, fața lui deveni fața unuia dintre îngerii de marmură de sub birou, îndurerată, gravă și zdrobită sub o cumplită povară. Apoi înjură, jalnic, în șoaptă, și întinse Pocalul Mortal spre Valentine, deși mâna îi tremura ca o frunză în vânt.

— Mulțumesc, zise Valentine.

Luă Pocalul și-l privi gânditor.

— Sunt sigur că i-ai îndoit marginea.

Hodge nu spuse nimic. Fața lui era cenușie. Valentine se aplecă și îl ridică pe Jace; când îl luă în brațe cu nespusă ușurință, Clary îi văzu sacoul impecabil croit întinzându-se pe brațele și spatele lui, și își dădu seama că, deși nu părea, era un om deosebit de masiv, cu un tors cât trunchiul unui stejar. Jace, atârnând fără vlagă în brațele sale, arăta ca un copil în comparație cu el.

— Va fi curând împreună cu tatăl său, zise Valentine, uitându-se în jos, la fața albă a lui Jace. Acolo unde îi e locul.

Hodge tresări. Valentine se întoarse cu spatele la el și se îndreptă spre cortina sclipitoare de aer prin care venise. Probabil că lăsă Portalul deschis în urma lui, își dădu seama Clary. Când te uitai la el era ca și când te-ai fi uitat la lumina soarelui reflectată într-o oglindă.

Hodge întinse o mână imploratoare.

— Stai! strigă el. Cum rămâne cu promisiunea pe care mi-ai făcut-o? Ai jurat să pui capăt blestemului meu!

— Asta-i adevărat, zise Valentine.

Se opri și se uită aspru la Hodge, care căscă gura și făcu un pas înapoi, mâna zburându-i la piept de parcă l-ar fi înjunghiat ceva în inimă. Un fluid negru se scurse printre degetele lui deschise, șiroind pe covor. Hodge își ridică fața speriată către Valentine.

— S-a făcut? întrebă el, înnebunit. Blestemul... s-a ridicat?

— Da, zise Valentine. Și fie ca libertatea cumpărată să-ți aducă bucurie.

Cu acestea, păși prin cortina de aer luminos. Pentru un moment, și imaginea lui păru să tremure, ca și când ar fi stat sub apă. Apoi dispăru, luându-l pe Jace cu el.

20

GANGUL ȘOBOLANILOR

HODGE, GÂFÂIND, SE UITĂ LUNG DUPĂ EL, ÎNCHIZÂND ȘI DESCHIZÂND pumnii pe lângă corp. Mâna lui stângă era înmănușată cu lichidul întunecat ce i se scursese din piept. Expresia de pe chipul lui era un amestec de exaltare și de scârbă de sine.

— Hodge!

Clary bătu cu palma în peretele invizibil dintre ei. Durerea îi străbătu tot brațul, dar nu era nimic în comparație cu aceea din pieptul ei. Se simțea de parcă inima ei avea să-și croiască drum afară din cușca sa de coaste. *Jace, Jace, Jace* — cuvintele răsunau în ecou în mintea ei, dorind să fie strigate din rărunchi. Le înăbuși.

— Hodge, lasă-mă să ies!

Hodge se întoarse, clătinând din cap.

— Nu pot, zise el, folosind batista lui imaculată pentru a-și șterge petele de pe mână.

Glasul lui suna plin de sincer regret.

— Ai să-ncerci să mă omori.

— Nu, zise ea. Promit.

— Dar tu nu ai fost crescută ca un vânător de umbre, zise el, iar promisiunea ta nu valorează nimic.

Marginea batistei lui fumega acum, de parcă o înmuiase în acid, iar mâna lui era nu mai puțin înnegrită. Încruntându-se, se lăsă păgubaș.

— Dar, Hodge, zise ea disperată, nu l-ai auzit? O să-l ucidă pe Jace.

— N-a spus asta.

Hodge era la biroul lui acum, deschizând un sertar din care scoase o foaie de hârtie. Luă un stilou din buzunar, lovindu-l cu putere de marginea biroului ca să-l facă să curgă cerneala. Clary se holbă la el. Scria o *scrisoare*?

— Hodge, zise ea precaută, Valentine a spus că Jace o să fie curând împreună cu tatăl său. Tatăl lui Jace e mort. Ce altceva ar fi putut să însemne ce a spus?

Hodge nu-și ridică ochii de pe hârtia pe care mâzgălea de zor.

— E complicat. N-ai înțelege.

— Am înțeles destul. Simțea că amărăciunea o să-i ardă limba. Am înțeles că Jace a avut încredere în dumneata și că dumneata l-ai vândut unui om care l-a urât pe tatăl lui și probabil că îl urăște și pe Jace, numai pentru că ești prea laș ca să trăiești cu o anatemă, pe care de altfel o meritai.

Capul lui Hodge țâșni în sus.

— Asta crezi tu?

— Asta știu.

El lăsă stiloul jos, clătinând din cap. Arăta obosit și atât de bătrân, cu mult mai bătrân decât Valentine, deși aveau aceeași vârstă.

— Nu știi decât bucățele și fragmente, Clary. Și e mai bine să rămâi departe de toate astea.

Împături într-un pătrat perfect hârtia pe care o scrisese și o aruncă în foc, care se învioră brusc, cu o strălucire verde ca de acid, înainte de a se stinge.

— Ce *faci*? vru să știe Clary.

— Trimit un mesaj.

Hodge se întoarse de la foc. Stătea aproape de ea, separați doar de peretele invizibil. Ea își apăsă degetele pe el, dorindu-și să i se poată înfige în ochi — deși erau tot atât de triști pe cât fuseseră ai lui Valentine de mânioși.

— Ești tânără, zise el. Trecutul nu înseamnă nimic pentru tine, nici măcar o altă țară cum este pentru bătrâni, sau un coșmar cum este pentru vinovați. Conclavul m-a anatemizat pentru că l-am ajutat pe Valentine. Dar e limpede că n-am fost eu singurul membru al Cercului care l-a servit — n-au fost cei doi Lightwood la fel de vinovați ca și mine? N-au fost și cei doi Wayland? Totuși, eu am fost singurul osândit să-mi petrec toată viața fără să am voie să pun nici măcar un picior dincolo de prag, nici măcar să scot o mână pe fereastră.

— Asta nu-i vina mea, zise Clary. Nu e vina lui Jace. De ce îl pedepsești pe el pentru ce a făcut Conclavul? Pot să înțeleg de ce i-ai dat Pocalul lui Valentine, dar pe Jace? O să-l ucidă pe Jace, întocmai cum l-a ucis și pe tatăl lui Jace...

— Valentine, zise Hodge, nu l-a ucis pe tatăl lui Jace.

Un suspin scăpă din pieptul lui Clary.

— Nu te cred! Tot ce faci este să torni minciuni! Tot ce ai spus vreodată n-a fost decât o minciună!

— Ah, zise el, absolutismul moral al tinereții, care nu permite nici o concesie. Nu poți să vezi, Clary, că, în felul meu, eu încerc să fiu un om bun?

Ea clătină din cap.

— Nu merge așa. Lucrurile bune pe care le faci nu le anulează pe cele rele. Dar... Își mușcă buza. Dacă mi-ai spune unde a fost Valentine...

— *Nu.* Rosti cuvântul fără să respire. Se spune că nefilimii sunt copiii oamenilor și ai îngerilor. Toată această moștenire angelică dată nouă e doar o distanță mai lungă de căzut. Atinse suprafața nevăzută a peretelui cu vârful degetelor. Tu n-ai fost crescută ca una dintre noi. Nu ai nici un rol în această viață, marcată de uciderи și cicatrice. Încă mai

poți să scapi. Părăsește Institutul, Clary, cât mai repede. Pleacă și nu te mai întoarce niciodată.

Ea clătină din cap.

—Nu pot, zise. Nu pot să fac asta.

—Atunci, condoleanțele mele, zise el și ieși din încăpere.

Ușa se închise în urma lui Hodge, lăsând-o pe Clary în liniște. Nu se auzea decât propria sa respirație grea și râcâitul buricelor degetelor pe bariera transparentă de neînlăturat între ea și ușă. Făcu exact ceea ce își spusese ei însăși că n-o să facă și se aruncă în peretele acela, încă o dată și încă o dată, până ce rămase epuizată, cu dureri în tot corpul. Atunci se lăsă la podea și încercă să nu plângă.

Undeva, de partea cealaltă a acestei bariere, Alec murea, în vreme ce Isabelle îl aștepta pe Hodge să vină să-l salveze. Undeva, dincolo de încăperea asta, Jace era zgâlțâit și trezit fără menajamente de Valentine. Undeva, șansele mamei sale se diminuau, clipă de clipă, secundă cu secundă. Iar ea era captivă aici, la fel de nefolositoare și de neajutorată ca și copilul care fusese.

În clipa aceea, se ridică drept în capul oaselor, amintindu-și momentul de la Madame Dorothea de-acasă, când Jace îi pusese apăsat stela în palmă. I-o mai dăduse oare *înapoi*? Ținându-și respirația, pipăi buzunarul stâng al jachetei; era gol. Încet, mâna ei se strecură în buzunarul drept, degetele ei nădușite adunând scamele și apoi alunecând pe un obiect dur, neted și rotund — stela.

Sări în picioare, cu inima bătându-i puternic, și pipăi cu mâna stângă până găsi peretele invizibil. După ce-l găsi, își făcu imediat curaj, apropiind încet vârful stelei cu mâna dreaptă până ce întâlni aerul neted, uniform. Deja o imagine se forma în mintea ei, ca un pește ridicându-se dintr-o apă tulbure, modelul solzilor săi devenind din ce în ce mai clar, pe măsură ce se apropia de suprafață. La început încet, apoi mai încrezătoare, plimbă stela peste perete, lăsând linii pârjolitor de strălucitoare, alb-cenușii, plutind în aer, în fața ei.

Simți când runa fu gata și își coborî mâna, respirând greu. Pentru clipă, totul rămase nemișcat și tăcut, iar runa atârna ca neonul aprins arzându-i ochii. Apoi se auzi un zgomot, cel mai asurzitor zgomot d prăvălire pe care-l auzise vreodată, de parcă ar fi stat sub o cascadă d pietre ascultând cum se zdrobesc de pământul din jurul ei. Runa p care o desenase se înnegri și se șterse precum cenușa; podeaua tremu sub picioarele ei; apoi totul se sfârși, iar ea știu, fără nici o îndoială, era liberă.

Ținând încă stela în mână, alergă la fereastră și trase draperia la parte. Apunea soarele și străzile de dedesubt erau scăldate într-o lumin roșu-violetă. Îl zări limpede pe Hodge traversând o stradă, capul lu cărunt săltând pe deasupra mulțimii trecătorilor.

Se repezi afară din bibliotecă și coborî scările, oprindu-se doar c să îndese la loc stela în buzunarul jachetei. Coborî scările în fugă ș ajunse în stradă, având un început de crampă în partea stângă. Oame nii care-și plimbau câinii în apusul umed, săriră la o parte când ea s năpusti pe pasarela de pe malul lui East River. Se zări pentru o clipă în vitrina întunecată a unui imobil de apartamente, în timp ce cârmea după un colț. Părul ei nădușit i se lipise de frunte, pe față avea sânge închegat.

Ajunse la intersecția unde îl văzuse pe Hodge. Pentru o clipă, crez că îl pierduse. Se repezi prin mulțimea din apropierea intrării în stați de metrou, îmbrâncind cu umărul oamenii la o parte, folosindu-și g nunchii și coatele ca arme. Transpirată și plină de răni, Clary ieși din mulțime la timp ca să zărească o frântură de costum cenușiu dispărând după colțul unui îngust gang de serviciu dintre două clădiri.

Ocoli un tomberon și coti spre gura gangului. Gâtlejul îi ardea de fiecare dată când trăgea aer în piept. Deși pe stradă fusese amurg, aici pe alee, era întuneric ca noaptea. Totuși, îl putu zări pe Hodge, la capătul celălalt al gangului unde acesta se închidea cu partea din spate al unui restaurant fast-food. Gunoaiele de la restaurant erau îngrămădite alături: mormane de pungi cu mâncare, farfurii de unică folosință

murdare și tacâmuri de plastic ce trosneau neplăcut sub ghetele ei. El se întoarse și se uită la ea. Îi veni în minte o poezie pe care o citise ea la ora de engleză: *Cred că suntem șobolani într-un gang/Unde morții și-au pierdut oasele.*

— M-ai urmărit, zise el. N-ar fi trebuit.

— Te las în pace numai dacă-mi spui unde este Valentine.

— Nu pot face asta, zise el. O să-și dea seama că eu ți-am spus, iar libertatea îmi va fi la fel de scurtă ca și viața.

— O să fie astfel oricum, când Conclavul va afla că tu i-ai dat Pocalul Mortal lui Valentine, sublinie Clary. Asta după ce ne-ai păcălit și ne-ai lăsat să-l căutăm pentru tine. Cum poți să mai ai conștiința ușoară, știind ce plănuiește el să facă mai departe cu Pocalul?

El îi tăie vorba, râzând scurt.

— Mă tem de Valentine mai mult decât de Conclav, și la fel ai face și tu dacă ai avea minte, zise el. Ar fi găsit oricum Pocalul, în cele din urmă, cu sau fără ajutorul meu.

— Și nu-ți pasă că o să-l folosească pentru a ucide copii?

O tresărire ca un spasm îi traversă fața și făcu un pas înainte; ea văzu ceva strălucind în mâna lui.

— Chiar contează atât de mult pentru tine toate astea?

— Ți-am mai spus, zise ea, nu pot pur și simplu să întorc spatele și să plec.

— Foarte rău, zise el și ea îl văzu ridicând brațul.

Își aminti deodată că Jace îi spusese că arma preferată a lui Hodge fusese discul zburător, *chakbram*. Se feri chiar mai înainte de a vedea cercul strălucitor de metal învârtindu-se către capul ei: trecu pe lângă ea, zumzăind, la numai câțiva centimetri de fața ei, și se înfipse în scara metalică de incendiu din stânga ei.

Ea-și ridică privirea. Hodge se uita la ea, ținând al doilea disc de metal în mâna dreaptă.

— Încă mai poți să fugi, zise el.

Instinctiv, ea-și ridică mâinile, deși logica îi spunea că *chackbram*-ul i le va tăia pur și simplu în două.

— Hodge...

Ceva se repezi în fața ei, ceva mare, negru-cenușiu și *viu*. Ea-l auzi pe Hodge strigând îngrozit. Dându-se poticnit înapoi, Clary îl văzu mai clar, în timp ce se plimba între ea și Hodge. Era un lup de aproape doi metri lungime, cu o blană neagră ca smoala, străbătută de o singură dungă sură.

Hodge, cu discul de metal strâns în mână, era alb ca varul la față.

— Tu, șopti el, și cu o senzație de uimire îndepărtată, Clary își dădu seama că îi vorbea lupului. Am crezut că ai fugit...

Lupul își dezveli colții, iar ea îi văzu limba roșie, atârnându-i din bot. În ochii lui, care se uitau la Hodge, se citea ură, ură pură și omenească.

— Ai venit după mine sau după fată? zise Hodge.

Broboane de nădușeală îi șiroiau pe tâmple, dar mâna nu-i tremura.

Lupul se îndreptă încet spre el, mârâind gros din gâtlej.

— Mai e încă timp, zise Hodge. Valentine te-ar primi înapoi...

Cu un urlet, lupul sări. Hodge strigă din nou, apoi urmară un fulger argintiu și un zgomot dezgustător, când *chakhram*-ul se înfipse în coastele lupului. Lupul se ridică pe labele sale din spate, iar Clary văzu marginea discului ieșind din blana lupului, cu sângele șiroind, în clipa în care îl atacă pe Hodge.

Hodge țipă o dată și căzu, fălcile lupului clămpănind și închizându-se deasupra umărului său. Sângele țâșni în aer ca un jet de vopsea dintr-o cutie spartă, împroșcând roșu zidul de beton. Lupul își înălță botul din corpul fără vlagă al tutorelui și își întoarse privirea cenușie, lupească, spre Clary, dintre colți picurându-i bale stacojii.

Ea nu țipă. Nu avea aer în plămâni îndeajuns cât să poată scoate vreun sunet; se chinui să-și poruncească picioarelor s-o asculte și fugi spre gura gangului și spre luminile familiare de neon ale străzii, fugi spre siguranța lumii reale. Auzi lupul mârâind în urma ei, îi simți răsuflarea fierbinte în picioarele ei goale. Mai făcu un ultim sprint, aruncându-se către stradă...

Fălcile lupului se închiseră în jurul piciorului ei, smucind-o înapoi. Cu o clipă înainte să dea cu capul de asfaltul tare și să se cufunde în beznă, descoperi că de fapt avea destul aer în plămâni ca să țipe totuși.

Zgomotul apei picurând o trezi. Încet, Clary deschise ochii. Nu erau prea multe de văzut. Zăcea pe un pat mare de campanie, aflat pe podeaua unei cămărute murdare. Sprijinită de un perete se afla o masă fragilă. Pe ea era un sfeșnic de alamă, ieftin, în care ardea o lumânare roșie, groasă, singura sursă de lumină din încăpere. Tavanul era crăpat și jilav, umezeala prelingându-se printre crăpăturile din piatră. Clary avu o vagă senzație că lipsea ceva din încăpere, dar gândul ăsta îi fu copleșit de puternicul miros de câine ud.

Se ridică în capul oaselor și imediat văzu ceea ce nu și-ar fi dorit să vadă. O durere ascuțită îi trecu prin țeastă ca o suliță, urmată de spargerea unui val de greață. Dacă ar fi avut ceva în stomac, ar fi vomat.

O oglindă atârna deasupra patului, fixată de un cui bătut între două pietre. Se privi în ea și se îngrozi. Nu era de mirare că o durea toată fața — crestături lungi, paralele, se întindeau de la colțul ochiului drept până la marginea gurii. Pe obrazul drept avea o crustă de sânge uscat, și tot cu sânge îi era mânjit și gâtul, tot pieptul bluzei și jacheta. Într-un subit acces de panică, duse mâna la buzunar, apoi se destinse. Mai avea încă stela.

Abia atunci își dădu seama ce i se păruse ciudat la camera aceea. Unul dintre pereți era din gratii: gratii de fier gros, din podea până-n tavan. Era într-o celulă de închisoare.

Cu adrenalina inundându-i venele, Clary se ridică în picioare, clătinându-se. Un val de amețeală o străbătu și se prinse de masă, ca să se sprijine. *N-o să leșin*, își spuse ea îndârjit. Atunci, auzi pași.

Cineva venea pe culoar. Clary se lipi cu spatele de masă.

Era un bărbat. Ducea o lampă în mână și, cum lumina ei era mai puternică decât aceea a lumânării, o făcu pe Clary să clipească orbită și să nu mai zărească din om decât o umbră. Văzu umerii înalți, solizi, părul ciufulit; însă abia când deschise ușa celulei și intră, își dădu seama cine era.

Arăta neschimbat: jeanși tociți, cămașă din denim, bocanci de l același păr zbârlit, aceiași ochelari coborâți mult pe nas. Cicatricel care i le observase pe o parte a gâtului, ultima oară când îl văzuse, acum petice de piele însănătoșită și nouă.

Luke.

Asta era prea mult pentru Clary. Epuizarea, somnul și mâncare sponci, groaza și pierderea de sânge o prinseră din urmă într-un val petuos. Își simți genunchii cedând și alunecă spre podea.

În aceeași secundă, Luke era în capătul celălalt al odăii. Se mi atât de repede, încât ea nu avu timp să atingă podeaua înainte s-o pr el, întorcând-o și ridicând-o în brațe dintr-o singură mișcare, cum f pe când era ea mică. O așeză pe patul de campanie și făcu un pas poi, cercetând-o îngrijorat.

— Clary? zise el, întinzând mâna spre ea. Te simți bine?

Ea se feri, aruncându-și mâinile în sus ca să-l țină la distanță.

— Nu mă atinge.

O expresie de durere profundă îi traversă chipul. Încet, își tre mână peste frunte.

— Cred că merit asta.

— Da. Meriți.

Expresia de pe fața lui îi trăda tulburarea.

— Nu mă aștept să ai încredere în mine…

— Asta-i bine. Pentru că n-am.

— Clary… Începu să se plimbe în sus și-n jos prin celulă. Ce am făcut eu… nu mă aștept să înțelegi. Știu că simți că te-am abar nat…

— Dar *chiar* m-ai abandonat, zise ea. Mi-ai spus să nu te mai sun odată. Nu ți-a păsat niciodată de mine. Nu ți-a păsat niciodat mama. Ai mințit despre toate.

— Nu, zise el, nu despre toate.

— Deci adevăratul tău nume este Luke Garroway?

Umerii i se pleoștiră vizibil.

— Nu, zise el, apoi privi în jos.

O pată roșie se întindea pe pieptul cămășii lui de denim.

Clary se ridică în capul oaselor.

— Ăla e *sânge*? întrebă ea, uitând pentru moment să fie furioasă.

— Da, răspunse Luke, ținându-și mâna pe locul rănit. Probabil mi-a deschis rana, când te-am ridicat.

— Ce rană? nu se putu opri Clary să întrebe.

El spuse, deliberat:

— Discurile lui Hodge sunt ascuțite, deși brațul cu care le aruncă nu mai e ce-a fost odinioară. Cred că mi-a ciobit o coastă.

— Hodge? zise Clary. Când l-ai...?

El se uită la ea, fără să spună nimic, iar ea își aduse deodată aminte de lupul din gang, cu blană neagră, mai puțin o dungă cenușie pe o parte, își aduse aminte și de discul care îl rănise, și atunci înțelese.

— Ești *vârcolac*.

El îndepărtă mâna de cămașă; degetele îi erau roșii de sânge.

— Da, zise el, laconic.

Se duse spre zid și bătu în el rapid, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi se întoarse iarăși spre ea.

— Sunt.

— L-ai ucis pe Hodge, își zise ea, amintindu-și.

— Nu. Clătină din cap. L-am rănit, destul de rău, cred, dar când m-am întors după el, dispăruse. Probabil că s-a târât.

— I-ai sfâșiat umărul, zise ea. Te-am văzut.

— Da. Deși nu contează că el încerca să te ucidă, în momentul ăla. A mai rănit și pe altcineva?

Clary își mușcă tare buza. Simți gust de sânge, dar era sânge vechi, de la rănile făcute de Hugo, când o atacase.

— Jace, zise ea șoptit. Hodge l-a lăsat fără cunoștință și l-a dat pe mâna lui... Valentine.

— Lui *Valentine*? zise Luke, uluit. Știam că Hodge i-a dat Pocalul Mortal lui Valentine, dar nu mi-am dat seama...

— De unde știai asta? întrebă Clary, dar apoi își aminti. M-ai auzit pe mine vorbind cu Hodge în gang, zise ea. Înainte să sari pe el.

— Am sărit pe el, cum spui tu, pentru că se pregătea să-ți taie capul, zise Luke.

Apoi își întoarse privirea, căci ușa celulei se deschise din nou și intrară un bărbat înalt, urmat de o femeie mică, atât de scundă, încât părea un copil. Amândoi purtau haine obișnuite, simple — jeanși și bluze de bumbac —, și amândoi aveau același păr nepieptănat, rebel, deși al femeii era blond, iar al bărbatului negru, tărcat cu cenușiu, ca al unui bursuc. Amândoi aveau aceleași fețe tinere-bătrâne, nezbârcite, dar cu ochi obosiți.

— Clary, zise Luke, ți-i prezint pe secundul și terțul meu, Gretel și Alaric.

Alaric își înclină capul masiv către ea:

— Ne-am cunoscut.

Clary făcu ochii mari, alarmată:

— Da?

— La Hotel Dumort, zise el. Ți-ai înfipt cuțitul în coastele mele.

Ea se făcu mică, lângă perete.

— Eu, ă... îmi pare rău!

— N-ai de ce, zise el. A fost o aruncare excelentă.

Strecură mâna în buzunar și scoase pumnalul lui Jace, cu piatra lui roșie care clipea ca un ochi. I-l întinse:

— Cred că ăsta îți aparține.

Clary se uită lung.

— Dar...

— Nici o grijă, o liniști el. I-am curățat lama.

Fără cuvinte, ea îl luă. Luke chicotea sub barbă.

— Privind retrospectiv, zise el, probabil că raidul la Dumort n-a fost atât de bine plănuit cum ar fi trebuit. Trimisesem un grup de lupi de-ai mei să te urmărească și să intervină, dacă li se pare că ai fi în primejdie. Când ați intrat în Dumort...

— Jace și cu mine ne-am fi descurcat și singuri.

Clary vârî pumnalul la cingătoare. Gretel îi azvârli un zâmbet îngăduitor.

— De asta ne-ai chemat aici, domnule?

— Nu, zise Luke. Își atinse coastele. Mi s-a deschis rana, iar Clary, aici de față, are și ea niște răni pentru care i-ați putea da niște îngrijiri. Dacă nu vă deranjează să aduceți proviziile...

Gretel înclină capul:

— Mă întorc cu trusa vindecătoare, zise ea și plecă, Alaric urmând-o ca o umbră supradimensionată.

— Ți-a spus „domnule", zise Clary, în clipa în care ușa celulei se închise în urma lor. Și ce-ai vrut să spui cu secundul și terțul? Secundul și terțul ce?

— La comandă, zise Luke încet. Eu sunt liderul acestei haite de lupi. De aceea, Gretel mi se adresează cu „domnule". Crede-mă, am muncit ceva ca s-o fac să se dezbare de obiceiul de a-mi spune „stăpâne".

— Mama știa?

— Ce să știe?

— Că erai vârcolac.

— Da. A știut încă de când s-a întâmplat.

— Nici unul dintre voi, bineînțeles, nu s-a gândit să-mi spună și mie despre treaba asta.

— Eu ți-aș fi spus, zise Luke. Dar mama ta era de neclintit în hotărârea ei ca tu să nu afli nimic despre vânătorii de umbre sau despre Lumea din Umbră. Nu puteam să-ți explic, pur și simplu, că eu eram un vârcolac, ca pe un soi de incident izolat, Clary. Totul face parte dintr-o schemă mai largă, pe care mama ta n-a vrut s-o știi. Nu știu ce-ai aflat...

— O mulțime, zise Clary sec. Știu că mama a fost vânător de umbre. Știu că a fost căsătorită cu Valentine și că ea a furat Pocalul Mortal de la el, după care s-a ascuns de toată lumea. Știu că, după ce m-a născut pe mine, m-a dus la Magnus Bane, o dată la doi ani, ca să-mi ia Vederea. Știu că atunci când Valentine a încercat să te facă să-i spui unde se

afla Pocalul, propunându-ți la schimb viața mamei mele, tu i-ai spus că ea nu conta pentru tine.

Luke se uita în gol.

— Nu știam unde era Pocalul, zise el. Ea nu mi-a spus niciodată.

— Ai fi putut să încerci să negociezi…

— Valentine nu negociază. Niciodată n-a făcut-o. Dacă avantajul nu este al lui, nici măcar nu se va prezenta la discuții. Este cu desăvârșire încăpățânat și cu totul lipsit de compasiune și, în pofida faptului că poate a iubit-o cândva pe mama ta, nu va sta pe gânduri s-o ucidă. Nu, nu aveam de gând să negociez cu Valentine.

— Așa că ai hotărât s-o abandonezi, pur și simplu? întrebă Clary, furioasă. Ești liderul unei întregi haite de vârcolaci și ai hotărât că ea nu avea, de fapt, nevoie de ajutorul tău. Știi, era destul de rău când mă gândeam că și tu erai vânător de umbre și i-ai întors spatele din pricina mai știu eu cărui stupid de jurământ al vânătorilor de umbre, dar acum știu că ești doar un repudiat josnic, căruia nici măcar nu-i pasă că toți anii ăștia ea te-a tratat ca pe un prieten, ca pe un egal, și uite cum o răsplătești tu!

— Ascultă-te, zise Luke, liniștit. Vorbești exact ca un Lightwood.

Ea-și miji ochii.

— Nu vorbi tu despre Alec și Isabelle ca și când i-ai cunoaște.

— Mă refeream la părinții lor, zise Luke. Pe care i-am cunoscut și încă foarte bine, pe când eram cu toții vânători de umbre.

Ea căscă gura, surprinsă.

— Știam că ai fost în Cerc, dar cum i-ai făcut să nu afle că erai vârcolac? N-au știut, nu?

— Nu, zise Luke, pentru că eu nu m-am născut vârcolac. Am fost făcut vârcolac. Și deja îmi dau seama că, dacă e să fii convinsă să asculți ceva din ce aș avea eu să-ți spun, atunci trebuie să auzi toată povestea. E o poveste lungă, dar cred că avem timp pentru ea.

PARTEA A TREIA

Coborârea ademenește

Cum te-a ademenit urcușul, te-ademenește apoi și coborârea.
— William Carlos Williams, *Coborârea*

21

POVESTEA VÂRCOLACULUI

ADEVĂRUL ESTE CĂ O CUNOSC PE MAMA TA ÎNCĂ DE CÂND ERAM COPIL. Am crescut împreună, în Idris. E un loc frumos și am regretat mereu că tu nu l-ai văzut niciodată: te-ai fi îndrăgostit de pinii săi lucioși, iarna, de pământul său negru și de râurile sale reci și cristaline. Acolo se află o mică rețea de târgușoare și un singur oraș, Alicante, unde se întrunește Conclavul. Ei îl numesc Orașul de Sticlă, pentru că turnurile sale sunt construite din aceeași substanță alungătoare de demoni din care sunt făcute și stelele noastre; iar în lumina soarelui, scânteiază ca sticla.

Când Jocelyn și cu mine am împlinit vârsta potrivită, am fost trimiși la Alicante, la școală. Acolo l-am întâlnit eu pe Valentine.

Era mai mare cu un an decât mine. De departe cel mai popular băiat din școală. Era frumos, isteț, bogat, pasionat, un luptător incredibil. Eu nu eram nimic din toate astea — nici bogat, nici deștept, proveneam dintr-o familie care nu avea nimic remarcabil. Și mă munceam cu studiile mele. Jocelyn era un vânător de umbre înnăscut; eu, nu. Nu

puteam purta nici cea mai ușoară pecete sau deprinde cele mai simple tehnici. Mă gândeam uneori să renunț, să mă întorc acasă, acoperit de rușine. Chiar să devin un mundan. Într-atât de nefericit eram.

Valentine a fost cel care m-a salvat. A venit în camera mea — nici nu-mi trecea prin minte că mi-ar ști numele. S-a oferit să mă pregătească el. A spus că știa că mi-era greu și că făceam mari eforturi, dar mi-a zis că văzuse în mine sămânța de mare vânător de umbre. Iar sub tutela sa chiar am făcut progrese. Mi-am trecut examenele, mi-am purtat primele peceți, am ucis primul demon.

L-am adorat. Am crezut că soarele răsare și apune cu Valentine Morgenstern. N-am fost singurul inadaptat pe care l-a salvat el, bineînțeles. Au mai fost și alții. Hodge Starkweather, care se înțelegea cu cărțile sale mai bine decât cu oamenii; Maryse Trueblood, al cărei frate s-a căsătorit cu o mundană; Robert Lightwood, care era îngrozit de peceți — Valentine i-a luat pe toți sub aripa lui. Eu credeam că era bunătate, pe-atunci; acum nu mai sunt atât de sigur. Acum cred că își construia un cult al propriei persoane.

Valentine era obsedat de ideea că, de la o generație la alta, numărul de vânători de umbre scădea — că eram o semințe pe moarte. Era sigur că dacă ar fi vrut Conclavul să se folosească mai mult de Pocalul lui Raziel, s-ar fi putut face mai mulți vânători de umbre. Pentru profesorii noștri, ideea asta era un sacrilegiu — nu-i este dat oricui să aleagă cine poate și cine nu poate deveni vânător de umbre. Cu obrăznicie, Valentine întreba de ce să nu-i facem atunci pe toți oamenii vânători de umbre? De ce să nu le dăruim tuturor abilitatea de a vedea Lumea din Umbră? De ce să ținem, egoiști, puterea asta numai pentru noi?

Când profesorii i-au răspuns că majoritatea oamenilor nu supraviețuiau tranziției, Valentine a susținut că mințeau, că încercau să țină puterea nefilimilor limitată la doar o elită de câțiva aleși. Aceasta a fost revendicarea lui, la vremea aceea — acum, cred că e probabil convins că daunele colaterale justifică rezultatul final. În orice caz, a convins micul nostru grup că el avea dreptate. Am înființat Cercul, cu intenția declarată

de a salva de la extincție rasa vânătorilor de umbre. Bineînțeles, având șaptesprezece ani, nu eram foarte siguri cum aveam s-o facem, dar eram siguri că în cele din urmă vom realiza ceva semnificativ.

Apoi a urmat noaptea în care tatăl lui Valentine a fost ucis într-un raid de rutină într-o tabără de vârcolaci. Când Valentine s-a întors la școală, după înmormântare, purta pecețile roșii ale doliului. Se schimbase și în alte privințe. Bunătatea lui era acum împletită cu izbucniri de mânie care frizau cruzimea. Eu am pus comportamentul lui pe seama durerii pierderii tatălui său și am încercat mai mult ca niciodată să-i plac. Nu-i răspundeam niciodată la mânie cu mânia mea. Ci simțeam, nefericit, că îl dezamăgisem.

Singura care îi putea calma crizele de furie era mama ta. Ea întotdeauna se ținuse puțin mai la o parte de grupul nostru, uneori numindu-ne, în zeflemea, clubul fanilor lui Valentine. Lucrurile s-au schimbat când a murit tatăl lui. Durerea lui i-a trezit simpatia mamei tale. S-au îndrăgostit.

Și eu îl iubeam pe el: era cel mai bun prieten al meu și am fost fericit s-o văd pe Jocelyn cu el. Când am părăsit școala, ei s-au căsătorit și au plecat să locuiască la moșia familiei lui Jocelyn. Și eu m-am întors acasă, dar Cercul a continuat să fiinţeze. Începuse ca un soi de aventură de școlari, dar crescuse în proporții și putere, iar Valentine crescuse odată cu el. Cercul încă mai revendica Pocalul Mortal, dar de la moartea tatălui său, Valentine devenise un susținător deschis al războiului împotriva tuturor repudiaților, nu doar împotriva acelora care încălcau Acordurile. Lumea asta era pentru oameni, susținea el, nu pentru jumătate-demoni. În demoni nu puteai niciodată să ai deplină încredere.

Eu nu m-am simțit împăcat cu noua orientare a Cercului, dar am rămas împreună cu ei — în parte pentru că tot nu puteam îndura să-l dezamăgesc pe Valentine, în parte pentru că Jocelyn mă rugase să continui. Ea nutrea o oarecare speranță că eu voi fi în stare să aduc moderație în Cerc, dar asta a fost imposibil. Nu exista nimic să-l modereze pe Valentine, iar Robert și Maryse Lightwood, între timp căsătoriți,

erau aproape la fel de înverșunați. Numai Michael Wayland nu era foarte convins, la fel ca și mine, însă în pofida reticențelor noastre, l-am urmat totuși; ca grup, am vânat neobosit repudiații, căutându-i pe aceia care comiseseră fie și cea mai mică infracțiune. Valentine n-a ucis niciodată vreo creatură care să nu fi încălcat Acordurile, dar a făcut alte rele. L-am văzut lipind monede de argint pe pleoapele unei copile vârcolac, orbind-o, în încercarea de-a o face să-i spună unde se afla fratele ei. L-am văzut — dar nu e nevoie să auzi toate astea. Nu. Îmi pare rău.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea a fost că Jocelyn a rămas însărcinată. În ziua în care ea mi-a împărtășit vestea, mi-a mărturisit, de asemenea, că începuse să-i fie frică de soțul ei. Comportamentul lui devenise staniu, dement. Dispărea uneori în pivnițele lor nopți de-a rândul. Câteodată, ea auzea țipete prin pereți...

M-am dus să-i vorbesc. A râs, desconsiderând spaimele lui Jocelyn ca fiind nevroze ale unei femei la prima ei sarcină. M-a invitat să vânez cu el, în noaptea aceea. Tot mai încercam să stârpim cuibul vârcolacilor care îi uciseseră tatăl, cu ani înainte. Eram *parabatai*, o echipă perfectă de vânătoare, doi luptători care și-ar fi dat viața unul pentru celălalt. Așadar, când Valentine mi-a spus că el avea să-mi păzească spatele, în noaptea aceea, eu l-am crezut. Nu l-am văzut pe lup până ce nu mi-a sărit în spinare. Îmi amintesc colții care s-au încleștat în umărul meu, și nimic altceva din acea noapte. Când m-am trezit, zăceam în casa lui Valentine, cu umărul bandajat, vegheat de Jocelyn.

Nu toate mușcăturile de vârcolac conduc la licantropie. M-am vindecat în urma rănii și mi-am petrecut următoarele săptămâni într-o chinuitoare așteptare. Așteptam luna plină. Conclavul m-ar fi închis într-o celulă de observație, dac-ar fi aflat. Dar Valentine și Jocelyn au tăcut. Trei săptămâni mai târziu, luna a răsărit, plină și strălucitoare, iar eu am început să mă preschimb. Prima preschimbare e întotdeauna cea mai grea. Îmi amintesc stupoarea agoniei, o întunecare a minții și trezirea, câteva ore mai târziu, într-o pajiște, la mulți kilometri depărtare de

oraș. Eram plin de sânge, cu leșul sfâșiat al unui mic animal de pădure la picioarele mele.

M-am întors la conac, iar ei m-au întâmpinat la ușă. Jocelyn a căzut la pieptul meu, plângând, dar Valentine a tras-o la o parte. Eu stăteam, însângerat și tremurând din cap până-n picioare. Abia puteam să gândesc, iar în gură încă mai aveam gust de carne crudă. Nu știu la ce mă așteptasem, dar presupun că ar fi trebuit să știu ce urmează.

Valentine m-a târât pe trepte și în pădure, după el. Mi-a spus că ar fi trebuit să mă ucidă cu mâna lui, dar că, văzându-mă atunci, nu se putea hotărî să o facă. Mi-a dat un pumnal, care odinioară îi aparținuse tatălui său — era de argint și mă ardea când îl atingeam. Mi-a spus că ar trebui să mă port cu onoare și să-mi iau singur viața. A sărutat pumnalul înainte de a mi-l da și s-a întors la conac, baricadând ușa.

Am fugit la adăpostul nopții, uneori ca om, alteori ca lup, până am trecut granița. Am dat buzna în mijlocul unei tabere de vârcolaci, agitând pumnalul și cerând să mă lupt corp la corp cu licantropul care mă mușcase și mă prefăcuse într-unul de-al lor. Râzând, ei mi l-au arătat pe liderul clanului. Cu mâinile și colții încă însângerați de la vânătoare, el s-a ridicat să mă înfrunte.

Nu mi-a plăcut niciodată lupta dreaptă. Arma mea era arcul; ochem și nimeream ținta excelent. Dar în lupta corp la corp nu fusesem niciodată cine știe ce; Valentine era cel mai priceput la lupta cu mâinile goale. Însă eu nu voiam decât să mor și să iau cu mine în moarte creatura care mă nenorocise. Presupun că am crezut că dacă m-aș fi putut răzbuna și să-i ucid pe lupii care îi uciseseră tatăl, Valentine ar fi plâns pierderea mea. Când ne-am prins în luptă, uneori ca oameni, alteori ca lupi, am observat că el era surprins de ferocitatea mea. Când s-a crăpat de ziuă, el a început să obosească, dar furia mea nu s-a domolit nici o clipă. Iar când soarele a început din nou să apună, eu mi-am înfipt pumnalul în gâtul lui, iar el a murit, scăldându-mă cu sângele lui.

Mă așteptam ca toată haita să sară pe mine și să mă sfâșie. Însă ei au îngenuncheat la picioarele mele și și-au descoperit gâtlejurile, în semn

de supunere. Lupii au o lege: oricine ucide liderul clanului îi ia locul. Eu venisem în tabăra lupilor și, în loc să-mi găsesc moartea și răzbunarea acolo, mi-am găsit o viață nouă.

Am lăsat în urmă tot ceea ce fusesem și aproape că am uitat cum era să fii vânător de umbre. Dar nu o uitasem pe Jocelyn. Gândul la ea mi-a fost un tovarăș permanent. M-am temut pentru ea, rămasă în compania lui Valentine, dar știam că dacă m-aș fi apropiat de conac, Cercul m-ar fi vânat și m-ar fi ucis.

În cele din urmă, ea a venit la mine. Dormeam, în tabără, când secundul meu a venit să-mi spună că o tânără femeie-vânător de umbre venise să mă vadă. Am știut imediat cine trebuia să fi fost. Am putut zări dezaprobarea în ochii lui, dar am dat fuga s-o întâlnesc. Toți lupii știau că fusesem cândva vânător de umbre, bineînțeles, dar era considerat un secret rușinos, despre care nu se vorbea niciodată. Valentine ar fi râs.

Ea mă aștepta aproape de tabără. Nu mai era însărcinată și arăta trasă la față și palidă. Născuse, mi-a spus ea, un băiat, și îl numise Jonathan Christopher. Ea a plâns când m-a văzut. Era furioasă că nu i-l dădusem de știre că mai eram în viață. Valentine le spusese celor din Cerc că fusesem silit să mă sinucid, dar ea nu crezuse. Știa că n-aș fi făcut niciodată așa ceva. Am simțit că încrederea ei în mine era nejustificată, dar eram atât de bucuros s-o văd din nou, că n-am contrazis-o.

Am întrebat-o cum mă găsise. Ea a spus că umblau zvonuri prin Alicante despre un vârcolac care fusese odinioară vânător de umbre. Și Valentine auzise zvonurile acelea, iar ea venise călare ca să mă prevină. A ajuns și el, curând după aceea, dar m-am ascuns din calea lui, cum numai un vârcolac poate, iar el a plecat fără vărsare de sânge.

După aceea, am început să mă întâlnesc cu Jocelyn în secret. A fost în anul Acordurilor, și toată lumea repudiaților vuia despre ele și despre Valentine care probabil plănuia să le întrerupă. Am auzit că pledase pătimaș în Conclav împotriva Acordurilor, însă nu avusese succes. Atunci, Cercul pusese la cale un nou plan, ținut în mare secret. S-au

aliat cu demonii — cei mai mari dușmani ai vânătorilor de umbre — cu scopul de a-și procura arme pe care să le poată aduce, fără a fi detectate, în Sala mare a Îngerului, unde aveau să fie semnate Acordurile. Și cu ajutorul unui demon, Valentine a furat Pocalul Mortal. A lăsat în locul lui o copie. Au trecut luni până când Conclavul și-a dat seama că Pocalul lipsea, iar atunci era deja prea târziu.

Jocelyn încercase să afle ce intenționa să facă Valentine cu Pocalul, dar nu reușise. Știa însă că Cercul plănuise să atace prin surprindere repudiații neînarmați și să-i ucidă în Sală. După un astfel de măcel de amploare, Acordurile aveau să cadă.

În pofida haosului, într-un mod ciudat, acelea au fost zile fericite. Jocelyn și cu mine am trimis pe furiș mesaje către spiritele naturii, magicieni și chiar și acelor dușmani de când e lumea ai spiței vârcolacilor, vampirii, prevenindu-i despre planurile lui Valentine și îndemnându-i să se pregătească de bătălie. Am lucrat împreună, vârcolac și nefilim.

În ziua Acordurilor, am urmărit dintr-un loc ascuns cum Jocelyn și Valentine au părăsit conacul. Îmi amintesc cum ea s-a aplecat să sărute capul blond-alb al fiului ei. Îmi amintesc felul în care lucea soarele în părul ei; îmi amintesc de zâmbetul ei.

Au venit în Alicante cu trăsura; eu i-am urmat, alergând pe patru picioare, iar haita mea m-a însoțit. Marea Sală a Îngerului era plină de întreaga adunare a Conclavului și zeci și zeci de reprezentanți ai repudiaților. Când Acordurile au fost prezentate la semnat, Valentine s-a ridicat în picioare, iar Cercul s-a ridicat odată cu el, dându-și la o parte pelerinele pentru a-și scoate armele. Când Sala a explodat în haos, Jocelyn a fugit la ușile duble al Sălii și le-a deschis larg.

Haita mea a fost prima ajunsă la ușă. Am dat năvală în Sală, sfâșiind noaptea cu urletele noastre, și am fost urmați de cavalerii spiritelor cu arme de sticlă și de ghimpi împletiți. După ei, veneau Copiii Nopții cu colții dezgoliți și magicienii, mânuind flăcări și fier. După ce mulțimea cuprinsă de panică a fugit din Sală, i-am atacat pe membrii Cercului.

Niciodată nu s-a mai văzut în Sala Îngerilor o asemenea vărsare de sânge. Am încercat să nu le facem rău acelor vânători de umbre care mi aparțineau Cercului; Jocelyn i-a însemnat, unul câte unul, cu o vrajă a unui magician. Dar mulți au murit și mă tem că pentru vreo câțiva noi am fost responsabili. Cu siguranță, mai târziu, am fost acuzați pentru și mai mulți. Cât despre Cerc, existau mult mai mulți adepți decât ne imaginaserăm noi, iar aceștia s-au luptat sălbatic cu repudiații. Eu m-am zbătut să-mi croiesc drum prin mulțime spre Valentine. Singurul meu gând fusese la el — că eu aș putea să fiu cel care avea să-l ucidă, că eu aș putea avea această onoare. L-am găsit, în sfârșit, lângă marea statuie a Îngerului, cânt tocmai spinteca un cavaler spiriduș cu o lovitură grea a pumnalului său plin de sânge. Când m-a văzut, a zâmbit, feroce și sălbatic.

— Un vârcolac care luptă cu sabia și pumnalul, a zis el, e la fel de nenatural ca un câine care mănâncă servindu-se de furculiță și cuțit.

— Știi și sabia, și pumnalul, i-am răspuns eu. Știi și cine sunt eu. Dacă trebuie să-mi vorbești, folosește-mi numele.

— Nu cunosc numele jumătăților de oameni, a zis Valentine. Odinioară am avut un prieten, un om de onoare care mai degrabă ar fi murit decât să-și lase sângele întinat. Acum un monstru fără nume cu fața aceluia stă în fața mea! Ar fi trebuit să te ucid când am avut ocazia, a strigat el și s-a repezit la mine cu sabia ridicată.

Am parat lovitura și ne-am luptat, în sus și-n jos pe platforma de discursuri, în vreme ce bătălia făcea ravagii în jurul nostru și unul câte unul membrii Cercului cădeau. I-am văzut pe soții Lightwood lăsându-și armele jos și fugind; Hodge deja o șterse. Și apoi am văzut o pe Jocelyn alergând pe scări în sus către mine, cu fața ca o mască a groazei.

— Valentine, oprește-te! i-a strigat ea. Acesta e Luke, prietenul tău, aproape fratele tău...

Cu un mârâit disprețuitor, Valentine a apucat-o și a tras-o în fața lui, punându-i pumnalul la gât. Mi-am lăsat sabia jos. Nu voiam să risc, să-i facă vreun rău. El a văzut ce era în ochii mei.

— Întotdeauna ai vrut-o, a șuierat el. Iar acum amândoi ați unelti trădarea mea. O să regretați tot restul zilelor voastre ce-ați făcut.

Cu acestea, i-a smuls medalionul lui Jocelyn de la gât și l-a azvârlit înspre mine. Argintul lănțișorului m-a ars ca o lovitură de bici. Am țipat și am căzut pe spate, și în clipa aceea a dispărut în învălmășeală, târând-o și pe ea cu el. I-am urmat, ars și sângerând, dar el a fost prea rapid, tăindu-și drum prin grosul mulțimii și peste morți.

Am ieșit, cu greu, în lumina lunii. Sala ardea, iar cerul era luminat de flăcări. Vedeam ca-n palmă pajiștile verzi ale capitalei până la râul întunecat și drumul de-a lungul malului râului, pe unde oamenii fugiseră în noapte. Am găsit-o pe Jocelyn lângă malul râului, în sfârșit. Valentine plecase, și ea era îngrozitor de îngrijorată pentru soarta lui Jonathan, disperată să ajungă acasă. Am găsit un cal și ea s-a năpustit înainte. Reluându-mi forma de lup, am urmat-o îndeaproape.

Lupii sunt rapizi, dar un cal odihnit e mai rapid. Am rămas mult în urma ei și ea a sosit la conac înainte să ajung eu.

Am știut de când m-am apropiat de casă că era ceva groaznic de nelalocul lui. Și aici mirosul de incendiu atârna greu în aer, deopotrivă cu altceva care-l copleșea, ceva gros și dulceag, miasma vrăjitoriei demonice. M-am preschimbat iarăși în om și am șchiopătat pe lunga alee de la intrare, albă în lumina lunii, ca un râu de argint ducând către... ruine. Pentru că marele conac fusese făcut scrum, strat pe strat de cenușă albă se cernuse peste pajiști, adusă de vânt. Numai temeliile, ca niște oase calcinate, se mai puteau vedea: ici o fereastră, colo un horn de sobă stând să cadă — dar corpul casei, cărămizile și mortarul, neprețuitele cărți și anticele tapiserii lăsate moștenire din generație în generație vânătorilor de umbre erau doar praf zburând peste fața lunii.

Valentine distrusese casa, cu foc demonic. Așa trebuie să fi făcut. Nici un foc de pe lumea asta nu arde atât de iute, nu lasă atât de puține în urmă.

Mi-am croit drum printre ruinele încă fumegând. Am găsit-o pe Jocelyn îngenuncheată pe ceea ce fuseseră treptele de la intrare. Erau înnegrite de foc. Și, acolo, erau oasele. Și ele arse scrum, dar puteai totuși să le recunoști că erau de om, cu petice de veșminte ici și colo, și fărâme de bijuterii pe care focul nu le mistuise. Fire roșii și aurii încă

mai atârnau de oasele mamei lui Jocelyn, iar văpaia îi topise pumnalul tatălui ei în mâna sa scheletică. Printre ale grămezi de oase, strălucea amuleta de argint a lui Valentine, cu simbolul Cercului încă arzând, gata să se topească, pe o față... iar printre rămășițe, risipite de parcă ar fi fost prea fragile ca să se poată ține laolaltă, erau oasele unui copil.

O să regretați ce-ați făcut, spusese Valentine. Și când am îngenuncheat cu Jocelyn pe dalele de piatră arsă, am știut că avusese dreptate. Regret cu adevărat și am regretat în fiecare zi de-atunci.

Am călărit înapoi în oraș, în noaptea aceea, printre alte focuri încă nestinse și oameni care țipau, apoi am ieșit în câmp, dincolo de el. Au trecut o săptămână până când Jocelyn a putut să vorbească din nou. Am scos-o din Idris. Am fugit la Paris. Nu aveam nici un ban, dar ea a refuzat să se ducă la Institutul de-acolo și să ceară ajutor. O terminase cu vânătorii de umbre, mi-a spus ea, terminase cu Lumea din Umbră.

Am stat în acea cameră mică și ieftină de hotel pe care o închiriam serăm și am încercat să discut cu ea și să-i schimb gândul, dar fără nici un rezultat. Era încăpățânată. În cele din urmă, mi-a mărturisit și de ce purta în pântece un copil, știa acest lucru de mai multe săptămâni. Avea să-și construiască o viață nouă pentru ea și pentru copilul ei și nu voia ca măcar o șoaptă despre Conclav sau Codex să-i întunece vreodată viitorul. Mi-a arătat amuleta pe care o luase din maldărul de oase; în piața de vechituri de la Clignacourt a vândut-o și, cu banii aceia, și-a cumpărat un bilet de avion. N-a vrut să-mi spună unde se duce. Cu cât pleca mai departe de Idris, a zis ea, cu atât mai bine.

Am știut că să-și lase vechea viață în urmă însemna să mă lase și pe mine în urmă, deopotrivă, și am protestat, dar în zadar. Am știut că, dacă n-a fi fost copilul pe care-l purta în pântec, și-ar fi luat viața așadar, pentru că s-o pierd în lumea mundană era mai bine decât s-o fi pierdut în moarte, am fost de acord, în cele din urmă, cu planul ei. Și astfel s-a întâmplat că i-am spus la revedere la aeroport. Ultimele cuvinte pe care Jocelyn mi le-a spus în acea posomorâtă sală de așteptare m-au înghețat până-n măduva oaselor:

— Valentine nu e mort.

După plecarea ei, m-am întors la haita mea, dar nu mi-am mai găsit pacea acolo. Întotdeauna era un gol dureros în lăuntrul meu și întotdeauna mă trezeam cu numele ei, nerostit, pe buze. Nu mai eram liderul de dinainte; îmi dădeam seama de asta. Eram drept și cinstit, dar retras; nu-mi puteam găsi prieteni printre oamenii-lup, nici parteneră. Eram, la urma urmelor, prea mult uman — prea mult vânător de umbre —, ca să fiu liniștit printre licantropi. Vânam, dar vânătoarea nu-mi aducea nici o satisfacție; iar când a venit vremea ca Acordurile să fie semnate, în sfârșit, m-am dus în oraș ca să le semnez.

În Sala Îngerului, curățată de petele de sânge, vânătorii de umbre și patru ramuri de-ale repudiaților s-au așezat din nou pentru a semna actele care aveau să aducă pacea printre noi. Am fost uluit să-i văd pe soții Lightwood, care s-au arătat la fel de uimiți că nu murisem. Ei, mi-au spus, împreună cu Hodge Starkweather și Michael Wayland erau singurii membri ai fostului Cerc care scăpaseră de la moarte în noaptea aceea din Sală. Michael, răvășit de durerea pierderii soției sale, se ascunsese departe, pe domeniul său de la țară, cu tânărul său fiu. Conclavul îi pedepsise pe ceilalți trei cu exilul: aveau să plece la New York, să conducă Institutul de-acolo. Soții Lightwood, care aveau legături cu cele mai înalte familii din Conclav, scăpaseră cu o sentință mult mai ușoară decât Hodge. Pe capul lui fusese aruncat un blestem: avea să plece cu ei, dar dacă vreodată ar fi vrut să părăsească pământul sfințit al Institutului, ar fi căzut pe loc ucis. El era devotat studiilor sale, au zis soții Lightwood, și avea să fie un tutore foarte bun pentru copiii lor.

După ce am semnat Acordurile, m-am ridicat de pe scaunul meu și am plecat din tribunal; am mers până la râu, acolo unde o găsisem pe Jocelyn în noaptea Răzmeriței. Privind apele întunecate care curgeau, am înțeles că nu aveam să-mi mai găsesc niciodată pacea în țara mea de baștină: trebuia să fiu cu ea și nicăieri în altă parte. M-am hotărât s-o caut.

Mi-am părăsit haita, numind pe altcineva în locul meu; cred c-au fost cu toții ușurați să mă vadă plecând. Am călătorit așa cum poate călători un lup fără haită: singur, noaptea, ținându-mă tot pe

drumurile lăturalnice și pe cele de țară. M-am întors la Paris, dar acolo n-am aflat nimic. Apoi m-am dus la Londra. Din Londra, am luat un vapor până la Boston.

Am stat o vreme în orașe, apoi în munții White din nordul înghețat. Am călătorit destul de mult, dar din ce în ce mai des mă trezeam gândindu-mă la New York și la vânătorii de umbre exilați acolo. Într-un fel, și Jocelyn era în exil. În cele din urmă, am sosit în New York cu o singură geantă de voiaj și fără să am vreo idee unde aș putea s-o caut pe mama ta. Mi-ar fi fost destul de ușor să găsesc o haită de lupi și să mă alătur lor, dar am rezistat. Așa cum făcusem și în celelalte orașe, am trimis mesaje printre repudiați, căutând orice urmă de Jocelyn, dar nu exista nimic, nici un cuvânt măcar, de parcă ar fi dispărut pur și simplu în lumea mundană fără urmă. Începusem să disper.

Până la urmă, am găsit-o din întâmplare. Colindam pe străzile din SoHo, fără țintă. Oprindu-mă pe Broome Street, un tablou expus în vitrina unei galerii mi-a atras atenția.

Era un studiu al unui peisaj pe care l-am recunoscut imediat: cel care se vedea de la fereastra conacului familiei sale, pajiștile verzi întinzându-se până la șirul copacilor ce ascundeau drumul de dincolo de ei. I-am recunoscut stilul, maniera de a picta, totul. Am bătut la ușa galeriei, dar era închis și încuiat. M-am întors la tablou și de data asta i-am văzut semnătura. Era prima oară când îi vedeam noul nume: Jocelyn Fray.

În acea seară, am găsit-o locuind într-un imobil care avea câte un apartament la fiecare dintre cele cinci etaje ale sale, în refugiul acela al artiștilor, East Village. Am urcat scările sinistre, pe jumătate luminate, cu inima bătându-mi gata să-mi spargă pieptul, și am ciocănit la ușa ei. Mi-a deschis o fetiță cu codițe roșu-închis și ochi cercetători. Iar apoi, în spatele ei, am văzut-o pe Jocelyn, venind către mine, cu mâinile pline de vopsele și cu același chip pe care-l avea când eram noi copii...

Restul îl știi.

22

Ruinele Renwick

Mult timp după ce Luke terminase de vorbit, în cameră domni tăcerea. Singurul sunet era picurul ușor al apei pe zidurile de piatră. În cele din urmă, el zise:

— Spune ceva, Clary.

— *Ce vrei să-ți spun?*

El oftă.

— Poate că ai înțeles?

Clary își auzea sângele vuindu-i în urechi. Se simțea de parcă toată viața ei fusese construită pe o pojghiță de gheață subțire ca hârtia, iar acum gheața începuse să se crape, iar ea era amenințată să se scufunde în întunericul rece de dedesubt. În adâncul apei întunecate, gândi ea, unde toate secretele mamei sale erau duse de curenți, rămășițele uitate ale unei vieți naufragiate.

Își ridică privirile spre Luke. Părea să tremure, nedeslușit, de parcă se uita la el printr-o sticlă aburită.

— Tatăl meu, zise ea. Fotografia aceea pe care mama a ținut-o mereu pe policioară…

— Acela nu a fost tatăl tău, zise Luke.

— Dar măcar a existat vreodată? Clary ridică vocea. A existat vreodată un John Clark, sau l-a inventat mama și pe el?

— John Clark a existat. Dar nu a fost tatăl tău. El era fiul unor vecini de-ai mamei tale, pe când locuiați voi în East Village. A murit într-un accident de mașină, așa cum ți-a spus mama ta, însă ea nu l-a cunoscut niciodată. Avea fotografia aceea pentru că vecinii o rugaseră să le picteze un portret de-al lui în uniforma militară. Ea le-a dat portretul, dar a păstrat fotografia și a pretins că bărbatul din ea era tatăl tău. Cred că s-a gândit că era mai ușor în felul acesta. La urma urmelor, dacă ar fi susținut că fugise în lume sau dispăruse, ai fi vrut să-l cauți. Un mort…

— Nu-ți contrazice minciunile, sfârși Clary în locul lui, cu amărăciune. Nu s-a gândit, în toți anii ăștia, că nu era bine să mă lase să cred că tatăl meu murise, când adevăratul meu tată…

Luke nu spuse nimic, lăsând-o pe ea să găsească finalul frazei, lăsând-o să gândească de una singură gândul de negândit.

— …e *Valentine*. Vocea îi tremura. Asta îmi spui, nu? Că Valentine a fost — este — tatăl meu?

Luke dădu din cap, singurul semn al încordării lui fiind degetele împletite.

— Da.

— O, Doamne!

Clary sări în picioare, nemaiputând să stea într-un loc. Se duse până la gratiile celulei.

— Nu-i cu putință. Pur și simplu nu-i cu putință.

— Clary, te rog, nu te supăra…

— Să nu mă supăr? Îmi spui că tatăl meu e un tip care practic e un mare conducător malefic și vrei să nu mă supăr?

— N-a fost malefic de la început, zise Luke, cu o voce de parcă ar fi cerut iertare.

— Oh, dă-mi voie să nu fiu de acord. Cred că a fost *evident* malefic. Toată poliloghia aia pe care o turna el — despre a ține rasa umană pură și importanța sângelui neîntinat — era ca una de-a tipilor ăia înfiorători din Puterea Albă[1]. Iar voi doi ați crezut-o cu naivitate.

— Nu eu am pomenit de repudiați „josnici", în urmă cu doar câteva minute, zise Luke, calm. Sau despre cât de multă încredere poți avea în ei.

— Nu e același lucru! Clary își auzea lacrimile tremurându-i în glas. Am avut un frate, continuă ea, vocea frângându-i-se. Și bunici. Sunt morți?

Luke dădu din cap, uitându-se în jos la palmele sale mari, deschise pe genunchi.

— Sunt morți.

— Jonathan, zise ea încet. Ar fi fost mai mare decât mine? Cu un an mai mare?

Luke nu răspunse.

— Dintotdeauna mi-am dorit un frate, zise ea.

— Nu, zise el, jalnic. Nu te chinui singură. Poți înțelege de ce mama ta a vrut să te țină departe de toate astea, nu-i așa? Cu ce te-ar fi ajutat să știi ce ai pierdut mai înainte de a te fi născut?

— Caseta aceea, zise Clary, mintea lucrându-i febril, cea cu inițialele J.C. pe ea. Jonathan Christopher. De asta plângea ea mereu deasupra ei, aceea era șuvița lui de păr — a fratelui meu, nu a tatălui meu.

— Da.

— Și când ai spus tu „Clary nu e Jonathan", te refereai la fratele meu. Mama a fost atât de exagerat de protectoare cu mine pentru că deja avusese un copil care murise.

---

[1] Expresie consacrată de Partidul American Nazist, condus de George Lincoln Rockwell, într-o dezbatere despre Partidul Panterele Negre (susținător al drepturilor negrilor), care a devenit un adevărat principiu politic, exacerbat de naționaliști, neonaziști și facțiunile fasciste skinhead.

Înainte ca Luke să-i poată răspunde, ușa celulei se deschise cu un zăngănit și intră Gretel. „Trusa vindecătoare", pe care Clary și-o închipuise ca pe o cutie din plastic dur, cu însemnul Crucii Roșii gravat pe ea, se dovedi a fi o tavă mare de lemn, plină cu bandaje împăturite, boluri aburinde, cu lichide necunoscute, și ierburi care lăsau să se împrăștie un miros pătrunzător de lămâie. Gretel așeză tava jos, lângă patul de campanie, și-i făcu semn lui Clary să ia loc, ceea ce ea făcu, deși fără tragere de inimă.

— Așa, ești fetiță cuminte, zise femeia-lup, înmuind o compresă într-unul dintre boluri și ridicând-o spre fața lui Clary.

Cu delicatețe, îi curăță sângele uscat.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă ea, dezaprobator, de parcă ar fi bănuit-o pe Clary că își frecase fața cu o răzătoare de brânză.

— Asta m-am întrebat și eu, zise Luke, privind desfășurarea îngrijirilor medicale, cu brațele încrucișate.

— M-a atacat Hugo.

Clary încercă să nu se strâmbe de durere când lichidul astringent îi înțepă rănile.

— Hugo? repetă Luke, nedumerit.

— Pasărea lui Hodge. Cred că era o pasăre, oricum. Poate era a lui Valentine.

— Hugin, zise Luke încet. Hugin și Munin erau păsările de companie ale lui Valentine. Numele lor înseamnă „Gândire" și „Amintire".

— Păi, ar trebui să însemne „Atac" și „Ucidere", zise Clary. Hugo aproape că mi-a scos ochii.

— Asta au fost dresate să facă. Luke bătea darabana cu degetele unei mâini pe brațul celălalt. Hodge trebuie s-o fi luat cu el, după Răzmeriță. Dar tot pasărea lui Valentine rămâne.

— Cum a rămas și Hodge, zise Clary, tresărind când Gretel îi curăță rana de-a lungul brațului, care prinsese crustă de mizerie și sânge uscat.

Apoi, Gretel începu s-o bandajeze frumos.

— Clary...

— Nu mai vreau să vorbesc despre trecut, zise ea cu înverșunare. Vreau să știu ce o să facem acum. Valentine îi are pe mama, pe Jace și Pocalul. Iar noi nu avem nimic.

— N-aș spune că nu avem nimic, zise Luke. Avem o puternică haită de lupi. Problema e că nu știm unde se află Valentine.

Clary clătină din cap. Șuvițe lungi de păr îi căzuseră în ochi, iar ea și le dădu la o parte, nerăbdătoare. Doamne, ce murdară era! Singurul lucru pe care și-l dorea mai mult decât orice — aproape mai mult decât orice — era un duș.

— Valentine are vreun soi de ascunzătoare? Un bârlog secret?

— Dacă are, zise Luke, a păstrat într-adevăr secretul.

Gretel îi dădu drumul lui Clary, care-și mișcă brațul, cu grijă. Alifia verzuie cu care Gretel mânjise tăietura îi calmase durerea, dar își simțea brațul încă amorțit și înțepenit.

— Stai puțin, zise Clary.

— N-am înțeles niciodată de ce spun oamenii asta, zise Luke, fără a se adresa cuiva anume. Nu plecam nicăieri.

— Ar putea fi Valentine undeva în New York?

— Posibil.

— Când l-am văzut la Institut, venise printr-un Portal. Magnus a zis că există numai două Portaluri în New York. Unul la Dorothea, și celălalt la Renwick. Cel de la Dorothea a fost distrus, și cum nu-l pot vedea ascunzându-se acolo oricum, atunci...

— Renwick? Luke arăta dezorientat. Renwick nu e un nume de vânător de umbre.

— Și dacă Renwick nu e o persoană, totuși? zise Clary. Dacă este un nume de loc? *La Renwick*. Ca un restaurant sau... sau un hotel sau mai știu eu ce.

Ochii lui Luke se căscară deodată mari. Se întoarse spre Gretel, care se îndrepta către el, cu trusa medicală.

— Adu-mi o carte de telefon, zise el.

Ea se opri la mijlocul drumului, ridicând tava spre el, cu un semn acuzator.

— Dar, domnule, *rănile* dumneavoastră...

— Lasă rănile mele și adu-mi o carte de telefon, se răsti el. Suntem într-o secție de poliție. Ai zice că trebuie să fie o mulțime de astfel de cărți vechi pe-aici.

Cu o privire de exasperată desconsiderație, Gretel puse tava pe jos și ieși din încăpere. Luke se uită la Clary peste ochelarii care-i alunecaseră spre vârful nasului.

— Bun raționament.

Ea nu răspunse. Avea un ghem dureros în capul pieptului. Se trezi străduindu-se să respire. Începutul unui gând pâlpâia la marginea minții sale, dorindu-și să se contureze, ieșind la lumina deplinei înțelegeri. Dar ea îl respinse hotărât, înapoi în adâncuri și departe. Nu-și putea îngădui să-și consume resursele, energia, pe nimic altceva decât pe problemele imediate de rezolvat.

Gretel se întoarse cu niște pagini umede și îngălbenite, pe care i le trânti în brațe lui Luke. El răsfoi cartea stând în picioare, în timp ce femeia-lup se ocupa de coastele lui rănite, cu bandaje și borcănașe lipicioase de alifie.

— Sunt șapte Renwick în cartea de telefon, zise el, în cele din urmă. Nici un restaurant, hotel sau alt local public. Își ridică ochelarii pe nas; ei alunecară instantaneu înapoi. Nici unul nu e vânător de umbre, zise el, și mi se pare greu de crezut ca Valentine să-și fi stabilit cartierul general în casa unui mundan sau a vreunui repudiat. Deși, poate că...

— N-ai un telefon? îl întrerupse Clary.

— Nu la mine.

Luke, încă ținând cartea de telefon, se uită cercetător pe sub ea către Gretel.

— Poți s-aduci telefonul?

Pufnind a dezgust, ea aruncă tamponul însângerat din mână pe podea și ieși țanțoșă a doua oară din încăpere. Luke așeză cartea de

telefon pe masă, luă o rolă de pansament și începu să-și bandajeze rana de la coaste.

— Scuze, zise el, în timp ce Clary îl privea. Știu că e dezgustător.

— Dacă îl prindem pe Valentine, întrebă ea abrupt, putem să-l omorâm?

Luke aproape că scăpă pansamentele.

— Ce?

Ea se juca trecând printre degete o ață ieșită din buzunarul jeanșilor.

— El l-a ucis pe fratele meu mai mare. Mi-a ucis bunicii. Nu-i așa?

Luke puse pansamentele pe masă și își trase bluza jos:

— Și dacă-l omori ce crezi c-o să se-ntâmple? Se șterg toate lucrurile astea?

Gretel se întoarse până s-apuce Clary să răspundă ceva. Femeia avea o expresie de martir când îi întinse lui Luke un telefon mobil care arăta greoi și de modă veche. Clary se întrebă cine plătea facturile pentru telefon.

Clary întinse mâna:

— Lasă-mă să dau un telefon.

Luke păru să ezite:

— Clary…

— E în legătură cu Renwick. N-o să dureze decât o secundă.

El îi întinse telefonul, cu prudență. Ea formă numărul și se întoarse pe jumătate din fața lui, ca să-și creeze iluzia de convorbire privată.

Simon răspunse la al treilea apel.

— Alo?

— Sunt eu.

Glasul lui sui o octavă:

— Ești teafără?

— Sunt bine. De ce? Ai auzit ceva de la Isabelle?

— Nu. Ce-ar fi trebuit să aud de la Isabelle? S-a întâmplat ceva? Alec?

— Nu, zise Clary, care nu voia totuși să mintă și să spună că Alec era bine. Nu e vorba de Alec. Ascultă, trebuie să cauți ceva pe Google pentru mine.

Simon pufni:

— Glumești. N-au un computer acolo? Știi ceva, nu-mi răspunde la asta.

Ea auzi zgomotul unei uși deschise, un bufnet și-un mieunat, când pisica mamei lui Simon fu gonită de pe locul ei preferat, tastatura computerului lui Simon. Îl văzu în minte pe Simon, cu destulă claritate, când se așeză și începu să-și miște repede degetele pe tastatură.

— Ce vrei să-ți caut?

Ea îi spuse. Simțea ochii îngrijorați ai lui Luke studiind-o, în timp ce ea vorbea. În același fel se uitase la ea pe când avea unsprezece ani și făcuse gripă, cu febră mare. Îi adusese cuburi de gheață ca să le țină sub limbă și îi citise din cărțile ei preferate, pe voci.

— Ai dreptate, zise Simon, smulgând-o din visare. E un local. Sau cel puțin, a fost unul. Este abandonat acum.

Mâna ei nădușită alunecă pe telefon, iar ea îl ținu mai strâns.

— Spune-mi ce scrie despre el.

— „Cel mai faimos dintre azilurile de alienați mintali, închisorile datornicilor și spitalele construite pe Insula Roosevelt în anii 1800", citi Simon conștiincios. Spitalul de Variolă Renwick a fost proiectat de arhitectul Jacob Renwick și a fost consacrat carantinei săracilor, victime ale epidemiei incontrolabile de variolă din Manhattan. Majoritatea celor care au intrat în macabra clădire gotică au murit între zidurile ei. În timpul secolului următor, spitalul a fost abandonat și a căzut în ruină. Accesul publicului este interzis."

— Bine, ajunge, zise Clary, cu inima bătându-i repede. *Asta* trebuia să fie. Insula Roosevelt? Acolo nu locuiesc oameni?

— Nu toată lumea locuiește în Slope[1], prințesă, zise Simon cu un curat sarcasm zeflemitor. Oricum, aveți nevoie de mine să vă duc iarăși cu mașina sau altceva?

— Nu! Sunt bine, n-am nevoie de nimic. Voiam doar informații.

[1] Park Slope este un cartier în partea de vest a Brooklynului, cea mai populară zonă din New York City.

— În regulă.

Păru puțin vexat, gândi Clary, dar își spuse că nu conta. Era în siguranță acasă la el și asta era cel mai important.

Închise telefonul, întorcându-se către Luke.

— E un spital abandonat, în capătul sudic al Insulei Roosevelt, numit Renwick. Cred că ascunzătoarea lui Valentine este acolo.

Luke își ridică din nou ochelarii.

— Insula Blackwell's. Bineînțeles.

— Cum adică Blackwell's? Am spus...

O întrerupse cu un gest.

— Așa se numea înainte Insula Roosevelt. Blackwell's. A fost proprietatea unei vechi familii de vânători de umbre. Ar fi trebuit să ghicesc.

Se întoarse către Gretel:

— Cheamă-l pe Alaric. O să avem nevoie de toată lumea aici, înapoi, cât mai curând cu putință.

Buzele i se arcuiră într-o jumătate de zâmbet care îi aminti lui Clary de rânjetul rece al lui Jace pe care-l afișa în timpul luptelor.

— Spune-le să se pregătească de bătălie.

Își croiră drum către stradă printr-un labirint indirect de celule și culoare care, în cele din urmă, se deschideau în ceea ce fusese odată sala de așteptare a unei secții de poliție. Clădirea era abandonată, în prezent, iar lumina piezișă a după-amiezii târzii arunca umbre ciudate asupra birourilor goale, a dulapurilor încuiate cu lacăt, găurite de termite, a plăcilor de gresie crăpate de pe jos, care formau motoul Poliției din New York: *Fidelis ad Mortem*.

— Credincios până la moarte, zise Luke, urmărindu-i privirea.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Clary. Înăuntru este o secție de poliție abandonată; pe din afară, mundanii văd numai un imobil de locuințe gata să se dărâme, sau un teren viran sau...

— De fapt, de-afară arată ca un restaurant chinezesc, zise Luke. Numai catering, nu cu servire la masă.

— Un restaurant chinezesc? repetă Clary, nevenindu-i să creadă.

El ridică din umeri.

— Suntem în cartierul chinezesc. Asta a fost a doua clădire importantă, cândva.

— Probabil că oamenii trebuie să socotească ciudat că nu există nici un număr de telefon pentru a face comenzi.

Luke rânji.

— Există un telefon. Numai că nu răspundem foarte des. Uneori, dacă se plictisesc, trimit câțiva cățelandri să livreze cuiva niște *mu shu pork*.

— Glumești.

— Deloc. Bacșișurile se fac ușor.

Deschise ușa de la intrare, lăsând să pătrundă un șuvoi de raze de soare.

Deși tot nu știa sigur dacă era o glumă sau nu, Clary îl urmă pe Luke traversând Baxter Street, unde era parcată mașina lui. Cabina furgonetei era liniștitor de familiară. Mirosul slab de bucăți de lemn și de hârtie veche și săpun, perechea decolorată de zaruri de pluș auriu pe care i-o dăruise ea pe când avea zece ani pentru că arătau ca zarurile de aur atârnate de oglinda retrovizoare a lui Millennium Falcon[1]. Ambalajele de gumă de mestecat aruncate și paharele de cafea goale se rostogoleau pe podea. Clary se așeză pe locul pasagerului, sprijinindu-și capul de tetieră, cu un oftat. Era mai obosită decât i-ar fi plăcut să recunoască.

Luke închise ușa după ce urcă ea.

— Așteaptă aici.

Îl privi cum vorbește cu Gretel și Alaric, care stăteau pe treptele fostei secții de poliție, așteptând răbdători. Clary se amuză lăsându-și ochii să-și piardă și să-și reia concentrarea, urmărind iluzia magică apărând

[1] Numele unei nave spațiale din universul *Star Wars*.

și dispărând. La început, era o secție de poliție veche, apoi fațada părăginită a unui local, pe a cărui tendă galbenă scria LUPUL ISTOVIT — BUCĂTĂRIE CHINEZEASCĂ.

Luke le spunea ceva secundului și terțului său, arătându-le de-a lungul străzii. Camioneta lui era prima dintr-un șir de dube, motociclete, jeepuri, ba chiar și un vechi autobuz de școală, cu aspect prăpădit. Vehiculele se întindeau în linie de-a lungul clădirii și după colț. Un convoi de vârcolaci. Clary se întrebă cum ceruseră, împrumutaseră, furaseră sau rechiziționaseră atât de multe vehicule, într-un timp atât de scurt. Partea cea bună era că, cel puțin, nu aveau să fie obligați să meargă toți cu telecabina.

Luke acceptă o pungă de hârtie albă de la Gretel și, cu o înclinare a capului, se întoarse repede la furgonetă. Strecurându-și trupul slăbănog la volan, îi întinse ei punga.

— Asta-i în sarcina ta.

Clary o măsură din priviri, cu suspiciune.

— Ce-i înăuntru? O armă?

Umerii lui Luke se zgâlțâiră, el râdea fără zgomot.

— De fapt, corăbioare, zise el, ieșind cu furgoneta în stradă. Și cafea.

Clary rupse punga și o deschise, în vreme ce se îndreptau spre nordul orașului, stomacul ei chiorăind cu furie. Mușcă din corăbioară, savurând aroma puternică de carne sărată de porc și cimbru, și elasticitatea aluatului alb. Își ajută dumicatul înghițit cu o sorbitură hulpavă de cafea extradulce și-i oferi o corăbioară și lui Luke:

— Vrei una?

— Sigur.

Era aproape ca pe vremuri, gândi ea, în timp ce se legănau pe Canal Street, atunci când își luau câte-o pungă de colțunași fierbinți de la brutăria Golden Carriage și mâncau jumătate din ei pe drumul spre casă, peste podul Manhattan.

— Acum povestește-mi despre acest Jace, zise Luke.

Clary aproape că se înecă. Întinse mâna după cafea, potolindu-și a cesul de tuse cu lichidul fierbinte.

— Ce-i cu el?

— Ai vreo idee ce ar vrea Valentine de la el?

— Nu.

Luke se încruntă în lumina soarelui de la apus.

— Credeam că Jace e unul dintre copiii soților Lightwood.

— Nu. Clary mușcă din a treia corăbioară. Numele lui de familie Wayland. Tatăl lui a fost...

— Michael Wayland?

Ea confirmă.

— Iar când Jace avea vreo zece ani, Valentine l-a ucis. Pe Micha vreau să spun.

— Pare plauzibil pentru apucăturile lui, zise Luke.

Tonul lui era neutru, totuși exista ceva în vocea lui care o făcu p Clary să se uite la el dintr-o parte. N-o crezuse?

— Jace l-a văzut murind, adăugă ea, parcă pentru a-și întări de poziția.

— Groaznic, zise Luke. Bietul copil confuz.

Traversau acum Fifty-ninth Street Bridge. Clary aruncă o privire j jos și văzu râul prefăcut în aur și în sânge de asfințit. Putea zări de ai capătul sudic al Insulei Roosevelt, deși doar ca o pată în partea de nord

— Nu o duce chiar atât de rău, zise ea. Soții Lightwood au avu grijă de el.

— Îmi închipui. Dintotdeauna au fost prieteni foarte apropiați c Michael, observă Luke, cotind pe strada din stânga.

În oglinda din partea ei, Clary vedea caravana vehiculelor din urm lor schimbându-și direcția ca să-i urmeze.

— Cu dragă inimă ar fi îngrijit de copilul lui.

— Deci ce se întâmplă dacă răsare luna? întrebă ea. O să vă pre chimbați cu toții în lupi sau cum?

Luke își căută cuvintele.

— Nu chiar. Numai cei tineri, care abia au suferit prima schimbare, nu-și pot controla transformarea. Cei mai mulți dintre noi, ceilalți, am învățat cum s-o facem, de-a lungul anilor. Numai luna plină în faza ei maximă mă poate schimba forțat acum.

— Deci când luna nu e încă plină, te simți doar un pic mai lup? întrebă Clary.

— Ai putea spunea și-așa.

— Păi, poți să conduci mai departe și să-ți scoți capul pe fereastră, dacă simți nevoia.

Luke râse.

— Sunt vârcolac, nu golden retriever.

— De cât timp ești liderul clanului? întrebă ea abrupt.

Luke șovăi.

— De vreo săptămână.

Clary se răsuci să se uite la el:

— O săptămână?

El oftă.

— Am știut că Valentine a luat-o pe mama ta, zise el, fără nici o inflexiune în glas. Am știut că aș fi avut slabe șanse împotriva lui dacă aș fi fost singur și nu mă puteam aștepta la nici un ajutor din partea Conclavului. Mi-a luat o zi întreagă până să dau de tabăra celei mai apropiate haite de licantropi.

— Și l-ai ucis pe liderul clanului ca să-i poți lua locul?

— A fost cea mai rapidă cale la care m-am putut gândi ca să obțin un număr important de aliați într-o perioadă scurtă de timp, zise Luke fără regret în glas, deși nici cu mândrie.

Ea își aminti cum îl spionase în propria lui casă, cum îi observase zgârieturile adânci de pe mâini și de pe față, și modul în care tresărise când își mișcase brațul.

— Am mai făcut-o și înainte. Eram foarte sigur că o pot face și acum. Ridică din umeri. Mama ta dispăruse. Știam că pe tine te făcusem să mă urăști. Nu mai aveam nimic de pierdut.

Clary își cocoță picioarele încălțate cu tenișii verzi pe bord. Prin parbrizul crăpat, deasupra vârfurilor tenișilor ei, luna se ridica peste pod.

— Ei bine, zise ea, o faci acum.

Spitalul din capătul sudic al Insulei Roosevelt era luminat din plin noaptea, conturul său fantomatic fiind în mod curios vizibil pe fundalul întunecat al râului și al Manhattanului, încă mai puternic luminat. Luke și Clary se cufundaseră în tăcere când furgoneta o luă pe la marginea micuței insule, pe unde drumul asfaltat se transforma la un moment dat în pietriș și, în cele din urmă, în noroi. Drumul urmărea curba unui gard înalt de plasă, în vârful căruia era legată în spirală sârmă ghimpată, ca o ghirlandă de sărbătoare.

Când drumul deveni prea plin de hârtoape ca să mai merite să înainteze, Luke opri furgoneta și stinse farurile. Se uită la Clary:

— E vreo șansă să asculți, dacă te rog să mă aștepți aici?

Ea clătină din cap.

— N-aș fi neapărat mai în siguranță dacă aș sta în mașină. Cine știe pe cine-a pus Valentine să patruleze în perimetrul ăsta?

Luke râse încetișor.

— *Perimetru*. Ce cuvinte folosești!

Se dădu jos din furgonetă și veni pe partea ei, ajutând-o să coboare. Ea ar fi putut sări și singură din mașină, dar era plăcut să-l aibă pe el s-o ajute, în felul în care o făcuse pe când era prea mică să coboare singure.

Picioarele ei loviră noroiul uscat, ridicând norișori de praf. Mașinile care îi urmaseră opreau acum și ele, una după alta, alcătuind un soi de cerc în jurul camionetei lui Luke. Farurile lor măturau priveliștea din fața ochilor ei, luminând gardul de sârmă în alb-argintiu. Dincolo de gard, spitalul însuși era o ruină scăldată în lumina puternică a reflectoarelor care îi scoteau în evidență starea dărăpănată: zidurile fără acoperiș se ridicau vertical din solul accidentat, ca niște dinți sparți, parapetele de piatră crenelate erau acoperite de covoare verzi de iederă,

— E o ruină, se auzi ea spunând cu voce slabă și cu un fior de teamă strecurat în ea. Nu văd cum ar fi cu putință ca Valentine să se ascundă aici.

Luke privi peste ea, către spital.

— E o puternică iluzie magică, zise el. Încearcă să vezi dincolo de reflectoare.

Alaric se îndrepta către ei de-a lungul drumului, briza ușoară făcându-i jacheta de denim să fluture deschisă, dezvelindu-i pieptul plin de cicatrice de dedesubt. Vârcolacii care veneau în spatele lui arătau ca niște oameni absolut obișnuiți, gândi Clary. Dacă i-ar fi văzut laolaltă, într-un grup pe undeva, și-ar fi zis că se cunoșteau cumva între ei — exista o anumită asemănare, nu fizică, în modul lor de a privi, direct și atent, în vigoarea expresiilor de pe chipurile lor. S-ar fi gândit că erau fermieri, de vreme ce majoritatea erau mai bronzați, mai slabi și mai ciolănoși decât locuitorul tipic al orașului, sau poate i-ar fi luat drept o gașcă de motocicliști. Însă nu arătau nici pe departe a monștri.

Se strânseră pentru o scurtă consfătuire lângă furgoneta lui Luke, ca într-o grămadă de rugbi. Clary, simțindu-se foarte străină de ei, se întoarse cu spatele, ca să se uite din nou la spital. De data asta, încercă să se uite pe lângă lumini, sau printre ele, așa cum poți privi din când în când pe sub un strat fin de vopsea dintr-o pictură ca să vezi ce e dedesubt. Ca de obicei, gândindu-se la cum l-ar desena îi fu de ajutor. Luminile păreau să se șteargă, iar acum se uita peste o pajiște presărată cu stejari către o clădire neogotică împodobită, care părea să se înalțe deasupra copacilor precum carena unei corăbii mari. Ferestrele de la etajele inferioare erau întunecate și acoperite de obloane, dar lumina se revărsa în afară prin arcurile cu cornișe ale ferestrelor de la al treilea etaj, ca un front de flăcări arzând de-a lungul crestelor unui lanț muntos. Un portic masiv de piatră, ieșit în afară, ascundea intrarea principală.

— Îl vezi? o întrebă Luke care venise în spatele ei călcând fără zgomot, cu pași de... mă rog, lup.

Ea încă se mai uita fix.

— Arată mai mult a castel decât a spital.

Luând-o de umeri, Luke o întoarse, ca să-l privească în față.

— Clary, ascultă-mă. O strângea dureros de tare. Vreau să stai lângă mine. Să te miști când mă mișc eu. Să te agăți de mâneca mea, dacă trebuie. Ceilalți vor sta în jurul nostru, protejându-ne, dar dacă ieși din cerc, n-o să fie în stare să te apere. O să ne îndreptăm așa către ușă.

Își lăsă mâinile jos de pe umerii ei, iar când se mișcă, ea văzu sclipirea unui obiect metalic în jacheta lui. Nu-și dăduse seama că el purta armă, dar își aminti ce spusese Simon despre lucrurile cu care își umpluse Luke vechea geantă de voiaj din prelată, și presupuse că se lega.

— Promiți c-o să faci ce spun eu?

— Promit.

Gardul era real, nu făcea parte din iluzia magică. Alaric, încă în frunte, îl zgâlțâi de încercare, apoi ridică o mână lenevă. Gheare lungi țâșniră de sub unghiile lui și râcâi cu ele gardul de sârmă, spintecând metalul în fire mici. Acestea căzură zuruind într-o grămăjoară, ca bețișoarele dintr-o trusă-jucărie de construit.

— Hai!

Le făcu semn celorlalți să treacă. Țâșniră înainte ca o singură persoană, o mare cu mișcări coordonate. Apucând-o pe Clary de braț, Luke o împinse în fața lui, el aplecându-se, ca s-o urmeze. Dincolo de gard, își ridicară privirile în sus, către spitalul de varicelă, unde mai multe forme întunecate, îngrămădite în portic, începură să coboare treptele.

Alaric își înălță capul, adulmecând vântul.

— Duhoarea morților apasă greu în aer.

Răsuflarea lui Luke îi părăsi pieptul într-un șuier brusc:

— Damnați.

O împinse pe Clary în spatele lui; ea își ocupă poziția, împiedicându-se puțin de pământul denivelat. Haita începu să se miște către ei și Luke; când se apropiară, se lăsară în patru labe, cu buzele dezvelindu-și colții pe toată lungimea lor, membrele întinzându-se în patru

extremități îmblănite, hainele fiindu-le înghițite de blana care îi acoperi. O voce mică, instinctivă, dintr-un cotlon al creierului lui Clary începu să țipe la ea: *Lupi! Fugi!* Dar se luptă să nu-i dea ascultare și să rămână unde era, deși putea simți zvâcnetul și tremurul nervilor prin mâinile ei.

Haita îi înconjurară, cu boturile îndreptate în afară. Și mai mulți lupi se alăturară pe flancuri. Era de parcă ea și Luke ar fi fost centrul unei stele. În formația asta începură să se miște către porticul frontal al spitalului. Încă în spatele lui Luke, Clary nici măcar nu-l văzu pe cel dintâi damnat când îl doborâră. Auzi un lup urlând, ca de durere. Urletul se făcu din ce în ce mai ascuțit, transformându-se rapid într-un mârâit. Urmă o bufnitură, apoi un strigăt horcăit și un zgomot ca o hârtie sfâșiată…

Clary se trezi întrebându-se dacă damnații erau comestibili.

Își ridică privirea spre Luke. Părea netulburat. Acum îi vedea pe damnați, dincolo de cercul lupilor, scena fiind luminată orbitor de reflectoare și de licăririle luminilor Manhattanului: zeci de damnați, cu pielea lividă ca de cadavre în lumina lunii, stigmatizată de rune ca niște arsuri. Ochii lor erau goi când se repeziră asupra lupilor, iar lupii îi loviră frontal, ghearele sfâșiind, colții înfigându-se și sfâșiind. Văzu unul dintre războinicii damnaților — o femeie — căzând pe spate, cu beregata sfâșiată, mișcând încă spasmodic din brațe. Un altul ciopârțea un lup cu o mână, în vreme ce brațul celălalt zăcea pe pământ, la un metru distanță, sângele gâlgâind din ciot. Sânge negru, cu iz stătut ca apa de mlaștină, cursese în șiroaie, făcând ca iarba să fie alunecoasă, astfel încât lui Clary îi alunecă piciorul. Luke o prinse înainte să cadă:

— Rămâi lângă mine.

Sunt aici, ar fi vrut ea să spună, dar cuvintele refuzară să-i iasă din gură. Grupul încă înainta pe pajiște către spital, agonizant de încet. Luke o ținea strâns cu o mână rigidă ca fierul. Clary n-ar fi putut spune cine învingea, dacă învingea careva. Lupii aveau de partea lor dimensiunea și viteza, dar damnații se mișcau cu o implacabilitate

sumbră și erau surprinzător de greu de ucis. Văzu marele lup tăcut care era Alaric doborându-l pe unul, smulgându-i picioarele de sub el, apoi sărind la gâtul lui. Damnatul continuă să se miște chiar și în timp ce era sfâșiecat, toporul lui deschizând o rană lungă și roșie în blana sclipitoare a lui Alaric.

Neatentă, Clary nu observă damnatul care pătrunsese prin cercul protector, decât abia în clipa în care se înălță în fața ei, de parcă ar fi sărit din iarba de jos. Cu ochii albi, cu părul încurcat, acesta ridică un cuțit.

Ea țipă. Luke se răsuci, o trase deoparte și-i prinse creaturii încheietura, apoi i-o răsuci. Ea auzi trosnetul de os, iar cuțitul căzu în iarbă. Mâna damnatului atârna inertă, dar continuă să vină spre ei, fără să arate nici un semn de durere. Luke striga răgușit după Alaric. Clary încerca să ajungă la pumnalul ei de la brâu, dar Luke îi strângea brațul prea puternic. Mai înainte să fi putut să strige la el să-i dea drumul, o limbă subțire de foc argintiu se repezi între ei. Era Gretel. Aterizâ cu labele din față pe pieptul damnatului, răsturnându-l la pământ. Un sălbatic scheunat de furie se ridică din gâtlejul lui Gretel, dar damnatul era mai puternic; o azvârli într-o parte ca pe o păpușă de cârpe și se rostogoli, ridicându-se în picioare.

Ceva o ridică pe Clary de la pământ. Țipă, dar era Alaric, pe jumătate în formă de lup, pe jumătate în formă de om, cu mâini terminate în gheare de ascuțite. Cu toate acestea, o ținea blând, în brațele lui.

Luke făcea semne spre ei:

— Scoateți-o de-aici! Duceți-o spre ușă! striga el.

— Luke! Clary se răsuci în brațele lui Alaric.

— Nu te uita, zise Alaric cu un mârâit.

Dar ea se uită. Destul cât să-l vadă pe Luke pornind către Gretel, cu sabia în mână, dar era prea târziu. Damnatul își luă cuțitul care îi căzuse în iarba udă de sânge și îl înfipse în spinarea lui Gretel, o dată și încă o dată, în timp ce ea lovea cu ghearele și se zbătea, până când se prăbuși

în cele din urmă, iar lumina din ochii ei argintii începu să se întunece treptat. Cu un strigăt, Luke își repezi pumnalul la gâtul damnatului...

— Ți-am spus să nu te uiți, mârâi Alaric, întorcându-se astfel încât raza ei vizuală să fie blocată de corpul lui înalt.

Alergau acum pe trepte, râcâitul ghearelor lui de la picioare scrâșnind pe granit ca unghiile pe o tablă de scris.

— Alaric, zise Clary.

— Da?

— Îmi pare rău că am aruncat un pumnal în tine.

— Să nu-ți fie. A fost o lovitură bine plasată.

Încercă să se mai uite peste el.

— Unde-i Luke?

— Sunt aici, zise Luke.

Alaric se întoarse. Luke urca treptele, vârându-și înapoi sabia în teaca prinsă în curele sub jacheta lui. Lama era neagră și lipicioasă.

Alaric o lăsă pe Clary jos, în portic. Ea aterizâ și se întoarse. Nu-i putu vedea pe Gretel sau pe damnatul care o ucisese, ci doar o masă de corpuri agitată și sclipiri de metal. Fața ei era udă. Își ridică mâna liberă să cerceteze dacă sângera, dar își dădu seama că de fapt plângea. Luke se uita la ea în jos, curios:

— Era doar o repudiată, zise el.

Ochii lui Clary îl fulgerară:

— Nu spune asta!

— Înțeleg.

Se întoarse către Alaric:

— Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de ea. Cât timp ne ducem noi...

— Merg cu voi, zise Alaric.

Aproape că își încheiase transformarea în om, dar ochii lui încă erau ochi de lup, iar buzele erau retrase de pe dinții lungi și ascuțiți ca niște scobitori. Își îndoi brațele cu unghii lungi.

Ochii lui Luke erau îngrijorați.

— Alaric, nu!

Glasul mârâit al lui Alaric deveni plat:

— Tu ești conducătorul haitei. Eu sunt secundul tău, acum, că a murit Gretel. N-ar fi drept să te las singur.

— Eu...

Luke se uită la Clary și înapoi spre pajiștea din fața spitalului.

— Am nevoie de tine aici, afară, Alaric. Îmi pare rău. E un ordin.

Ochii lui Alaric îl fulgerară plini de resentiment, dar se dădu la o parte. Ușa spitalului era din lemn greu, cioplită cu ornamente, simboluri cunoscute lui Clary — rozele din Idris, rune spiralate, sori cu raze. Cedă cu un zgomot sec al încuietorii sparte când Luke o lovi cu piciorul. El o împinse pe Clary înainte, când ușa se deschise larg.

— Treci înăuntru.

Ea se împletici pe lângă el și se întoarse în prag. Îl zări doar pentru o singură clipă pe Alaric uitându-se după ei, cu ochii lui sclipitori de lup. În spatele lui, pajiștea din fața spitalului era presărată cu trupuri, pământul era pătat cu sânge, roșu și alb. Când ușa se trânti, închizându-se în urma lor și obturându-i priveliștea, ea se simți recunoscătoare.

Stăteau în semiîntuneric, într-un vestibul de piatră luminat de o singură torță. După larma bătăliei, tăcerea era ca o mantie înăbușitoare. Clary se trezi trăgând aer în piept cu nesaț, aer care nu era greu de umezeală și de miros de sânge.

Luke îi puse o mână pe umăr:

— Te simți bine?

Ea își șterse obrajii de lacrimi.

— N-ar fi trebuit să spui așa. Despre Gretel, că a fost doar o repudiată. Eu nu cred asta.

— Mă bucur să aud asta. Întinse mâna după torța din suportul de metal. Nu suportam ideea că Lightwood te-ar fi putut preface într-o copie de-a lor.

— Ei bine, nu.

Torța nu voia să se desprindă din perete. Luke se încruntă. Scotocind prin buzunarul ei, Clary scoase piatra-rună pe care Jace i-o dăruise de ziua ei și o ridică deasupra capului. Lumina izbucni printre degetele ei, de parcă ar fi spart o sămânță de întuneric, lăsând să se reverse strălucirea închisă înăuntru. Luke renunță la torță.

— Lampa-vrăjitoarei? zise el.

— Jace mi-a dat-o.

O simțea pulsând în mâna ei, ca bătăile de inimă a unei păsări mici. Se întrebă dacă Jace se afla în aglomerația aceea de odăi de piatră cenușie, dacă era înfricoșat, dacă își făcea griji că n-o s-o mai vadă pe ea vreodată.

— Au trecut ani buni de când n-am mai luptat la lampa-vrăjitoarei, zise Luke și porni să urce scările. Treptele trosneau puternic sub ghetele lui. Vino după mine!

Strălucirea pulsatilă a lămpii-vrăjitoarei le arunca umbrele, straniu alungite, pe granitul neted al zidurilor. Se opriră puțin pe un palier de piatră care se curba într-un arc de cer. Deasupra lor puteau vedea lumină.

— Așa arăta spitalul și acum câteva sute de ani? întrebă Clary în șoaptă.

— Oh, scheletul construcției lui Renwick e încă aici, zise Luke. Dar aș crede că Valentine, Blackwell și alții au renovat clădirea făcând-o un pic mai pe gustul lor. Uită-te aici!

Râcâi cu bocancul în lungul podelei: Clary se uită în jos și văzu o rună cioplită în granitul de sub picioarele lor: un cerc, în centrul căruia era o deviză în latină: *In Hoc Signo Vinces*.

— Ce înseamnă? întrebă ea.

— Înseamnă „Prin acest semn vom cuceri". A fost motoul Cercului.

Ea se uită în sus, spre lumină.

— Deci sunt aici.

— Sunt aici, zise Luke, și se deslușì anticipare în ușoara încordare a tonului său. Vino!

Urcară pe scara în spirală, rotindu-se sub lumină până când fură cu totul învăluiți de ea și ajunseră la intrarea într-un culoar lung și îngust. Torțe ardeau de-a lungul pasajului. Clary închise pumnul peste lampa-vrăjitoarei și aceasta se stinse ca o stea.

Existau mai multe uși, la diverse intervale de-a lungul culoarului, toate închise bine. Ea se întrebă dacă pe vremea când aici fusese spital, acestea erau saloane sau rezerve. Mergând pe culoar, Clary observă urme de ghete, înnămolite în iarba de-afară, care străbăteau pasajul în cruci și-n curmeziș. Cineva trecuse pe-aici de curând.

Prima ușă pe care o încercară se deschise cu ușurință, însă camera de dincolo de ea era goală — numai podeaua de lemn lustruit și pereții de piatră —, luminată nepământean de razele lunii care pătrundeau pe fereastră. Vuietul înfundat al bătăliei de-afară umplea încăperea, la fel de ritmic precum glasul oceanului. A doua încăpere era plină de arme: săbii, ghioage și topoare. Lumina lunii se reflecta în ape argintii, în șiruri peste șiruri de oțel rece, scos din teacă. Luke fluieră abia auzit.

— O adevărată colecție.

— Crezi că Valentine folosește toate astea?

— Puțin probabil. Bănuiesc că sunt pentru armata lui.

Luke se întoarse și plecă.

A treia cameră era un dormitor. Baldachinul din jurul patului cu patru stâlpi era albastru, covorul persan avea modele în albastru, negru și gri, iar mobilierul era vopsit în alb, ca acela dintr-o cameră de copil. Un fin și fantomatic strat de praf acoperea totul, sclipind slab în lumina lunii.

În pat se afla Jocelyn, dormind.

Era întinsă pe spate, cu o mână aruncată fără grijă peste piept și cu părul împrăștiat pe pernă. Purta un soi de cămașă de noapte albă, pe care Clary nu i-o mai văzuse niciodată, și respira regulat și liniștit. În

lumina puternică a lunii, Clary vedea zbaterea pleoapelor mamei sale, în timp ce aceasta visa.

Cu o mică exclamație, Clary se repezi înainte — dar brațul lui Luke i se așeză în cale ca o barieră de fier, în dreptul pieptului, ținând-o pe loc.

— Așteaptă, zise el, cu vocea încordată de efort. Trebuie să fim prudenți.

Clary îi aruncă o privire furioasă, dar el se uita peste ea, cu o expresie de mânie amestecată cu durere. Ea îi urmă direcția privirii și văzu ceea ce nu voise să vadă mai devreme. Cătușe de argint îi erau prinse lui Jocelyn de încheieturile mâinilor și de glezne, capetele lanțurilor fiind înfipte adânc în podeaua de piatră de o parte și de alta a patului. Măsuța de lângă pat era acoperită cu o ciudată gamă de țevi și cutii, borcane de sticlă și niște lungi instrumente chirurgicale de oțel, care sclipeau, primejdios de ascuțite. Un tub cauciucat ducea de la un borcan de sticlă până la o venă a brațului ei stâng.

Clary se smuci din mâna lui Luke care-o ținea în loc și se aruncă spre pat, înconjurând cu brațele trupul inert al lui Jocelyn. Dar era ca și cum ar fi încercat să îmbrățișeze o păpușă prost asamblată. Jocelyn rămase nemișcată și țeapănă, cu ușoara ei respirație netulburată.

Cu o săptămână în urmă, Clary ar fi plâns ca în acea noapte cumplită când descoperise că mama ei lipsea, ar fi plâns și ar fi strigat. Dar acum nici o lacrimă nu-i curse, când îi dădu drumul mamei sale și se îndreptă de spate. Nu exista nici urmă de groază acum în ea, nici de autocompătimire: numai o furie veninoasă și nevoia de a-l găsi pe omul care făcuse așa ceva, singurul responsabil pentru toate acestea.

— Valentine, zise ea.

— Bineînțeles.

Luke venise lângă ea, atingând ușor fața mamei sale, ridicându-i pleoapele. Sub ele, ochii erau la fel de albi ca bilele de marmură.

— Nu e sedată, zise el. Vreun soi de vrajă, cred eu.

Clary lăsă să-i scape un mic suspin, strâns ținut în frâu, când răsuflă.

— Cum o scoatem de-aici?

— Eu nu mă pot atinge de cătușe, zise Luke. Argint. Ai cumva...

— În sala armelor, zise Clary, ridicându-se. Am văzut un topor acolo. Mai multe, chiar. Am putea tăia lanțurile astea...

— Lanțurile sunt de nesfărâmat.

Glasul celui care vorbise din ușă era gros, îndrăzneț și cunoscut. Clary se răsuci și-l văzu pe Blackwell. El rânjea; purta aceeași robă ca și înainte, de culoarea sângelui închegat, cu gluga lăsată pe spate, de sub poalele căreia i se vedeau ghetele murdare de noroi.

— Graymark, zise el, ce surpriză plăcută!

Luke se ridică.

— Dacă ești surprins, atunci ești idiot, zise el. N-am ajuns chiar în liniște.

Obrajii lui Blackwell se împurpurară ceva mai intens, dar el nu schiță nici o mișcare spre Luke.

— Iar șef de clan, nu-i așa? zise el și râse neplăcut. Nu te poți dezbăra de obiceiul de a-i pune pe repudiați să facă treaba ta murdară? Trupele lui Valentine se ocupă să-i împrăștie bucăți pe toată pajiștea, iar tu ești aici, sus, în siguranță, cu puicuțele tale. Rânji în direcția lui Clary. E un pic cam tânără pentru tine, Lucian.

Clary roși de mânie, strângându-și pumnii, dar vocea lui Luke, când răspunse, era politicoasă:

— Eu nu i-aș numi chiar *trupe* pe aceia de jos, Blackwell. Sunt damnați. Foste ființe umane chinuite. Dacă îmi amintesc eu bine, Conclavul nu privește deloc cu ochi buni toate astea — torturarea oamenilor, recurgerea la magie neagră. Pot să-mi închipui că nu vor fi prea încântați.

— Să-l ia naiba de Conclav, mârâi Blackwell. Nu avem nevoie de ei și de toleranța lor față de rasele impure. De altfel, damnații nu vor fi damnați multă vreme. Odată ce Valentine folosește Pocalul pe ei, vor fi vânători de umbre la fel ca noi, ceilalți — mai buni decât cei care

trec drept războinici ai Conclavului în zilele astea. Papă-lapte iubitori de repudiați! își dezveli el dinții tociți.

— Dacă ăsta-i planul pentru Pocal, zise Luke, de ce nu e pus deja în faptă? Ce mai așteaptă?

Sprâncenele lui Blackwell se ridicară:

— N-ai știut? Și-a regăsit...

Un râs mătăsos îl întrerupse. Pangborn apăruse lângă el, îmbrăcat în negru din cap până-n tălpi, cu o curea de piele peste umăr.

— Destul, Blackwell, zise el. Vorbești prea mult, ca de obicei. Își arătă scurt dinții ascuțiți către Luke. Interesantă mișcare, Graymark. Nu credeam că ai avea nerv pentru a-ți conduce noul clan într-o misiune suicidară.

Un mușchi se zbătu pe obrazul lui Luke.

— Jocelyn, zise el. Ce i-ați făcut?

Pangborn chicoti muzical.

— Credeam că nu te interesează.

— Nu văd ce-ar mai vrea el de la ea acum, continuă Luke, neluându-i în seamă ironia. A obținut Pocalul. Ea nu-i mai poate fi de folos de-acum încolo. Valentine n-a fost niciodată cel care să aprobe uciderea fără rost. Crima fără rost. Aici s-ar putea să fie o altă poveste.

Pangborn dădu din umeri cu indiferență.

— Pe noi nu ne afectează în nici un fel ce face el cu ea, zise el. A fost nevasta lui. Probabil o urăște. Ăsta e un motiv.

— Las-o să plece, zise Luke, iar noi vom pleca odată cu ea, îmi voi aduna clanul și ne vom retrage. Ca să-ți plătesc favoarea pe care ne-o faci.

— Nu!

Izbucnirea furioasă a lui Clary îi făcu pe Pangborn și pe Blackwell să-și întoarcă privirile uimite asupra ei. Amândoi arătau ușor nedumeriți, de parcă ea ar fi fost un gândac de bucătărie vorbitor. Clary se întoarse spre Luke.

— Mai este și Jace. E și el pe-aici, pe undeva.

Blackwell chicoti.

— Jace? N-am auzit niciodată de vreun Jace, zise el. Acum, aș putea să-i cer lui Pangborn s-o lase să plece. Dar mai bine nu. Ea a fost întotdeauna o javră pentru mine, asta a fost Jocelyn. Se credea mai bună decât noi toți, cu înfățișarea ei și cu familia ei. Doar o javră cu pedigree, atâta tot. S-a măritat cu el numai ca să-l atâțe împotriva noastră, a tuturor...

— Ești dezamăgit că n-ai reușit să te căsătorești tu însuți cu el, Blackwell?

Doar acestea fuseseră cuvintele pe care le rostise Luke drept răspuns, dar Clary îi auzi furia rece din glas.

Blackwell, cu fața împurpurată, făcu un pas mânios în încăpere.

Iar Luke, mișcându-se atât de iute, încât Clary aproape că nu-l văzu făcând-o, apucă un scalpel de pe masa de lângă pat și-l azvârli. Acesta se învârti de două ori prin aer și se înfipse cu vârful în gâtul lui Blackwell, tăindu-i replica mârâită. Blackwell se înecă, își arătă albul ochilor și căzu în genunchi, ducându-și mâinile la gât. Lichid stacojiu gâlgâia printre degetele lui răsfirate. Deschise gura parcă pentru a vorbi, însă numai un șuvoi subțire de sânge i se scurse din ea. Mâinile îi alunecară de la gât și el se prăbuși la pământ ca un copac retezat.

— Vai de mine, zise Pangborn, uitându-se cu un dezgust superior la trupul căzut al tovarășului său. Ce neplăcut!

Sângele din gâtul tăiat al lui Blackwell se prelingea pe podea, formând o baltă vâscoasă. Luke, apucând-o pe Clary de umăr, îi șopti ceva la ureche. Fără nici un înțeles. Clary nu auzea decât zumzetul înfundat din capul ei. Își aminti o altă poezie de la ora de engleză, ceva despre cum, după prima moarte pe care ai văzut-o, nici o altă moarte nu mai înseamnă nimic. Poetul ăla habar n-avea despre ce vorbea.

Luke îi dădu drumul.

— Cheile, Pangborn, zise el.

Pangborn, care-l împungea pe Blackwell cu piciorul, își ridică privirile. Arăta enervat.

— Sau ce? O să arunci cu o seringă în mine? Nu era decât o singură lamă pe masa aia. Nu, adăugă el, ducând mâna la spate și trăgând de la umărul lui o sabie lungă, fioroasă la vedere, mă tem că dacă vrei cheile, va trebui să vii să le iei. Nu pentru că mi-ar păsa mie de Jocelyn Morgenstern într-un fel sau altul, înțelegi, ci numai pentru că eu, unul, așteptam de mult ocazia să te ucid... de atâția ani.

Rostise tărăgănat ultimele cuvinte, savurându-le cu bucurie și entuziasm, în timp ce înainta în odaie. Sabia lui sclipi ca sulița unui fulger în lumina lunii. Clary îl văzu pe Luke întinzând o mână spre ea — o mână ciudat de alungită, terminată cu unghii ca niște pumnale mai mici — și își dădu seama de două lucruri: că el se preschimba și că la ureche îi șoptise un singur cuvânt.

Fugi!

Și o luă la fugă. Trecu în zigzag pe lângă Pangborn, care abia de-i aruncă o privire, ocoli cadavrul lui Blackwell și ieși din cameră, pe culoar, cu inima bătându-i nebunește, mai înainte ca transformarea lui Luke să fie încheiată. Nu se uită înapoi, dar auzi un urlet, prelung și pătrunzător, zgomotul de metal pe metal, și ceva spărgându-se. *Sticlă spartă*, gândi ea. Probabil dăduseră peste masa de lângă pat.

Se repezi pe hol către sala armelor. Înăuntru, întinse mâna după un topor înnegrit de vreme, cu mâner de oțel. Dar acesta se ținu zdravăn de perete, oricât smuci ea de el. Încercă o sabie, apoi o lance cu pene — chiar și un mic pumnal —, dar nu reuși să desprindă nici măcar o armă. În cele din urmă, cu unghiile rupte și degetele însângerate de efort, se văzu silită să se lase păgubașă. Era magie în camera asta, și nu o magie runică: ceva sălbatic și ciudat, ceva *întunecat*.

Ieși din încăpere. Nu era nimic la etajul ăsta care s-o poată ajuta. Șchiopătă pe culoar — începuse să simtă în picioare și în brațe crampele adevăratei epuizări — și ajunse la răscrucea scării. În sus sau în jos? În jos, își aminti ea, fusese întuneric și pustiu. Bineînțeles, avea lampa-vrăjitoarei în buzunar, dar ceva din ea se cutremura la gândul de

a intra în spațiile acelea goale de una singură. În sus văzuse arzând mai multe lumini, zărise și-o pâlpâire, ceva care părea să se miște.

Urcă. Tălpile o dureau, picioarele o dureau, tot corpul o durea. Rănile îi fuseseră bandajate, dar tot simțea înțepături. Fața, acolo unde Hugo îi sfâșiase obrazul, o ardea, iar în gură avea un gust metalic și amar.

Ajunse la ultimul palier. Se arcuia ușor ca prova unei corăbii, în aceeași liniște care domnise și la etajele de jos; nici un zvon din bătălia de afară nu-i mai ajungea la urechi. Un alt culoar lung se întindea în fața ei, cu aceleași șiruri de uși, dar aici unele erau deschise, răspândind mai multă lumină pe culoar. Merse înainte și un nelămurit instinct o mână spre ultima ușă de pe partea dreaptă. Cu prudență, aruncă o privire înăuntru.

La început, camera îi aminti de una dintre reconstituirile istorice expuse la Muzeul Metropolitan de Artă. Era de parcă ar fi pășit în trecut — pereții lambrisați luceau de parcă ar fi fost lustruiți de curând, la fel ca și lunga masă de sufragerie, pe care era așezată vesela de porțelan delicat. O oglindă cu ramă aurită, bogată, împodobea peretele îndepărtat, între două portrete în ulei, în rame grele. Totul strălucea sub lumina torțelor: platourile de pe masă, încărcate cu mâncare, paharele zvelte de forma florilor de cală, fața de masă și șervetele orbitor de albe. În capătul celălalt al camerei erau două ferestre mari, acoperite cu draperii grele de catifea. Jace stătea în picioare la una dintre ferestre, atât de nemișcat, încât pentru o clipă ea crezu că era o statuie, până când își dădu seama că putea vedea lumina lucind în părul lui. Mâna lui stângă ținea draperia la o parte și în geamul întunecat ea văzu reflecția zecilor de lumânări din cameră, captive în sticlă ca niște licurici.

— Jace, zise ea.

Își auzi propria voce ca de la mare distanță: uluire, recunoștință, un dor atât de fierbinte, încât era dureros. El se întoarse, lăsând draperia să cadă la loc, iar ea văzu expresia de mirare de pe fața lui.

— Jace! zise ea din nou și alergă spre el.

El o prinse când ea se aruncă la pieptul lui. Brațele lui se încolăciră strâns în jurul ei.

— Clary. Vocea lui era aproape de nerecunoscut. Clary, ce cauți aici?

Gura ei era afundată în cămașa lui.

— Am venit după tine.

— N-ar fi trebuit.

Îi dădu brusc drumul din brațe; făcu un pas înapoi, ținând-o la distanță de el.

— Dumnezeule, zise el, atingându-i fața. Idiotule, bună treabă ai făcut!

Vocea lui era mânioasă, dar privirea continua să-i cerceteze fața, degetele care îi dădeau ușor părul la o parte erau tandre. Nu-l mai văzuse niciodată arătând astfel; era ceva fragil în el, de parcă nu l-ai fi putut atinge, căci l-ai fi rănit.

— De ce nu te-ai gândit măcar o dată? șopti el.

— M-am gândit, zise ea. M-am gândit la tine.

El închise ochii o clipă.

— Dacă ți s-ar fi întâmplat ție ceva... Mâinile lui urmăriră conturul brațelor ei ușor, de la umeri până la încheieturi, de parcă ar fi vrut să se asigure că ea era cu adevărat acolo. Cum m-ai găsit?

— Luke, răspunse ea. Am venit cu Luke. Să te salvez.

Încă ținând-o de mâini, își întoarse privirea de la fața ei la fereastră, cu o ușoară încruntare și o strâmbătură a gurii.

— Deci aceia sunt... ai venit cu haita de lupi? întrebă el, pe un ton ciudat.

— E a lui Luke, zise ea. El este vârcolac și...

— Știu. Jace îi tăie vorba. Ar fi trebuit să ghicesc — cătușele. Aruncă o privire spre ușă. El unde e?

— Jos, zise Clary încet. L-a ucis pe Blackwell. Eu am urcat să te caut pe tine...

— Va trebui să le ordone să plece, zise Jace.

Ea se uită la el, fără să înțeleagă.

— Cum?

— Luke, zise Jace. Va trebui să-și retragă haita. A fost o neînțelegere.

— Ce, te-ai răpit singur? Ar fi vrut s-o spună ironic, dar vocea îi era prea pierită. Haide, Jace.

Ea-l trase de încheietura mâinii, dar el se opuse. Se uita la ea fix, iar ea realiză cu o tresărire ceea ce nu observase în primele sale momente de ușurare.

Ultima oară când îl văzuse, era rănit și plin de vânătăi, cu hainele mânjite de murdărie și sânge, cu părul năclăit de umoare de-a demonului și de praf. Acum era îmbrăcat într-o cămașă albă, largă, și pantaloni închiși la culoare, părul lui proaspăt spălat încadrându-i fața, blond-pal și fluturând. Își înlătură câteva șuvițe din ochi cu mâna lui subțire, iar ea văzu că inelul greu de argint era din nou pe degetul său.

— Astea sunt hainele tale? întrebă ea, zăpăcită. Și... ești pansat bine... Vocea i se pierdu. Valentine pare să aibă deosebit de multă grijă de tine.

El îi zâmbi cu obosită afecțiune.

— Dacă-ți spun adevărul, o să spui că sunt țicnit, zise el.

Ea-și simți inima zbătându-se iute în piept, ca aripile unei păsări colibri.

— Nu, n-am să spun.

— Tata mi-a dat hainele astea.

Zbaterea deveni o bătaie apăsată și rapidă.

— Jace, zise ea cu grijă, tatăl tău e mort.

— Nu, clătină el din cap.

Ea avea senzația că Jace era ținut în frâu de vreun sentiment extrem, precum groaza sau încântarea — sau amândouă.

— Eu am crezut că a murit, dar nu e așa. Totul a fost o greșeală.

Ea-și aminti ceea ce spusese Hodge despre Valentine și despre abilitatea lui de a spune minciuni fermecătoare și convingătoare.

— Asta ți-a spus-o Valentine? Pentru că el e un mincinos, Jace. Adu-ți aminte ce spunea Hodge. Dacă el îți spune că tatăl tău trăiește, asta e o minciună ca să te convingă să faci ce vrea el.

— L-am văzut pe tatăl meu, zise Jace. Am stat de vorbă cu el. El mi-a dat asta.

Trase de cămașa lui nouă și curată de parcă ar fi fost o dovadă incontestabilă.

— Tatăl meu nu e mort. Valentine nu l-a ucis. Hodge m-a mințit. În toți acești ani, am crezut că e mort, dar nu e.

Înnebunită, Clary își roti privirea în jur, prin încăperea cu portelanul ei strălucitor și torțe cu flăcări dansatoare, și oglinzi goale, orbitoare.

— Păi, dacă tatăl tău chiar este aici, atunci unde e? L-a răpit Valentine și pe el?

Ochii lui Jace străluceau. Gulerul cămășii lui era descheiat, iar ea putu vedea cicatricele subțiri, albe, care erau ascunse de guler, ca niște crăpături în pielea netedă, aurie.

— Tatăl meu...

Ușa camerei, pe care Clary o închisese în urma ei, se deschise cu un scârțâit și înăuntru intră un bărbat.

Era Valentine. Părul lui argintiu, tăiat scurt, strălucea ca un coif șlefuit de argint, iar gura îi era severă. Purta la brâu, prinsă de centura sa lată, o teacă din care se ițea mânerul unei săbii lungi.

— Deci, zise el, odihnindu-și o mână pe sabie, ți-ai adunat lucrurile? Damnații noștri pot ține piept oamenilor-lupi numai pentru...

Văzând-o pe Clary, se opri la mijlocul frazei. Nu era bărbatul care să fi fost vreodată prins într-adevăr cu garda jos, dar ea văzu sclipirea de uimire din ochii lui.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, întorcându-și privirea spre Jace.

Dar Clary deja dusese mâna la brâu după pumnal. Îl apucă de mâner, scoțându-l brusc din teacă, și își duse mâna înapoi, pregătindu-se să lovească. Furia îi pulsa în spatele ochilor, ca bătăile de tobă. Putea să-l ucidă pe omul ăla. Avea să-l ucidă.

Jace o prinse de încheietură.

— Nu.

Ea nu-și putu înfrâna stupefacția.

— Dar, Jace…

— Clary, zise el ferm. El e tatăl meu.

23

VALENTINE

— Văd că v-am întrerupt, zise Valentine, cu vocea uscată ca o după-amiază în deșert. Fiule, vrei să-mi spui cine este aceasta? Unul dintre copiii Lightwood, probabil?

— Nu, spuse Jace.

Glasul lui suna obosit și nefericit, dar mâna nu-și slăbi strânsoarea pe încheietura ei.

— Ea e Clary. Clarissa Fray. E o prietenă de-a mea. Ea...

Ochii negri ai lui Valentine o scanară încet, din creștetul capului ei ciufulit, până în vârful tenișilor tociți. Și se opriră pe pumnalul pe care încă îl mai ținea ea în mână.

O expresie greu de descris îi traversă fața — în parte, amuzament; în parte, enervare.

— De unde-ai făcut rost de pumnalul ăla, tânără lady?

Clary îi răspunse cu răceală:

— Jace mi l-a dat.

— Bineînțeles că ți l-a dat, zise Valentine. Tonul lui era blând. Pot să-l văd?

— Nu!

Clary făcu un pas în spate, de parcă ar fi crezut că el s-ar putea repezi la ea, și simți că pumnalul îi este smuls pur și simplu din mână. Jace se uita la ea, cerându-și parcă iertare din priviri.

— *Jace*, șuieră ea, punând în rostirea singurei silabe a numelui său fiecare miligram din trădarea pe care o simțea.

Tot ce spuse el fu:

— Încă nu înțelegi, Clary.

Cu un soi de grijă respectuoasă care ei îi făcea greață, se apropie de Valentine și îi întinse lui pumnalul:

— Poftim, tată.

Valentine luă pumnalul în mâna lui mare, osoasă și îl examină.

— Ăsta e un *kindjal*, un pumnal cerchez. Acesta de față este unul dintr-o pereche de pumnale asemănătoare. Uite, se vede steaua Morgenstern, gravată pe lamă. Îl întoarse, arătându-i inscripția lui Jace. Mă mir că soții Lightwood n-au observat-o niciodată.

— Nu l-am arătat niciodată lor, zise Jace. Mă lăsau să am lucruri personale. Nu mă spionau.

— Firește că nu, zise Valentine. Îi dădu înapoi *kindjal*-ul lui Jace. Credeau că tu erai fiul lui Michael Wayland.

Jace, strecurând pumnalul cu mâner roșu la cingătoarea sa, își ridică privirile.

— Și eu am crezut la fel, zise el încet.

În clipa aceea, Clary văzu că nu era nici un fel de glumă, că Jace nu juca teatru pentru cine știe ce plan personal. Chiar credea că Valentine era tatăl lui, care se întorsese la el.

O disperare rece se răspândea prin venele lui Clary. Cu un Jace supărat, un Jace ostil, furios, s-ar fi putut descurca, însă acest nou Jace, fragil și strălucind în lumina miracolului personal, era un străin pentru ea.

Valentine se uită la ea, peste capul auriu al lui Jace; ochii lui erau înviorați de amuzament.

— Probabil, zise el, ar fi o idee bună să iei loc acum, Clary?

Ea își încrucișă încăpățânată mâinile la piept:

— Nu.

— Cum dorești.

Valentine trase un scaun și se așeză în capul mesei. După o clipă, Jace se așeză și el, lângă o sticlă de vin pe jumătate plină.

— Dar o să auzi niște lucruri care s-ar putea să te facă să regreți că n-ai stat jos.

— O să te anunț, îi spuse Clary, dacă se întâmplă asta.

— Prea bine.

Valentine se lăsă pe spate, cu mâinile sub cap. Gulerul cămășii lui se deschise mai mult, arătându-i cicatricele de pe clavicule. Plin de cicatrice, ca și fiul lui, ca toți nefilimii. *O viață marcată de uciderи și cicatrice,* spusese Hodge.

— Clary, spuse el din nou, de parcă testa sonoritatea numelui ei. Prescurtare de la Clarissa? Nu-i un nume pe care l-aș fi ales eu.

Buzele lui afișau un zâmbet sumbru. *Știe că eu sunt fiica lui, gândi Clary. Cumva, o știe. Dar n-o spune. De ce n-o* spune *oare?*

Din cauza lui Jace, își dădu ea seama. Jace ar crede — nu-și putu închipui ce ar crede el. Valentine îi văzuse îmbrățișați, când intrase pe ușă. Trebuie să fi știut că avea această devastatoare informație în mâinile lui. Undeva în spatele acelor ochi negri, impenetrabili, mintea lui ascuțită lucra febril, încercând să decidă cum să folosească mai bine ceea ce știa.

Ea aruncă încă o privire imploratoare către Jace, însă el se uita în jos, la paharul de vin din mâna lui stângă, umplut pe jumătate cu lichidul purpuriu. Îi putu vedea rapida ridicare și coborâre a pieptului când respira; era mai supărat decât o arăta.

— Nu-mi pasă pe care l-ai fi ales tu, zise Clary.

— Sunt sigur, replică Valentine, aplecându-se în față, că nu-ți pasă.

— Tu nu ești tatăl lui Jace, zise ea. Încerci să ne păcălești. Tatăl lui Jace este Michael Wayland. Soții Lightwood o știu. Toată lumea o știe.

— Soții Lightwood sunt greșit informați, zise Valentine. Ei au crezut cu adevărat — *au crezut* — că Jonathan este fiul prietenului lor, Michael. La fel a crezut și Conclavul. Nici măcar Frații Tăcuți nu știu cine este el de fapt. Deși, foarte curând, o s-o afle.

— Dar inelul lui Wayland...

— Ah, da, zise Valentine, uitându-se la mâna lui Jace, unde inelul sclipea ca solzii de șarpe. Inelul. Interesant, nu-i așa, cum un M răsturnat seamănă cu un W. Bineînțeles, dacă ai fi catadicsit să te gândești la asta, ai fi găsit, probabil, destul de ciudat că stema familiei Wayland era o stea căzătoare. Dar n-ar mai fi fost nimic ciudat dacă stema ar fi fost a neamului Morgenstern.

Clary făcu ochii mari.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Am uitat ce regretabil de slabă este educația mundană, zise Valentine. Morgenstern înseamnă „steaua dimineții". Ca în „Cum ai căzut tu din ceruri, o, Lucifer, fiu al dimineții! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri!"[1]

Pe Clary o trecu un mic fior.

— Vrei să spui, Satan.

— Sau orice mare putere pierdută, zise Valentine, din pricina refuzului de a servi. Cum a fost al meu. Eu n-am vrut să servesc un guvern corupt, iar pentru asta mi-am pierdut familia, pământurile, aproape și viața...

— Răzmerița a fost din *vina* ta! se răsti Clary. Au murit oameni atunci! Vânători de umbre ca și tine!

— Clary! Jace se aplecă, aproape răsturnând paharul de la cotul lui. Doar ascultă-l, vrei? Nu e așa cum ai crezut tu. Hodge ne-a mințit.

— Știu, răspunse Clary. Ne-a trădat lui Valentine. A fost pionul lui Valentine.

---

[1] Citat aproximativ din Biblie, *Isaia* 14:12.

— Nu, zise Jace. Nu, Hodge a fost cel care a vrut Pocalul Mortal tot timpul. El a fost cel care a trimis ravenerii după mama ta. Tatăl meu... Valentine a aflat asta numai după ce s-a întâmplat totul, și a venit ca să-l oprească. A adus-o pe mama ta aici ca s-o vindece, nu ca s-o rănească.

— Și tu crezi porcăria asta? zise Clary, cu dezgust. Nu e adevărat. Hodge lucra pentru Valentine. Au acționat împreună, ca să obțină Pocalul. Ne-a mințit, ce-i drept, dar el era doar o unealtă.

— Dar el a fost cel care a avut nevoie de Pocalul Mortal, zise Jace. Ca să se poată elibera de blestem și să fugă mai înainte ca tatăl meu să spună Conclavului tot ce făcuse el.

— Eu știu că nu e adevărat! zise Clary înfierbântată. Am fost acolo! Se întoarse către Valentine. Eram în cameră când ai venit să iei Pocalul. N-ai putut să mă vezi, dar am fost acolo. Te-am văzut. Tu ai luat Pocalul și tu i-ai ridicat blestemul lui Hodge. El n-ar fi putut s-o facă de unul singur. A și spus-o.

— E adevărat că i-am ridicat blestemul, zise Valentine măsurându-și vorbele, dar pentru că am fost mișcat, de milă. Părea atât de nenorocit!

— Ba n-ai simțit milă. N-ai simțit nimic.

— Destul, Clary! zise Jace.

Ea se uită la el. Obrajii lui erau aprinși de parcă ar fi băut vinul de la cotul lui, iar ochii îi străluceau prea tare.

— Nu vorbi așa cu tatăl meu.

— Nu este el *tatăl* tău!

Jace arăta de parcă l-ar fi pălmuit.

— De ce ești atât de hotărâtă să nu ne crezi?

— Pentru că te iubește, zise Valentine.

Clary simți cum i se scurge tot sângele din obraji. Se uită la el, neștiind ce să spună mai departe, dar temându-se să-l audă. Se simțea de parcă se îndrepta către o prăpastie, spre o îngrozitoare cădere în nimic și în nicăieri. Vertijul îi strânse tot stomacul.

— Ce? Jace păru surprins.

Valentine se uita la Clary cu amuzament, de parcă ar fi putut spune că o țintuise acolo ca pe un fluture în insectar.

— Se teme că eu te-am influențat, zise el. Că ți-am spălat creierul. Nu este așa, bineînțeles. Dacă ai căuta prin amintirile tale, Clary, ai ști și tu.

— Clary.

Jace se ridică în picioare, cu ochii țintă la ea. Ea îi zări cearcănele, încordarea în care se afla.

— Eu...

— Stai jos, zise Valentine. Las-o să înțeleagă singură, Jonathan.

Jace se supuse instantaneu, lăsându-se la loc în scaun. Dincolo de amețeala care-o cuprinsese, Clary bâjbâia să înțeleagă. *Jonathan*?

— Credeam că numele tău e Jace, zise ea. Te-a mințit și despre asta?

— Nu. Jace e o poreclă.

Ea era foarte aproape de marginea prăpastiei acum, atât de aproape, încât se putea uita în jos.

— De la ce?

El o privi de parcă n-ar fi înțeles de ce făcea atâta caz pentru un detaliu atât de mărunt.

— De la inițialele mele, zise el. J.C.

Prăpastia se căscă în fața ei. Putu vedea căderea lungă în beznă.

— Jonathan, zise ea slab. Jonathan Christopher.

Jace se încruntă.

— De unde știi...?

Valentine interveni. Vocea lui era liniștitoare.

— Jace, m-am gândit să te cruț. M-am gândit că povestea unei mame care a murit ar fi mai puțin dureroasă pentru tine decât a unei mame care te-a abandonat mai înainte să fi împlinit tu un an.

Degetele subțiri ale lui Jace se strânseră convulsiv pe piciorul paharului. Clary se gândi o clipă că îl va sparge.

— Mama mea e în viață?

— Da, zise Valentine. Este în viață; e adormită într-una dintre camerele de la etajul de mai jos, chiar în clipa asta. Da, zise el, tăindu-i vorba lui Jace mai înainte că el să apuce să spună ceva, Jocelyn este mama ta, Jonathan. Iar Clary... Clary este sora ta.

Jace își trase brusc mâna înapoi. Paharul de vin se răsturnă, lichidul stacojiu înspumat se împrăștie pe fața de masă albă.

— Jonathan, zise Valentine.

Jace căpătase o culoare înspăimântătoare, un soi de alb-verzui.

— Nu-i adevărat, zise el. Trebuie să fie o greșeală. Nu-i cu putință să fie adevărat.

Valentine se uită ferm la fiul lui.

— Un motiv de bucurie, zise el, cu voce joasă, contemplativă. Așa aș fi crezut. Ieri erai orfan, Jonathan. Iar acum ai un tată, o mamă, o soră, pe care n-ai știut niciodată că îi aveai.

— Nu este cu putință, zise Jace din nou. Clary nu e sora mea. Dacă ar fi fost...

— Atunci, ce? zise Valentine.

Jace nu-i răspunse, dar culoarea lui bolnavă, de îngrețoșată oroare, fu destul pentru Clary. Poticnindu-se puțin, ocoli masa și îngenunche lângă scaunul lui, întinzând mâna după a lui.

— Jace...

El sări, ferindu-se de ea, încleștându-și degetele de fața de masă udă.

— *Nu.*

Ura pentru Valentine o ardea pe gâtlej, era ca niște lacrimi nevărsate. Se ținuse deoparte și, nespunând ceea ce știa — că ea era fiica lui —, fusese complice la tăcerea lui. Iar acum, trântind adevărul asupra lor cu greutatea unui bolovan strivitor, stătea deoparte ca să privească rezultatele, analizându-le cu răceală. Cum de nu putea Jace să vadă cât de odios era?

— Spune-mi că nu e adevărat, zise Jace, uitându-se țintă la fața de masă.

Clary își înghiți nodul din gât.

— Nu pot să fac asta.

Valentine vorbi atunci, cu o voce de parcă ar fi zâmbit:

— Deci acum recunoști că am spus adevărul în tot timpul ăsta?

— Nu, replică ea, fără să se uite la el. Ai spus minciuni, cu doar frânturi de adevăr împletite în ele, asta-i tot.

— Devine obositor, zise Valentine. Dacă vrei să asculți adevărul, Clarissa, acesta este adevărul. Ai auzit povești despre Răzmeriță și prin urmare crezi că sunt un ticălos. Corect?

Clary nu zise nimic. Se uita la Jace, care părea gata să vomite. Valentine continuă, fără să le dea răgaz.

— E simplu, pe cuvânt. Povestea pe care ai auzit-o tu a fost adevărată, prin unele părți, dar nu și prin altele — minciuni împletite cu un pic de adevăr, cum ai spus tu. Adevărul e că Michael Wayland nu este și n-a fost niciodată tatăl lui Jace. Wayland a fost ucis în timpul Răzmeriței. Eu m-am folosit de numele lui Michael și de proprietatea lui când am fugit din Orașul de Sticlă, împreună cu fiul meu. A fost destul de ușor: Wayland nu avea nici o rudă în viață, iar cei mai apropiați prieteni ai săi, soții Lightwood, erau în exil. El însuși ar fi fost dizgrațiat pentru rolul său din Răzmeriță, așa că am dus acea viață de dizgrațiat, destul de liniștit, împreună cu Jace, pe domeniul lui Wayland. Mi-am citit cărțile. Mi-am crescut fiul. Și i-am acordat tot timpul meu.

Degetele lui se jucau pe buza unui pahar, în timp ce el se lăsase absorbit de gânduri. Era stângaci, văzu Clary. Ca și Jace.

— După zece ani, am primit o scrisoare. Expeditorul spunea că îmi cunoștea adevărata identitate și, dacă nu acceptam să fac anumite lucruri, el avea să mă denunțe. Nu știam de la cine era scrisoarea, dar nu conta. Nu eram pregătit să-i dau celui care o scrisese ceea ce își dorea. De altfel, știam că siguranța îmi era compromisă și că aveam să scap de el doar dacă m-ar fi crezut mort, în afara puterii sale de a mă ajunge. Mi-am înscenat moartea a doua oară, cu ajutorul lui Blackwell și Pangborn,

iar pentru siguranța lui Jace, am luat toate măsurile ca el să fie trimis aici, sub protecția soților Lightwood.

— Deci l-ai lăsat pe Jace să creadă că ai murit? Pur și simplu, în tot acești ani, l-ai lăsat să creadă că ai murit? Asta-i o josnicie.

— Nu, gemu iarăși Jace.

Își îngropă fața în palme. Vorbi printre degete, înfundat:

— Nu, Clary.

Valentine se uită la fiul lui cu un zâmbet pe care Jace nu-l putea vedea.

— Jonathan a trebuit să creadă că am murit, da. A trebuit să creadă că el era fiul lui Michael Wayland, altminteri soții Lightwood nu l-ar fi protejat așa cum au făcut-o. Față de Michael se simțeau ei datori, nu față de mine. Pentru Michael l-au iubit ei, nu pentru mine.

— Poate l-au iubit pentru el și atât, zise Clary.

— O interpretare sentimentală lăudabilă, zise Valentine, dar improbabilă. Voi nu-i cunoașteți pe Lightwood așa cum i-am cunoscut eu, odinioară.

Păru să nu vadă tresărirea lui Jace, ori, dacă o remarcă, nu-i dădu atenție.

— Contează mai puțin, la urma urmelor, adăugă Valentine. Soții Lightwood au fost aleși intenționat ca protectori ai lui Jace, nu ca surogat de familie, înțelegi. El are o familie. Are un tată.

Jace scoase un zgomot din gât și își lăsă mâinile în jos.

— Mama mea...

— A fugit după Răzmeriță, zise Valentine. Eu eram un dizgrațiat. Conclavul m-ar fi urmărit negreșit dacă ar fi bănuit că trăiam. Ea n-a putut suporta asocierea ei cu mine și a fugit.

Durerea din glasul lui era palpabilă — și prefăcută, gândi Clary cu amărăciune. Monstru manipulator!

— Nu știam că era însărcinată la vremea aceea. Cu Clary. Zâmbi vag, trecându-și degetul încet în josul paharului. Dar sângele apă nu se face, cum se spune, continuă el. Soarta ne-a purtat către această

întâlnire. Familia noastră, din nou împreună. Putem folosi Portalul, zise el, întorcându-și privirea spre Jace. Să mergem în Idris. Înapoi la conacul de la țară.

Jace se cutremură, dar dădu din cap, încă uitându-se fără vlagă la mâinile lui.

— O să fim împreună acolo, zise Valentine. Așa cum s-ar cuveni.

Asta sună grozav, gândi Clary. *Doar tu, soția ta comatoasă, fiul tău șocat de bombe și fiica ta care te urăște de moarte. Ca să nu mai pomenim de faptul că cei doi copii ai tăi s-ar putea să fie îndrăgostiți unul de altul. Da, asta sună a reuniune familială perfectă.* Cu voce tare, zise doar:

— Eu nu merg nicăieri cu tine, și nici mama.

— Dar are dreptate, Clary, zise Jace, răgușit. Își frământa mâinile; vârfurile degetelor erau pătate cu roșu. E singurul loc unde ar trebui să mergem. Putem să descâlcim lucrurile acolo.

— Nu se poate să vorbești serios...

Un trosnet asurzitor veni de la parter, atât de puternic, încât ai fi zis că un zid de-al spitalului se prăbușise înăuntru. Luke, se gândi Clary, sărind în picioare.

Jace, în pofida expresiei de groază îngrețoșătoare, răspunse automat, ridicându-se pe jumătate din scaunul său, îndreptându-și mâna spre cingătoare.

— Tată, au...

— Se apropie!

Valentine se ridică în picioare. Clary auzi pași. O clipă mai târziu, ușa camerei se deschise larg, iar Luke apăru în prag.

Clary își înăbuși un strigăt. Era plin de sânge, jeanșii și cămașa erau întunecate și năclăite, ca și jumătatea de jos a feței, de-ai fi zis că are barbă. Mâinile îi erau roșii până la încheieturi, sângele de pe ele fiind încă roșu și neînchegat. N-avea idee dacă tot sângele ăla era al lui. Se auzi cum îi strigă numele și, în clipa următoare, alerga la el, aproape împiedicându-se în propriile-i picioare în graba ei de a-l apuca de pieptul cămășii și de a rămâne agățată de el, așa cum făcea de când avea opt ani.

Pentru o clipă, mâna lui mare se ridică și îi cuprinse ceafa, ținând-o lipită de el într-o îmbrățișare de urs. Apoi o împinse ușurel la o parte.

— Sunt toruna de sânge, zise el. Nu-ți face griji, nu e al meu.

— Dar al cui e? întrebă Valentine.

Clary se întoarse, cu brațul protector al lui Luke pe umerii ei. Valentine îi privea pe amândoi, cu ochi mijiți și calculând. Jace se ridicase în picioare, ieșise de după masă și stătea, șovăind, în spatele tatălui său. Clary nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată atât de ezitant.

— Al lui Pangborn, zise Luke.

Valentine își trecu o mână peste față, de parcă vestea l-ar fi îndurerat.

— Înțeleg. I-ai sfâșiat gâtul cu colții?

— De fapt, zise Luke, l-am ucis cu ăsta.

Cu mâna liberă, ridică pumnalul lung și subțire cu care-l ucisese și pe damnat. În lumină, ea văzu pietrele albastre de pe mâner.

— Îl mai ții minte? întrebă el.

Valentine se uită la pumnal, iar Clary îi văzu falca încleștându-se.

— Mi-l aduc aminte, zise el.

Clary l-ar fi întrebat dacă își mai aducea aminte și de conversația lor de mai devreme.

Ăsta e un kindjal, *un pumnal cerchez. Acesta de față e unul dintr-o pereche de pumnale asemănătoare.*

— Tu mi l-ai dat acum șaptesprezece ani și mi-ai spus să-mi pun capăt zilelor cu el, zise Luke, ținând strâns arma în mână.

Lama era mai lungă decât a *kindjal*-ului cu pietre roșii pe mâner, de la cingătoarea lui Jace; era cumva între pumnal și sabie, iar la vârf era ascuțită ca un ac.

— Și aproape c-am făcut-o.

— Te aștepți să neg asta? Era durere în glasul lui Valentine, amintirea unei vechi mâhniri. Am încercat să te salvez de tine însuți,

Lucian. Am făcut o mare greșeală. Ce bine ar fi fost dac-aș fi avut tăria să te ucid eu, căci ai fi putut muri om.

— Ca tine? întrebă Luke.

Și, în acel moment, Clary văzu în el ceva din Luke pe care îl știa dintotdeauna, cel care putea spune când mințea sau se prefăcea ea, care-i dădea cărțile pe față dacă ea fusese arogantă sau falsă. În amărăciunea vocii lui, ea deslușì dragostea pe care odinioară i-o purtase lui Valentine, coagulată într-o ură istovită.

— Un om care își înlănțuie soția lipsită de cunoștință de un pat, în speranța de a o putea tortura pentru informații când se trezește? Asta e *viteja* ta?

Jace se uita la tatăl lui. Clary zări izbucnirea de mânie care îi schimonosi pentru moment trăsăturile lui Valentine; apoi îi trecu, iar fața îi redeveni liniștită.

— Nu am torturat-o, zise el. E înlănțuită pentru propria protecție.

— Împotriva a *ce*? întrebă Luke, înaintând mai mult în cameră. Singurul care o pune în pericol ești tu. Singurul care a pus-o vreodată în pericol ai fost tu. Și-a petrecut o viață fugind, încercând să scape de tine.

— Am iubit-o, zise Valentine. Nu i-aș fi făcut niciodată vreun rău. Tu ai făcut-o să se întoarcă împotriva mea.

Luke râse:

— N-a avut nevoie de mine ca să se întoarcă împotriva ta. A învățat singură să te urască.

— Asta e o *minciună*! răcni Valentine cu subită sălbăticie și își scoase sabia din teaca de la brâu.

Lama era netedă și de un negru mat, cu stele argintii. Îndreptă lama spre inima lui Luke.

Jace făcu un pas către Valentine:

— Tată...

— Jonathan, ține-ți gura! strigă Valentine, dar era prea târziu.

Clary văzu șocul de pe fața lui Luke, în timp ce se uita la Jace.

— *Jonathan?* șopti el.

Gura lui Jace se schimonosi.

— Nu mă numi tu așa, zise el cu înverșunare, ochii lui aurii scăpărând. Te ucid cu mâna mea dacă mă numești așa.

Luke, neluând în seamă lama îndreptată spre inima lui, nu-și dezlipi ochii de la Jace.

— Mama ta ar fi mândră, zise el atât de încet, încât până și Clary, care stătea lângă el, fu nevoită să ciulească urechea să-l audă.

— Eu n-am mamă, zise Jace. Mâinile îi tremurau. Femeia care mi-a dat viață a plecat de lângă mine înainte ca eu să-i reținchipul. N-am însemnat nimic pentru ea, așa că nici ea nu înseamnă nimic pentru mine.

— Nu mama ta a plecat de lângă tine, zise Luke, mutându-și privirea fără grabă spre Valentine. Aș fi crezut că nici măcar tu, zise el încet, nu te-ai fi pretat la a-ți folosi propriul copil, carnea și sângele tău, ca momeală. Presupun că am greșit.

— Destul! Tonul lui Valentine era aproape apatic, dar în el mocnea cruzimea, o poftă vorace de violență. Dă-i drumul fiicei mele sau te ucid pe loc.

— Eu nu sunt fiica ta, zise Clary îndârjită, dar Luke o împinse la o parte cu atâta forță, că aproape căzu.

— Ieși afară de-aici! zise el. Du-te într-un loc sigur.

— Nu te părăsesc!

— Clary, vorbesc serios. Ieși afară de-aici! Luke deja își ridica pumnalul. Asta nu e lupta ta.

Clary se îndepărtă de el împleticindu-se, către ușa care ducea spre palier. Poate că ar reuși să dea fuga după ajutor, după Alaric…

Se trezi cu Jace în fața ei, tăindu-i calea spre ușă. Uitase cât de repede se mișca el, ușor ca pisica, iute ca apa.

— Ți-ai pierdut mințile? șuieră el. Au doborât ușa de la intrare. Locul ăsta va colcăi de damnați.

Ea îl împinse.

— Lasă-mă să ies…

Jace o ținu pe loc, cu o mână de fier.

— Ca să te sfâșie ei în bucăți? Nici o șansă.

Un zgomot puternic de ciocnire metalică răsună în spatele ei. Clary se smulse de lângă Jace și văzu că Valentine îl atacase pe Luke, care îi parase lovitura cu o contralovitură asurzitoare. Săbiile lor se despriniseră și acum ei se mișcau unul în jurul altuia, într-un vârtej amețitor de fente și lovituri fulgerătoare.

— Oh, Doamne, șopti ea. O să se ucidă unul pe altul.

Ochii lui Jace erau aproape negri.

— Nu înțelegi, zise el. Așa se face...

Se întrerupse și-și ținu răsuflarea când Luke se strecură trecând de garda lui Valentine și îi prinse o lovitură peste umăr. Sângele începu să curgă șiroaie, pătându-i cămașa albă.

Valentine își dădu capul pe spate și râse.

— O lovitură precisă, zise el. N-aș fi crezut c-o știi, Lucian.

Luke stătea drept și nemișcat, pumnalul ascunzându-i fața de vederea lui Clary.

— Tu însuți m-ai învățat figura asta.

— Dar asta a fost cu ani în urmă, zise Valentine, cu o voce ca mătasea naturală, și de atunci încoace n-ai prea avut nevoie de pumnal, nu-i așa? Nu când ai gheare și colți la dispoziția ta.

— Cu atât mai bine să-ți sfâșii inima cu ele.

Valentine clătină din cap.

— Mi-ai sfâșiat inima cu ani în urmă, zise el, și nici măcar Clary n-ar fi putut decide dacă tristețea din vocea lui era adevărată sau prefăcută. Atunci m-ai trădat și m-ai abandonat.

Luke îl atacă din nou, dar Valentine se dădu rapid înapoi. Pentru un bărbat înalt, se mișca surprinzător de ușor.

— Tu mi-ai convins soția să se întoarcă împotriva celor din neamul ei. Tu ai venit la ea când era cel mai vulnerabilă, cu jalnicele tale nevoi, neajutorat. Eu eram departe, iar ea a crezut că tu o iubeai. A fost o fraieră.

Jace era încordat ca un arc, lângă Clary. Ea aproape că-i putea simți tensiunea, ca scânteile aruncate de un cablu electric căzut la pământ.

— Despre mama ta vorbește Valentine așa, zise ea.

— Ea m-a abandonat, zise Jace. Halal mamă!

— A crezut că murișesi. Vrei să știi de unde știu asta? Pentru că a păstrat o casetă în dormitorul ei. O casetă cu inițialele tale pe ea, J.C.

— Ei, și ce dacă avea o casetă? zise Jace. Mulți oameni au casete. Obișnuiesc să păstreze lucruri în ele. E o modă care câștigă din ce în ce mai mulți adepți, așa am auzit.

— Avea o șuviță din părul tău înăuntru. Păr de copil. Și o fotografie, poate două. Obișnuia să le scoată din casetă în fiecare an și să plângă uitându-se la ele. Plângea teribil de sfâșietor...

Jace își încleștă pumnul pe lângă el.

— Încetează, spuse el printre dinți.

— Ce să încetez? Să-ți spun adevărul? A crezut că tu murișesi — nu te-ar fi părăsit niciodată dacă ar fi știut că erai în viață. Și tu ai crezut că tatăl tău a murit...

— L-am văzut murind! Sau am crezut că l-am văzut. Nu doar... doar am auzit despre asta și am preferat s-o cred!

— Ți-a găsit oasele arse, zise Clary, calmă. În ruinele casei sale. Deopotrivă cu oasele mamei sale și ale tatălui său.

În sfârșit, Jace se uită la ea. Văzu limpede în ochii lui că n-o credea și făcea eforturi să-și păstreze această îndoială. Putu vedea, aproape ca și când ar fi privit dincolo de o iluzie magică, fragila construcție a încrederii lui în tatăl său, pe care o purta ca pe o platoșă ce-l apăra de adevăr. Undeva, gândi ea, există un punct slab în platoșa asta, dacă ar fi găsit cuvintele potrivite, ar fi putut fi străpunsă.

— Asta-i o prostie, zise el. Eu nu murisem — n-au existat oase.

— Ba au existat.

— Atunci a fost o iluzie magică, zise el cu asprime.

— Întreabă-l pe tatăl tău ce s-a întâmplat cu soacra și cu socrul lui, zise Clary. Întinse mâna să-i atingă brațul. Întreabă-l dacă și aceea a fost o iluzie magică...

— *Taci!*

Jace își pierdu stăpânirea de sine și se întoarse livid către ea. Clary îl văzu pe Luke aruncând o privire spre ei, surprins de zgomot, și în acea clipă de neatenție Valentine plonjă pe sub garda lui și, împungând o singură dată, înfipse lama sabiei sale în pieptul lui Luke, chiar sub claviculă.

Luke deschise ochii larg, parcă mai curând de uimire decât de durere. Valentine își smuci brațul înapoi, iar sabia ieși din rană, roșie de sânge până la plăsele. Cu un hohot de râs aspru, Valentine lovi din nou, de data asta doborându-i arma din mâna lui Luke. Aceasta lovi podeaua cu un zăngănit înfundat, iar Valentine îi dădu cu piciorul, trimițând-o târâș până sub masă, în timp ce Luke se prăbuși.

Valentine ridică sabia neagră deasupra trupului îngenuncheat al lui Luke, gata să-i dea lovitura finală. Stelele de argint incrustate în lamă sclipeau pe toată lungimea acesteia, iar Clary se gândi, împietrită într-o secundă de groază, *cum poate fi ceva atât de ucigător deopotrivă atât de frumos?*

Jace, de parcă ar fi știut dinainte ce avea Clary să facă, se întoarse spre ea.

— Clary...

Clipa de împietrire trecuse. Clary se răsuci pe lângă Jace, ferindu-se de mâinile sale întinse, și alergă pe podeaua de piatră spre Luke. Era căzut, sprijinindu-se într-un singur braț; Clary se aruncă lângă el tocmai când sabia lui Valentine cobora.

Ea îi văzu ochii lui Valentine, când sabia se repezea în jos, spre ea; păru o veșnicie, deși nu putea să fi durat decât o fracțiune de secundă. Văzu că el s-ar fi putut opri, dacă ar fi vrut. Văzu că el știa bine că ar fi putut s-o lovească pe ea, dacă nu s-ar fi oprit. Văzu că era pornit s-o facă oricum.

Își ridică brațele deasupra capului, strângând din ochi...

Se auzi un zăngănit. Îl auzi pe Valentine scoțând un strigăt și, când deschise ochii, îl văzu ținându-se de mâna dezarmată, care îi sângera. *Kindjal*-ul cu pietre roșii pe mâner zăcea la câțiva metri depărtare pe podea, alături de sabia neagră. Întorcându-se uluită, ea îl văzu pe Jace lângă ușă, cu brațul încă ridicat, și își dădu seama că aruncase pumnalul cu destulă forță cât să-i smulgă sabia din mână tatălui său.

Foarte palid, el își coborî brațul, cu ochii la Valentine — larg deschiși și imploratori.

— Tată, eu...

Valentine se uită la mâna lui însângerată și, pentru un moment, Clary văzu un spasm de furie traversându-i chipul, ca un fulger răzbătând la suprafață. Însă când vorbi, vocea îi era îngăduitoare:

— Asta a fost o aruncare excelentă, Jace.

Jace șovăi.

— Dar mâna ta. M-am gândit doar...

— N-aș fi rănit-o pe sora ta, zise Valentine, mișcându-se rapid să recupereze atât sabia lui, cât și *kindjal*-ul cu plăsele roșii, pe care îl vârî la cingătoare. Aș fi oprit lovitura. Însă grija ta pentru familie este demnă de laudă.

Mincinosule! Dar Clary nu avea timp pentru echivocurile lui Valentine. Se întoarse să se uite la Luke și simți un junghi ascuțit de ameteală. Luke zăcea pe spate, cu ochii întredeschiși, horcăind. Sângele gâlgâia din gaura cămășii sfâșiate.

— Am nevoie de ceva să-l pansez, zise Clary, gâtuit. O bucată de pânză, orice.

— Nu te mișca, Jonathan, zise Valentine, cu o voce de oțel, iar Jace încremeni în locul unde se afla, cu mâna deja dusă la buzunar. Clarissa, adăugă tatăl ei, cu o voce la fel de alunecoasă precum lama unui cuțit mânjită cu unt, omul acesta este un dușman al familiei noastre, un dușman al Conclavului. Noi suntem vânători, iar asta înseamnă că uneori suntem ucigași. Cu siguranță înțelegi asta.

— Vânători de *demoni*, zise Clary. Ucigași de *demoni*. Nu *criminali*. Asta e diferența.

— El este demon, Clarissa, zise Valentine, cu aceeași voce blândă. Un demon cu față de om. Știu cât de înșelători pot fi astfel de monștri. Adu-ți aminte, și eu l-am cruțat odată.

— *Monstru?* repetă Clary.

Se gândi la Luke, Luke împingându-i leagănul, când avea ea cinci ani, mai sus, mereu mai sus; Luke, când absolvise ea școala generală, făcând fotografii ca un tată mândru; Luke, scotocind prin fiecare cutie de cărți care ajungea la magazinul lui, căutând orice i-ar fi putut plăcea ei și punându-le deoparte. Luke, ridicând-o în brațe să ajungă la merele din pomii de lângă ferma lui. Luke, căruia acest om încerca să-i ia locul de tată al ei.

— Luke nu e un monstru, zise ea cu o voce pe măsura aceleia a lui Valentine, oțel pentru oțel. Sau un criminal. Tu ești!

— Clary!

Era vocea lui Jace.

Clary nu-i dădu atenție. Privirea-i era ațintită în ochii glaciali și negri ai tatălui ei.

— Tu i-ai omorât pe părinții soției tale, nu în bătălie, ci cu sânge-rece, zise ea. Și pariez că tu i-ai ucis și pe Michael Wayland și pe băiețelul lui. Le-ai aruncat oasele laolaltă cu ale bunicilor mei, astfel ca mama să creadă că tu și Jace muriserăți. Ai pus medalionul tău la gâtul lui Michael Wayland înainte să-i dai foc, pentru ca toată lumea să creadă că oasele acelea erau ale tale. După tot discursul tău despre sângele neîntinat al Conclavului, nu ți-a păsat deloc de sângele lor sau de nevinovăția lor când i-ai ucis, nu-i așa? Să măcelărești cu sânge-rece oameni bătrâni și copii, *asta* e monstruos.

Un alt spasm de furie îi contorsionă trăsăturile lui Valentine.

— Destul! răcni el, ridicând din nou sabia neagră înstelată, iar Clary îl auzi pe adevăratul Valentine în vocea lui, furia care îl mânase toată viața lui. Furia clocotitoare și nesfârșită. Jonathan! Dă-ți sora la o parte

din calea mea sau, pe Înger, am s-o pun la pământ ca să-l ucid pe monstrul pe care-l protejează!

Pentru doar o clipă, Jace șovăi. Apoi își ridică fruntea.

— Desigur, tată, zise el și traversă încăperea până la Clary.

Mai înainte de a-și putea ea ridica mâinile să se apere de el, Jace o prinse fără menajamente de braț. O săltă în picioare, târând-o de lângă Luke.

— Jace, șopti ea, înspăimântată.

— Nu, zise el. Degetele lui îi intrau adânc în carne. Mirosea a vin, a metal și-a nădușeală. Nu vorbi cu mine.

— Dar...

— Am spus să nu vorbești. O zgâlțâi cu putere.

Ea se împiedică, își recăpătă echilibrul și își ridică privirile, ca să-l vadă pe Valentine stând în picioare, uitându-se cu o bucurie răutăcioasă la trupul chircit al lui Luke. Întinse piciorul cu dispreț și-l lovi cu vârful cizmei pe Luke, care scoase un sunet înecat.

— Lasă-l în pace! strigă Clary, încercând să se smulgă din strânsoarea lui Jace — zadarnic însă, căci era mult prea puternic.

— Oprește-te, îi șopti el la ureche. Nu faci decât să-ți înrăutățești situația. E mai bine dacă nu te uiți.

— Cum faci tu? șopti ea. Închizând ochii și prefăcându-te că un lucru nu se întâmplă nu înseamnă că nu este adevărat, Jace. Ar trebui să te gândești mai bine...

— Clary, oprește-te!

Tonul lui aproape c-o amuți. Suna disperat.

Valentine chicotea.

— Dacă mi-ar fi trecut prin minte, spuse el, să aduc cu mine o sabie de argint adevărat, te-aș fi putut termina în modul cuvenit pentru cei din specia ta, Lucian.

Luke mârâi ceva ce Clary nu putu auzi. Spera că fusese o grosolănie. Încercă să se răsucească și să scape de Jace. Îi alunecă piciorul, iar el o prinse și-o smuci înapoi cu o forță descurajantă. O ținea în brațe, gândi

ea, dar nu așa cum nădăjduise ea cândva, nici cum își închipuise vreodată.

— Măcar lasă-mă să mă ridic, zise Luke. Lasă-mă să mor pe picioarele mele.

Valentine se uită la el în lungul sabiei sale și ridică din umeri.

— Poți să mori și pe spate, și în genunchi, zise el. Dar numai un om merită să moară în picioare, iar tu nu ești om.

— NU! strigă Clary, când, fără să se uite la ea, Luke începu să se ridice, anevoie, în genunchi.

— De ce trebuie să-ți îngreunezi tu singură situația? o întrebă Jace într-o șoaptă reținută, încordată. Ți-am spus să nu te uiți.

Ea gâfâia de efort și durere.

— De ce trebuie să *te minți* tu singur?

— Eu nu mint! Îi strânse mâna cu sălbăticie, deși ea nu mai încercase să și-o elibereze. Eu vreau doar ce e bine în viața mea — tatăl meu, familia mea —, nu pot pierde din nou toate astea.

Luke ajunsese acum în genunchi. Valentine își ridicase sabia mânjită de sânge. Ochii lui Luke erau închiși, el murmura ceva: cuvinte, o rugăciune, Clary n-ar fi putut spune exact. Ea se zvârcoli în brațele lui Jace, întorcându-se atât cât să-l poată privi în față. Buzele îi erau strânse și subțiri, maxilarul încleștat, dar ochii lui...

Platoșa subțire se crăpa. Mai era nevoie doar de un ultim brânci din partea ei. Se căzni să găsească acele cuvinte.

— Ai o familie, zise ea. Familia înseamnă acei oameni care te iubesc. Cum te iubesc Lightwood. Alec, Isabelle... Vocea îi tremura. Luke e familia mea, iar tu mă obligi să privesc cum moare, întocmai cum ai crezut că-ți privești tu tatăl murind când aveai zece ani? Asta vrei, Jace? Ăsta e genul de bărbat care vrei să fii? Ca...

Se opri, speriată deodată că mersese prea departe.

— ...ca tatăl meu, zise el.

Vocea lui era glacială, distantă, plată ca lama unui pumnal.

L-am pierdut, gândi ea disperată.

— Stai jos, zise el și o împinse cu putere.

Ea se împletici, căzu la podea, se rostogoli pe un genunchi. Ridicându-se în genunchi, îl văzu pe Valentine înălțând sabia mult deasupra capului său. Lumina candelabrului de deasupra lovind în lamă reflectă puncte orbitoare de lumină, care-i înțepară ochii.

— *Luke!* țipă ea.

Lama coborî și lovi... în podea. Luke nu mai era acolo. Jace, mișcându-se mai repede decât ar fi crezut Clary că era cu putință chiar și pentru un vânător de umbre, îl împinsese la o parte din calea sabiei, trimițându-l lat la podea. Jace stătea în fața tatălui său, palid, dar privindu-l hotărât peste mânerul tremurător al sabiei.

— Cred că ar trebui să pleci, zise Jace.

Valentine se uită la fiul lui nevenindu-i să creadă.

— *Ce-ai spus?*

Luke se ridicase în capul oaselor. Sânge proaspăt îi uda cămașa. Se uită cum Jace întinse o mână și, ușor, aproape dezinteresat, mângâia ușor mânerul sabiei care fusese înfiptă în podea.

— Cred că m-ai auzit, tată.

Vocea lui Valentine șuieră ca un bici.

— Jonathan Morgenstern...

Iute ca fulgerul, Jace apucă mânerul sabiei, o smulse din dușumea și o ridică. O ținea cu lejeritate, cu mâna întinsă, dreaptă și cu vârful plutind la câțiva centimetri sub bărbia tatălui său.

— Nu acesta e numele meu, zise el. Numele meu e Jace Wayland.

Ochii lui Valentine rămaseseră ațintiți asupra lui Jace; abia părea să observe sabia de la gâtul lui.

— *Wayland?* răcni el. Nu ai sânge de Wayland! Michael Wayland este un străin pentru tine...

— La fel și tu, zise Jace liniștit. Făcu un semn cu sabia, spre stânga. Acum, mișcă-te!

Valentine clătină din cap.

— Niciodată! N-o să primesc ordine de la un copil.

Vârful sabiei îi atinse ușor gâtul lui Valentine. Clary se holba la ei, fascinată și îngrozită.

— Sunt un copil foarte bine pregătit, zise Jace. Tu însuți m-ai învățat arta exactă a uciderii. Nu e nevoie decât să dau din două degete ca să-ți tai gâtul, știai asta? Ochii lui erau ca de oțel. Presupun că da.

— Ești destul de priceput, zise Valentine. Tonul lui trăda desconsiderare, dar, observă Clary, stătea într-adevăr nemișcat. Însă nu mă poți ucide. Întotdeauna ai fost milos.

— Probabil că el n-ar putea, zise Luke, acum în picioare, palid și însângerat, dar drept. Însă eu aș putea. Și nu sunt foarte convins că el m-ar putea opri.

Ochii febrili ai lui Valentine aruncară fulgere spre Luke și înapoi, la fiul său. Jace nu se întorsese când vorbise Luke, ci rămăsese neclintit ca o statuie, cu sabia nemișcată în mână.

— Îl auzi pe monstru cum mă amenință, Jonathan, zise Valentine. Te dai de partea ăstuia?

— Are dreptate, zise Jace, blând. Nu sunt foarte convins că l-aș putea opri, dacă ar vrea să-ți facă vreun rău. Vârcolacii se vindecă atât de repede!

Valentine își arcui buzele cu dispreț.

— Deci, scuipă el, ca și mama ta, o preferi pe creatura asta, pe corcitura asta, pe jumătate demon, în locul celor de același sânge cu tine, din familia ta?

Pentru prima oară, sabia din mâna lui Jace păru să tremure.

— Tu m-ai părăsit când eram doar un copil, zise el, cu voce măsurată. M-ai lăsat să cred că ești mort și m-ai expediat departe, să trăiesc printre străini. Nu mi-ai spus niciodată că am o mamă, o soră. M-ai lăsat *singur*.

Cuvântul acesta era un strigăt.

— Am făcut-o pentru tine... ca să fii în siguranță, protestă Valentine.

— Dacă ți-ar fi păsat de Jace, dacă ți-ar fi păsat de sânge, nu i-ai fi ucis bunicii. Ai ucis oameni nevinovați, îl întrerupse Clary, furioasă.

— Nevinovați? se răsti Valentine. Nimeni nu e nevinovat într-un război! Au trecut de partea lui Jocelyn, împotriva mea! Ar fi lăsat-o să-mi ia fiul!

Luke răsuflă șuierat.

— Știai că urma să te părăsească, zise el. Știai că urma să fugă înainte de Răzmerița?

— Bineînțeles că știam! zbieră Valentine.

Stăpânirea de sine înghețată crăpase, iar Clary putea vedea furia topită clocotind dedesubt, încolăcindu-și tendoanele pe gâtul lui, încleștându-i mâinile în pumni.

— Am făcut ceea ce trebuia ca să protejez ce era al meu, iar la sfârșit le-am dat mai mult decât au meritat vreodată: rugul funerar cu care sunt răsplătiți cei mai viteji războinici ai Conclavului!

— I-ai ars..., zise Clary sec.

— Da! răcni Valentine. *I-am ars.*

Jace scoase un sunet gâtuit.

— ...pe bunicii mei...

— Nu i-ai cunoscut niciodată, zise Valentine. Nu te preface atins de o mâhnire pe care n-o simți.

Vârful sabiei tremura mai rapid acum. Luke puse o mână pe umărul lui Jace.

— Fii tare, zise el.

Jace nu se uită la el. Respira de parcă ar fi alergat. Clary putu vedea sudoarea sclipind în adâncitura dintre claviculele sale și lipindu-i părul pe tâmple. Venele erau vizibile de-a lungul brațelor lui. *O să-l ucidă,* gândi ea. *O să-l ucidă pe Valentine.*

Înaintă grăbită spre ei.

— Jace... avem nevoie de Pocal. Altminteri știi ce va face cu el.

Jace își umezi buzele.

— Pocalul, tată. Unde e?

— În Idris, zise Valentine, calm. Unde voi n-o să-l găsiți niciodată.

Lui Jace îi tremura mâna.

— Spune-mi...

— Dă-mi mie sabia, Jonathan, zise Luke cu voce liniștită, chiar blândă.

Vocea lui Jace sună de parcă venea din fundul unui puț:

— Ce?

Clary făcu încă un pas în față.

— Dă-i sabia lui Luke. Lasă-l pe el s-o ia, Jace.

El clătină din cap.

— Nu pot să fac asta.

Ea mai făcu un pas înainte; încă unul, și avea să fie destul de aproape de el cât să-l atingă.

— Ba da, poți, zise ea blând. Te rog.

El nu se uitase nici o clipă la ea. Ochii lui erau fixați într-ai tatălui său. Momentul se prelungi, interminabil. În cele din urmă, dădu din cap, tăios, fără a-și lăsa mâna jos. Dar îl lăsă pe Luke să se apropie cât să stea lângă el și să-și pună mâna peste a lui Jace, pe mânerul sabiei.

— Acum poți să-i dai drumul, Jonathan, zise Luke — dar văzând expresia lui Clary, se corectă: Jace.

Jace nu păru să-l fi auzit. Dădu drumul mânerului sabiei și se îndepărtă de tatăl său. Îi mai revenise puțin din culoare și avea acum o nuanță mai luminoasă, iar buzele îi erau însângerate acolo unde și le mușcase. Clary ardea de dorință să-l atingă, să-l cuprindă în brațe, dar știa că el n-ar fi lăsat-o niciodată.

— Am o propunere, îi zise Valentine lui Luke, pe un surprinzător ton liniștit.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Luke. E „Nu mă ucide", nu?

Valentine râse, un chicotit fără nici un strop de veselie.

— Nu m-aș coborî într-atât, încât să te rog să-mi dăruiești viața, zise el.

— Bine, zise Luke, împungând bărbia celuilalt bărbat cu sabia sa. N-o să te ucid decât dacă-mi forțezi mâna, Valentine. Trag linie în ceea ce privește uciderea ta în fața copiilor tăi. Ce vreau eu este Pocalul.

Tumultul dinspre scări era mai puternic acum. Clary auzi zgomote de pași pe culoarul de-afară.

— Luke...

— Aud, se răsti el.

— Pocalul e în Idris, ți-am mai spus, zise Valentine, ochii lui privind dincolo de Luke.

Luke asuda.

— Dacă e în Idris, înseamnă că ai folosit Portalul să-l duci acolo. O să merg cu tine. Să-l aduc înapoi.

Ochii lui Luke săgetau înspre ușă. Se auzea mișcare pe culoarul din fața ușii, strigăte, ceva care se sparse.

— Clary, stai cu fratele tău. După ce trecem noi, folosiți și voi Portalul ca să vă ducă într-un loc sigur.

— Nu voi pleca de-aici, zise Jace.

— Ba da, vei pleca. Se auzi o bufnitură în ușă. Luke ridică vocea. Valentine, Portalul. Mișcă-te!

— Sau ce?

Ochii lui Valentine erau fixați asupra ușii, luând în considerare ce ar fi putut urma.

— Te voi ucide dacă-mi vei forța mâna, zise Luke. În fața lor sau nu. Portalul, Valentine. Acum!

Valentine își deschise larg brațele.

— Dacă asta vrei.

Făcu ușor un pas înapoi, exact când ușa explodă în încăpere, balamalele împrăștiindu-se pe podea. Luke se feri să nu fie strivit de ușa care cădea, întorcându-se spre ea, totodată, cu sabia în mână.

În cadrul ușii stătea un lup, un munte de mârâit, de blană zbârlită, cu trupul adus înainte, buze retrase arătându-și colți. Din nenumăratele-i răni curgea sânge.

Jace înjură încet, având deja în mână un pumnal de seraf. Clary îl prinse de încheietură.

— Nu... e un prieten.

Jace îi aruncă o privire de îndoială, dar își coborî brațul.

— Alaric...

Luke îi strigă atunci ceva, într-o limbă pe care Clary n-o înțelegea. Alaric mârâi din nou, lăsându-se mai aproape de podea și, pentru un moment derutant, ea crezu că voia să se repeadă la Luke. Apoi îl văzu pe Valentine cu mâna la cingătoare, sclipirea de pietre roșii, și atunci își dădu seama că uitase că el încă mai avea pumnalul lui Jace.

Auzi o voce strigându-i numele lui Luke, se gândi că era a ei — dar își dădu seama că ea n-avea glas și că Jace fusese cel care strigase.

Luke lovi cu sabia din lateral, chinuitor de încet, așa păru, pe când pumnalul părăsi mâna stângă a lui Valentine și zbură spre el ca un fluture de argint, rotindu-se prin aer. Luke ridică sabia și ceva uriaș, cafeniu-cenușiu, se repezi între el și Valentine. Ea auzi urletul lui Alaric ridicându-se, apoi curmat brusc; auzi zgomotul lamei care lovi. Scoase o exclamație și dădu să fugă înainte, dar Jace o trase înapoi.

Lupul se prăbuși la picioarele lui Luke, sângele împroșcându-i blana. Greoi, Alaric dădea din labe spre plăselele pumnalului care-i ieșea din piept.

Valentine râse.

— Și uite-așa răsplătești tu loialitatea oarbă pe care ți-ai cumpărat-o atât de ieftin, Lucian, zise el. Lăsându-i pe ei să moară pentru tine.

Se dădea cu spatele înapoi, cu ochii încă țintă la Luke.

Luke, alb la față, se uită la el, apoi în jos, la Alaric; clătină din cap o dată și îngenunche, aplecându-se peste vârcolacul prăbușit. Jace, încă ținând-o pe Clary de umeri, șuieră:

— Stai aici, mă auzi? Stai *aici*, și porni în goană după Valentine, care se grăbea, inexplicabil, către peretele îndepărtat.

Plănuise oare să se arunce pe fereastră? Clary îi putu vedea reflexia în oglinda mare, cu ramă aurită, când el se apropie de ea, iar expresia de pe fața lui — un soi de rânjet de ușurare disprețuitor — o umplu pe Clary de o furie ucigașă.

— Să mă ia naiba dac-o să stau, murmură ea, pornind după Jace.

Se opri doar cât să-și ia *kindjal*-ul cu mâner albastru de pe podea, de lângă masă, unde îl împinsese Valentine cu piciorul. Simțea bine arma în mâna ei, acum, liniștitoare, în timp ce dădu la o parte un scaun din calea ei și se apropie de oglindă.

Jace scosese pumnalul de seraf, lumina lui aruncând un fascicul puternic de raze în sus, întunecându-i cearcănele de sub ochi și adâncitu-rile obrajilor. Valentine se întorsese și stătea în picioare, conturat în lumina pumnalului, cu spatele spre oglindă. În luciul ei, Clary îl vedea și pe Luke, în spatele lor; lăsase sabia jos și îi trăgea lui Alaric din piept *kindjal*-ul cu plăsele roșii, încet și cu grijă. Ei i se făcu rău și strânse mai tare propriul pumnal în mână.

— Jace, începu ea.

El nu se întoarse să se uite la ea, deși firește că o putea vedea în oglindă.

— Clary, ți-am spus să aștepți.

— E ca mama ta, zise Valentine. Cu o mână la spate, pipăia margi-nea ramei greoaie. Nu-i place să facă ce i se spune.

Jace nu tremura, cum făcuse mai devreme, dar Clary simțea cât de fragilă ajunsese stăpânirea lui de sine, ca pielea întinsă pe o tobă.

— Mă duc cu el în Idris, Clary. O să aduc Pocalul înapoi.

— Nu, nu poți, începu Clary și văzu, în oglindă, cum i se schimo-nosi fața.

— Ai o idee mai bună? întrebă el.

— Dar Luke...

— Lucian, zise Valentine cu o voce ca mătasea, îngrijește de un camarad căzut. Cât despre Pocal și Idris, nu sunt prea departe. Prin oglindă, s-ar putea spune.

Jace își mijì ochii.

— Oglinda este Portalul?

Cu buzele crispate, Valentine își lăsă mâna jos, dându-se la o parte din fața oglinzii, în timp ce imaginea din ea se învălțoră și se schimbă ca acuarelele întrepătrunse într-o pictură. În loc de camera cu mobilier întunecat și lumânări, Clary vedea acum câmpii verzi, copaci cu frunze groase de smarald și o pajiște întinsă, coborând către o casă mare de piatră, profilată în depărtare. Auzi zumzetul albinelor și foșnetul frunzelor, simți mirosul de caprifoi purtat de vânt.

— V-am spus că nu e departe.

Valentine stătea în ceea ce era acum o ușă al cărei cadru era arcuit și aurit, cu părul fluturat de vântul care agita frunzele copacilor din depărtare.

— Este așa cum îți amintești, Jonathan? Nu s-a schimbat nimic?

Lui Clary i se strânse inima în piept. Nu avea nici un dubiu că aceea era casa copilăriei lui Jace, apărută ca să-l ademenească, la fel cum ademenești un copil cu o bomboană sau o jucărie. Se uită spre Jace, dar el nu părea s-o mai vadă. Se uita fix la Portal și la priveliștea de dincolo de el, la câmpurile verzi și la conac. Îi văzu trăsăturile îmblânzindu-se, gura arcuindu-se nostalgic, de parcă se uita la cineva pe care îl iubea.

— Încă mai poți să vii acasă, zise tatăl lui.

Lumina din pumnalul de seraf pe care-l ținea Jace îi arunca umbra înapoi, astfel încât părea să se miște prin Portal, întunecând câmpurile însorite, pajiștile de dincolo.

Zâmbetul pieri de pe fața lui Jace.

— Aia nu e casa mea, zise el. Asta e casa mea acum.

Cu un spasm de furie care îi schimonosi trăsăturile, Valentine se uită la fiul lui. Ea n-avea să uite niciodată privirea aceea — o făcu să simtă un dor subit și nestăpânit după mama ei. Pentru că indiferent cât

de furioasă fusese vreodată mama ei pe ea, Jocelyn nu se uitase niciodată la ea astfel. Întotdeauna se uitase cu dragoste.

Dacă ar fi putut să-i fie și mai milă de Jace decât îi era deja, atunci ar fi fost momentul.

— Prea bine, zise Valentine și făcu un pas rapid spre Portal, astfel încât picioarele sale atinseră solul Idrisului. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Ah, zise el, acasă.

Jace se împletici spre marginea Portalului și se opri, cu o mână pe rama aurită. O ciudată ezitare părea să fi pus stăpânire pe el, chiar în clipa când Idrisul licărea în fața lui ca mirajul în deșert. N-ar fi fost nevoie decât de un pas...

— Jace, nu, zise Clary repede. Nu te duce după el.

— Dar Pocalul..., zise Jace.

Nu putu să-și dea seama ce era în mintea lui, dar pumnalul din mână îi tremura violent.

— Lasă Conclavul să-l ia! Jace, te rog.

Dacă intri prin Portalul acela, s-ar putea să nu te mai întorci niciodată. Valentine te va ucide. Nu-ți vine să crezi, dar o va face.

— Sora ta are dreptate.

Valentine stătea printre ierburile verzi și florile de câmp, firele unduindu-se la picioarele sale, iar Clary își dădu seama că, deși ei și el se aflau la numai câțiva centimetri distanță, se aflau în țări diferite.

— Chiar crezi că vei putea învinge? Deși ai un pumnal de seraf și eu sunt neînarmat? Nu numai că sunt mai puternic decât tine, dar mă îndoiesc că ai tăria de a mă ucide. Și va trebui să mă ucizi, Jonathan, altminteri nu-ți voi da ție Pocalul.

Jace își încleștă mâna pe pumnalul îngerului.

— Ba pot...

— Nu, nu poți. Valentine întinse mâna *prin* Portal și-l apucă pe Jace de încheietura mâinii, trăgând-o spre el până când vârful lamei îi atinse pieptul.

Când mâna și încheietura lui Jace trecură prin Portal, imaginea lor tremură de parcă ar fi fost vârâte în apă.

— Fă-o, atunci, zise Valentine. Înfige lama. Vreo zece centimetri, cel mult.

Smuci de lamă înainte, vârful pumnalului spintecându-i cămașa. Un cerc roșu ca o floare de mac se desenă chiar deasupra inimii lui. Jace, cu o tresărire, își smuci brațul și se dădu clătinându-se înapoi.

— Așa mă gândeam și eu, zise Valentine. Prea milos.

Și cu o viteză șocantă își aruncă pumnul spre Jace. Clary țipă, dar pumnul nu-și mai atinse ținta: în schimb, lovi suprafața Portalului dintre ei cu un zgomot similar celui făcut de o mie de obiecte fragile sparte. Crăpături ca pânza de păianjen fisurară sticla-care-nu-era-sticlă; ultimul lucru pe care Clary îl auzi înainte ca Portalul să se dizolve într-o revărsare de cioburi fu râsul batjocoritor al lui Valentine.

Sticla curse pe podea ca o aversă de gheață, o ciudat de frumoasă cascadă de cioburi argintii. Clary făcu un pas înapoi, dar Jace rămase nemișcat, în timp ce ploua cu sticlă în jurul lui, holbându-se la rama goală a oglinzii.

Clary se aștepta să-l audă înjurând, strigând sau blestemând la adresa tatălui său, dar în loc de asta, el doar aștepta să sfârșească de căzut cioburile. Când se făcu liniște, îngenunche tăcut și cu grijă în maldărul de cioburi și ridică unul mai mare, întorcându-l în palmă.

— Nu!

Clary îngenunche lângă el, punând jos pumnalul pe care îl ținuse în mână. Prezența armei nu o mai făcea să se simtă bine.

— N-ai fi putut face nimic.

— Ba da. Se uita încă în jos, la sticlă. Minuscule așchii argintii îi pudraseră părul. Aș fi putut să-l ucid. Întoarse ciobul către ea. Privește, zise el.

Ea privi. În ciobul de sticlă încă mai putu vedea un colțișor din Idris — o fărâmă de cer albastru, umbra frunzelor verzi. Oftă dureros.

— Jace?

— Sunteți teferi?

Clary își ridică privirea. Era Luke, aplecat spre ei. Nu era înarmat, iar ochii îi erau adânciți, cu cearcăne albăstrii de epuizare.

— Suntem în regulă, zise ea.

Văzu o siluetă ghemuită pe podea, în spatele lui, pe jumătate acoperită de mantia lungă a lui Valentine. O mână ieșea de sub marginea mantiei; o mână care se termina cu gheare.

— Alaric...?

— E mort, zise Luke.

În vocea lui era o mare durere, stăpânită; deși abia îl cunoscuse pe Alaric, Clary înțelese că povara strivitoare a vinei avea să fie cu el pentru totdeauna. *Și uite-așa răsplătești tu loialitatea oarbă pe care ți-ai cumpărat-o atât de ieftin, Lucian. Lăsându-i pe ei să moară pentru tine.*

— Tata a scăpat, zise Jace. Cu Pocalul. Glasul lui era sumbru. Noi i l-am pus în brațe. Am dat greș.

Luke își lăsă o mână pe capul lui Jace, scuturându-i cioburile din păr. Încă avea ghearele scoase și degetele mânjite de sânge, dar Jace suportă atingerea de parcă n-ar fi avut nimic împotrivă, fără să zică nimic.

— Nu e vina ta, zise Luke, uitându-se în jos, la Clary. Ochii lui erau poruncitori. Spuneau: *Fratele tău are nevoie de tine; stai cu el.*

Ea dădu din cap, iar Luke îi lăsă și se duse la fereastră. O deschise larg, lăsând să pătrundă un curent de aer în cameră care făcu lumânările să pâlpâie. Clary îl putu auzi strigând, ordonând încetarea luptei lupilor de jos.

Ea îngenunche lângă Jace.

— E totul bine, zise ea și se opri, fiindcă în mod clar nu era bine și poate că nu avea să mai fie niciodată, și îi puse o mână pe umăr. Pânza cămășii lui era aspră la pipăit, umedă de nădușeală, ciudat de liniștitoare. O avem pe mama înapoi. Te avem pe tine. Avem tot ce contează.

— A avut dreptate. De aceea n-am putut să mă hotărăsc să trec prin Portal, șopti Jace. N-aș fi putut s-o fac. N-aș fi putut să-l ucid.

— Singurul mod în care ai fi dat greș, zise ea, ar fi fost dacă l-ai fi ucis.

El nu spuse nimic, doar șopti ceva ca pentru sine. Ea nu deslușì cuvintele, dar întinse mâna și-i luă bucățica de sticlă din palmă. Sângera în locul unde o ținuse, din două crestături subțiri. Ea puse ciobul jos și îl luă de mână, închizându-și degetele peste palma lui rănită.

— Pe bune, Jace, zise ea, la fel de blând pe cât îl atinsese, chiar n-ai minte de te joci cu cioburi?

El scoase un sunet ca un râs înăbușit, apoi întinse mâna spre ea și o trase în brațele sale. Ea își dădea seama că Luke îi privea de la fereastră, dar închise ochii cu hotărâre și își îngropă fața în umărul lui. Mirosea a sare și a sânge, și abia când își mai apropie gura de urechea ei înțelese, în sfârșit, ce spunea el, ce șoptise și mai devreme, și aceasta era cea mai simplă litanie posibilă: numele ei, pur și simplu numele ei.

Epilog

URCUȘUL ADEMENEȘTE

HOLUL SPITALULUI ERA ORBITOR DE ALB. DUPĂ ATÂTEA ZILE DE STAT numai cu torțe, lămpi cu gaz și lampa-vrăjitoarei, cu lumina ei spectrală, neoanele făceau ca toate lucrurile să pară lipsite de culoare, nefirești. Când Clary semnă la biroul de recepție, observă că sora care-i întindea formularul de vizită avea pielea straniu de galbenă sub strălucitoarele lumini. *Poate că e demon,* gândi Clary, întinzându-i formularul înapoi.

— Ultima ușă de la capătul holului, zise sora, aruncându-i un zâmbet binevoitor.

Sau poate c-am înnebunit eu.

— Știu, răspunse Clary. Am mai fost aici și ieri. *Și alaltăieri, și răsalaltăieri.*

Era seară, devreme, iar holul nu era aglomerat. Un bătrân își târșâia picioarele, în papuci și halat de casă, trăgând un stativ mobil de oxigen în urma lui. Doi doctori în salopete verzi chirurgicale duceau în mână pahare de plastic cu cafea, aburii ridicându-se de la suprafața lichidului în aerul răcoros. Interiorul spitalului era agresiv răcit cu aer condiționat, deși afară vremea începuse în sfârșit să anunțe toamna.

Clary ajunse la ușa de la capătul holului. Era deschisă. Aruncă o privire înăuntru, nedorind să-l trezească pe Luke dacă ar fi fost adormit în scaun, lângă pat, cum îl găsise la ultimele ei două vizite. Dar acum era treaz și discuta cu un bărbat înalt, îmbrăcat într-o robă de culoarea pergamentului, a Fraților Tăcuți. Acesta se întoarse, de parcă simțise sosirea lui Clary, iar ea văzu că era Fratele Jeremiah.

Își încrucișă brațele la piept:

— Ce se întâmplă?

Luke părea epuizat, cu o barbă de trei zile crescută neglijent, cu ochelarii împinși pe vârful capului. Putea vedea umflătura bandajelor care îi înconjurau încă partea de sus a pieptului, pe sub bluza de flanelă.

— Fratele Jeremiah tocmai pleca, zise el.

Ridicându-și gluga, Jeremiah se îndreptă spre ușă, dar Clary îi tăie calea.

— Deci? îl provocă ea. O s-o ajutați pe mama?

Jeremiah veni mai aproape de ea. Ea simți răceala pe care o răspândea corpul lui, ca aburii unui aisberg. *Nu-i poți salva pe alții dacă nu te salvezi singur mai întâi,* zise glasul în mintea ei.

— Textul ăsta din plăcinta cu răvașe s-a-nvechit de-a binelea, zise Clary. Ce-a pățit mama mea? Știți? Pot Frații Tăcuți s-o ajute, așa cum l-au ajutat și pe Alec?

Noi nu am ajutat pe nimeni, zise Jeremiah. *Și nici nu este treaba noastră să acordăm îngrijiri celor care s-au separat de bunăvoie de Conclav.*

Ea se dădu înapoi, iar Jeremiah trecu pe lângă ea și ieși în hol. Se uită după el, îl urmări cum pleacă, amestecându-se în mulțime, fără ca nimeni să-i arunce o a doua privire. Când își mijì ochii, văzu aura sclipitoare a iluziei magice care-l înconjura, și se întrebă oare ce vedeau oamenii: un alt pacient? un doctor în salopetă grăbindu-se pe hol? un vizitator îndurerat?

— A spus adevărul, zise Luke, din spatele ei. Nu l-a vindecat el pe Alec, ci Magnus Bane a făcut-o. Și nici nu știe ce a pățit mama ta, de altfel.

— Știu, zise Clary, întorcându-se înapoi în rezervă.

Se apropie încet de pat. Era greu să asocieze silueta mică și albă din pat, încolăcită de jur împrejur cu un hățiș de tuburi, cu mama ei cu păr ca flacăra vie. Bineînțeles, părul ei era încă roșu, răsfirat pe pernă ca un șal țesut din aramă, dar pielea îi era atât de palidă, încât îi aminti lui Clary de statuia de ceară a Frumoasei Adormite de la muzeul lui Madame Tussauds, al cărei piept se ridica și cobora doar pentru că era animat de un mecanism de ceas.

Luă mâna subțire a mamei sale și o ținu, la fel cum făcuse și ieri, și alaltăieri. Simțea pulsul bătând la încheietura lui Jocelyn, constant și stăruitor. *Vrea să se trezească*, se gândi Clary. *Știu că vrea.*

— Bineînțeles că vrea, zise Luke, iar Clary tresări, dându-și seama că vorbise cu voce tare. Are toate motivele să se facă bine, chiar mai multe decât ar fi bănuit.

Clary lăsă mâna mamei sale cu grijă înapoi pe pat.

— Te referi la Jace.

— Bineînțeles că mă refer la Jace, zise Luke. L-a plâns șaptesprezece ani că e mort. Dacă aș putea să-i spun că nu mai e nevoie să poarte doliu după el... Se opri.

— Se spune că oamenii în comă te pot auzi uneori, sugeră Clary.

Firește, doctorii de asemenea spuneau că aceasta nu era o comă obișnuită — una care nu fusese provocată nici de vreo rană, nici de lipsă de oxigen, nici de vreun subit stop cardiac sau cerebral. Era de parcă pur și simplu adormise și nu mai putea fi trezită.

— Știu, zise Luke. Eu i-am vorbit. Aproape neîncetat. Zâmbi scurt, obosit. I-am spus cât de curajoasă ai fost. Cât de mândră ar fi de tine. Fiica ei războinică.

Un nod ca piatra, dureros, i se ridică în gâtlej. Îl înghiți anevoie, întorcându-și fața de la Luke și uitându-se pe fereastră. Prin ea putea vedea peretele alb de cărămidă al clădirii de vizavi. Aici nu existau priveliști drăguțe, cu arbori și râu.

— Am cumpărat ce ai cerut, zise ea. Am luat unt de arahide, lapte, cereale și pâine de la Fortunado Brothers. Se scotoci în buzunarul jeanșilor. Să-ți dau restul.

— Păstrează-l, zise Luke. Poți să-l folosești pentru taxi, când te duci înapoi.

— Mă duce Simon înapoi, zise Clary. Se uită la ceasul în formă de fluture care atârna de lănțișorul ei. De fapt, probabil că deja este jos.

— Bine, mă bucur c-o să mai petreci un timp și cu el. Luke păru ușurat. Păstrează banii, totuși. Comandă-ți ceva de mâncare, diseară.

Ea deschise gura să protesteze, dar tăcu. Luke era, cum spunea mama ei mereu, o stâncă la vreme de furtună — solid, cu totul de neclintit și te puteai bizui pe el.

— Vino acasă totuși, bine? Și tu ai nevoie de somn.

— Somn? Cine are nevoie de somn? zise el în derâdere.

Dar ea îi văzu oboseala întipărită pe chip când se întoarse să se așeze lângă patul mamei sale. Delicat, întinse mâna spre Jocelyn ca să-i dea la o parte de pe față o șuviță de păr. Clary se întoarse cu spatele, simțind lacrimi în ochi.

Duba lui Eric stătea cu motorul în ralanti la colțul străzii, când ea ieși pe ușa principală de acces a spitalului. Cerul se arcuia deasupra, de un albastru fără pată ca de vas de porțelan, întunecându-se până la safir deasupra lui Hudson River, în partea opusă locului unde apunea soarele. Simon se aplecă să-i deschidă portiera, iar ea se cățără pe scaunul de lângă el.

— Mersi.

— Încotro? Înapoi, acasă? întrebă el, înscriind mai întâi duba în traficul de pe First Avenue.

Clary oftă.

— Nici măcar nu mai știu unde e acasă acum.

Simon se uită la ea dintr-o parte.

— Îți pare rău pentru tine însăți, Fray?

Tonul său era zeflemitor, dar blând. Dacă se uita dincolo de el, putea încă vedea petele întunecate de pe bancheta din spate, unde zăcuse Alec, sângerând, cu capul în poala lui Isabelle.

— Da. Nu. Nu știu. Oftă din nou, prinzându-și o șuviță rătăcită din părul arămiu. Totul s-a schimbat. Totul e altfel. Mi-aș dori uneori ca toate să redevină așa cum au fost înainte.

— Eu nu, zise el, spre surprinderea ei. Te mai întreb o dată, unde mergem? Spune-mi măcar dacă în nord sau în centru.

— La Institut, zise Clary. Scuze, adăugă ea, când el execută o teribil de ilegală întoarcere în U. Duba, luând curba pe două roți, scârțâi ascuțit în semn de protest. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme.

— Hm, zise Simon. N-ai mai trecut pe-acolo, nu? Nu de când...

— Nu, nu de când, zise Clary. Jace m-a sunat și mi-a spus că Alec și Isabelle erau bine. Aparent, părinții lor se grăbesc să se întoarcă din Idris, acum, că în sfârșit *chiar* le-a spus cineva ce se întâmplă. O să fie aici peste vreo două zile.

— A fost ciudat să auzi de Jace? întrebă Simon, cu vocea prudent neutră. Vreau să spun, de când ați aflat...

Vocea lui se pierdu.

— Da? zise Clary, cu enervare ascuțită în voce. De când am aflat ce? Că e un criminal travestit care molestează pisici?

— Nu-i de mirare că motanul ăla al lui urăște pe toată lumea.

— O, mai taci, Simon, zise Clary supărată. Știu ce vrei să spui și nu, n-a fost ciudat. Nu s-a întâmplat nimic între noi, oricum.

— Nimic? repetă Simon, cu îndoială neascunsă în tonul său.

— Nimic, repetă Clary cu hotărâre, privind pe fereastră, ca el să nu-i vadă sângele ce-i pătă obrajii.

Treceau pe lângă un șir de restaurante, iar ea văzu restaurantul Taki, strălucitor luminat în amurgul ce se lăsa.

Intrară pe alee tocmai când soarele dispărea în spatele rozetei Institutului, inundând strada de dedesubt cu o lumină sidefată, pe care numai ei o puteau vedea. Simon frână în fața ușii și opri motorul, zornăind cheile în palmă.

— Vrei să urc și eu cu tine?

Ea șovăi.

— Nu. Ar trebui să fac asta singură.

Văzu expresia de dezamăgire care îi traversă fața, dar care dispăru rapid. Simon, gândi ea, se maturizase mult în aceste ultime două săptămâni, la fel ca și ea. Ceea ce era un lucru bun, de vreme ce nu i-ar fi plăcut să-l lase în urmă. El era o parte din ea, la fel ca și talentul ei la desen, aerul prăfuit din Brooklyn, râsul mamei sale și propriul sânge de vânător de umbre.

— Bine, zise el. Ai nevoie să te duc undeva cu mașina, mai târziu?

Ea clătină din cap.

— Mi-a dat Luke bani de taxi. Vrei să vii mâine, totuși? adăugă ea. Să ne uităm la câteva episoade de *Trigun*, să facem floricele de porumb. Aș putea rupe din timpul de somn.

El dădu din cap:

— Sună bine.

Se aplecă apoi spre ea și-i atinse obrazul, într-un sărut fugar. Un sărut ușor ca o frunză uscată, dar ea simți un fior până-n măduva oaselor. Se uită la el.

— Crezi că a fost o coincidență? întrebă ea.

— Cred că a fost o coincidență?

— Că ne-am dus în Pandemonium în aceeași noapte în care Jace și ceilalți se întâmpla să fie acolo, urmărind un demon? În noaptea de dinainte ca Valentine să vină după mama?

Simon clătină din cap.

— Eu nu cred în coincidențe, zise el.

— Nici eu.

— Dar trebuie să admit că, adăugă Simon, coincidență sau nu, s-a dovedit a fi o circumstanță norocoasă.

— Circumstanțe norocoase, zise Clary. Ei, ăsta-i un nume de trupă pentru voi.

— E mai bun decât majoritatea celor pe care le-am propus noi, recunoscu Simon.

— Fii sigur!

Sări jos din dubă, trântind portiera după ea. Îl auzi claxonând, în timp ce alerga pe aleea spre intrare, pe dalele printre care crescuse iarba, și îi făcu semn cu mâna, fără să se întoarcă.

Interiorul catedralei era rece și întunecos, și mirosea a ploaie și a hârtie udă. Pașii ei stârneau un puternic ecou pe podeaua de piatră și se gândi la Jace, în biserica din Brooklyn: *Poate că există un Dumnezeu, Clary, sau poate că nu există. Fie așa, fie altminteri, suntem pe cont propriu.*

În lift, aruncă o privire pe furiș la imaginea ei în oglindă, când ușile se închiseră în urma ei. Majoritatea vânătăilor și juliturilor ei se vindecaseră fără semne. Se întrebă dacă Jace o văzuse vreodată atât de bine aranjată cum arăta ea astăzi — se îmbrăcase pentru vizita la spital într-o fustă neagră, încrețită, o bluză retro, cu guler de marinar, și își dăduse cu gloss roz pe buze. Se gândi că părea de vreo opt ani.

Nu că ar mai fi contat ce credea Jace despre cum arată ea, își reaminti Clary, acum sau vreodată. Se întrebă dacă vor ajunge vreodată ca Simon și surorile lui, între care era un amestec de plictiseală și de iritare afectuoasă. Nu-și putea închipui asta.

Auzi miorlăiturile puternice mai înainte de a se deschide ușa liftului.

— Hei, Church, zise ea, îngenunchind lângă mingea cenușie ce se rostogolea pe podea. Unde e restul lumii?

Church, care în mod clar voia să fie scărpinat pe burtă, mormăi amenințător. Cu un oftat, Clary cedă.

— Motan dement, zise ea, scărpinându-l cu vigoare. Unde...

— Clary!

Era Isabelle, care se ivi în foaier îmbrăcată într-o rochie roșie, lungă, cu părul adunat în vârful capului și prins cu agrafe cu pietricele.

— Ce bine-mi pare că te văd!

O cuprinse pe Clary într-o îmbrățișare care o făcu să-și piardă echilibrul.

— Isabelle, gâfâi Clary. Și eu mă bucur să te văd, adăugă ea, lăsând-o pe Isabelle s-o ridice în picioare.

— Am fost atât de îngrijorată pentru tine! zise Isabelle cu vioiciune. După ce voi, băieți, v-ați dus cu Hodge în bibliotecă, iar eu am rămas

cu Alec, am auzit o explozie, cea mai înfiorătoare posibilă, iar când am ajuns în bibliotecă, bineînțeles, voi dispăruserăți și totul era împrăștiat pe podea. Și era sânge și o chestie vâscoasă și negricioasă peste tot. Se cutremură. Ce-a fost toată treaba aia?

— Un blestem, zise Clary liniștit. Blestemul lui Hodge.

— O, așa e, zise Isabelle. Jace mi-a povestit despre Hodge.

— Serios? întrebă Clary surprinsă.

— Că i s-a ridicat blestemul și că a plecat? Da, mi-a zis. M-aș fi gândit c-o să stea măcar să-și ia rămas-bun, adăugă Isabelle. Sunt cumva dezamăgită de el. Dar bănuiesc că era speriat de Conclav. O să ne contacteze el, până la urmă, pariez.

Așadar, Jace nu le povestise și lor că Hodge îi trădase, gândi Clary, neștiind sigur ce să creadă despre asta. Pe de altă parte, dacă Jace încercase s-o cruțe pe Isabelle de confuzie și dezamăgire, poate că n-ar trebui să se amestece ea.

— Oricum, continuă Isabelle, a fost oribil și nu știu ce ne-am fi făcut dacă n-ar fi apărut Magnus și nu l-ar fi *magicat* pe Alec, însănătoșindu-l la loc. Există cuvântul ăsta, „magicat"? Își încreți fruntea. Jace ne-a povestit ce s-a întâmplat pe insulă, după aceea. De fapt, noi aflaserăm mai dinainte, pentru că Magnus vorbise la telefon despre asta toată noaptea. Toată lumea repudiaților vorbea despre asta. Ești faimoasă, știi?

— Eu?

— Desigur. Fiica lui Valentine.

Clary se înfioră.

— Deci bănuiesc că și Jace e faimos.

— Amândoi sunteți faimoși, zise Isabelle, cu aceeași voce debordând de entuziasm. Faimoșii frate și soră.

Clary se uită la Isabelle curioasă.

— Nu mă așteptam să fii atât de bucuroasă că mă vezi, trebuie să recunosc.

Cealaltă fată își puse mâinile în șold, indignată:

— De ce nu?

— N-aș fi crezut că mă plăceai chiar atât de mult.

Veselia lui Isabelle se șterse, iar aceasta se uită în jos, la vârful pantofilor argintii.

— Nici eu n-aș fi crezut, recunoscu ea. Dar când m-am dus să vă caut, pe tine și pe Jace, și am văzut că ați dispărut... Își tărăgănă vorbele. Nu am fost îngrijorată numai pentru el, am fost îngrijorată și pentru tine. E ceva atât de... liniștitor la tine. Iar Jace se poartă mult mai bine când ești tu prin preajmă.

Clary făcu ochii mari.

— Serios?

— Serios, pe cuvânt. E mai puțin colțos, cumva. Adică nu că ar fi mai bun, dar te lasă să vezi bunătatea din el. Făcu o pauză. Și bănuiesc că nu te-am putut suferi, la început, dar îmi dau seama acum că a fost o prostie. Doar pentru că eu nu avusesem niciodată o prietenă nu însemna că nu puteam învăța cum să am una.

— Și eu la fel, de fapt, zise Clary. Și, Isabelle?

— Da?

— Nu trebuie să te prefaci că ești drăguță. E mai bine când te porți exact cum ești.

— Scorpie, adică? zise Isabelle și râse.

Clary dădu să protesteze, când Alec își făcu apariția în hol, legănându-se pe o pereche de cârje. Avea un picior bandajat, jeanșii suflecați până la genunchi, și mai avea un bandaj pe tâmplă, pe sub părul lui negru. Altminteri, arăta remarcabil de sănătos, pentru cineva care fusese aproape mort cu patru zile în urmă. Agită o cârjă, drept salut.

— Bună, zise Clary, surprinsă să-l vadă întremat și mergând. Ești...?

— Dacă sunt bine? Sunt bine, zise Alec. În câteva zile, n-o să mai am nevoie nici de astea.

Vinovăția o sugruma. Dacă n-ar fi fost ea, Alec n-a fi fost acum în cârje.

— Mă bucur cu adevărat că ești bine, Alec, zise ea, punând în glasul ei toată sinceritatea.

Alec clipi zăpăcit.

— Mulțumesc.

— Deci Magnus te-a reparat? zise Clary. Luke a zis…

— El a făcut-o! zise Isabelle. A fost atât de grozav! A apărut aici și a cerut să iasă toată lumea din cameră și să închidă ușa. Au tot explodat scântei roșii și albastre în hol, venind de sub podea.

— Eu nu-mi amintesc absolut nimic, zise Alec.

— Apoi a stat lângă patul lui Alec toată noaptea și a doua zi până aproape de prânz, ca să fie sigur că se va trezi cu bine, adăugă Isabelle.

— Nu-mi aduc aminte nici asta, zise Alec, grăbit.

Buzele roșii ale lui Isabelle se arcuiră într-un zâmbet.

— Mă întreb cum de-a știut Magnus să vină? Eu l-am întrebat, dar n-a vrut să spună.

Clary se gândi la scrisoarea împăturită pe care Hodge o aruncase în foc după ce plecase Valentine. Era un om ciudat, gândi ea, care-și făcuse timp să intervină cum putea ca să-l salveze pe Alec, chiar și când trădase pe toată lumea — și toate lucrurile — la care ținuse vreodată.

— Nu știu, răspunse ea.

Isabelle dădu din umeri.

— Bănuiesc c-o fi auzit de undeva. Pare să fie implicat într-o uriașă rețea de bârfe. E așa *o muiere*!

— El este Înaltul Magician din Brooklyn, Isabelle, îi reaminti Alec, dar nu fără oarecare amuzament. Se întoarse spre Clary: Jace e sus, în seră, dacă vrei să-l vezi, zise el. O să te conduc.

— Vrei tu?

— Desigur. Alec păru doar puțin stingherit. De ce nu?

Clary aruncă o privire spre Isabelle, care dădu din umeri. Orice ar fi plănuit Alec, nu îi împărtășise nimic surorii sale.

— Duceți-vă, zise Isabelle. Eu am oricum treabă. Flutură o mână spre ei: Uș!

Porniră împreună pe hol. Alec păși repede, chiar dacă ajutat de cârje. Clary trebui să alerge ca să se țină după el.

— Am picioare scurte, îi aminti ea.

— Scuze. Încetini, spăsit. Uite, începu el, chestiile alea pe care mi le-ai spus când am țipat la tine în legătură cu Jace…

— Mi-aduc aminte, zise ea cu glas slab.

— Când mi-ai spus că și tu știai că eu eram doar… asta a fost pentru că…

Păru să-i fie greu să ducă o propoziție până la capăt. Încercă din nou.

— Când ai spus că eu eram…

— Alec, nu.

— Sigur. Nici o problemă. Închise gura strâns. Nu vrei să vorbești despre asta.

— Nu-i asta. Ci pentru că mă simt îngrozitor pentru ce am spus. A fost oribil. Nu era nici un pic adevărat…

— Dar a fost adevărat, zise Alec. Cu desăvârșire adevărat.

— Asta nu îndreaptă lucrurile, zise Clary. Nu tot ce e adevărat trebuie să fie spus. Iar când am zis că Jace mi-a spus că nu omorâseși niciodată un demon, el o spusese pentru că tu întotdeauna îi protejai pe el și pe Isabelle. Era un lucru bun pe care îl dezvăluia despre tine. Jace poate fi un ticălos, dar el…

Era cât pe ce să spună *te iubește*, dar își luă seama.

— N-a spus niciodată vreun cuvânt urât despre tine de față cu mine, niciodată. Jur.

— Nu trebuie să juri, zise el. Știu deja.

Vorbea calm, chiar încrezător, într-un fel în care nu-l mai auzise niciodată vorbind. Se uită la el, surprinsă.

— Știu și că nu l-am ucis pe Abbadon. Dar apreciez că mi-ai spus că l-am ucis.

Ea râse, tremurat.

— Apreciezi că te-am mințit?

— Ai făcut-o din bunătate, zise el. Asta înseamnă mult pentru mine, că tu ai fost bună cu mine, chiar și după ce mă purtasem urât cu tine.

— Cred că Jace m-ar fi făcut cu ou și cu oțet pentru c-am mințit, dacă n-ar fi fost atât de supărat atunci, zise Clary. Însă nu la fel de furios cum ar fi fost dacă ar fi știut ce îți spusesem ție mai înainte, totuși.

— Am o idee, zise Alec, colțurile gurii ridicându-i-se într-un zâmbet. Hai să nu-i spunem. Vreau să zic, poate că Jace *e în stare să* decapiteze un demon du'sien de la o distanță de cincisprezece metri doar cu un tirbușon și un elastic, dar uneori cred că nu știe prea multe despre oameni.

— Așa mi se pare și mie, rânji Clary.

Ajunseseră la picioarele scării în spirală care ducea pe acoperiș.

— Eu nu pot urca.

Alec bătu cu o cârjă în treapta de metal. Aceasta scoase un sunet de tinichea.

— E în regulă. Îmi găsesc singură drumul.

El dădu să se întoarcă, apoi aruncă o privire înapoi, spre ea:

— Ar fi trebuit să ghicesc că ești sora lui Jace, zise el. Amândoi aveți același talent artistic.

Clary se opri, cu piciorul pe prima treaptă. Era descumpănită.

— Jace desenează?

— Nuu...

Când Alec zâmbi, ochii i se luminară ca două lămpi albastre, iar Clary putu vedea ce găsise Magnus atât de atrăgător la el.

— Am glumit. Nu poate desena nici o linie dreaptă.

Chicotind, își făcu vânt în cârjele lui, îndepărtându-se. Clary privi în urma lui, năucită. Un Alec care să facă glume și să-l ia la mișto pe Jace era ceva cu care putea să se obișnuiască, chiar dacă simțul umorului său era cumva inexplicabil.

Sera era întocmai cum și-o amintea, deși cerul de deasupra acoperișului de sticlă avea acum culoarea safirului. Parfumul proaspăt, pătrunzător al florilor îi limpezi mintea. Inspirând adânc, își făcu drum printre frunzele strâns împletite și crengi.

Îl găsi pe Jace stând pe banca de marmură din mijlocul serei. Își ținea capul plecat și părea să învârtă, leneș, un obiect în palmă. Își ridică

privirea când ea își făcu loc pe sub o creangă și închise repede mâna, ascunzând obiectul.

— Clary. Părea surprins. Ce cauți aici?

— Am venit să vă văd, zise ea. Voiam să știu cum o mai duceți.

— Eu sunt bine.

Purta jeanși și un tricou alb. Ea îi putea vedea încă vânătăile, deși slab, ca niște pete întunecate în carnea albă a unui măr. Bineînțeles, se gândi ea, adevăratele răni erau lăuntrice, ascunse de ochii oricui.

— Ce-ai acolo? întrebă ea, arătând spre mâna lui închisă.

El deschise palma. Un ciob argintiu zimțat, care sclipea pe margini, cu reflexe albastre și verzi.

— O bucățică din oglinda Portalului.

Ea se așeză pe bancă, lângă el.

— Poți să vezi ceva în el?

Jace îl întoarse puțin, lăsând lumina să curgă în el ca apa.

— Petice de cer. Copaci, o potecă... Îl tot răsucesc, să încerc să văd conacul. Pe tata.

— Valentine, îl corectă ea. De ce ai vrea să-l vezi pe el?

— Mă gândeam că poate aș reuși să văd ce face cu Pocalul Mortal, zise el, fără chef. Unde se află.

— Jace, nu mai este responsabilitatea noastră de acum încolo. Nu mai e problema noastră. Acum, Conclavul în sfârșit a aflat ce s-a întâmplat, iar soții Lightwood aleargă încoace. Lasă-i pe ei să se descurce.

Acum se uită el la ea. Ea se întrebă cum se făcea că puteau fi frate și soră, dar nu semănau mai deloc unul cu altul. N-ar fi putut măcar să aibă și ea genele alea lungi și întoarse sau pomeții ascuțiți? Nu era drept.

— Când m-am uitat prin Portal și am văzut Idrisul, zise el, am înțeles exact ce încerca să facă Valentine, că voia să vadă dacă cedam. Și nu conta — tot mai vreau să mă întorc acasă mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

Ea clătină din cap:

— Nu văd ce mare scofală e în Idris. E doar un loc. Modul în care tu și Hodge vorbiți despre el... Nu mai continuă.

El strânse din nou ciobul în palmă.

— Am fost fericit acolo. A fost singurul loc în care am fost vreodată atât de fericit.

Clary smulse un vlăstar dintr-o tufă din apropiere și începu să-l curețe de frunze.

— Îți pare rău pentru Hodge. De aceea nu le-ai spus lui Alec și lui Isabelle ce a făcut cu adevărat.

El ridică din umeri.

— Tot o să afle până la urmă, știi.

— Știu. Dar n-o să fiu eu cel care-o să le spună.

— Jace... Suprafața apei din bazin era verde de frunze căzute. Cum ai putut fi fericit acolo? Știu ce ai crezut, dar Valentine a fost un tată cumplit. Ți-a ucis animalele de companie, te-a mințit, și știu eu că te-a și lovit — nu încerca să pretinzi că nu.

Un zâmbet pâlpâi și trecu iute pe fața lui Jace:

— Numai joia, o dată la două săptămâni.

— Și atunci cum...

— A fost singurul timp în care știam sigur cine eram. Când aparțineam cuiva. Sună stupid, dar... Ridică din umeri. Ucid demoni pentru că la asta sunt eu bun și asta am fost învățat să fac, dar nu sunt eu ăsta. Și sunt în parte bun la asta pentru că, după ce am crezut că tata a murit, am fost... lăsat în derivă. Nici o consecință. Nimeni care să sufere pentru mine. Nimeni care să aibă vreun interes pentru viața mea, pentru că ei contribuiseră în parte la a mi-o da.

Fața lui arăta ca dăltuită într-un material dur.

— Nu mai simt așa acum.

Nuiaua era în întregime curățată de frunze; Clary o aruncă într-o parte.

— De ce nu?

— Din cauza ta, zise el. Dacă n-ai fi fost tu, aș fi plecat cu tatăl meu prin Portal. Dacă n-ai fi fost tu, m-aș duce după el în clipa asta.

Clary se uita în jos, la bazinul acoperit de frunze. În gât simțea o arsură.

— Credeam că eu te-am făcut să te simți neliniștit.

— Trecuse atât de mult, zise el simplu, încât cred că eram neliniștit de ideea de a simți că sunt iarăși al cuiva. Dar tu m-ai făcut să mă simt iarăși că sunt al cuiva.

— Vreau să vii undeva cu mine, zise ea abrupt.

El se uită dintr-o parte la ea. Ceva din modul în care părul lui de aur îi cădea în ochi o făcea să se simtă insuportabil de tristă.

— Unde?

— Speram c-o să vii la spital, cu mine.

— Știam eu. Își mijì ochii până ajunseră ca două margini de monedă. Clary, femeia aceea…

— Este și mama ta, Jace.

— Știu, zise el. Dar e o străină pentru mine. Eu n-am avut decât un singur părinte de când mă știu, iar acela a plecat. Mai rău decât dac-ar fi murit.

— Știu. Și știu că n-are nici un rost să-ți spun ce grozavă e mama, ce persoană uimitoare, nemaipomenită, minunată este și cât de norocos ai fi s-o cunoști. Nu-ți cer asta pentru tine, ți-o cer pentru mine. Eu cred că dacă ți-ar auzi vocea…

— Atunci, ce?

— S-ar putea trezi.

Se uită la el hotărât.

El îi susținu privirea, apoi ceda, cu un zâmbet — strâmb și puțin silit, dar un zâmbet adevărat.

— Bine. O să merg cu tine. Se ridică în picioare. Nu trebuie să-mi spui lucruri bune despre mama ta, adăugă el. Deja le cunosc.

— Serios?

El dădu ușor din umeri:

— Ea te-a crescut pe tine, nu? Ridică ochii spre acoperișul de sticlă. Soarele aproape a apus.

Clary se ridică în picioare.

— Ar trebui s-o pornim spre spital. Plătesc eu taxiul, adăugă, de parcă s-ar fi gândit mai bine. Mi-a dat Luke niște bani.

— N-o să fie nevoie. Jace zâmbi larg. Vino! Vreau să-ți arăt ceva.

— Dar de unde ai făcut rost de asta? întrebă Clary, uitându-se la motocicleta cocoțată pe marginea acoperișului catedralei.

Era de un strălucitor verde-venin, cu roți cu jante argintii și flăcări viu colorate pictate pe șa.

— Magnus s-a plâns că a lăsat-o cineva afară, în dreptul casei lui, ultima oară când a dat o petrecere, zise Jace. L-am convins să mi-o dea mie.

— Și ai zburat până aici, sus?

Ea încă se mai holba la motocicletă.

— Îm-hmm. Încep să mă pricep destul de bine la treaba asta.

Își aruncă un picior peste șa și îi făcu semn lui Clary să vină să se așeze în spatele lui.

— Vino, o să-ți arăt.

— Păi, cel puțin știi că merge, de data asta, zise ea, urcându-se în spatele lui. Dacă ne prăbușim în parcarea unui Key Food, o să te omor, știi asta?

— Nu fi caraghioasă! zise Jace. Nu există parcări în nordul cartierului East Side. De ce să conduci mașina, când poți să ai cumpărăturile aduse acasă?

Motocicleta porni cu un urlet, acoperindu-i hohotele de râs. Țipând, Clary se apucă strâns de cureaua lui, când motocicleta se năpusti în jos pe panta abruptă a acoperișului Institutului și se lansă în gol.

Vântul o îngrijora când se înălțară iarăși deasupra catedralei, deasupra acoperișurilor clădirilor înalte din apropiere și ale blocurilor de apartamente. Și iată, avea din nou desfășurat la picioarele ei, ca un cufăr cu giuvaieruri deschis fără grijă, orașul acesta mai aglomerat și mai uimitor decât și-l închipuise ea vreodată. Acolo era Central Park, un pătrat de smarald, unde se întruneau curțile zânelor în serile din mijlocul verii; dincolo erau luminile cluburilor și barurilor din centru, unde vampirii

dansau noaptea la Pandemonium; în partea cealaltă erau gangurile din cartierul chinezesc, prin care ieșeau noaptea pe furiș vârcolacii, blana lor reflectând luminile orașului. Întrecură magicienii cu toate aripile lor de liliac și lumina ochilor de pisică, iar aici, când cotiră pe deasupra râului, ea văzu săgetând multicolorele cozi de sub luciul argintiu al apei, sclipirea părului lung, împletit cu perle, și auzi susurând râsetele subțiri ale sirenelor.

Jace se întoarse să se uite peste umăr, vântul biciuindu-i părul și încurcându-i-l.

— La ce te gândești? strigă el spre ea.

— Doar la cât de diferit este acum totul acolo, jos, știi, acum că pot *vedea*.

— Totul acolo, jos, este exact la fel, zise el, cârmind spre East River. Se îndreptau din nou spre Brooklyn Bridge. Numai tu ești singura diferită.

Mâinile ei strânseră convulsiv centura lui, când plonjară din ce în ce mai jos spre râu.

— Jace!

— Nici o grijă! Părea nebunește de amuzat. Știu ce fac. N-o să ne înecăm.

Ea închise ochii strâns, ferindu-se de vântul sfâșietor.

— Testezi ce a zis Alec despre unele dintre motocicletele astea, că ar fi în stare să meargă pe sub apă?

— Nu. Îndreptă motocicleta cu grijă, când se ridicară de la suprafața râului. Cred că aia e doar poveste.

— Dar, Jace, zise ea, toate poveștile sunt adevărate.

Nu-l auzi râzând, dar simți cu degetele că trupul lui tremura de hohote. Se ținu de el strâns când îndreptă iarăși motocicleta în sus, accelerând, țâșnind înainte și trecând ca o săgeată pe deasupra podului, ca o pasăre eliberată dintr-o colivie. Își simți stomacul în gât când râul de argint se învârti în urma lor și turlele podului alunecară pe sub picioarele ei, dar de data asta Clary ținu ochii deschiși, ca să poată vedea totul.